Evanghelia după Satana

Patrick Graham

www.virtual-project.eu

Patrick Graham este de formaţie pilot de avion, dar activează ca expert pe probleme de spionaj economic pentru diferite companii internaţionale. În vârstă de patruzeci şi unu de ani şi tată a trei copii, este pasionat de istoria religiilor şi trăieşte între Roma, Paris şi New York.

PATRICK GRAHAM

Evanghelia după Satana

Traducere din limba franceză Diana Morăraşu

www.virtual-project.eu

Patrick Graham L'EVANGILE SELON SATAN 2007

Nemira 2009

„Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte întru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii.”

***Evanghelia după Ioan* (8, 44)**

„În cea de-a şaptea zi, Dumnezeu dădu oamenii fiarelor pământului, pentru ca fiarele să-i sfâşie. Iară mai apoi, închizându-l pe Satana în străfundurile acestei lumi, îşi întoarse faţa de lucrarea Lui şi Satana rămase singur, ca să-i smintească pe oameni.”

Evanghelia după Satana*, al şaselea oracol al *Cărţii Blestemelor

„Toate marile adevăruri au început prin a fi blasfemii.”

George Bernard Shaw, *Annajanska*

„Dumnezeul cel înfrânt se va face Satana. Iar Satana cel învingător se va face Dumnezeu.”

Anatole France, *La Revolte des anges*

PARTEA ÎNTÂI

1

11 februarie 1348, mănăstirea-fortăreață Bolzano, în nordul Italiei

Cum în chilia pe care o lumina, aerul se rarefia văzând cu ochii, lumânarea groasă din ceară începu să pâlpâie. Se stinse în curând, degajând un miros pătrunzător de seu şi fitil ars.

Epuizată de mesajul pe care îl gravase pe zid cu o daltă, bătrâna călugăriţă întemniţată îl reciti pentru ultima oară, pipăind cu vârful degetelor scrijeliturile pe care ochii osteniţi nu izbuteau să le mai distingă. După ce se asigură că a incrustat îndeajuns de adânc în piatră rândurile acelea, verifică uşor cu o mână tremurândă trăinicia peretelui care o ţinea prizonieră. Un zid de cărămidă a cărui grosime o izola de lume şi o sufoca încetul cu încetul.

Îngustimea cavoului nu îi permitea nici să se ghemuiască, nici să stea dreaptă, aşa că de ceasuri întregi bătrâna se chinuia, îndoită de spate, în firida aceea. Supliciul zidirii de viu. Îşi amintea că citise numeroase manuscrise care povesteau suferinţele celor osândiţi să fie zidiţi în piatră, după ce tribunalele Preasfintei Inchiziţii reuşeau să le smulgă mărturiile. Nelegiuite care au lepădat prunci, vrăjitoare şi suflete moarte pe care cleştii şi cărbunii încinşi le-au făcut să scuipe toate cele o mie de nume ale Necuratului.

În gând îi revenea mai ales un pergament din veacul trecut, în care fusese consemnată cucerirea mănăstirii din Servio de către trupele papei Inocenţiu al IV-lea. Nouă sute de cavaleri au încercuit în acea zi de pomină zidurile în spatele cărora se zvonea că, posedaţi de forţele Răului, călugării oficiau slujbe satanice în timpul cărora

despicau pântecele femeilor însărcinate pentru a le devora progeniturile nenăscute. În urma acestei armate, a cărei avangardă dădea asalt după asalt asupra porţilor fortăreţei, cu izbituri de berbec, veneau care şi trăsuri în care se aflau trei judecători ai Inchiziţiei dimpreună cu notarii lor, călăii legiuiţi şi uneltele lor aducătoare de moarte. Odată poarta smulsă din ţâţâni, călugării au fost obligaţi să îngenuncheze în capelă. După ce au cercetat acea adunare tăcută, care degaja miasme fetide, mercenarii papei i-au descăpăţânat pe cei mai slabi, pe cei surzi, muţi, schilozi şi săraci cu duhul. Pe ceilalţi i-au târât în subteranele mănăstirii unde i-au torturat zi şi noapte, fără încetare, vreme de o săptămână. Şapte zile de ţipete şi lacrimi. Şi du-te-vino-ul nesfârşit al vedrelor cu apă stătută pe care servitori înspăimântaţi le azvârleau pe dale pentru a spăla bălţile de sânge. Într-un sfârşit, după ce luna a pălit pentru ultima oară deasupra acestor cruzimi de neimaginat, cei care au rezistat dezmembrărilor şi priponirilor, cei care au urlat fără a muri în timp ce călăii le străpungeau ombilicul şi le scoteau măruntaiele, cei care nu şi-au dat cea de pe urmă suflare când le plesnea carnea sub fierul inchizitorilor – toţi aceştia au fost zidiţi de vii, în agonie, în măruntaiele mănăstirii. Patru sute de schelete vii care au zgâriat piatra, umplând-o de sânge.

Acum, venise rândul ei. Cu deosebirea că bătrâna călugăriţă nu trecuse prin chinurile torturii. Pentru a scăpa de ucigaşul diabolic ce se strecurase în mănăstire, ea, maica Isolda de Trento, stareţa augustinelor din Bolzano, s-a zidit de vie cu propriile ei mâini. Mortar şi cărămizi pentru a astupa firida în care şi-a aflat ascunzătoare, câteva lumânări, lucruşoarele ei amărâte şi, făcut sul într-o fâşie de pânză cerată, teribilul secret pe care îl zidise dimpreună cu ea. Nu ca să nu se prăpădească, nu, ci ca să nu cadă în mâinile Fiarei

care o urmărea în aceste locuri sfinte: un ucigaş fără chip care, noapte de noapte, i-a masacrat treisprezece călugăriţe din congregaţie… un călugăr… sau ceva de nenumit care s-a insinuat în lăcaş la adăpostul rasei călugăreşti. Treisprezece nopţi. Treisprezece crime ritualice. Treisprezece călugăriţe crucificate. De la acel apus, de când se înstăpânise asupra mănăstirii Bolzano, Fiara se hrănise cu carnea şi cu sufletele slujitoarelor Domnului.

Maica Isolda era pe punctul de a aţipi când pe treptele care duceau spre subsol răsunară zgomote de paşi. Îşi ţinu răsuflarea şi ciuli urechile. O voce îndepărtată străbătu tenebrele, o voce firavă ca de copil, înecată în lacrimi, care o striga din capul scărilor. În spaţiul îngust al firidei, bătrâna călugăriţă începu fără să vrea să clănţăne din dinţi. Vocea! Era vocea surorii Bragance, cea mai tânără dintre novice. O ruga pe maica Isolda să îi spună unde s-a ascuns şi o implora să-i dea şi ei voie să-i stea alături, să scape de ucigaşul care era pe urmele ei. Sugrumată de suspine, vocea repeta la nesfârşit că nu vrea să moară. Aceeaşi soră Bragance pe care maica Isolda o îngropase cu mâinile ei, în chiar acea dimineaţă, în pământul cleios al cimitirului: un biet sac de pânză în care băgase ce mai rămăsese din cadavrul masacrat de Fiară.

Cu obrajii plini de lacrimi de spaimă şi durere, bătrâna stareţă îşi astupă urechile, să nu mai audă plânsetele lui Bragance. Apoi închise ochii şi îl imploră pe Dumnezeu să îşi întoarcă faţa către ea.

2

Totul a început în urmă cu câteva săptămâni, când s-a zvonit că Veneţia era sub ape şi sute de mii de şobolani au invadat canalele cetăţii lacustre. Se spunea că rozătoarele, măcinate de cine ştie ce boală tainică, atacau oamenii şi câinii. O armată cu

gheare şi colţi care, de la Giudecca şi până la insula San Michele, ieşea din lagune şi se rostogolea de-a valma pe străduţe.

Primele cazuri de ciumă au apărut în cartierele sărace; bătrânul doge al Veneţiei a blocat podurile şi a găurit ambarcaţiunile care asigurau legătura cu continentul. Şi-a pus străjile de pază la porţile cetăţii şi a trimis în grabă cavalerii să-i avertizeze pe seniorii din împrejurimi despre nenorocirea care s-a abătut asupra lagunelor. La treisprezece zile de la creşterea apelor, primele focuri s-au ridicat pe cerul Veneţiei. Gondole gemând sub greutatea cadavrelor străbăteau canalele în lung şi-n lat pentru a pescui pruncii morţi pe care tinerele mame îi azvârleau pe fereastră, jelindu-i amarnic.

La capătul acestei săptămâni sinistre, potentaţii Veneţiei şi-au asmuţit oamenii împotriva gărzilor dogelui, care păzeau în continuare podurile. În chiar acea noapte, un vânt rău-prevestitor care bătea dinspre mare a împiedicat copoii să adulmece urma fugarilor care încercau să iasă din cetate, luând-o înspre câmpuri. Seniorii de Padova şi de Mestre şi-au trimis în grabă sute de arcaşi şi de arbaletrieri ca să oprească valul de muribunzi care ameninţau să umple continentul. Numai că nici norii de săgeţi, nici pocnetele archebuzelor nu au împiedicat flagelul să se propage dinspre Veneţia cu iuţeala unui foc de paie.

Fără zăbavă, s-a trecut la incendierea satelor; morţii erau aruncaţi de-a valma pe rugurile înalte. Cetăţi întregi au fost puse sub carantină în încercarea de a stăvili răspândirea molimei. S-a presărat sare grunjoasă peste câmpuri, iar puţurile au fost astupate cu moloz. Toate au fost stropite cu agheasmă, iar sutele de privighetori care îşi făceau veacul pe porţile caselor au fost pironite. Ba au fost chiar arse pe rug câteva vrăjitoare, câţiva cu buză-de-iepure şi copii schilozi. Şi câţiva cocoşaţi. Dar ciuma neagră începu să se abată şi asupra animalelor şi în curând au fost văzute haite de

câini şi stoluri de corbi atacând roiurile de fugari care umpleau drumurile.

Adus de porumbeii călători care au părăsit cetatea-fantomă, răul s-a răspândit apoi la toate păsările din peninsulă. Cadavre pietrificate de sturzi, ciori, guguştiuci şi vrăbiuţe au acoperit solul şi acoperişurile caselor. După aceea a venit rândul vieţuitoarelor sălbatice, vulpi, dihori, şoareci-de-câmp şi de pădure să iasă din codri şi să se alăture regimentelor de şobolani care luat cu asalt cetăţile. În doar o lună, asupra nordului Italiei se pogorî liniştea morţii: mai răsuna doar vuietul ciumei, care se întindea mult mai rapid decât zvonurile care o precedau şi care se stingeau şi ele, încetul cu încetul. În curând, niciun murmur, niciun ecou, niciun porumbel călător şi niciun cavaler nu mai anunţa răul ce sta să înghită totul. În acea iarnă funestă, care se anunţa a fi cea mai rece a acelui veac, nu s-a mai aprins niciun foc pentru a alunga armia de şobolani ce urca înspre nord, niciun regiment de ţărani nu a mai fost masat la porţile cetăţilor pentru a agita torţe şi coase, niciun bărbat în putere nu a mai fost chemat să ducă sacii cu seminţe în hambarele fortificate ale castelelor.

Înaintând cu viteza vântului, fără a întâlni în cale nici cea mai măruntă rezistenţă, ciuma a trecut Alpii şi s-a unit cu focarele ce răvăşeau regiunea Provence. Se spunea că la Toulouse şi la Carcassonne mulţimea dezlănţuită i-a linşat pe cei răciţi şi băloşi. În Arles, bolnavii erau îngropaţi în imense gropi comune, cei din azilurile din Marsilia erau stropiţi cu ulei şi răşină şi arşi de vii, iar la Grasse şi Gardanne s-a dat foc culturilor de lavandă pentru a mai elibera cerul de miasmele puturoase.

Iniţial la Orange, apoi şi la Lyon, armatele regelui au pus tunurile pe oceanul de şobolani care se apropia. O maree atât de furioasă şi flămândă,

că puteai s-o auzi muşcând pietrele şi zgrepţănând trunchiurile copacilor.

Încartiruindu-şi cavaleria la Magon, răul a luat calea Parisului şi a Germaniei, nimicind cetăţile întâlnite în cale. În curând, malurile Rinului se umplură de cadavre. Se spunea că molima a ajuns până la ceruri şi că Dumnezeu însuşi murea de ciumă.

3

Aproape sufocată în firida ei, maica Isolda îşi aminti de acel cavaler prevestitor de rău care răsărise din ceaţă la unsprezece zile de la incendierea Veneţiei de către regimentele romane. Ajuns lângă zidurile mănăstirii, bărbatul a suflat din corn, iar maica stareţă a ieşit pe metereze să audă ce avea de spus.

Cavalerul îşi trăsese peste chip pulpana mizeră a vestei. Era scuturat de o tuse seacă, ce-i umplea de sânge hainele de un gri murdar. Îşi duse palmele la gură şi strigă spre înalturi, pentru a acoperi zbaterea vântului:

— Hei, voi, cei de pe metereze! Sunt însărcinat de episcop să anunţ mănăstirile şi schiturile că nenorocirea neagră se apropie. Ciuma a ajuns la Bergamo şi la Milano. Răul se întinde şi spre sud. Focuri de avertisment au fost aprinse la Ravenna, Pisa şi Florenţa.

— Aveţi veşti de la Parma?

— Nu, maică, pe toţi sfinţii. Dar pe drum am văzut oceane de torţe în apropierea Cremonei, care va fi probabil incendiată curând; la fel, şi procesiuni pe sub zidurile Bolognei. Am ocolit apoi Padova, al cărui rug purificator lumina deja noaptea, la fel şi Verona, despre care câţiva supravieţuitori mi-au povestit că nefericiţii care nu au putut scăpa dintre ziduri au ajuns să se lupte cu câinii pentru cadavrele îngrămădite pe străzi. De zile bune nu mai întâlnesc în cale decât cimitire şi

gropi pline, pe care groparii nu au mai avut nici măcar puterea să le astupe.

— Şi Avignon? Ştii ceva despre Avignon? Despre palatul Sfinţiei Sale?

— Nicio veste dinspre Avignon. Nici din Arles sau Nîmes. Oriunde întorci privirea, dai peste sate incendiate. Se fac slujbe pentru a se risipi norii de muşte care infestează cerul. Peste tot sunt arse mirodenii şi plante aromate pentru a alunga duhoarea adusă de vânt. Pe toţi sfinţii, peste tot se moare, străzile colcăie de mii de cadavre secerate de flagel şi de archebuzele soldaţilor.

După un moment de tăcere, călugăriţele au implorat-o pe maica stareţă să-i deschidă nefericitului porţile. Făcându-le semn să tacă, se aplecă din nou peste metereze.

— Ce episcop spuneaţi că v-a trimis?

— Excelenţa Sa monseniorul Benvenuto Torricelli, episcop de Modena, Ferrara şi Padova.

Maica Isolda se cutremură. Îi răspunse cu o voce îngheţată:

— Îmi pare rău, messire, vă anunţ cu regret că monseniorul Torricelli şi-a găsit obştescul sfârşit anul trecut, în urma unui accident de trăsură. Am să vă rog, aşadar, să vă vedeţi de drum. Înainte de asta, vreţi să vă aruncăm ceva de mâncare şi câteva unsori, să vă fricţionaţi pieptul?

Dinspre metereze se înălţară strigăte de stupoare când cavalerul şi-a smuls acoperământul şi a lăsat vederii obrazul ros de ciumă.

— Dumnezeu a murit la Bergamo, maică! Ce unsori îmi poţi da pentru rănile astea? Ce rugăciuni? Deschide porţile, scorpie bătrână, să-mi împrăştii sămânţa în pântecele novicelor tale!

Urmă o nouă tăcere, tulburată doar de şuierul vântului. Cavalerul făcu stânga-mprejur şi, cravaşându-şi calul cu sălbăticie, se făcu nevăzut, înghiţit parcă de pădure.

De atunci, oricât ar fi scrutat zarea de sus, de pe metereze, stareţa Isolda şi novicele ei nu au mai

zărit niciun suflet viu. Până în acea zi blestemată când la poarta mănăstirii a poposit o căruţă cu provizii.

4

Gaspard conducea atelajul, de fapt o căruţă cu coviltir trasă de patru catâri costelivi, din a căror blană transpirată ieşeau aburi în aerul îngheţat. Curajosul ţăran înfruntase sutele de morţi pentru a le aduce călugăriţelor ultimele roade ale toamnei: mere şi struguri de Toscana, curmale de Piemont, vedre cu ulei de măsline şi o grămadă de saci plini cu făină măcinată la morile din Umbria, din care slujitoarele Domnului din Bolzano făceau o pâine neagră, grunjoasă, cu care îşi duceau zilele. Mândru ca un morar, Gaspard a scos la iveală şi două carafe cu o licoare de prune, distilată cu mâinile lui, o băutură a diavolului, care îmbujora obrajii şi te făcea să spui tot soiul de blestemăţii. Maica Isolda l-a suduit doar aşa, de formă, fiind de fapt bucuroasă că avea acum cu ce să-şi trateze articulaţiile bătrâne. Dar când s-a aplecat să apuce un sac de grăunţe, a zărit o siluetă firavă ghemuită în fundul căruţei: o călugăriţă bătrână dintr-un ordin necunoscut, pe care Gaspard o găsise agonizând în împrejurimile mănăstirii.

Mâinile şi picioarele îi erau învelite în cârpe, iar chipul era ascuns sub vălul rasei. Purta un veşmânt alb pe care noroaiele şi praful drumurilor îşi lăsaseră amprenta şi o mantie din catifea roşie, împodobită cu un blazon brodat.

Aplecată deasupra ei în spatele coviltirului, maica Isolda a şters praful care acoperea broderia. Degetele i-au încremenit, îngheţate de spaimă: patru braţe brodate cu aur şi şofran pe fond bleu! Crucea pustnicelor de la Cervin! Călugăriţele care trăiau retrase şi sub legământul tăcerii în mijlocul piscurilor ce străjuiau satul Zermatt, într-o fortăreaţă într-atât de izolată, că era nevoie de

coşuri trase pe funii pentru a o aproviziona. Păzitoarele lumii.

Nimeni nu le văzuse vreodată chipurile, nimeni nu le auzise glasul. Dar se zvonea că erau mai urâte şi mai rele decât Diavolul însuşi, că beau sânge de om şi se hrăneau cu fierturi scârboase care le confereau harul prevestirii şi al clarviziunii. Alte zvonuri spuneau că erau vrăjitoare şi lepădătoare de prunci şi că fuseseră pe vecie condamnate să stea între acele ziduri pentru că ar fi săvârşit teribilul păcat al antropofagiei. Alţii spuneau chiar că erau de fapt moarte de veacuri şi că în nopţile cu lună plină se transformau în vampiri care pluteau deasupra Alpilor şi îi sfârtecau pe călătorii rătăciţi. Legende pe care muntenii le şopteau pe înserate, făcându-şi semnul crucii pentru a alunga deochiul. De la Val d'Aoste la Dolomiţi, rostirea numelui lor era suficientă pentru a stârni câinii şi pentru a-i face pe oameni să-şi zăvorască porţile.

Nimeni nu ştia cum erau racolate slujitoarele acestui ordin misterios. Locuitorii din Zermatt nu observaseră decât că atunci când una dintre ele murea, pustnicele slobozeau un stol de porumbei călători care, după ce se învârteau puţin deasupra zidurilor mănăstirii, se îndreptau în direcţia Romei. După câteva săptămâni, pe drumul de munte ce ducea spre Zermatt apărea un fel de trăsură-celulă, încadrată de doisprezece cavaleri ai Vaticanului. O trăsură prevăzută cu clopote, care-i avertizau pe cei întâlniţi în cale de trecerea ei. Ori de câte ori le auzeau, sătenii trăgeau obloanele şi suflau în lumânări. Apoi, îngrămădiţi unii în alţii în penumbra îngheţată, aşteptau până când greoiul echipaj o lua pe cărările asinilor, care duceau până la poalele fortăreţei Cervin.

Ajunşi acolo, cavalerii Vaticanului suflau din trâmbiţă. La acest semnal, cu un scrâşnet prelung, era coborâtă o coardă cu scripeţi. La capătul ei, un ham din piele, în care cavalerii o fixau pe viitoarea

pustnică, după care smuceau funia de patru ori, dând semnalul că totul e pregătit. Suspendat de cealaltă parte a corzii, cobora încet sicriul în care odihnea defuncta, în vreme ce novicea era trasă înspre fortăreaţă. Şi pe la jumătatea drumului, cea vie, care urca, se întâlnea cu moarta, care cobora.

După ce urcau sicriul în trăsură pentru a-l îngropa în taină, numai ei ştiau unde, cavalerii făceau cale-ntoarsă către Zermatt. Ascultând cum se îndepărtează acea armată de fantome, locuitorii cătunului aceluia au înţeles repede că nu exista nicio altă modalitate de a părăsi mănăstirea. Şi că nefericitele care intrau acolo nu aveau să mai iasă niciodată.

5

Îndepărtând vălul de pe gura pustnicei, dar nu mai mult, pentru a nu-i profana chipul, maica Isolda puse o oglinjoară în faţa buzelor schimonosite de suferinţă. Sticla se aburi uşor, semn că slujitoarea Domnului încă respira. Dar după horcăielile agonice care abia de îi mişcau pieptul şi gâtul ridat, stareţei nu-i fu greu să înţeleagă că pustnica era prea slăbită şi prea bătrână pentru a putea supravieţui acelei grele încercări: nefericita avea să-şi dea duhul în afara zidurilor fortăreţei congregaţiei sale, încheind astfel într-un fel rău-prevestitor numeroasele veacuri de tradiţie imuabilă.

Pândindu-i ultima suflare, maica Isolda se străduia să îşi amintească tot ce ştia despre acest ordin misterios.

Într-una din nopţile în care cavalerii Vaticanului conduceau o nouă pustnică la Cervin, adolescenţii şi necredincioşii din Zermatt au urmărit pe furiş convoiul, să vadă şi ei sicriul pe care urmau să-l preia. Niciunul dintre cei porniţi în această expediţie nocturnă nu s-a mai întors, cu excepţia unui tânăr păstor cam sărac cu duhul, care locuia

pe munte, şi care a fost găsit dimineaţa tremurând de groază şi pe jumătate nebun.

El a povestit cum, datorită luminii torţelor, a zărit de la distanţă sicriul care s-a ivit din ceaţă, zgâlţâindu-se la capătul funiilor ca şi cum călugăriţa închisă în el nu ar fi fost moartă. Apoi a văzut cum era trasă noua pustnică, pe care surorile nevăzute o ridicau spre vârful muntelui. Cam la cinci metri deasupra pământului, funia a cedat, eliberând sicriul, capacul crăpându-se în cădere. Cavalerii s-au repezit să o prindă pe novice, prea târziu însă, nefericita căzând fără să scoată un sunet şi zdrobindu-se de stânci. În aceeaşi clipă, un urlet de fiară s-a auzit din sicriul crăpat, iar păstorul a văzut mâini bătrâne şi însângerate ieşind din cutia de lemn, încercând să lărgească spărtura. Înspăimântat, băiatul a susţinut că unul dintre cavaleri şi-a scos sabia şi, zdrobind degetele tremurânde sub talpa cizmei, a înfipt lama până la plăsele în întunericul sicriului. Urletele au încetat. Apoi, pe când ceilalţi ferecau în grabă capacul şi urcau sicriul, alături de cadavrul celei pe care o aduseseră în trăsura închisă, cavalerul şi-a şters spada de căptuşeala mantiei. În continuare, bietul smintit nu a mai fost în stare să scoată decât un lung şir de bâiguieli neinteligibile, cu excepţia faptului că bărbatul care îi dăduse lovitura de graţie pustnicei şi-a scos la un moment dat coiful, iar chipul lui nu avea nimic omenesc.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru ca zvonurile despre un pact obscur care lega pustnicele din Cervin de forţele Răului să înceapă să se răspândească; se spunea chiar că Satana însuşi venise să îşi ridice cuvenitul tribut. Adevărul era însă cu totul altul, dar preaputernicii Romei n-au infirmat acele zvonuri, deoarece sfânta teroare pe care o provocau era mai eficientă decât orice fortăreaţă pentru păstrarea secretului pustnicelor.

Aceiaşi preaputernici, precum şi câteva stareţe din rândul cărora se număra şi maica Isolda, ştiau

că Notre-Dame-du-Cervin adăpostea cea mai mare bibliotecă cu lucrări interzise a creştinătăţii: subsolurile fortificate şi încăperile secrete închideau mii şi mii de scrieri satanice şi, mai ales, deţineau cheile unor taine atât de cutremurătoare şi ale unor minciuni atât de mari, care, dacă cineva le-ar fi dezvăluit, ar fi putut pune în pericol chiar existenţa Bisericii. Bătrânele călugăriţe, uscate de atâtea renunţări, în încercarea de a păzi omenirea de cumplitele manuscrise, păstrau între zidurile acelea evanghelii eretice recuperate de Inchiziţie din cetăţile catare şi valdee, culegeri apostate furate de cruciaţi din fortăreţele Orientului, pergamente demonice şi biblii blestemate. De aceea acel ordin al tăcerii trăia retras la marginile lumii. Tot de aceea s-a dat un decret prin care se statua că cel care va dezvălui o pustnică va fi sortit unei morţi lente. Şi, în sfârşit, tot de aceea maica Isolda l-a fulgerat din priviri pe Gaspard, la vederea muribundei care agoniza în spatele căruţei. Acum, trebuia să descopere de ce a fugit această nefericită atât de departe de misterioasa ei congregaţie. Şi cum de au ţinut-o picioarele alea prăpădite până acolo. Cu capul în pământ, Gaspard îşi muşca degetele mormăind că nu aveau decât să îl spintece şi să îl azvârle la lupi. Maica Isolda s-a prefăcut a nu-l auzi. Cu atât mai mult cu cât se lăsa noaptea şi era deja prea târziu pentru a mai ţine muribunda în carantină.

După ce a inspectat vintrele şi subsuorile pustnicei, maica Isolda a constatat că nu prezenta niciun semn de ciumă. Aşa că le-a poruncit călugăriţelor să o ducă într-o chilie. În timp ce femeile ridicau trupul bătrân, uşor ca un fulg, din buzunarele secrete ale veşmântului au căzut în pulbere o învelitoare din pânză cerată şi un săculeţ din piele.

6

Cum călugăriţele s-au îngrămădit asupra acestei noi descoperiri, maica Isolda a îngenuncheat pentru a desface şiretul săculeţului. Dădu peste un craniu uman, ale cărui tâmple şi ceafă păreau deformate din cauza unor lovituri cu pietre. Bătrâna stareţă a ridicat osemintele în lumină.

Era un craniu foarte vechi, a cărui suprafaţă începuse deja să se macine. Isolda a mai observat şi că purta urmele unei coroane de spini şi că un corp ascuţit străpunsese arcada celui torturat. Maica stareţă atinse uşor crenguţele uscate. *Poncirus.* După Scripturi, din această plantă cu ghimpi au împletit romanii coroana pe care au aşezat-o pe fruntea lui Hristos după ce l-au biciuit.

Coroana cea sfântă, din care un ghimpe i-a străpuns arcada. Maica Isolda simţi înţepături de spaimă în pântece, ca nişte lovituri de spadă: craniul pe care îl ţinea în mâini prezenta toate semnele Patimilor pe care Iisus le îndurase înainte de a muri pe cruce. Aceleaşi torturi ca în Evanghelii. Cu deosebirea că relicva era spartă în mai multe locuri, iar Cărţile Sfinte afirmau răspicat că nicio piatră nu a pângărit chipul lui Iisus.

Când maica Isolda tocmai se pregătea să aşeze cu grijă relicva, simţi sub degete un zvâcnet straniu. În aburul care îi înceţoşa privirea, zări de departe a şaptea colină care străjuia Ierusalimul, acolo unde Iisus fusese pironit pe cruce cu treisprezece veacuri în urmă. Aşa-numitul loc al *căpăţânii*, pe care Evangheliile îl numesc Golgota.

În viziunea care se limpezea puţin câte puţin, o mulţime imensă se îngrămădea pe piscul colinei, acolo unde legionarii romani înălţaseră trei cruci: cea mai mare în mijloc, celelalte două puţin mai în spate. Cei doi tâlhari şi Iisus, primii – încremeniţi în soare, cel de-al treilea – slobozind nişte urlete de fiară sub privirile îngrozite ale mulţimii.

Mijind ochii ca să distingă mai bine scena, Isolda îşi dădu seama că tâlharii erau morţi de ceva vreme, în timp ce Hristosul care se zvârcolea pe

cruce semăna ca două picături de apă cu acela din Evanghelii. Cu deosebirea că schingiuitul din viziunea Isoldei era plin de mânie şi ură.

În timp ce novicele se buluceau să o ajute să se ridice, stareţa contempla crepusculul de un roşu însângerat care îi lumina acum viziunea. Nici asta nu se potrivea: conform Scripturilor, Iisus şi-a dat sufletul la al cincisprezecelea ceas al zilei. Or, în viziunea ei, făptura contorsionată de pe cruce nu era moartă. Îngenuncheată în ţărână, maica Isolda a început să tremure din toate încheieturile. Exista şi o explicaţie a tainei aceleia, o explicaţie atât de evidentă, care trebuie să fi cutremurat raţiunea călugăriţei: bucata aceea de carne care smucea de piroane şi insulta deopotrivă oamenii şi Cerurile, acea bestie plină de ură şi suferinţă căreia romanii începuseră să-i care lovituri de bâtă pentru a-i zdrobi picioarele, acea blestemăţie nu era fiul Domnului, ci al Satanei.

Cu mâinile încă scuturate de convulsii, stareţa puse craniul la loc în săculeţ. Apoi, ştergându-şi lacrimile cu mâneca veşmântului, culese din praf şi învelitoarea din pânză cerată.

Sufocându-se în spaţiul îngust al firidei, maica Isolda îşi amintea senzaţia de ură şi lăcomie care a inundat-o când a pus mâna pe etui. Vor fi fost, pesemne, arsurile provocate de poţiunile oţetite pe care le lua pentru a-şi potoli durerile de oase. Apoi, pe măsură ce desfăcea învelitoarea, a făcut o altă grimasă, de astă dată de frică. O rafală de vânt îngheţat i-a răvăşit părul pe sub rasă. Învelitoarea adăpostea o carte foarte veche, groasă şi grea ca un molitvelnic. Un manuscris ferecat cu o încuietoare din oţel. Nicio inscripţie pe cotor sau pe copertă, nicio pecete imprimată în piele. O carte asemenea altora. Dar după strania fierbinţeală care se degaja din acea tipăritură, maica Isolda a ştiut imediat că asupra mănăstirii se va abate o mare nenorocire.

7

După ce a plecat Gaspard, maica Isolda tocmai închidea porţile când, din aripa de nord, unde călugăriţele duseseră muribunda, se auziră urlete de spaimă. Urcă pe cât de repede fu în stare treptele scării celei mari şi, cum ţipetele se înteţeau pe măsură ce se apropia, stareţa mai c-o luă la fugă pe coridoare până la chilia a cărei uşă se bălăngănea, pe jumătate deschisă. Gâfâind din cauza aerului îngheţat care îi ardea gâtlejul, maica încremeni în prag.

Bătrâna pustnică era întinsă goală în aşternut; smocul de păr pubian contrasta puternic cu carnea râncedă a pântecelui. Dar nu paloarea ei le speriase pe călugăriţe. Nici măcar jegul gros care-i acoperea picioarele sau slăbiciunea extremă a trupului. Nu, ceea ce le făcuse pe femei să urle şi oprise bătăile inimii maicii stareţe din clipa în care intrase în chilie erau stigmatele supliciului la care muribunda fusese fără îndoială supusă înainte de a reuşi să fugă din locul în care călăii săi o ţinuseră prizonieră. Acestea, dar şi ochii larg căscaţi care scrutau tavanul pe sub văl, la fel ca o statuie ce contemplă vidul care o înconjoară.

Maica Isolda s-a aplecat asupra trupului descărnat. Judecând după urmele care brăzdau torsul şi pântecele nefericitei, torţionarele o biciuiseră până la sânge cu fâşii de piele înmuiate în oţet. Zeci de lovituri pe pielea întinsă prin răşchirare, astfel încât fiecare şfichiuire o sfâşiase până la os. Apoi îi rupseseră degetele şi îi smulseseră unghiile cu cleştele. Îi bătuseră cuie în oasele mâinilor şi picioarelor. Cuie vechi, ale căror capete ruginite înfloriseră în carne.

Isolda a închis ochii. Bătrâna călugăriţă nu fusese supusă torturilor Inchiziţiei. În orice caz, nu torturilor tipice rezervate vrăjitoarelor. Nu, judecând după calvarul îndurat de pustnică, acest desfrâu criminal nu putuse fi săvârşit decât de suflete monstruoase care se dezlănţuiseră asupra

victimei mai curând ca să-i smulgă tainele, decât ca să o masacreze.

Cum muribunda gemu slab, maica Isolda s-a aplecat asupra ei pentru a-i culege de pe buze ultimele cuvinte. Pustnica grăia într-un vechi dialect din Alpi, un amestec obscur de latină, germană şi italiană pe care Isolda îl mai auzise în copilărie. Un dialect uitat, punctat de plescăituri din limbă şi mişcări ale ochilor. Codul pustnicelor.

Nefericita a murmurat că domnia Satanei era aproape şi tenebrele se întindeau asupra lumii. A spus că ciuma este lucrarea lui şi că a deşteptat acest monstru tocmai pentru a se putea apropia fără a fi văzut. Chiar dacă toţi călugării şi călugăriţele din întreaga creştinătate ar îngenunchea în acelaşi timp pentru a implora ajutorul Domnului, nicio rugăciune nu-i mai putea opri pe cavalerii Răului care scăpaseră din Iad.

A urmat o tăcere îndelungată: pustnica încerca să îşi tragă sufletul. Apoi, şi-a continuat povestea.

Şi a zis că satul Zermatt fusese atacat într-o noapte cu lună plină de cavaleri rătăcitori îmbrăcaţi în burnuzuri, cu cagule pe faţă, care i-au masacrat pe locuitori şi au incendiat casele: Hoţii de Suflete. Furia acestor demoni fusese atât de mare, încât vântul purtase până la porţile cetăţii pustnicelor urletele victimelor. Ele încercaseră să elibereze porumbeii călători ca să avertizeze Roma asupra pericolului care le ameninţa, dar găsiseră toate zburătoarele moarte în coliviile lor: căzuseră secerate, otrăvite parcă de aerul respirat.

În licăririle incendiilor, călugăriţele i-au văzut pe Hoţii de Suflete escaladând meterezele mănăstirii ca şi cum mâinile şi picioarele lor ar fi avut puterea să se fixeze în piatră. Se refugiaseră în bibliotecă, pentru a distruge manuscrisele interzise, dar năvălitorii forţaseră porţile, iar nefericitele căzuseră în ghearele lor înainte de a fi avut timp să îşi facă scrum comoara.

Cu pieptul cutremurat de suspine, muribunda a şuierat că cele mai tinere fuseseră pângărite cu fierul înroşit, iar celelalte muriseră în chinuri cumplite.

Cu trupul şi cu sufletul zdrobite după o noapte de tortură, ea însăşi abia reuşise să scape printr-un tunel secret. Reuşise să ia cu sine moaştele Domnului, precum şi un manuscris foarte vechi, acoperit cu piele neagră. A repetat în neştire că nu trebuia deschis, că era apărat de o vrajă şi că îi va ucide pe toţi cei care vor încerca să rupă ferecătura.

După ea, paginile acelea ar fi fost scrise cu sânge de om într-o limbă blestemată, pe care nu era prudent să o foloseşti la lăsarea întunericului. Manuscrisul ar fi fost redactat de însăşi mâna Satanei, ar fi fost, pare-se, evanghelia lui, în care povestea tot ceea ce se întâmplase în ziua în care fiul lui Dumnezeu murise pe cruce. În ziua în care Hristos îşi pierduse credinţa şi, blestemându-şi Tatăl, se transformase în altceva: într-o bestie dezlănţuită pe care romanii fuseseră nevoiţi să o reducă la tăcere cu lovituri de bâtă.

Aplecată deasupra pustnicei, Isolda a simţit greutatea craniului în buzunarul larg al veşmântului său. Era relicva pe care bătrâna o numise „moaştele Domnului”. Spusese că în acea noapte, după ce făptura murise pe cruce, discipolii care asistaseră la crucificarea lui Hristos scoseseră cadavrul din piroane, ducându-l în peşterile din nordul Galileei, unde îl îngropaseră. Toate astea le povestea evanghelia după Satana: negarea a toate câte au fost, sunt şi vor fi. Marea minciună.

Isolda închise ochii. Dacă această poveste era adevărată, însemna că Iisus nu a înviat niciodată din morţi şi că nu exista nicio viaţă de după viaţă la care să poţi spera. Niciun dincolo, nicio eternitate. Dar mai însemna şi că Biserica minţise şi că totul era fals. Că apostolii se înşelaseră. Sau că… ştiuseră dintotdeauna.

— Doamne, e imposibil…

Stareţa Isolda a murmurat aceste cuvinte cu pumnii strânşi, cu lacrimile năvălindu-i în ochi. Pentru o secundă, a simţit nevoia să o strângă de gât pe bătrâna aia nebună care îi adusese în mănăstire atâta nenorocire. Ar fi mult mai simplu dacă ar muri. Ar îngropa-o în pădure, împreună cu moaştele şi cu evanghelia ei. O groapă adâncă, între ferigi, fără stelă, fără cruce. Problema era craniul ăla blestemat, care atârna greu în buzunarul ei, ca o dovadă. Isolda a deschis ochii: pustnica începuse să geamă în întuneric.

De o lună Hoţii de Suflete o urmăreau, iar conducătorul lor îi adulmeca urma în mijlocul ravagiilor ciumei. Numele lui era Caleb, iar evanghelia după Satana nu trebuia în niciun chip să cadă în mâinile lui. Dacă s-ar întâmpla o asemenea nenorocire, asupra lumii s-ar pogorî mii de ani de întuneric. Mări de lacrimi. Cuvintele astea le repeta ca pe o litanie, dar tot mai slab, pe măsură ce suflul i se împuţina. Apoi horcăiala i s-a stins, iar ochii i-au devenit sticloşi.

Îngrozită de cele auzite, stareţa se pregătea să acopere cu un cearşaf trupul martirizat, când mâinile muribundei i s-au încleştat în gât. Un pumn neomenesc îi zdrobea gâtlejul, alungându-i în doar câteva secunde tot sângele din creier. A încercat să se elibereze. Chiar a lovit-o pe pustnică pentru a o face să slăbească strânsoarea. Şi atunci, de pe buzele rigide ale moartei se ridică o altă voce. Nu. Mai multe voci: şi grave, şi ascuţite, şi puternice, şi de alte feluri, mai îndepărtate. În urechile maicii Isolda a explodat o cacofonie de urlete şi blesteme. În mai multe limbi. Latină, greacă, egipteană, dialectele barbarilor din Nord, dar şi cuvinte necunoscute, care se amestecau şi ele în acel potop de urlete. Mânie şi teamă, limba Hoţilor de Suflete. Cavalerii Adâncurilor. Un văl negru a coborât apoi peste ochii Isoldei. Era pe punctul de a leşina, când şi-a amintit că avea sub

strai o lamă, un jungher cu plăsele din piele şi tăişul lat, pe care îl păstra pentru a-şi apăra călugăriţele de bandiţii aduşi de ciumă. Pe jumătate moartă, Isolda a ridicat arma în lumina lumânărilor şi a înfipt-o cu toate puterile în gâtul pustnicei.

***

În cotlonul în care abia mai respira, Isolda îşi înăbuşea cu greu lacrimile, îşi amintea şi acum de cumplita senzaţie din clipa în care pumnalul a pătruns în carnea muribundei. Îşi amintea de slaba rezistenţă a pielii şi cartilajelor, de ochii ieşiţi din orbite ai bătrânei smintite şi de urletele ei, care s-au transformat într-un adevărat vuiet. Îşi mai amintea şi că degetele descărnate au rămas încleştate în jurul gâtului ei şi că una dintre călugăriţe fusese nevoită să cresteze tendoanele încheieturilor pentru ca strânsoarea să slăbească. Trupul pustnicei a zvâcnit pentru ultima oară înainte de a se prăvăli, inert. Dar cel mai uimitor a fost aerul îngheţat care a inundat chilia şi urmele de paşi care au apărut pe jos din clipa în care moarta s-a prăbuşit pe saltea. Urme de cizme, care se îndepărtau în întunericul coridorului.

Zgribulite în rasele lor, augustinele au ascultat cum se stinge ecoul paşilor. Maica Isolda le-a cerut să îngenuncheze imediat şi să-şi spună rugăciunile. Dar era deja prea târziu pentru a-l invoca pe Dumnezeu. Şi aşa, în acea iarnă a anului blestemat 1348, umilele slujitoare ale Domnului de la mănăstirea fortificată din Bolzano eliberaseră Bestia.

8

Misterioasele urme de cizme s-au uscat repede, lăsând pe jos un strat fin de argilă. Văzându-le cum se zvântă în adierea curentului, ai fi zis că-s aproape inofensive, dacă n-ar fi fost praful acela negru care mărturisea deopotrivă şi despre

realitatea, şi despre existenţa lor imposibilă. Pipăindu-le, maica Isolda a fost obligată să accepte evidenţa: nu le inventaseră nici ea, nici călugăriţele. Ceea ce însemna că nicio poartă de stejar, oricât de grea, nicio rugăciune, nicio forţă din lumea asta nu îl mai putea împiedica pe autorul invizibil al acestor urme să se preumble pe holurile mănăstirii. Cum ninsoarea începuse să se înteţească asupra Dolomiţilor, de atunci înainte ele erau paisprezece călugăriţe prizoniere ale iernii într-o mănăstire pierdută în mijlocul munţilor. O mănăstire în care Bestia îşi făcuse adăpost, alungându-l pe Domnul Dumnezeu dintre acele ziduri, dar şi speranţa din sufletele slujitoarelor Lui.

Lăsându-şi călugăriţele să pregătească defuncta aşa cum se cuvine, maica Isolda s-a ferecat în chilia ei pentru a cerceta manuscrisul. Aici trebuia să se afle cheia avertismentelor bătrânei smintite, dar şi motivele obscure care duseseră la masacrarea pustnicelor de la Cervin. Sau, cine ştie, poate evanghelia aceea fusese singura cauză a acelor evenimente tragice, iar Hoţii de Suflete săvârşiseră cumplita crimă cu unicul scop de a o recupera şi de a distruge celelalte manuscrise din biblioteca interzisă.

După ce a zăvorât cu grijă uşa în urma ei, maica Isolda a depus craniul încununat cu spini într-un cufăr, apoi a aşezat cartea pe o măsuţă de scris din lemn. A închis ochii şi a început să îi pipăie coperta cu vârful degetelor: cum în noviciatul ei roman fusese iniţiată de timpuriu în arta legătoriei în piele, Isolda învăţase să identifice un manuscris cercetându-i copertele. Din piei de taur sălbatic, pe care călugării tăbăcari îi jupuiau cu mâinile lor; pieile de capră, pe care legătorii din Pirinei le puneau una peste alta, în foi subţiri, pentru a da volum lucrărilor lor; pielicelele de ied, gălbui şi aspre, pe care fraţii de dincolo de Alpi le stropeau cu pigmenţi înainte de a le trage pe plăci de lemn

preţios pentru a le fixa culoarea; tegumentele fierte folosite în mănăstirile din Loara şi firele de aur cu care tăbăcarii germani coseau pielea caldă încă a lucrărilor lor. Fiecare dintre aceste congregaţii de tăbăcari era autorizată să folosească doar una dintre aceste tehnici, pentru a proteja astfel Biserica de odiosul trafic cu cărţi sfinte, garantând păstrarea lucrărilor în mănăstirile în care văzuseră lumina zilei. Căci exista o lege care pedepsea cu orbirea cu fier înroşit, urmată de moartea lentă, pe oricine ar fi îndrăznit să transporte un manuscris ascuns în veşminte. Or, cartea din faţa ei fusese tăiată dintr-o piele atât de stranie, că Isolda nu-şi amintea să fi văzut vreodată una asemănătoare.

Şi mai ciudat, legătura nu părea a respecta niciuna din tehnicile impuse de Biserică. Sau, mai bine zis, părea a le reuni pe toate, ca o culme a desăvârşirii artei tuturor legătorilor. Ceea ce ducea la concluzia că manuscrisul acela trebuie să fi fost făcut, apoi îmbunătăţit în perioade diferite, de o succesiune de mâini grijulii. Dar pentru aceasta trebuie să fi circulat pe ascuns din mănăstire-n mănăstire, cam în felul în care este transmisă o moştenire. Sau un blestem. Sau, mai curând chiar, ca şi cum manuscrisul ar fi ales el însuşi locul în care urma să ajungă.

Isolda, fata mea, baţi câmpii.

Totuşi, pe măsură ce manevra cartea aceea veche, maica stareţă a simţit iar căldura stranie pe care o degaja. Ca şi cum mâna ei, atingând pielea, ar fi mângâiat în acelaşi timp şi sălbăticiunea care fusese jupuită pentru a-i înveli copertele: bătăile îndepărtate ale inimii animalului, venele şi arterele lui, muşchii şi blana lucioasă.

Isolda s-a aplecat pentru a adulmeca fumul care se înălţa din manuscris. Era un miros de grajd, de brânză mucezită şi balegă. În plan îndepărtat, nasul fin al călugăriţei a detectat şi o duhoare de paie ude, precum şi un iz de sudoare, amestecată cu jeg şi urină; dar şi cu spermă. O sămânţă călduţă,

vâscoasă şi animalică. Isolda a fremătat când degetele ei au identificat în cele din urmă pielea pe care o mângâiau: de ţap negru. Un ţap cu pielea fină şi caldă ca a unui om. Niciun tăbăcar demn de acest nume nu ar fi putut folosi o asemenea învelitoare pentru un manuscris.

Încet, încet, mâna descărnată a Isoldei şi-a încetinit mângâierea, aceasta devenind mai diafană şi feminină, aproape diabolică, precum aceea a unei fete care atinge pântecele iubitului. Pe măsură ce gestul ei se contura, maica superioară a simţit căldura manuscrisului potopindu-i măruntaiele şi întărindu-i sfârcurile. Isolda, bătrâna uscată, care nu cunoscuse alte plăceri ale cărnii în afara acelora provocate de mâini, s-a lăsat pradă tulburării care a pus stăpânire, încetul cu încetul, pe trupul ei. Şi, în timp ce sufletul ei i s-a abandonat, maica superioară a avut o altă viziune.

9

Mai întâi, mirosurile. Tămâie şi lemn ars. Un aer încărcat de humă şi putregai. O pădure. Un pat de ierburi care îi mângâie trupul. Isolda deschide ochii. E goală, lungită în mijlocul unei poieniţe scăldate de razele lunii. Un grohăit surd. O răsuflare greţoasă peste chipul ei, o fiară cu muşchii grei îi depărtează brutal coapsele şi îşi înfige sexul într-al ei. O fiară, pe jumătate bărbat, pe jumătate ţap, care pute a sudoare şi a sămânţă. Înnebunită de teamă şi de scârbă, Isolda simte acest sex animalic umplându-l pe al ei. Simte ţepii aspri de pe pântecul bestiei amestecându-se cu părul ei pubian. Simte pielea de pe braţe şi de pe coapsele fiarei fremătând de efort. O piele netedă şi caldă ca a unui animal. Isolda închide ochii. O nouă viziune se suprapune celei dintâi.

Beciurile unei fortăreţe. Cavaleri sălbatici din regatele din Nord şi luptători cu fruntea înaltă şi ochi oblici păzeau coridoarele subterane care

duceau la sălile de tortură. Armurile lor luceau în lumina torţelor. Cei dintâi aveau scuturi din piele şi agitau spade imense. Ceilalţi erau înarmaţi cu pumnale şi săbii scurte: seniori germanici şi războinici huni. Isolda gemu: era târâtă în subteranele unei fortăreţe de războinici huni a căror stirpe se stinsese de veacuri. Stâlpii creştinătăţii.

Pe măsură ce înainta de-a lungul unei vaste galerii boltite, din măruntaiele pământului răsunau urlete îndepărtate. Zări statuile cioplite în piatra zidurilor. Şerpi încolăciţi şi demoni ameninţători. De-o parte şi de alta, fuseseră croite celule. Printre gratii se strecurau mâini care încercau să se înfigă în părul călugăriţei. Era cald. La capătul coridorului, o uşă deschisă dădea într-o sală cu coloane, luminată de torţe. Pe mese, bărbaţi goi, în lanţuri. Deasupra lor, călăi cu cleşti şi foarfeci. Torturaţii urlau în timp ce foarfecele intrau în carne, tăiau pielea pe care călăii o jupuiau de pe muşchi. În spatele torţionarilor, legători vizigoţi uscau dreptunghiurile de piele pe o sită, după ce le înnegriseră în băi de sulf.

Pe Isolda o trecură fiori de groază: manuscrisul pe care îl mângâiase în chilia ei fusese legat mai întâi în piele de om şi, abia apoi, de-a lungul secolelor, acoperit de către alte mâini cu piele de animal, care încercaseră să ascundă această grozăvie. Crima crimelor. Semnătura sataniştilor.

În timp ce Fiara aplecată deasupra ei îi înjunghia sexul şi îi sfâşia gâtlejul, Isolda fu năpădită de o ultimă viziune: marea ciumă. Mări de şobolani revărsându-se deasupra lumii. Cetăţi în flăcări. Milioane de morţi şi imense gropi comune căscate sub cerul liber. În mijlocul ruinelor, îşi croieşte cu greu drum o pustnică bătrână, cu trupul mutilat şi cu chipul acoperit de un văl din plasă. Sub veşmânt, ascunde o învelitoare din pânză cerată şi un săculeţ din piele. E la capătul puterilor. Va muri în curând. Aiurea, Isolda întrezăreşte un călugăr

fără chip care bate în lung şi-n lat câmpurile devastate în căutarea ei. Îi ia urma, o adulmecă în mijlocul miasmelor. Masacrează congregaţiile care au adăpostit-o. Se apropie. E aici.

Adunându-şi ultima fărâmă de voinţă, maica Isolda a reuşit să-şi smulgă mâna de pe coperta manuscrisului. O pală de vânt stinse lumânările; în întuneric, stareţa a căscat ochii mari de uimire: pe suprafaţa lui au apărut filigrane înroşite, nervuri însângerate ţâşnind din coperta pe care reţeaua de fire s-a transformat în litere fosforescente. În latină. Cuvinte care au prins parcă a dansa în clipa în care stareţa s-a aplecat să le desluşească. Şi, cu buzele tremurânde, le-a pronunţat cu voce tare, pentru a le descifra mai bine:

EVANGHELIA DUPĂ SATANA DESPRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA NEFERICIRE, DESPRE MORŢI, FLAGELURI ŞI CATACLISME TERIBILE.
AICI ÎNCEPE SFÂRŞITUL, AICI SE SFÂRŞEŞTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR CARE VOR ÎNCERCA SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.

O incantaţie. Nu, mai degrabă un avertisment. Ultima încercare de prevenire pe care un legător îngrozit va fi ţesut-o în piele pentru a-i împiedica pe imprudenţi şi pe curioşi să deschidă acea evanghelie. Probabil motivul pentru care generaţii de mâini grijulii, în loc să distrugă lucrarea din vremuri de mult uitate, încercaseră să îşi exercite măiestria asupra ei. Dar nu pentru a o înfrumuseţa, ci pentru a săpa în legătura de nenumit acel avertisment, care nu devenea vizibil decât în întuneric. Apoi aceleaşi mâini meştere prinseseră paginile cu o ferecătură genoveză, un zăvor greu,

al cărui oţel sclipea în licărirea roşiatică a manuscrisului.

Cu ajutorul unei lupe şi al unei lumânări, Isolda l-a examinat mai îndeaproape. Aşa cum bănuise, gaura zăvorului nu era decât o capcană, căci era genul de ferecătură care nu se deschide decât prin aşezarea degetelor în anumite părţi ale carcasei. O ferecătură tactilă. Isolda i-a analizat marginile, acolo unde ar trebui să fie puse degetele pentru a deschide mecanismul. Sub sticla care mărea imaginea, ochii călugăriţei au localizat insesizabile adâncituri în oţel. A apăsat pe una dintre ele cu o pană. *Clanc.* Din mecanism a ţâşnit un ac subţire şi fin, care s-a înfipt în marginea pătată cu cerneală a măsuţei de scris. Un ac al cărui vârf din oţel fusese înmuiat într-o substanţă verzuie: arsenic. Isolda şi-a şters fruntea năpădită de broboane de sudoare cu mâneca veşmântului. Cei care concepuseră acel mecanism preferau să ucidă, decât să lase mâini nedemne să profaneze teribilele taine ale manuscrisului. De aceea le masacraseră Hoţii de Suflete pe pustnicele din Cervin. Pentru a-şi recupera evanghelia. Evanghelia după Satana.

Isolda a aprins din nou lumânările. Pe măsură ce lumina alunga tenebrele din chilie, misterioasele filigrane roşietice de pe suprafaţa pielii se estompau. Maica superioară a aruncat un cearşaf peste măsuţa de scris, apoi s-a întors către fereastră. Afară, ninsoarea se înteţise, iar munţii erau cufundaţi în ceaţă.

10

Triste şi tăcute, augustinele au îngropat-o pe bătrâna pustnică în cimitirul mănăstirii. Maica Isolda a citit una din epistolele Sfântului Pavel; un vânt rece şuiera pe lângă metereze. Apoi, acompaniind dangătul clopotelor, voci înecate în suspine au intonat un imn funebru, care s-a înălţat în aerul îngheţat împreună cu aburul alb al

răsuflărilor. Ecou le-au fost doar croncănitul corbilor şi urletul îndepărtat al lupilor. Ziua era la asfinţit, lumina se împuţina văzând cu ochii sub aburii ceții care se ridica din pământ. Şi era aşa de deasă, că niciuna dintre acele femei pioase, încovoiate de durere, nu a zărit forma întunecată care le urmărea din clopotniţă. O formă omenească înveşmântată în rasă de călugăr, cu chipul ascuns de o glugă imensă.

Prima crimă s-a petrecut puţin după miezul nopţii, în timp ce maica Isolda tocmai îşi făcea abluţiunile. Închisă în spălătoria jilavă, şi-a tras pe ea o cămaşă de lână groasă şi a luat un burete din fibră vegetală, pentru ca mâinile să nu intre în contact direct cu trupul. A intrat apoi până la vintre în hârdăul de lemn, o cuvă plină cu o apă gri şi aburită, în care scurgerile celorlalte femei ale comunităţii se amestecau cu murdăria trupurilor lor. Încercând să nu dea atenţie gâtului umflat, Isolda şi-a frecat braţele şi coapsele cu o ţandără de piatră de alaun şi cu nisip, fiecare mişcare a mâinii lăsând urme albe în stratul de jeg care îi acoperea pielea. În acel moment a auzit urletele surorii Sonia şi strigătele de ajutor ale călugăriţelor care au năvălit pe coridoare.

11

Uşa chiliei era blocată. Tremurând în cămaşa ei udă, maica Isolda s-a izbit de ea cât de tare a putut. De partea cealaltă, sora Sonia urla fără încetare. Ţipete de fiară şi zbierete de groază, însoţite de plesnituri de bici pe pielea goală.

Împingând din toate puterile lor, călugăriţele au izbutit în cele din urmă să crape uşa. Isolda a zărit trupul martirizat al surorii Sonia, pe care o forţă malefică o crucificase pe perete. Picioarele femeii se zbăteau la câţiva centimetri deasupra podelei; nefericita era goală, iar pântecele albicios şi mamelele se zbăteau sub şfichiuirile de bici care îi

sfâşiau pielea. Mâinile, străpunse de piroane mari, sângerau puternic. În mijlocul chiliei era un călugăr care mânuia biciul – o formă sumbră şi gigantică în lumina lumânărilor. Avea o rasă neagră şi o glugă care îi acoperea în întregime faţa. Un medalion greu, din argint, îi apăsa pieptul: o stea cu cinci colţuri încadrând un demon cu chip de ţap: emblema adoratorilor Satanei.

Cu ochii lucind în întuneric, călugărul întoarse faţa spre Isolda: călugăriţa simţi o forţă de nestăvilit închizând uşa. Aceeaşi forţă o ţintuia de perete pe sora Sonia: forţa călugărului. Isolda abia dacă a avut vreme să zărească demonul scoţând un pumnal dintr-o teacă de piele. Abia dacă a avut vreme să-şi încrucişeze privirea cu cea a Soniei, în timp ce pumnalul îi pătrundea până la plăsele în pântece. Măruntaiele nefericitei s-au împrăştiat pe jos. Uşa s-a închis; o pală de aer îngheţat le-a cutremurat pe călugăriţe, aceeaşi adiere glacială pe care o simţiseră la moartea pustnicei.

Isolda a privit în jos. Pe podea tocmai apăreau urme de paşi. Amprente ale unor picioare goale şi însângerate, pe care stareţa le privea îndepărtându-se în întunericul coridorului. Inima i-a tresărit atunci cu putere. Lipsea un deget de la urma piciorului stâng: acum câteva săptămâni sora Sonia tăia crengile unui copac retezat când, calculând greşit mişcarea toporului nimerise cu tăişul în picior, retezându-şi degetul mic de la laba stângă.

Bătrâna călugăriţă tocmai atingea urmele, când uşa chiliei s-a deschis, scârţâind din balamale. În chilie, rămăşiţele nefericitei erau în continuare pironite de perete, cu pântecele despicat şi ochii îngroziţi. Intestinele fumegau la picioarele ei într-o baltă de sânge, iar Isolda s-a întrebat, ruşinându-se imediat de acel gând, cum de e cu putinţă ca un trup să conţină atâtea lichide şi materii moi.

12

După ce au îngropat-o pe sora Sonia, stareţa şi călugăriţele s-au baricadat în sala de mese, cu provizii de hrană şi pături. S-au rugat la lumina lumânărilor, strângându-se una într-alta, încercând să reziste frigului şi spaimei. Apoi, pe măsură ce flăcările lumânărilor păleau, femeile au adormit.

Târziu, în noapte, călugăriţele au auzit urlete îndepărtate, pe care le-au pus pe seama vântului care şuiera printre metereze. În zori, sora Isaura, al cărei culcuş era rece, a fost găsită pironită de uşa scundă a grajdului, eviscerată, cu ochii larg deschişi.

În ciuda lacrimilor, a slujbelor şi a rugăciunilor de îndurare pe care congregaţia le murmura neîncetat, au urmat douăsprezece nopţi asemănătoare, alte douăsprezece crime ritualice, douăsprezece călugăriţe masacrate înainte de răsărit, cu sufletele şi trupurile martirizate de Fiară.

În zorii celei de-a treisprezecea zile, Isolda a îngropat rămăşiţele celei mai tinere dintre novice, sora Bragance. Apoi a luat craniul, a pus evanghelia după Satana în husa de pânză şi s-a zidit cu cărămizi şi mortar în subsolul mănăstirii. O muncă de bărbat, care i-a luat o zi întreagă.

La asfinţit, după ce a fixat şi ultima cărămidă, presimţind semnele sufocării, a gravat pe zid avertismentul care i-a apărut cu litere roşii pe coperta manuscrisului. Dedesubt, numindu-l pe asasinul congregaţiei sale, a adăugat:

ÎNTRE ACESTE ZIDURI SFINTE ŞI-A AFLAT LOCAŞ
NETREBNICUL HOŢ DE SUFLETE.
CEL FĂRĂ DE CHIP. FIARA FĂRĂ DE MOARTE.
CAVALERUL ADÂNCURILOR.
NUMELE LUI ESTE CALEB,
RĂTĂCITORUL.

Mai jos, îl implora pe cel care, peste veacuri, îi va descoperi rămăşiţele, să ducă evanghelia şi moaştele Domnului autorităţilor Bisericii Catolice şi Romane a epocii sale, în mâinile Sfinţiei Sale, cel care va domni la Avignon sau la Roma. Dar numai lui şi nimănui altcuiva. Sau să arunce acele vestigii într-un cuptor de fierărie, dacă se va dovedi că Biserica nu a supravieţuit marii ciume negre.

După ce şi-a încheiat munca, a început să aştepte întunericul şi trezirea Hoţului de Suflete.

13

Asta se petrecea de fiecare dată la asfinţit, la ceasul la care umbra clopotniţei ajungea în dreptul cimitirului. În seara celei de-a douăsprezecea zile, când, împreună cu sora Bragance, s-a adăpostit în vârful turnului, maica Isolda a rămas la fereastra care dădea spre mormintele surorilor asasinate.

De-a lungul acestor nopţi însângerate, mormintele au fost profanate unul după altul, ca şi cum moarta din ajun ar fi ieşit din mormânt să o asasineze pe următoarea. O idee smintită, care a încolţit în mintea Isoldei în dimineaţa în care, trăgând cadavrul surorii Clemence, a descoperit mormântul răvăşit al surorii Edith, ucisă cu o noapte în urmă. Pământul era adunat grămadă, iar de jur împrejurul cadavrului nefericitei se vedeau amprentele picioarelor goale şi însângerate ale surorii Edith. Aceleaşi urme de argilă şi pe coridorul care ducea la chilia lui Clemence. Isolda şi Bragance au îngropat-o şi pe ea.

La acest mormânt, aflat la ceva distanţă de celelalte, se uita stareţa în noaptea respectivă. Luminat de razele lunii, mormântul începu a se mişca sub ochii ei. A apărut o grămăjoară de pământ reavăn, ca şi cum cineva ar fi săpat de dinăuntru. În semiîntunericul acelui ceas, sora Isolda a zărit degetele, apoi mâinile şi

încheieturile, o bucată de giulgiu şi mâneca unui strai mortuar. În sfârşit un chip, acela al surorii Clemence, cu gura plină de pământ, cu părul năclăit de argilă şi cu ochii larg deschişi.

Creatura care fusese Clemence şi-a scuturat de pe umeri giulgiul care o ţinea prizonieră. O ultimă grămăjoară de pământ, şi ieşi cu totul din mormânt. A înălţat privirea către Isolda şi maica stareţă îşi amintea cu groază că, dezgolindu-şi dinţii plini de pământ, arătarea i-a zâmbit, apoi a dispărut împleticindu-se în întunecimile clopotniţei.

La miezul nopţii, sora Bragance a gemut în somn. În acel moment, Isolda a auzit paşii târşâiţi ai lui Clemence urcând scările turnului.

14

Maica Isolda se sufoca: plămânii ei au început să aspire mai mult bioxid de carbon decât oxigen. Lumânarea s-a subţiat atât de mult, că lumina s-a redus la un punct portocaliu în beznă. Curând, flacăra a pâlpâit de câteva ori şi s-a stins, fitilul consumându-se în întuneric, cu pocnete slabe. Asupra călugăriţei care suspina fără zgomot s-a lăsat un întuneric deplin.

O zgrepţănătură de cealaltă parte a zidului o făcu să tresară. Diminuată de grosimea peretelui, vocea lui Bragance răsună din nou, mult mai aproape. Pipăind zidul cu mâna, novicea şoptea ca un copil care se joacă de-a v-aţi ascunselea în întuneric.

— Nu mai fugiţi, maică stareţă. Veniţi cu noi. Suntem toate aici.

Şuşotelilor lui Bragance i-au răspuns altele şi altele. Cu pletele căzându-i în neorânduire pe grumaz, maica Isolda a recunoscut chicotelile surorii Sonia, bâlbâielile lui Edith, atât de oribilele scrâşnete din dinţi ale surorii Margareta şi râsul

nervos al lui Clemence, al cărei zâmbet încărcat de tină încă o obseda.

Douăsprezece perechi de mâini moarte pipăiau zidurile dimpreună cu cele ale lui Bragance.

Când au ajuns în dreptul ei, bătrâna călugăriţă care se zidise de vie şi-a ţinut respiraţia uşoară cum era, pentru a nu-şi trăda prezenţa. Tăcere. Apoi, Isolda a auzit ceva răsuflând de cealaltă parte a zidului. Şoaptele surorii Bragance au răsunat din nou în întuneric.

— Te simt.

O nouă răsuflare, mai apăsată.

— Mă auzi, scorpie bătrână? Îți simt duhoarea.

Isolda şi-a înăbuşit gemetele de spaimă. Nu, Fiara care intrase în trupul lui Bragance nu o simţise. Altminteri, de ce şi-ar mai fi dat osteneala să o strige?

Maica stareţă se agăţă cu toate puterile de ideea aceea. Apoi, în timp ce mâinile surorilor moarte au reînceput să pipăie zidurile, şi-a dat seama că un horcăit provocat de lipsa de aer şi pe care nu şi-l va putea reprima îi sfâşia tot mai ascuţit pieptul. Cu obrajii brăzdaţi de lacrimi amare de părere de rău, maica Isolda şi-a strâns degetele în jurul propriului gâtlej. Şi, pentru a nu risca să îşi trădeze prezenţa, şi nici pe aceea a evangheliei după Satana, al cărui filigran roşiatic lucea slab în întuneric, bătrâna stareţă s-a sugrumat cu propriile mâini.

PARTEA A DOUA

15

Hattiesburg, Maine, în zilele noastre

Miezul nopţii. Agentul special Marie Parks doarme cu pumnii strânşi. A luat trei somnifere, trei pastile mici şi roz, cu puţin gin tonic, să mai atenueze gustul amar. Acelaşi ritual de ani de zile: în fiecare seară îşi înghite doza de somn artificial, se întinde în pat şi butonează telecomanda, navigând printre jurnalele de ştiri. Când imaginile devin tot mai vagi, iar creierul ei începe să se îngreuneze, stinge lumina şi se străduieşte să nu se gândească la viziunile care îi explodează în minte asemenea unor străfulgerări în întuneric. Mai ales să nu se gândească. Să nu se gândească la tânăra blondă pe care un necunoscut e pe cale să o spintece într-o parcare din New York, la vagabondul care zace în mijlocul unor pubele, la puştoaica pe care mâini însângerate au abandonat-o într-o groapă de gunoi la periferia oraşului Mexico. Să nu se gândească la acest concert cacofonic de urlete şi suspine care explodează în capul ei ori de câte ori strânge pumnii şi încearcă să adoarmă. Crime la care asistă neputincioasă, ca şi cum s-ar petrece sub ochii ei. Mai bine zis *prin* ochii ei. E partea cea mai terifiantă a viziunilor ei: când se comite o crimă în momentele în care doarme, vede scena prin ochii victimei. Imagini atât de precise, de parcă ea e cea asasinată.

Pentru a alunga aceşti sâmburi de teroare care o asaltează ori de câte ori stinge lumina, Marie Parks îşi fixează atenţia asupra unui punct imaginar, aflat între sprâncene. Chinezii consideră că este punctul prin care circulă energiile. E o modalitate bună de a reduce la tăcere vocile care-i zumzăie în minte, ca şi cum ar da mai încet volumul unui radio.

Numai că ea nu avea la dispoziţie un buton pe care să apese, ci doar un punct aflat între ochi pe care Marie îl fixa cu intensitate, până ce aproape îşi pierdea cunoştinţa, sub efectul somniferelor. După aceea, pentru câteva ceasuri cădea într-un somn de plumb. Câteva ceasuri de răgaz, pentru că, după ce efectul medicamentelor se estompa, începea să viseze topoare şi trupuri tranşate, pântece eviscerate şi cadavre de copii. În fiecare noapte aceleaşi vise: crimele ucigaşilor în serie pe care ea, Marie Parks, psiholog criminalist la FBI, îi vânează permanent. Fantomele lui Marie: ucigaşi în serie, asasini în masă şi criminali cheflii.

Primii îi vânează pe cei din propriul grup etnic, omorându-şi victimele după principiul seriilor. Precum Edward Sorrenson, tatăl de familie fără antecedente care sculpta adolescente. Le răpea, le sugruma, apoi le sculpta carnea cu un baros. Sau ca Edmund Stern, antreprenorul care colecţiona bebeluşi morţi în cutii de pantofi. În cazul ucigaşilor în serie, ai de-a face mereu cu acelaşi scenariu: o mamă abuzivă, un viol incestuos, bătăi şi umilinţe, valuri de ură, care se acumulează pe zi ce trece. Iar monstrul, ajuns la maturitate, începe să ucidă reflexele propriilor sale frustrări: blonde, prostituate, profesoare pensionare, adolescente sau copii. Criminali care îşi ucid reflexele: ucigaşii în serie sunt oamenii care sparg oglinzi.

Cei din a doua categorie, asasinii în masă, comit masacre pe cât de monstruoase, pe atât de imprevizibile. O duzină de morţi dintr-o lovitură. Precum Herbert Stox, care s-a apucat dintr-odată să omoare tinere brunete şi însărcinate: douăsprezece tinere într-o singură noapte, în acelaşi cartier. Ei se supun mai curând unei pulsiuni supreme şi devastatoare: asasinii în masă sunt exaltaţi care aud glasul lui Dumnezeu.

Cât despre criminalii cheflii, ei sunt psihotici dezorganizaţi care omoară cât mai multe persoane cu putinţă, în locuri diferite şi într-un interval cât

mai scurt de timp. Un circuit nebunesc de-o zi şi, la asfinţit, un glonţ în tâmplă.

Cam asta adăposteşte muzeul ucigaşilor. Dar ca în orice ierarhie, e nevoie de un suveran, de un rege al savanei periferiilor şi al junglei oraşelor; acest ucigaş perfect, prinţ al asasinilor, cel în faţa căruia celorlalţi criminali nu le rămâne decât să se închine, este ucigaşul-rătăcitor.

Ucigaşii-rătăcitori sunt asasini care călătoresc, prădători care îşi schimbă permanent terenul de vânătoare. O crimă la Los Angeles, alta la Bangkok, pentru a-şi petrece apoi iarna sub soarele Caraibelor, într-unul din acele hoteluri imense care roiesc de turişti.

La FBI se spune că ucigaşul-rătăcitor este un criminal în serie care are suficienţi bani pentru a-şi permite turul lumii cu avionul. Fals, pentru că un ucigaş în serie nu e decât un pulsional care omoară pentru a-şi anihila pulsiunea, un psihopat care urmează un ritual menit să îl calmeze. Îşi profanează victimele, le masacrează şi le tranşează: e un puşti terorizat care terorizează, la rându-i, dar care lasă de fiecare dată suficiente indicii în urma lui, tocmai pentru a putea fi prins. Vertijul pedepsei. Şi, mai ales, ucigaşului în serie nu îi place să se deplaseze. E un sedentar care omoară în cartierul lui, o javră leproasă care sfâşie mieii din propria-i turmă.

Cât despre ucigaşul-rătăcitor, acesta este un migrator, un devorator de cadavre, un imens rechin alb care înoată împotriva curentului în căutarea prăzii. Se află în vârful lanţului trofic. E o fiinţă rece, care îşi selectează ţintele şi îşi controlează pulsiunile. Nu se lasă niciodată dominat de ele, nu aude voci, nu i se supune lui Dumnezeu. Nu are conturi de reglat, nici revanşe de luat. De cele mai multe ori, e fiul unic sau copilul cel mare al unei familii fericite. Tatăl nu l-a violat, mama nu l-a supus acelui incest afectuos care i-a smintit pe

mulţi. Nu l-a bătut nimeni. Pur şi simplu s-a născut aşa: cu vrăjitoare aplecate deasupra leagănului.

Ca şi ucigaşul în serie, asasinul în masă sau criminalul chefliu, ucigaşul-rătăcitor este nebun. Dar, spre deosebire de ceilalţi, el ştie că e nebun. Şi tocmai această conştiinţă ascuţită a ceea ce ştie că este îi permite să compenseze nebunia cu un comportament de o remarcabilă stabilitate. Echilibru în dezechilibru. Poate fi vecinul tău, bancherul sau acel om de afaceri care se află mereu între două avioane şi care îşi petrece duminica jucând tenis cu copiii. Este perfect integrat, nu are cazier judiciar. Are o slujbă bună, o casă frumoasă şi o maşină sport. Călătoreşte mult pentru a-şi pierde urma şi loveşte acolo unde nici nu te aştepţi.

Dacă nu întruniţi caracteristicile seriei urmărite de un ucigaş în serie, vă puteţi foarte bine întâlni cu el fără a vă asuma nici cel mai mic risc. Puteţi chiar bea o cafea împreună sau îl puteţi lua în maşină, dacă face autostopul, chiar şi pe cel mai pustiu drum de ţară. Nu aşa stau lucrurile cu un ucigaş-rătăcitor. Căci rătăcitorul e o fiară care mănâncă atunci când îi e foame. Şi acest tip de ucigaş este mereu înfometat. Asta e specialitatea lui Marie. Sute de mii de kilometri de zbor, sute de nopţi petrecute în hoteluri risipite aiurea prin toată lumea, mii de ore de pândă prin cimitire şi păduri jilave. Duzini de cadavre şi batalioane de fantome. Iată vânatul favorit al lui Marie. Marie, cea care plânge în somn, care ţipă şi se trezeşte transpirată leoarcă şi cu chipul brăzdat de lacrimi, mereu la aceeaşi oră: patru dimineaţa. E ceasul la care, noapte de noapte, agentul special Marie Parks renunţă la somn.

16

Zece minute după miezul nopţii. Respiraţia lui Marie este calmă, regulată. Somniferele i-au

adâncit creierul într-un somn profund, ceţos şi incolor, în care nu pătrunde nimic din lumea înconjurătoare. Încă nu visează. Cu toate acestea, asemenea lăturilor care debordează pe o gură de canal, vârtejurile subconştientului ei încearcă să îşi croiască drum prin barajul chimic al somniferelor. Lucru sesizabil în crisparea imperceptibilă a degetelor pe cearşafuri, în freamătul pleoapelor şi al frunţii care se încruntă. În curând, Marie va trece de la somnul profund la cel superficial, acea fază a nopţii în care se dezlănţuie monştrii care îi populează subconştientul.

Deja au ţâşnit la suprafaţă câteva imagini. Clişee gri şi reci: un picior care pluteşte între două ape, un chip vag, un biberon cu lapte brânzit abandonat lângă un portbebe, dinţi sparţi şi pete de un roşu aprins pe faianţa unui lavabou. Încetul cu încetul, imaginile se vor aşeza laolaltă şi se vor pune în mişcare.

Brusc, gâtul lui Marie se contractă. Câţiva stropi de adrenalină se răspândesc în sânge şi îi dilată arterele. Gata, respiraţia i se accelerează, pulsul o ia razna, nările se lărgesc şi venele albăstrii care îi brăzdează tâmplele încep să se zbată. Imaginile se articulează şi se animă. Coşmarurile pot începe. Coşmaruri care, odată declanşate, vor fi atât de precise, de palpabile, încât până şi mirosurile vor fi reproduse cu precizie.

Marie inspiră adânc. Efluviile de şampon cu tei impregnate în pernă au dispărut, s-au evaporat şi miresmele beţişoarelor parfumate pe care le aprinde seară de seară pentru a alunga duhoarea de tutun. În locul lor, simte o aromă de gumă de mestecat cu căpşuni şi un parfum ieftin. Vanilie şi rodie.

Şi senzaţia tactilă este prezentă în coşmarurile ei. Această impresie vertiginoasă că ceea ce atinge există cu adevărat. Întinde un picior şi dă de podea. Parchetul din lemn de tec din camera ei a

dispărut. În locul lui, simte atingerea aspră a unei mochete uzate.

În sfârşit, senzaţia propriului corp. Impresia stranie că a întinerit, că i s-au subţiat coapsele, genunchii i s-au făcut mai noduroşi, pântecele mai rotund şi pieptul mai ferm. Până şi sexul şi-l simţea mai strâmt, încă neatins.

Marie trecu un deget peste semnul de pişcătură de ţânţar de la îndoitura genunchiului, care o mânca. Se strâmbă, simţind dureri în spate şi spasme în ceafă. Conştientizează nevoia imperioasă de a se duce la toaletă, o nevoie reprimată de teama de a se ridica. O teamă atroce.

Gata, asta e, i s-a uscat gâtul şi i s-a pus un nod în stomac. Deschide ochii. Camera nu mai e aceeaşi. E mai mică, mai întunecată, mai rece. O adiere uşoară agită storurile de hârtie care izbesc încet geamurile. Rotunjimile unei căni cu ceai se decupează pe haloul roşu al unui ceas deşteptător cu cuarţ. Percepe zgomotul liniştitor al bulelor unui regulator de aer al unui acvariu şi zumzetul unei muşte care se izbeşte de pereţi.

De pe o etajeră, câteva păpuşi de porţelan aliniate privesc către ea. Le vede pleoapele ridicându-se şi ochii de sticlă lucind în întuneric. Mâinile lor micuţe se întind spre ea. Între buzele de ceară, sclipesc dinţii mărunţi, ascuţiţi.

Pe jos, zgomote ca de frecare. Un cufăr din răchită se întredeschide şi scuipă zeci şi zeci de păianjeni şi scorpioni care se preling printre aşternuturi şi se caţără spre ea. Clănţăne din dinţi şi se ghemuieşte în poziţie fetală. Când îşi trece mâna prin păr, încremeneşte: al ei e scurt, acesta e lung şi greu. Buclele grele, parfumate, care se desprind de scalp, i se prefiră printre degete şi cad din nou pe pernă. Păpuşile şuşotesc în întuneric. Scorpionii escaladează patul şi se agaţă de plapumă. Brusc, Marie aude o pisică torcând în întuneric. O halenă de sardine şi gunoi se răspândeşte în cameră. Îi îngheaţă sângele în vene.

Pisica asta mare care toarce e siameza lui Jessica Fletcher, o adolescentă asasinată împreună cu toată familia acum 12 ani, în noaptea în care domnul Fletcher a înnebunit.

Ochii păpuşilor pâlpâie puţin şi se sting. Păianjenii cad inerţi pe podea, scorpionii reintră în cufărul cu jucării, care se închide cu un zgomot sec. Totul e pregătit, coşmarul poate începe.

Marie a intrat în corpul lui Jessica. Visează că are ochii deschişi şi că trebuie să adoarmă din nou, cu orice preţ, pentru a pune capăt coşmarului. Coşmarului de la miezul nopţii. Cel mai rău dintre toate. Dar cum să adormi din nou când tu dormi deja?

Ciuleşte urechea. În camera de alături plânge un bebeluş. Vocea domnului Fletcher mormăie un cântec de leagăn. Prin peretele despărţitor, Marie aude muzica obsedantă a unei jucării electrice pentru bebeluşi şi scârţâitul regulat al pătuţului pe care cineva îl leagănă pentru a adormi copilul. Dar copilul urlă.

În timp ce domnul Fletcher îi cântă, bebeluşul sughiţă de spaimă şi de nervi. Cuvintele sunt blânde, dar tonul, tonul domnului Fletcher este glacial. Copilul îşi trage sufletul şi scoate un ţipăt care îi sparge timpanele lui Marie. Atunci, pe fondul scârţâielilor tot mai accelerate ale leagănului, Marie aude alte sunete, surde şi metalice. Un fel de lovituri de foarfecă într-o pernă. Copilul se sufocă. Ţipetele se sting. Scârţâitul leagănului se aude tot mai rar. Se opreşte. Tăcere.

Târşâitul unor papuci de casă pe parchetul holului. Ca în fiecare seară, domnul Fletcher face turul camerelor, pentru a verifica dacă dorm copiii. Deschide uşa. Un firicel de voce speriată ajunge până la urechile lui Marie. E Kevin, fratele cel mic al lui Jessica, pe care l-a trezit zgomotul leagănului. Tata face „șșt!” Îl culcă la loc pe Kevin şi îl mângâie pe obraji. Terorizată, Marie aude

aceleaşi zgomote metalice. Liniştea se înstăpâneşte din nou. Domnul Fletcher fredonează în întuneric.

Marie s-a refugiat sub plapumă. Aude târşâitul papucilor pe hol, clinchetul clanţei apăsate. Mijind ochii, întrezăreşte silueta domnului Fletcher în cadrul uşii, în costum elegant, cu vestă, cu chipul scăldat de sudoare; zăreşte sclipirea cuţitului pe care bărbatul îl ascunde în mâneca stropită de sânge a hainei. Şi, înainte de toate, îi vede ochii de mort: ochi de păpuşă de porţelan.

Marie trebuie să adoarmă din nou cu orice preţ, să iasă din corpul lui Jessica. Aude răsuflarea şuierătoare a domnului Fletcher, care se apropie. Îi adulmecă mirosul în timp ce se apleacă asupra chipului ei. Îi simte mâna lată alunecând pe plapumă, mângâindu-i pulpele, urcând de-a lungul coapselor.

Simte urma cleioasă a mâinii care se plimbă pe trupul ei. Aude vocea domnului Fletcher, o voce groasă, rea şi tristă în acelaşi timp.

— Jessica, dormi?

Marie se preface că doarme. Ştie că, dacă tatăl lui Jessica va crede că doarme, poate o va lăsa în viaţă. Simte cum mâna o zgâlţâie încetişor pentru a o trezi, îi simte răsuflarea în obraz. O duhoare acră de whisky, de fistic prăjit şi de vomă. Tatăl lui Jessica a băut. Tatăl lui Jessica a deşteptat căpcăunul, mâncătorul de copii. Vocea groasă şopteşte în întuneric.

— Nu-ţi bate joc de mine, curvă mică. Ştiu că te prefaci că dormi.

Marie simte buzele îngheţate ale domnului Fletcher aproape de gura ei.

O lacrimă de spaimă îi tremură în colţul ochiului şi îşi face drum pe sub pleoape. Ştie că nu o va putea reţine.

— Bine, Jessica dragă, dacă aşa vrei, am să-ţi suflu în ochi. Iar dacă îţi tremură pleoapele înseamnă că nu dormi.

Marie îşi încleştează pumnii cu toate puterile în încercarea de a reţine lacrima care îi luceşte între gene. Simte o adiere uşoară: tatăl lui Jessica îi suflă peste pleoape. Un zvâcnet uşor. Lacrima ţâşneşte şi i se prelinge pe obraz. Domnul Fletcher zâmbeşte în întuneric.

— Ei, acum ştim amândoi că te prefaci că dormi. Am să număr până la treizeci, ca să îţi las timp să îţi găseşti o ascunzătoare bună. După ce voi termina de numărat, dacă te găsesc, te omor.

Marie nu se poate mişca. Aude vocea groasă a domnului Fletcher care începe să numere în întuneric. Pe măsură ce numărătoarea inversă se derulează, Marie simte că efectele somniferelor se concentrează din nou şi, încetul cu încetul, preiau controlul asupra creierului. Vocea devine tot mai îndepărtată. Cuţitul se înalţă şi scânteiază în întuneric. Lucirea lui păleşte. Domnul Fletcher a terminat de numărat. Marie tresare simţind cum lama îi străpunge pielea şi i se înfige în măruntaie. O arsură îndepărtată, stinsă, un fel de amintire. Da, somniferele încep să îşi facă din nou simţită prezenţa. Coşmarul păleşte şi imaginile se dezintegrează. Marie se cufundă iarăşi în tenebre. A fost coşmarul de la miezul nopţii.

Marie a început să aibă coşmaruri în urma unui accident de maşină. O izbitură frontală între un gabarit depăşit şi rulota lor, care circula cu viteză. Conducea Mark, fostul ei tovarăş de viaţă. Rebecca, fetiţa lor, era înghesuită între ei, într-un scaun pentru copii. Mark şi Marie se certau. Băuseră câteva pahare în plus la petrecerea de casă nouă a familiei Hanks, care tocmai se instalase în periferia şic a New Yorkului. O casă imensă cu o grădină protestantă şi vecini care jucau golf: selecţia era asigurată de preţul metrului pătrat de teren.

Patrick Hanks, un prieten din copilărie al lui Mark, tocmai se angajase la o mare bancă din Manhattan. I se triplase salariul, căpătase un

Cadillac adecvat rangului şi o asigurare de sănătate care transforma boala într-o adevărată investiţie. Fără a mai pune la socoteală casa imensă, cu colonade, străjuită de stejari, care bătea milionul de dolari. Aveau toate motivele să se certe în maşină, în drum spre Maine. Patrick l-a rugat pe Mark să îşi înghesuie rulota în garaj ca nu cumva vecinii cei simandicoşi să îşi imagineze că o şleahtă de navajo urmează să îşi ridice tabăra în cartierul lor. La naiba, o rulotă într-un garaj în care ar mai fi încăput alte trei! Mark avusese impresia că a parcat într-o catedrală. Înghiţind în sec, îşi stăpânise nervii până la plecare, pentru a şi-i vărsa acum asupra lui Marie. Conducea repede, mult prea repede.

Accidentul a avut loc pe Interstatala 90, la câţiva kilometri de Boston. Un camion de treizeci de tone a derapat din cauza poleiului şi s-a răsturnat de-a curmezişul şoselei, umplând drumul cu buştenii pe care îi transporta. Mark nu a avut timp nici măcar să frâneze.

Marie ţinea minte perfect buştenii rostogolindu-se pe asfalt şi fracţiunea de secundă de dinaintea şocului. O eternitate derulată cu încetinitorul, din care ea nu îşi amintea decât planuri succesive, flash-uri în întuneric.

Şocul a fost atât de violent, încât Marie a avut impresia că e o oglindă care se face ţăndări sub forţa impactului. Parbrizul rulotei s-a dezintegrat izbindu-se de buşteni, iar cabina a explodat în mii de bucăţi. La fel şi amintirile ei. Milioane de ţăndări de sticlă au căzut pe asfalt, milioane de particule de memorie s-au dispersat, parfumurile copilăriei, culori şi imagini. A dispărut întreaga ei viaţă. Bătăile inimii i-au devenit tot mai rare. Un frig cumplit a înghiţit-o.

19

Cufundată într-o comă profundă, Marie s-a luptat două luni încheiate la reanimarea spitalului Charity din Boston. Două luni, în răstimpul cărora neuronii ei au dus o luptă acerbă pentru a nu intra în moarte cerebrală. Două luni cufundată în tenebrele propriului creier. Pentru că, deşi corpul lui Marie a încetat să îşi mai îndeplinească funcţiile, iar creierul şi-a suspendat toate conexiunile care îl legau de acel pachet de muşchi morţi, conştiinţa a rămas în mod misterios intactă, ca un fitil care continuă să pâlpâie când toate celelalte au sărit în aer. Aşa se face că Marie percepea ca de la mare distanţă zgomotele surde care o înconjurau, curenţii de aer care îi atingeau obrazul, zumzetul oraşului care intra pe fereastra deschisă şi mişcările infirmierelor care treceau pe la căpătâiul ei.

A fost plasată sub asistenţă respiratorie: o bulă de aer glacial la fiecare expiraţie mecanică a maşinăriei, presiunea pistonului dilatându-i plămânii, lăsându-i apoi să se golească înainte de a insufla doza următoare. Şuieratul pistonului care urcă şi coboară în cilindrul lui de sticlă, scrâşnetul electrocardiografului cuplat la imensa maşinărie. Un univers sintetic, ale cărui zgomote ajungeau până la ea ca printr-un perete de beton. Sau printr-o dală de marmură. Ca şi cum Marie, ajunsă propria ei prizonieră, ar fi fost depusă în satinul unui sicriu ferecat înainte de a fi coborât în întunericul de gheaţă al unui mormânt. Ca şi cum, diagnosticându-i decesul corpului fără a-şi bate prea mult capul cu cel al creierului, un doctor epuizat ar fi semnat permisiunea de înhumare. Marie, moarta-vie, condamnată pentru vecie să rătăcească în ea însăşi fără ca nimeni să nu poată auzi urletele pe care le slobozea în noapte.

Uneori, când noaptea înghiţea spitalul, iar ea, în coma ei, reuşea să adoarmă,: se întâmpla să audă ploaia răpăind pe placa ei funerară şi păsările care veneau să ciugulească seminţele aduse de vânt. I

se întâmpla chiar să perceapă scrâşnetul pietrişului sub pantofii familiilor în doliu.

Alteori, când inima ei epuizată se oprea brusc şi rămăşiţa de conştiinţă pâlpâia precum o lumânare pe punctul de a se stinge, Marie murea în vis. Se lăsa in voia frigului imens care o cuprindea. Atunci, spiritul ei se răzvrătea, ca un copil înnebunit de spaimă în puterea nopţii şi, în timp ce aparatele din jur începeau să piuie, ea slobozea un urlet de groază care nu trecea niciodată de bariera buzelor.

După ce se declanşa alarma, Marie capta ecoul vocilor îndepărtate, precum acelea pe care le auzim când înotăm pe sub apă. Voci speriate, venite de niciunde, voci care o învăluiau şi o trăgeau în adâncuri. De fiecare dată simţea mâini smulgându-i cămaşa şi masându-i inima, zdrobindu-i sternul pentru a forţa muşchiul acela gâtuit de sânge să bată. Ace străpungându-i venele. O gâdilitură la început, apoi arsura insuportabilă a adrenalinei sintetice răspândindu-se prin organism. Două plăci metalice trântite pe sâni şi un şuierat ascuţit care umplea aerul. Apoi, în timp ce o voce îndepărtată striga ceva neinteligibil pentru Marie, corpul ei se cabra violent sub flash-ul alb al descărcării. Ţiuitul electrocardiografului care se pune în mişcare, şuierul defibrilatorului care îşi umple acumulatorii pentru următoarea descărcare. Plăcile metalice zgârie din nou pielea lui Marie. *Ţac!* O nouă explozie de lumină albă îi atinge creierul.

Inima femeii se contractă, se opreşte, se contractă iar, se opreşte din nou. În cele din urmă, intră în fibrilaţie şi se relaxează, se contractă şi se destinde. Ori de câte ori inima i-a pornit din nou, Marie a simţit suflul îngheţat al oxigenului pătrunzându-i iar în piept şi dilatându-i plămânii. Şi-a simţit arterele umflându-se şi tâmplele zbătându-se sub presiunea sângelui care se întorcea în trup. Pulsul reîncepea să bată ca un

ciocan, în tăcere. În sfârşit, vocile din jurul ei se linişteau şi o mână rece îi ştergea de fiecare dată părul ud. Marie, propria ei prizonieră, începea din nou să plutească între două ape. Marie cea înspăimântată, care nu reuşea nici măcar să moară.

Când a ieşit din comă, a aflat de moartea lui Mark şi a fetiţei ei. Cel dintâi a agonizat mai multe zile, într-un salon apropiat de al ei. Cât despre micuţa Rebecca, ea a fost azvârlită cu atâta forţă de şocul izbiturii, încât din corpul ei nu au mai găsit decât câteva bucăţi de carne carbonizată. Marie nu îşi mai amintea chipurile lor. Nici pe al ei. Când s-a ridicat pentru prima oară de pe patul de spital, nu şi-a recunoscut reflexia în oglinda de la baie. Pletele acelea lungi şi negre, pielea ca de porţelan, ochii gri care se uitau la ea din sticla oglinzii, pântecele acela plat, sexul şi coapsele pe care degetele ei le atingeau zadarnic, în speranţa de a le recunoaşte, braţele cu muşchi suferinzi şi mâinile acelea de păpuşă pe care le-a tot întors pe faţă şi pe dos dinaintea ochilor… — nu, nu erau ale ei. De parcă tot acest trup nu era decât un veşmânt de piele şi de muşchi îmbrăcat peste trupul ei adevărat. Un înveliş de carne care o ascundea cu totul şi pe care Marie a încercat să-l smulgă cu unghiile.

Treizeci de luni de recuperare. Treizeci de luni în care a reînvăţat să meargă, să vorbească, să gândească. Treizeci de luni în care şi-a căutat raţiunea de a merge mai departe. La capătul lor, Marie s-a reintegrat în poliţia federală.

20

La ieşirea din spital, a fost repartizată la departamentul Dispăruţi al FBI Boston: micuţii dispăruţi. Puşti plini de viaţă care se evaporă din faţa casei fără ca nimeni să fi văzut ceva, niciun vecin, niciun prieten, nici măcar poştaşul sau lăptarul. O gustare rapidă pe colţul mesei, un ultim

pahar cu suc, apoi copilul sare pe bicicletă, un VTT sclipitor nou-nouţ, echipat cu un aparat Shimano cu optsprezece viteze. Şi-a tras pe ochi cea mai frumoasă şapcă de baseball, şi-a strecurat în buzunar cărţile de joc cu Yankees sau Dodgers. Mama i-a pus în rucsac o cutie de cola light şi un sandvici cu unt de arahide învelit în celofan. Goneşte pe stradă, se opreşte la stop, face la stânga. Apoi dispare, de parcă l-ar fi înghiţit asfaltul. Sau l-ar fi înşfăcat braţele unui monstru.

Aşa s-a întâmplat cu Benny Madigan, dosarul numărul 2412 de la departamentul Dispăruţi al FBI; un puştan de la periferia Portlandului, care plecase de acasă pentru a dormi la un prieten. Patru kilometri de drum măsurat din poartă-n poartă, şi un singur itinerar posibil: patru sute de metri de coborât pe Stutton Avenue, de făcut stânga pe Union Street, depăşirea supermarketului Wal-Mart pe dreapta, apoi a cafenelei Starbucks, din nou de cotit la stânga pe Tekillan până la intersecţia cu Northridge, străduţa străjuită cu platani pe care locuieşte prietenul lui Benny, într-o casă în stil colonial, la numărul 3125. Un itinerar format din linii drepte şi intersecţii pe care anchetatorii l-au refăcut de sute de ori.

La ora 18.07, Benny Madigan se urcă pe bicicletă şi pleacă de acasă. Lucru stabilit cu ajutorul bătrânei Marge, care la ora aceea îşi plimba câinii şi şi-a amintit că l-a văzut gonind pe Stutton Avenue, ţipând ca un apaş. Marge nu iubeşte copii, preferă câinii. De aceea şi-a amintit atât de bine de Benny, cu geaca lui roşie şi rucsacul Nike.

18.10. Benny se opreşte la semaforul care dirijează circulaţia pe Stutton şi Union Street. S-a aflat cu precizie asta pentru că la acea oră Brett Mitchell, un prieten al familiei Madigan, coboară geamul automobilului său 4x4 pentru a-l saluta pe Benny. Băiatul îi întoarce salutul şi cei doi schimbă câteva cuvinte. Apoi semaforul se face

verde şi Benny întinde braţul stâng, angajându-se pe Union Street. Un ultim claxon. Brett Mitchell, care îşi continuă drumul pe Stutton, vede copilul depărtându-se pe strada comercială. Îl vedea pentru ultima oară.

18.33. Benny iese din Wal-Mart-ul de pe Union Street, unde se oprise să îşi cumpere bomboane şi petarde. Camerele video ale supermarketului sunt categorice. Băiatul e văzut scormonind prin raionul cu dulciuri. Mai apare într-o imagine, strecurând sub haină o revistă ilustrată. Apoi se îndreaptă către casă, îi întinde o hârtie de cinci dolari casierei, bagă restul în buzunar şi iese din magazin.

18.42. Benny Madigan trece prin faţa cafenelei Starbucks. Rachel Porter, o prietenă a mamei sale, tocmai îşi făcea de lucru cu un cappuccino pe terasă. Ridică privirea exact în clipa în care trece Benny, căci unul dintre lanţurile bicicletei sale scrâşnea ascuţit. Îi face un semn cu mâna, dar Benny nu o vede, concentrat fiind pe schimbătorul lui de viteze. O acţionează pe cea de-a cincea. Lanţul părăseşte automat cel de-al patrulea şanţ al schimbătorului. Scârţâitul încetează. Benny se redresează în şa şi accelerează ca un adevărat drăcuşor.

Rachel Porter îşi aminteşte că în ziua aceea Benny purta blugi cu talie joasă, din care se zăreau ieşind nişte chiloţi albi. Îşi mai aminteşte că de ghidon atârna o cască metalică. Apoi Benny face stânga pe Tekillan. E 18.43. Mai are de mers un kilometru. Un kilometru care l-a dus către neant, un tunel invizibil, în afara timpului, care l-a înghiţit fără urmă pe Benny Madigan.

La 19.30, mama lui Benny sună la 3125 Northridge Road pentru a se asigura că fiul ei a ajuns cu bine. Părinţii prietenului nu mai înţeleg nimic: la 18.50, iar înregistrările de la operatorul de telefonie o confirmă, Benny i-a sunat de pe telefonul mobil pentru a-i anunţa că i-a explodat

un pneu la intersecţia dintre Tekillan şi Northridge. Tatăl l-a întrebat dacă nu vrea să vină să îl ia, dar copilul i-a răspuns că avea un petic la el şi că se va descurca. Apoi a spus „la revedere” şi convorbirea s-a întrerupt. Nimic altceva. Ah, ba da, încă ceva. Chiar înainte ca Benny să închidă, tatăl a auzit o maşină frânând în imediata lui apropiere. Zgomotul unui geam electric coborât, vocea unui bărbat, care abia se distingea în zgomotul traficului. Şoferul îl întreba ceva despre drum pe Benny. Băiatul i-a răspuns, apoi s-a întrerupt pentru a-şi lua la revedere de la tatăl prietenului lui şi a închis telefonul, continuând probabil să-i indice direcţia persoanei din automobil. Asta e tot.

După Rachel Porter, care l-a zărit de pe terasa Starbucks, nimeni nu l-a mai văzut pe Benny. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat de-a lungul celor patru sute de metri care separă acea intersecţie de Northridge Road 3125. Niciun martor al dispariţiei lui, deşi atâţia alţii îl văzuseră până atunci. Nimeni, nici măcar cei de la service-ul din colţ.

Patru ore mai târziu, poliţia a găsit bicicleta lui Benny Madigan pe o alee perpendiculară pe Northridge Road, o străduţă aflată la nici două sute de metri de numărul 3125. Niciun cadavru, nicio haină, nici urmă de dulciurile cumpărate de la Wal-Mart sau de rucsacul Nike al băiatului.

Au fost instituite baraje pe străzi în speranţa de a da de misteriosul conducător auto care îi ceruse indicaţii lui Benny. Au fost cercetate pădurile, bălţile şi lizierele. Niciun rezultat. Atunci, dosarul a fost trimis la departamentul Dispăruţi al FBI, de unde a aterizat pe biroul lui Parks, împreună cu un teanc de alte dosare nerezolvate. Între reclamarea dispariţiei Amandei Scott, de opt ani, care s-a dizolvat parcă în zona Dallasului în timp ce căuta un cărucior în parcarea unui supermarket, şi cea lui Joan Kaprisky, de treisprezece ani, care s-a evaporat pur şi simplu în Kendall, Alabama, se înşirau alte zeci de întâmplări demne de scenarii de

film. Dosare vechi, clasate, fără nicio speranţă de rezolvare după epuizarea termenului fatidic de cincisprezece zile, când se considera că şansele de a găsi copilul în viaţă se apropie de zero.

În timp ce se afla la biroul ei din Boston şi trecea în revistă fişierele noi, lui Marie i-a căzut în mână dosarul unei fetiţe care era pe punctul de a depăşi termenul de cincisprezece zile. Atunci a avut prima viziune.

21

Prima viziune a lui Marie se numea Meredith. Meredith Johnson. Un copil de opt ani care dispăruse cu cincisprezece zile în urmă pe drumul spre şcoală. Cincisprezece zile de periat păduri şi dragat bălţi. O puştoaică dispărută asemenea altora, cu sutele, copii a căror urmă se pierde brusc.

Meredith locuia în Bennington, Vermont, un orăşel izolat din Green Mountains. Era o fetiţă blonduţă, cu obraji bucălaţi şi ceva mai grăsuţă, dovadă că va fi fost puţin cam prea pasionată de milk-shake şi hamburgeri.

În ziua dispariţiei, Meredith purta pantofi sport marca Adidas de culoare galbenă şi un hanorac portocaliu, acelaşi pe care îl avea şi în pozele în care îşi arăta şi aparatul dentar. Dar mai presus de acele haine pestriţe, lui Marie i-a atras atenţia absenţa totală a mărturiilor. Ca şi cum fetiţa cu adidaşi galbeni şi hanorac portocaliu ar fi putut dispărea dintr-odată, fără ca nimeni să o fi zărit într-un moment sau altul. Asta nu se lega deloc în cazul Meredith. Vrei, nu vrei, când ai opt ani şi mergi singură pe stradă, când porţi un hanorac portocaliu şi locuieşti într-un oraş din clipa în care te-ai născut, intri de fiecare dată, fie şi pentru o fracţiune de secundă, în câmpul vizual al cuiva, într-o oglindă retrovizoare sau printre crăpăturile vreunui stor al unei bucătării. Vrei, nu vrei, ca în

cazul lui Benny Madigan, mereu se găseşte o bătrână care îşi plimbă câinele, un lucrător de la municipalitate care curăţă frunzele moarte, un vânzător de biblii sau un tip care repară maşinile de spălat, care te zăreşte şi imaginea ta i se întipăreşte într-un colţişor al memoriei. Întotdeauna. Mai puţin în cazul Meredith Johnson. Şi tocmai această absenţă a mărturiilor nu se lega. Ca şi cum dispariţia ar fi fost premeditată de săptămâni întregi de un ucigaş în serie. Un apropiat sau măcar un locuitor al orăşelului Bennington. Genul de prădător care trebuie să fi pândit şi să fi spionat zile întregi întregul du-te-vino de zi cu zi al copilei. Dar chiar şi într-un astfel de caz, tot ar fi trebuit ca măcar o persoană să observe ceva. Or, aici nimeni nu a observat nimic. Ca şi cum o tornadă ar fi ridicat-o deodată pe fetiţă pe sus sau ar fi fost înghiţită de nisipuri mişcătoare.

Marie a luat o cursă internă către Vermont şi a ajuns la Bennington cu o maşină închiriată. Acolo, i-a interogat pe trecători şi a refăcut de sute de ori drumul dintre şcoală şi casa lui Meredith. Nicio urmă, nici cel mai mărunt indiciu, nicio imagine, fie ea şi vagă, nici cea mai mică amintire despre existenţa lui Meredith Johnson. Ca şi cum fetiţa cu adidaşi galbeni şi hanorac portocaliu nu ar fi locuit niciodată în Bennington.

Epuizată şi dezamăgită, Marie şi-a rezervat o cameră la un motel, la ieşirea din oraş. În noaptea aceea a visat-o pe Meredith.

22

Marie Parks a adormit în timpul talk-showului lui Larry King şi s-a trezit patru ceasuri mai târziu în mijlocul unui lan de grâu, sub razele lunii.

E frig. Grâul a fost recoltat de câteva săptămâni, iar miriştea a fost arsă. Cu nările fremătând în somn, Marie adulmecă mireasma de pâine arsă

care vine din pământ. Apoi deschide ochii şi la linia orizontului zăreşte o siluetă: o puştoaică în hanorac portocaliu care merge la liziera unei păduri de unde nu răzbat nicio lumină, niciun sunet. Meredith. Marie e pe punctul de a o striga, când în spatele ei aude un zgomot. Izbituri de labe pe pământul ars. Se întoarce şi vede un câine negru, mare, care vine spre ea. E un rotweiller bătrân, care aleargă clămpănindu-şi maxilarele în gol. E plin de bale. Scoţându-şi arma, Marie îngenunchează şi trage câteva gloanţe în pieptul câinelui, care e cam la înălţimea ei. Proiectilele de 9 mm cască răni adânci în blana animalului, dar nimic nu pare a-l putea opri. Rotweillerul o depăşeşte pe Marie şi îşi înteţeşte goana în direcţia lui Meredith, care îl zăreşte, la rândul ei.

Deşi vântul îi risipea ţipetele, Marie îi strigă lui Meredith să nu intre în pădure, căci pădurea a plăsmuit acest monstru pentru a o obliga să se piardă printre arbori, că acest câine nu există, că e suficient să închidă ochii ca să îl facă să dispară.

Marie încearcă să fugă, dar picioarele îi sunt grele, încete, dificil de ridicat. Melasa viselor. Vede ramurile depărtându-se, pentru a face loc copilei îngrozite care se afundă în pădure. Apoi dispare şi rotweillerul, între arborii şi ramurile care se închid în urma lui ca nişte braţe. Un urlet îndepărtat. Marie simte groaza lui Meredith. Tocmai a ajuns şi ea la lizieră şi încearcă să dea la o parte tufişurile care îi barează calea. Meredith strigă după ajutor. Se zbate. Nu mai poate. Scoate un ultim ţipăt. Un ţipăt de muribund. Apoi se aşterne din nou liniştea. Vântul mişcă frunzele.

A fost prima viziune a lui Marie.

În zilele următoare, Marie a visat-o din nou pe fetiţă. Vise din ce în ce mai precise, ca şi cum ar fi început, încetul cu încetul, să simtă lucrurile prin intermediul ei. Parfumul florilor, adierea vântului, mireasma pădurii.

Apoi, într-o noapte, Marie a intrat în pielea lui Meredith, aşa, dintr-odată. Nu a mai visat că ea o priveşte pe fetiţă. Nici că o urmăreşte într-o pădure întunecată, nu, nici asta. Pur şi simplu a devenit Meredith. Gândurile lui Meredith, temerile şi bucuriile ei de fetiţă, micul ei pântece rotund, veruca plantară din cauza căreia şchiopăta de mult timp, preocupările şi secretele ei deveniseră acum şi ale lui Marie. Marie-Meredith. Meredith-Marie.

În ziua în care intrase în pădure, Meredith tocmai împlinise opt ani, purta un hanorac portocaliu, era răcită şi îi curgea nasul, în buzunar avea câteva bomboane vechi, de mentă, şi o durea genunchiul din cauza lui Jenny, cea mai bună prietenă a ei, care o îmbrâncise în curtea şcolii, în recreaţie. În ziua aceea era furioasă.

Aceea a fost prima viziune veritabilă a lui Marie. Mai mult decât un vis vag sau imagini suprapuse peste amintiri neclare. Era o osmoză totală, trează, somnambulică, impresia terifiantă de a se fi dizolvat în corpul celuilalt. Da, atunci, pentru o noapte, Marie Parks a devenit Meredith Johnson.

Sunetele şi mirosurile, mai întâi. Zgomotele asurzitoare ale unei curţi de şcoală în timpul recreaţiei. Meredith cade. Închide ochii, ascunzându-şi cu greu lacrimile. Lacrimi mici, de mânie şi de ruşine, din cauza lui Jenny care a împins-o de la spate, când juca şotron. Ea a căzut în patru labe, ca o toantă. Sigur băieţii i-au văzut chiloţeii. Le simte râsetele în spate. O dor palmele. O ustură genunchii. Sângerează. Mama o va certa pentru că şi-a rupt ciorapii.

Mai bine ar fi murit. Sau mai bine s-ar fi rănit foarte grav. O fractură zdravănă, un genunchi zdrobit sau o plagă care să sângereze abundent. Orice ar fi fost mai bine decât să cadă ca o tâmpită în curte şi să-şi arate chiloţii băieţilor. Mizerabila de Jenny. Înghițindu-și cu curaj lacrimile şi mânia, Meredith ascultă râsetele colegilor care s-au

îngrămădit în jurul ei. Nu îndrăzneşte să deschidă ochii. Aude fâsâitul corzilor de sărit, galopul tălpilor, ţipetele copiilor care se fugăresc.

Din depărtare, răsună clopotele bisericii din Bennington. Meredith deschide în sfârşit ochii. Lumina năvăleşte în viziunea lui Marie. Ea vede prin ochii lui Meredith. Vede feţele amuzate, degetele întinse ale băieţilor care se strâmbă şi râd în hohote. Un şuvoi de sunete discordante care aproape că o fac să izbucnească în plâns. Nu trebuie să plângă. Mai bine-ar muri decât să plângă. O salvează fluierul supraveghetoarei. Copiii aleargă care-ncotro. Nimeni nu-şi mai bate capul cu fetiţa aia grăsuţă cu hanorac portocaliu care se clatină.

Meredith se ridică, îşi ia ghiozdanul şi se îndreaptă înspre poarta unde părinţi grăbiţi îşi iau copiii. În curând, nu mai rămâne decât portăreasa şcolii, care mătură frunzele moarte. Şi ea, care aşteaptă.

Ridică ochii spre orologiu. 16.10. Mama întârzie, ca de obicei. Îşi priveşte mâinile murdare şi genunchii zgâriaţi. Aplecându-se, vede doi stropi de sânge în firele rupte ale ciorapului. Ar fi vrut să vină mama. Mama şi braţele ei calde în care Meredith şi-ar fi dorit să îşi vâre căpşorul ca să-şi ascundă lacrimile.

16.15. Tristă şi furioasă, trage fermoarul Eclair al hanoracului şi porneşte la drum. Traversează strada, ocoleşte biserica şi o ia pe scurtătură, peste câmp. Va merge pe lângă lizieră, până la ferma lui Hanson. Apoi va urca pe o cărare şerpuită până acasă. Un sfert de oră de mers încet. Exact timpul necesar pentru a pune la cale un plan de răzbunare împotriva scorpiei de Jenny.

Gata, a ajuns la lizieră. O pădure întunecată şi umedă. O pădure fermecată, care înghite copii, aşa le spun cei mari şcolarilor pentru a-i determina să vină direct acasă, fără a face niciun ocol. Meredith nu crede o iotă din povestea asta: doar are opt ani

de-acum. Ceea ce nu o împiedică să meargă pe marginea lizierei, fără a intra în pădure, ocolind cu grijă rădăcinile care îi ies în cale. Evită chiar să meargă sub umbra copacilor care o privesc cum trece şi parcă o pândesc printre ramurile joase. Sunt pini negri, bătrâni, cu trunchiurile roase de licheni, care miros a muşchi şi a frunze moarte. Cojile de licheni se desprind ca nişte fâşii de piele moartă. Parcă ar fi nişte arbori leproşi care sugrumă copii. În ciuda celor opt ani ai ei, lui Meredith îi este frică. Grăbeşte pasul. Brusc, în spatele ei răsună un mormăit surd. Încremeneşte.

Întorcându-se, zăreşte o formă neagră ghemuită în iarbă. Încremeneşte. Stomacul lui Marie se umple brusc de un lichid acid. E Sfârtecătorul, câinele familiei Hanson, un rotweiller bătrân, pe jumătate orb, rău ca o scorpie – puştii din sat l-au poreclit aşa pentru că nu de puţine ori şi-a înfipt colţii în picioarele lor când mergeau la furat ciuperci pe câmpul familiei Hanson.

Era ceva ciudat în comportamentul Sfârtecătorului. Ca şi cum nu ar recunoaşte-o pe Meredith. Ca şi cum ar fi… înnebunit? Un câine poate înnebuni? Meredith habar n-are. Se uită la botul câinelui. Îi vine să facă pipi. Îşi strânge picioarele. Vocea îi tremură.

— Bravo, Sfârtecilă, încet, încet. Căţel bun, căţel bun. Sunt eu, Meredith Johnson.

Dar Sfârtecătorul nu o aude. Mârâie. Muşchii proeminenţi ai animalului se contractă. Labele din spate tremură de nervi. Blana neagră se zbârleşte pe spate. Din gură îi curg bale. Atunci, Meredith înţelege.

— Ajutor, mamă, Sfârtecătorul a turbat! L-a muşcat un liliac şi acum vrea să mă mănânce!

Marie geme în somn. Câinele va ataca. Meredith ţâşneşte în pădure şi dă la o parte ramurile, ţipând, fără a mai da atenţie ţepilor de oţetar care îi sfâşie picioarele, nici crengilor care îi biciuiesc obrajii. Nu aude decât monstrul care tropăie în spatele ei.

Îi simte răsuflarea pe piele, maxilarele care îi cuprind piciorul. Tremurând, îşi abandonează un pantof în botul câinelui. Se ridică şi o ia din nou la fugă, tot înainte. Cu mâinile întinse, pentru a da la o parte ramurile joase, fuge fără a se mai uita în urmă. Nici nu mai simte pietrele rănindu-i piciorul gol. Ciorapii îi sunt uzi leoarcă. Fuge plângând. Are gâtul uscat, simte o arsură pe esofag. Îi este frică. E tristă. E furioasă.

24

Meredith a fugit multă vreme. Prea multă vreme. Acum, pădurea e atât de deasă, că razele soarelui nu se mai pot nici măcar strecura printre crengi. Până şi zgomotele par a fi dispărut. Meredith încetineşte, întoarce capul. Nimeni. Sfârtecătorul trebuie să fi făcut cale-ntoarsă. Sau poate se va fi ascuns pe undeva şi o pândeşte să se întoarcă. La capătul puterilor, copila cade în genunchi pe covorul de muşchi şi dă frâu liber lacrimilor. Plânge îndelung, se eliberează de toată spaima care o paralizează. Un clipocit de apă. Ridică privirea şi zăreşte un pârâu şi un mic pod din bolovani. Trebuie să fi intrat adânc în inima pădurii. Nu cunoaşte locul, nu a auzit niciodată vorbindu-se despre el.

S-a rătăcit. Dar pentru moment nu-i pasă: frica de pădure e deocamdată mai mică decât cea de colţii Sfârtecătorului.

Îngenuncheată pe muşchi, Meredith încearcă să zărească cerul printre coroanele stufoase. Lumina zilei s-a făcut gri, soarele apune. Se străduieşte să se ridice, când aude paşi care se apropie din tufişuri. Marie tresare în somn. Inima lui Meredith începe să bată năvalnic. Marie simte atingerea aspră a muşchilor pe palmele fetiţei şi arsura spinilor din talpă. Ciuleşte urechea, sunt paşi de bărbat. Marie se zbate. *Fugi, Meredith! Nu sta acolo! Ridică-te şi fugi!*

Dar fetiţa e prea obosită. Întoarce privirea către bărbatul care se apropie. Inima care începuse să îi bată nebuneşte se linişteşte dintr-odată. Îl cunoaşte. Nu îl place în mod deosebit, dar nu se teme de el.

Acum bărbatul nu mai face zgomot, păşeşte pe covorul de muşchi. În timp ce Meredith îl priveşte, Marie mijeşte ochii, încercând să îi distingă trăsăturile. E înalt, voinic. Poartă o vestă ecosez cu buzunare aplicate. La brâu îi atârnă un pumnal, un cuţit de vânătoare ascuţit ca un brici. Meredith priveşte mâinile bărbatului. Mâini mari, noduroase, care tremură de excitaţie, se crispează convulsiv. Lupul cel mare şi rău. *Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, ridică-te şi fugi!*

În mod curios, Marie, care gemea in somn, a ajuns să simtă cum propria ei teamă se insinuează în creierul lui Meredith. Un val de spaimă o năpădeşte pe fetiţă; sângele i se scurge din mâini. Sternul i se blochează, vezica se contractă. Gata, lui Meredith a început să i se facă frică. Picioarele îi tremură de oboseală. Încearcă să se ridice, dar o crampă îi sfâşie coapsele şi o face să se clatine. Va cădea. Acum, bărbatul e deasupra ei, o prinde în braţe. Meredith urlă şi se zbate. Necunoscutul o înşfacă de grumaz şi o strânge la piept. Îngână cu vocea lui groasă:

— Nu te teme, Meredith Johnson, fetiţa mea. Gata, tata e aici.

Năsucul copilei se zdrobeşte de puloverul pe care bărbatul îl poartă sub vesta de vânătoare. Miroase a sudoare şi a sânge, mirosul tatălui lui Jessica Fletcher, în seara în care a înnebunit. O duhoare de copil mort. Atunci Meredith înţelege că va muri. Muşcă puloverul şi izbucneşte în hohote de plâns când mirosul se transformă în gust. Loveşte, dă din picioare, ţipă. Şi pe măsură ce fetiţa se zbate, braţele bărbatului se închid tot mai strâns în jurul ei.

— Stai cuminte cu tata, copil rău ce eşti.

Marie simte mâna bărbatului închizându-se în jurul gâtului fetiţei. Copila se sufocă. Zgârie mâna care o ucide, încearcă să vorbească. Vrea să îi ceară iertare domnului, să îi spună că va fi cuminte, că nu va mai face boacăne. Un pumnal luceşte deasupra creştetului ei şi simte o durere teribilă explodându-i de-a lungul coloanei. O lamă îngheţată o străpunge, un curent electric îi străbate mâinile şi picioarele, un noian de durere. Lama intră şi iese, se înfige în spatele ei, îi sparge vertebrele, îi taie arterele, îi face zob organele. Simte răsuflarea căpcăunului în obraz, când acesta o strânge la piept doar pentru a o înjunghia mai bine. Simte gura căpcăunului sărutându-i obrazul, limba lui rece şi pământie pe buze. După aceea, o năpădeşte un frig îngheţat, iar durerea se estompează. Cuţitul loveşte în continuare, dar ea aproape că nu mai simte arsura lamei. Aude păsări cântând în copaci, vede pârâul şi micul podeţ din bolovani. Lumina soarelui păleşte. Meredith închide ochii. Nu o mai doare nimic.

25

0.20. Marie doarme în continuare. Un somn greu, fără amintiri, ca un geam uriaş aşezat peste o groapă în care urlă victimele unui ucigaş în serie, un geam blindat care înăbuşă ţipetele, nu şi imaginile. O vede pe Jessica Fletcher întinsă sub plapuma ei într-o baltă de sânge. O vede pe Meredith întinsă în apă, sub micul podeţ din bolovani, acolo unde FBI i-a găsit cadavrul pângărit. Meredith o priveşte şi întinde spre ea braţele pline de mâl. Prin geamul blindat al somniferelor, Marie contemplă fetiţa. Are gura căscată şi părul plin de muşchi. Dar nu o aude urlând. Nu îi rămâne decât să închidă ochii şi să spere că se va trezi înainte ca efectul pastilelor să se estompeze.

Marie l-a prins pe asasinul lui Meredith într-o seară de toamnă. Îşi amintea culorile – galben şi roşu – al solului argilos care îngreuna cărările şi bălţile pe care ultimele ploi le lăsaseră în urmă, pe drumurile de ţară, mirosurile de scoarţă de copac şi pământ jilav. O ploaie de frunze moarte în licărirea stinsă a apusului.

De două zile agenţii FBI stăteau la pândă lângă micul podeţ din bolovani. Două zile de ros unghii şi de numărat minute. Apoi, în seara celei de-a doua zile, au auzit paşi. La fel de grei ca în viziunea lui Marie.

Paznicul şcolii s-a oprit la malul pârâului adulmecând aerul, imobil, ca şi cum ar fi simţit o prezenţă sau ar fi ştiut că aici se va încheia aventura lui. Capătul drumului. Într-o săptămână omorâse alţi trei copii. Accelerarea seriei. Aşa se întâmplă de câte ori pulsiunea nu se atenuează, ci pune stăpânire pe personalitatea ucigaşului şi se revarsă din el asemenea apelor negre ale unui canal. O frenezie care nu îşi află împlinirea decât în sânge. Tot mai mult sânge.

În acest moment ucigaşul începe să greşească: crimele sunt mai puţin grijulii, mai puţin ceremonioase. Ca ritualul unui credincios, care nu se mai duce la slujbă decât din obişnuinţă sau din plictiseală. Cu excepţia cazului în care imperiozitatea crimei devine incontrolabilă. O doză de heroină în venele unui tip care se droghează de-o viaţă: la început, ucigaşul în serie omoară ca se simtă bine. Apoi, ucide pentru a nu-i fi rău, pentru a nu suferi din cauza lipsei. În acest stadiu se întoarce de fiecare dată la locurile crimelor, pentru a încerca să regăsească ceva din plăcerea pe care a încercat-o pe vremea când a ucide avea încă o semnificaţie pentru el. Şi pentru a se lăsa prins. Sfârşitul seriei.

Luându-l în cătarea lunetelor, agenţii FBI i-au strigat obişnuitele somaţii. Cu buzele schimonosite într-un zâmbet strâmb, bărbatul se întoarce, iar

Marie zăreşte luciul unui 357 cu ţeavă scurtă îndreptat către agenţi. Patru focuri de armă sfâşie aerul îngheţat. Ucigaşul cade în genunchi pe covorul de muşchi. Marie închide ochii. Ritualul sinuciderii ucigaşului în serie. Dacă FBI ar fi avut norocul să prindă bestia înainte să apuce să se sinucidă, atunci ar fi sfârşit în zona de înaltă securitate a vreunui penitenciar psihiatric, înfăşurat pentru tot restul vieţii în cămaşă de forţă, în spatele unor geamuri securizate în faţa cărora ar fi defilat somităţi în halate albe care ar fi încercat să-i pătrundă tainele creierului. Oare ce resort tainic determină un vânzător de ziare, un fost poliţist sau un pastor să înceapă dintr-odată să masacreze bătrâne sau copii? Să le taie cadavrele aşa cum se tranşează carnea când o pregăteşti pentru gătit? Care va fi fiind veriga în lipsa căreia omul se leagă din nou de fiară – o piuliţă care sare, un scurtcircuit, un neuron care iese din rând şi le expediază un mesaj anormal celorlalţi. Detonatorul seriei. Zeci de cadavre ciopârţite. Câmpuri de pietre funerare.

26

În următoarele luni, viziunile nocturne ale Mariei au început să îi afecteze şi zilele. Toate strigătele şi imaginile pe care nu învăţase încă să le stăpânească reprezentau un adevărat viol mintal. Lui Marie i-a trebuit ceva vreme până a înţeles că era vorba, în cele mai multe cazuri, de crime din trecut sau de omucideri nerezolvate şi clasate ca atare. O altă caracteristică a ucigaşilor în serie, cea care îi încurcă, fără îndoială, cel mai mult pe cei care îi urmăresc, este că, după ce apetitul lor pentru crimă se dezlănţuie, iar cadavrele se adună, pulsiunile criminale care îi animă pe aceşti prădători dispar dintr-odată. Un scurtcircuit într-o altă regiune a creierului şi seria aleatorie pe care au început-o se stinge la fel de brutal precum a

început. Prădătorul reintră în cursul firesc al vieţii sale şi redevine ceea ce nu a încetat niciodată să fie: un om fără umbră. Nu le mai rămâne nimic de făcut agenţilor, decât să aştepte ca neuronul bolnav să trimită o nouă şarjă într-o regiune greşită a creierului; şi într-o altă regiune sau în altă ţară crimele reîncep. Atunci, dosarul va fi redeschis, iar ei vor încerca să prindă fiara înainte de a intra din nou în hibernare.

După uciderea lui Meredith, Marie a fost mutată într-unul dintre aceste servicii-santinelă. Aproximativ treizeci de agenţi şi psihologi erau în permanent contact cu comisariatele şi cu morgile din întreaga lume, încercând să depisteze reluarea seriilor. Ori de câte ori se comitea o crimă neobişnuită, acestui serviciu îi erau trimise rapoartele autopsiilor, pentru a compara modul de operare a ucigaşului cu celelalte crime consemnate în dosare: ritualuri, tehnici de tranşare, scarificaţii, profanări corporale. Urmele ucigaşilor în serie. La care se adaugă dispersia geografică şi precizia chirurgicală – care îi caracterizează pe ucigaşii-rătăcitori, împreună cu absenţa totală a indiciilor: reflexe ale deplinului lor control asupra pulsiunilor.

Aşa a dat Marie de urma lui Harry Dwain, un ucigaş în serie care schimba între ele braţele şi picioarele victimelor. Braţe de femeie cusute de torsuri păroase. Coapse de bărbat încadrând sexul unei femei. Josnica patimă a lui Dwain.

Crimele s-au reluat la Sankt-Petersburg, după ce cu doi ani în urmă seria se oprise cu brutalitate undeva, prin periferiile oraşului Chicago. Tăcerea a fost atât de îndelungată, încât la un moment dat s-a crezut că Dwain a murit.

Dar tot comparând informaţiile care îi parveneau, Marie a dat peste cadavre decupate şi în alte ţări. Fiara se deşteptase. Patru victime pe aleile umede ale Veneţiei, două pe un vas de croazieră în largul coastelor Turciei, cinci în golful

Persic, unul la Moscova, ultima la Sankt-Petersburg. Fiecare dintre ele cu membrele amputate şi apoi reîntregit cu alte braţe şi alte picioare. Ceea ce însemna că Harry Dwain evoluase de la stadiul de criminal în serie la acela de ucigaş-rătăcitor: călătorea. Pulsiunea demenţială şi străveche a ucigaşului în serie combinată cu reţinerea studiată a rătăcitorului. Era un caz extrem de rar, şi cu atât mai periculos, de mutaţie mentală.

Marie a trimis prin fax profilul complet al lui Dwain autorităţilor ruse care au instituit alertă maximă la nivelul tuturor serviciilor lor. Apoi a zburat la Sankt-Petersburg, unde viziunile ei au îndrumat-o pe malul Nevei, la un fost debarcader care duhnea a clei şi terebentină. Acolo, poliţia rusă a găsit ultima victimă a lui Dwain, şi Marie a retrăit ultimele secunde de viaţă ale Irinei, o prostituată oarecare care venise să îşi încerce norocul pe bulevardele îngheţate ale cetăţii ţarilor. Arsura foarfecilor care decupează membrele. Horcăitul lui Dwain. Zgomotul ferăstrăului care cade pe jos şi presiunea tot mai mică a bandajelor. Un val de durere. Şi Marie, care nu reuşeşte să moară. Marie care continuă să trăiască şi după ce Irina a încetat să mai trăiască.

După două zile, Dwain a fost arestat de poliţia rusă într-un tren de noapte cu destinaţia Berlin. După această afacere, Marie şi-a luat concediu. A pretins că se duce în California să se odihnească. Aşa a încercat să disimuleze o depresie galopantă şi o tentativă încăpăţânată de sinucidere cu anxiolitice. Santa Monica, împreună cu producătorii ei de cinema, cu rechinii albi, cu neuropsihiatrii ei de renume. I-au făcut o grămada de examene: scanare, RMN, tomografie. Nicio tumoare. Nici măcar una mică.

27

Verdictul a căzut ca un trăsnet într-o clinică din Carmel. Din gura doctorului Hans Zimmer, un german bătrân şi versat care studiase psihiatria pentru a se autovindeca. Acest specialist în zonele necunoscute ale creierului i-a explicat lui Marie că viziunile pe care le avea se datorau unui sindrom mediumnic reacţional – o boală rară, care apare doar la câţiva dintre cei cu politraumatisme craniene, ca rezultat al sechelelor unui şoc suficient de puternic pentru a bulversa structura mentală profundă. Ca şi cum respectivul şoc ar activa o regiune cerebrală care în alte condiţii nu ar funcţiona, una dintre acele arii ascunse pe care evoluţia umană a lăsat-o în stare latentă din raţiuni misterioase sau, mai curând, una dintre acele zone moarte prevăzute a intra în activitate doar peste sute de ani. Arii cerebrale virgine. Neuroni neconexaţi, inactivi, miliarde de grămăjoare neatinse care aşteaptă să ajungem la ele printr-un fir, pentru a putea elibera curentul pe care îl conţin. Sindromul mediumnic reacţionai.

Zimmer i-a explicat lui Marie ce trebuie să se fi petrecut sub frumoasele ei plete negre. Bulversat de traumatism, creierul a plonjat într-o comă profundă, încercând să se refacă. A reactivat una după alta conexiunile cerebrale întrerupte. Mii de piloni şi kilometri de cablu. Un neuron pentru culoarea *verde,* un neuron pentru culoarea *maro,* un neuron pentru cuvântul *frunză,* altul pentru *ramură*, altul pentru *trunchi.* Cinci neuroni care se reconectează încet pentru a stoca din nou imaginea unui arbore zărit într-o pădure. Milioane de imagini de regăsit. Miliarde de amintiri de reconstruit.

Şi aşa, încetul cu încetul, în acest somn profund în care nu pătrunde nimic, regiunile cerebrale responsabile de vorbire, comprehensiune şi memorie restabilesc curentul. Apoi se reconectează între ele pentru a realimenta creierul cu imagini şi amintiri.

Dar se întâmplă uneori ca toate aceste noi conexiuni să se branşeze din greşeală la zonele interzise ale creierului – cele care îndoaie linguriţele fără nicio atingere, cele care captează gândurile celorlalţi, care învârt mesele şi pot să comunice cu morţii. Sau, şi mai bizar încă, regiunile cerebrale total neexplorate care te fac să intri în pielea unei fetiţe asasinate de un ucigaş în serie sau în cea a unei prostituate tranşate pe viu de un oarecare Harry Dwain pe un fost debarcader de pe malurile Nevei. Sindromul mediumnic reacţionai. Imposibil de explicat.

Lui Marie i-au trebuit şase luni ca să înveţe să îşi controleze viziunile. Să le accepte şi să le înţeleagă. Să le discearnă pe cele care aparţin unui trecut îndepărtat de cele care descriu crime recente. Sau în curs – cele mai rele dintre toate. Apoi, şi-a pus acest dar blestemat în slujba misiunilor sale. Rezultatul: doisprezece criminali în serie şi patru ucigaşi-rătăcitori opriţi în decursul a cinci ani de viziuni insuportabile şi coşmaruri repetate. Şaizeci de victime masacrate şi două puştoaice salvate *in extremis*. Copile traumatizate, închise pe viaţă în tăcerea lor. De aceea Marie Parks cerea somnifere pe reţetă. Şi tot de aceea le înghiţea cu un pahar de gin.

28

0.30. Ţârâitul telefonului sfâşie tăcerea. Patru sunete stridente. Marie tresare. Are gura uscată, cleioasă. Un gust rău, de alcool şi tutun, îi umple gâtul. Ridică receptorul, dar nu vorbeşte. Vocea lui Bannerman explodează în aparat. E şeriful din Hattiesburg, Maine, un tip supraponderal şi de treabă, care gâfâie permanent.

— Parks?

— Nu sunt aici pentru moment, dar puteţi lăsa un mesaj…

— Încetează cu tâmpeniile tale, Parks. Avem o problemă.

Marie captează imediat vibraţiile care tremură în glasul lui Bannerman. Se teme. Întinde mâna pentru a-şi lua ţigările de pe noptieră, îşi aprinde una şi contemplă cercul incandescent al vârfului care se profilează în întuneric.

— Parks?

Frica lui Bannerman încearcă să intre în ea. Pentru o alunga, Marie trage un fum. Un miros de iarbă şi de pământ ud îi invadează plămânii. Nu era mentolată, light sau superlong, nu, era o Old Brown, ţigara cowboy-ilor, iute şi puturoasă.

— Parks, eşti acolo?

Nu, Parks nu era acolo. Parks a crăpat. O ţigară la miezul nopţii pentru îmbălsămarea morţilor şi gata, somn de voie.

— La dracu', Parks, să nu-mi zici că iar ai luat tâmpeniile alea care te fac să sforăi!

Aceleaşi vibraţii în vocea şerifului, din ce în ce mai puternice.

— De ce te temi, Bannerman?

— Rachel a dispărut.

O crampă în stomac. O senzaţie de greaţă. Gata, teama lui Bannerman a reuşit să o cuprindă. Marie o simte răspândindu-i-se în artere.

— Când?

— Acum o jumătate de oră. I-am pierdut urma pe unul din drumurile care traversează pădurea Oxborne. La intersecţia forestieră Hastings. Trimit o maşină. Coboară repede şi vino aici.

Tăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Parks, să nu cumva să adormi din nou!

Marie închide şi rămâne câteva secunde în întuneric, ascultând ploaia care bate în geamuri. Vântul şuieră prin sălciile plângătoare care străjuiesc străzile. Se concentrează pe imaginea lui Rachel, o tânără poliţistă de vreo douăzeci şi ceva

de ani, blondă şi frumoasă, genul războinic şi dur. Exact ca Marie la vârsta ei.

Rachel se oferise voluntară în ancheta referitoare la profanările care începuseră să se înmulţească în mod îngrijorător în cimitirele din regiune: morminte răvăşite, sicrie sparte şi golite; zeci de cadavre în diferite stadii de descompunere care nu au mai fost găsite niciodată. Se zvonea că în regiune s-ar fi instalat o sectă satanică şi că ar fi avut nevoie de cadavre pentru a-şi oficia liturghiile negre. Necazul cel mare e că, în afară de mormintele răvăşite şi de sicriele deschise, poliţia din comitat nu a găsit nicio inscripţie cabalistă, nicio pentagramă, nici măcar graffiti în latină. La drept vorbind, nici cel mai mărunt indiciu. Nici măcar urme de paşi în pământul reavăn. Apoi, profanările au încetat la fel de brusc cum începuseră. Iar peste alte câteva săptămâni, cei vii au început să dispară din împrejurimile oraşelului Hattiesburg. Patru femei tinere care nu erau din zonă s-au volatilizat dintr-odată, tinere celibatare, fără iubiţi sau alte obligaţii. Rachel a fost cea care a preluat ancheta.

Prima dispariţie, a unei oarecare Mary-Jane Barko, nu a făcut prea mare vâlvă. S-a crezut la început că, în încercarea de a se vindeca de o problemă sentimentală, a părăsit comitatul şi s-a dus în cealaltă parte a ţării. Peste încă o săptămână, dispărea şi Patricia Gray. Apoi Dorothy Braxton şi, în cele din urmă, Sandy Clarks. Toate patru s-au evaporat fără a lăsa în urmă niciun cuvânt de adio.

După aceea, cu doar trei zile în urmă, vânătorii găsiseră haine rupte şi pline de sânge la liziera pădurii Oxborne. Haine de femeie, o pereche de blugi, un pulover, chiloţi şi sutien: hainele pe care Mary-Jane Barko le purta exact înainte de a dispărea. Nu a fost nevoie de mai mult pentru ca zvonul despre un animal de pradă care ar bântui pădurile ţinutului Hattiesburg şi care ar fi furat şi

morţii din cimitire să înceapă să se răspândească rapid. Panica s-a propagat cu viteza unui foc de mirişte, iar Rachel a luat-o pe urmele ucigaşului, înainte de a dispărea şi ea.

Marie şi-a stins ţigara şi a intrat în baie. Şi-a reglat duşul pe fierbinte. Apoi s-a dezbrăcat, a intrat sub duş; carnea i s-a strâns sub jetul care îi ardea pielea. A închis ochii şi a încercat să îşi adune amintirile. Somniferele alea nenorocite…

29

Agentul special Marie Parks şi-a cumpărat o căsuţă în Hattiesburg, oraşul ei natal. Locuia acolo doar în vacanţe. Aşa auzise despre ucigaş, citind un articol publicat cu caractere mărunte într-o foaie locală. Atunci l-a sunat pe Bannerman pentru a-şi oferi serviciile. Bannerman grăsanul…

Urmaseră aceeaşi şcoală, frecventaseră aceleaşi parcuri, ba chiar şi aceeaşi biserică. Chiar au şi flirtat pe bancheta din spate a unui Buick vechi, care mirosea a balegă şi a tutun. O îmbrăţişare cleioasă şi plină de transpiraţie, limba lui Bannerman încolăcindu-se în jurul limbii ei după o porţie de chili înfulecată la tejgheaua unui bar texano-mexican din centrul oraşului. Apoi Bannerman şi-a strecurat mâna între coapsele lui Marie, pentru a-i mângâia sexul prin pânza groasă a blugilor. Fata a scos un ţipăt ascuţit, care a răsunat in gura lui Bannerman. Nici pomeneală să se lase dezvirginată într-o maşină de împrumut, nu aşa! Nu ca fetele de la ţară care preferă să închidă ochii, numai să nu îmbătrânească singure! Bannerman s-a simţit ofensat, atunci. Aşa se întâmplă mereu cu bărbaţii ăştia.

Anii au trecut, iar Marie a lăsat Hattiesburg pentru zgârie-norii din Boston. A făcut dreptul la Yale şi şi-a luat o diplomă în psihologie la Stanford. Apoi a intrat în FBI, divizia de psihologi

criminalişti, un birou specializat în identificarea şi urmărirea ucigaşilor în serie.

Două sute şaptezeci de milioane de americani, patru sute de milioane de arme de foc în circulaţie, sute de hectare de mahalale, MacDonald-uri şi ghetouri. Alături, sediile băncilor, vilele milionarilor şi cluburile de golf ascunse în spatele zidurilor înalte de cărămidă, pentru a se feri de atingerea cenuşie a oceanului de sărăcie. Un milion de ucigaşi în plină putere. Şi-a ales o meserie bună, de viitor. În această epocă s-a specializat Marie în vânarea ucigaşilor-rătăcitori.

Cât despre Bannerman, el a rămas la Hattiesburg pentru a-şi păzi prăvălia. A continuat să se îndoape cu chili şi să încerce să îmbrăţişeze fetele pe bancheta din spate a bătrânului Buick. Probabil că una din tentative îi va fi reuşit, de vreme ce s-a însurat în cele din urmă cu o oarecare Abigail Webster, o fată de la ţară fără nuri, dar de care el s-a îndrăgostit până peste urechi. De atunci încoace, cei doi formează un cuplu trist şi plictisitor, lucru aproape de fiecare dată emoţionant. La masa lor un tacâm o aştepta întotdeauna pe Marie, ori de câte ori ea alegea să îşi petreacă vacanţa în acel colţ de lume.

În timp ce ea îşi făcea antrenamentul la centrul de la Quantico, Bannerman devenea şerif. Cam astea erau opţiunile lui: şerif, poştaş, cantonier sau şofer. În cele din urmă, şerif era o poziţie bună, nu foarte obositoare: câteva furturi de seminţe de prin hambarele din ţinut sau câteva găşti de tineri prinse în flagrant delict de plictiseală, câteva bumbăceli între beţivi prin barurile sordide din Hattiesburg.

Patru adjuncţi acţionau sub bagheta lui, patru alcoolici anonimi care îi erau devotaţi ca nişte bătrâni câini de vânătoare. Şi o mai avea şi pe Rachel, puştoaica de la ţară, frumoasă ca un piţigoi, care visa să intre în poliţia federală. Rachel care, de când primise dosarul celor patru dispărute

din Hattiesburg, nu-şi mai încăpea în piele. Sau, mai bine spus, al celor patru asasinate, de vreme ce tot au fost descoperite hainele primei victime în pădurile umede din Oxborne.

30

Rachel l-a făcut cu ou şi cu oţet pe Bannerman când acesta a anunţat-o că-i retrage ancheta, pentru a o încredinţa unui inspector mai experimentat. Dar şeriful trebuie să fi avut o slăbiciune pentru ea, căci puştoaica a obţinut patruzeci şi opt de ore de răgaz înainte de a-i fi luat cazul. Mai mult ca sigur în acel moment i-a venit ideea de a se oferi ca momeală lupului cel rău. O lovitură a la Scufiţa Roşie. O idee smintită.

Trebuie spus că un criminal adevărat în Hattiesburg era la fel de neobişnuit ca aterizarea unei farfurii zburătoare. Un ucigaş – mai mult chiar, un ucigaş în serie – era o ocazie nesperată pentru Bannerman de a-şi etala şuncile prin ziare, iar pentru Rachel, de a-şi câştiga biletul pentru un oraş mare şi pentru biroul de recrutări al FBI. Dar trebuia să se mişte repede, deoarece, chiar şi pentru un prădător, Hattiesburg rămâne Hattiesburg: un coteţ prea mic pentru o vulpe atât de flămândă. Fără a mai pune la socoteală faptul că ucigaşul nu era de prin împrejurimi şi mai mult ca sigur îşi va lua curând zborul. Trebuia prins repede, înainte ca şeriful altui comitat să îşi poată revendica laurii cuveniţi lui Bannerman. De aceea Rachel s-a aruncat în apă ca unul care plonjează în miez de noapte în mijlocul rechinilor.

Este exact ceea ce presimţise şi Marie în ajun, citind cotidianul local. Patru rânduri scurte strecurate între o reclamă pentru un şampon cu ou şi o ofertă de slujbă la service-ul Texaco de la ieşirea din oraş. Jurnalistul anunţa că fuseseră descoperite alte haine de femeie, într-o pubelă din pădurea Oxborne, cele ale Patriciei Gray, cea de-a

doua dispărută: lenjerie pătată cu sânge şi fâşii de rochie, dar şi bucăţi de unghii, precum cele găsite în fundul prăpăstiilor, înfipte în piatră, ca şi cum cineva ar fi încercat să escaladeze peretele de stâncă. O spaimă animalică ce te scoate din minţi. Ca să fi încercat o asemenea spaimă, e foarte posibil ca Patricia Gray să fi avut de-a face cu un ucigaş-rătăcitor. Marie a simţit acest lucru după felul în care s-a încreţit carnea pe ea. O veste proastă pentru Bannerman, în a cărui voce se distingea o furie cu greu reţinută atunci când Marie l-a sunat ca să-şi ofere serviciile.

— De ce vii şi tu să mă necăjeşti, Marie, dragă? E o anchetă locală asupra unui ucigaş local. Un violator şi un asasin. Un tip care aude voci şi se poartă după cum îi dictează scula. O să-i întindem o capcană şi o să aşteptăm să ne cadă în laţ.

— Te înşeli, Bannerman. Ucigaşul tău e un rătăcitor. Marele alb. Se fâţâie de-a lungul coastelor, căutându-şi prada. Când găseşte un cotlon plin de peşte, îl transformă în terenul lui de vânătoare şi înşfacă tot ce poate. Apoi, când nu mai are nimic de înfulecat, se pune în mişcare şi îşi caută un alt cotlon care colcăie de vânat. E un nesătul. S-a instalat în ţarcul tău şi nu va pleca de aici până când nu va avea un motiv pertinent. Asta e şi slujba mea: să le furnizez ucigaşilor-rătăcitori un motiv suficient de bun ca să se pună în mişcare.

— Poate. Dar javra asta a făcut greşeala de a-şi desface bagajele în ţinutul meu. Asta face din el un localnic.

— Baţi câmpii, Bannerman. Dacă asasinul ăsta călătoreşte înseamnă că a reuşit deja să scape de poliţişti mult mai deştepţi decât tine. Întreabă-i pe şerifii din alte ţinuturi: tipi ca ăsta lasă atâtea urme la morgă, precum un carambol în ziua marii plecări.

— Parks, asta e ancheta mea.

— Ancheta ta, ţinutul tău, ucigaşul tău. Parcă ai fi un copil tâmpit care răstoarnă maşina de tuns

iarba să vadă dacă o poate folosi şi la tăiatul unghiilor.

Tăcere.

— Niciun cadavru?

— Căutăm.

— Îţi dau trei zile.

— Şi după aceea?

— După aceea voi fi obligată să anunţ FBI.

— Du-te naibii, agent special Marie Megan Parks.

Primul dialog cu Bannerman. Ca şi cum ar fi dat cu bâta-n baltă. Ieri-seară, Marie a luat cina la el acasă. A ajuns ceva mai devreme, cât să o tragă discret de limbă pe Abigail în bucătărie, înainte de întoarcerea şerifului. N-a aflat mare lucru, doar că Patricia Gray era chelneriţă la Twister, un local de noapte de prin împrejurimi. Mare lucru! Mary-Jane Barko: chelneriţă la Campana, un bar din Flattiesburg. Dorothy Braxton şi Sandy Clarks, victimele cu numerele trei şi patru, chelneriţe la Big Luna Drive, respectiv la Sergeant Halliwell. Patru tinere care lucrau în barurile de noapte din Hattiesburg. Ei, şi? Un ucigaş de chelneriţe? De ce nu, la urma urmelor? Măi, să fie. Ţinând cont de numărul restaurantelor, al barurilor şi cluburilor de noapte recenzate în această regiune, dacă am avea cu adevărat de-a face cu un ucigaş de chelneriţe, atunci va fi nevoie de un cimitir de mărimea unui teren de baseball.

Odată cina încheiată, Parks a mulţumit frumos familiei Bannerman. Apoi a făcut un ocol pe la barul la care lucrase Mary-Jane Barko, în cartierul de sud: hangare cu acoperişuri ondulate, terenuri vagi şi o fierărie veche în care, printre mormanele de cartoane, îşi făceau veacul câţiva vagabonzi. La Campana, parcarea era încă plină de trailere şi camionete rablagite: clientela se compunea în principal din şoferi şi comis-voiajori. Ghirlandele de becuri pe jumătate stinse se clătinau în vântul

îngheţat. În interior, ambianţă cenuşie, hârtie de prins muşte şi muzică country în surdină.

Marie s-a instalat la bar şi a comandat o sticlă de tequila, puţină sare şi sferturi de lămâie verde. Ţinându-i de urât, presărând sare în palmă şi muşcând din feliile de lămâie verde între două înghiţituri de alcool, barmanul începuse să sporovăiască undeva pe la al patrulea pahar.

Mary-Jane Barko era o fată oarecare, nu foarte dispusă să îşi pună poalele-n cap pentru un firfiric, ci mai curând sfioasă. Genul care se uita cu ochii căscaţi în gura vreunui tip care considera femeile un soi de prezervative umblătoare. Lucra la Campana de aproximativ o lună. Coborâse dintr-un autobuz Greyhound cu o valiză şi o băsmăluţă roşie pe cap. Din câte le-a spus, ar fi venit din Birmingham, Alabama. Fără iubiţi, fără prieteni, fără trecut. Una dintre acele vieţi care servesc drept acoperire celor mai înspăimântătoare secrete. Îşi închiriase o cămăruţă la bătrâna Norma, la capătul Donovan Street, o dărăpănătură cocoţată pe deal. Nimic altceva.

La al optulea pahar, barmanul a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el, când îşi termină tura, să mănânce ceva la Kentucky Fried Chicken. Ea l-a întrebat ce maşină are. O camionetă Chevrolet veche. Parks l-a privit lung, lingându-şi vârful degetelor de resturile de sare. Tipul şi-a imaginat că asta însemna că da. Se înşela.

Chiar în acel moment, şi fără ca nimeni să aibă nici măcar cea mai mică bănuială, Rachel se cufunda în tenebre. De pe celularul ei, din intersecţia forestieră Hastings, a lăsat un mesaj pe staţia lui Bannerman. A găsit o pistă, o potecă întunecată ce ducea în inima pădurii Oxborne. Spunea că şi-a lăsat mobilul conectat la mesageria lui Bannerman, ca să o poată auzi. Rachel şi mica ei găselniţă.

La toate astea se gândea Marie Parks, încercând să se trezească sub apa clocotită a duşului. Ciuleşte

urechea. Cineva bate la uşă. Prin ferestrele mate ale băii zăreşte licăririle unui girofar.

Se şterge, trage pe ea o pereche de blugi, un pulover de lână şi o manta de ploaie. Înainte de a ieşi, aruncă o privire către pendula din salon. 0.50. Rachel a dispărut de aproape două ore. Marie încearcă să se concentreze asupra ei. Zadarnic: ca şi cum ar fi înghiţit-o pădurea.

32

Maşina Chevrolet Caprice goneşte cu girofarul aprins pe străzile pustii ale orăşelului, ridicând perdele de apă de-o parte şi de alta a roţilor. Asfaltul străluceşte sub rafalele de ploaie şi sub lumina chioară a felinarelor. Câteva umbre aplecate deasupra pubelelor se fac nevăzute auzind huruitul motorului. Pârâitul obsesiv al radioului, zgomotul regulat al ştergătoarelor de parbriz, zgomotul ploii pe capotă… Marie îşi muşcă buzele pentru a nu adormi din nou. Dintr-odată, luminile din Hattiesburg dispar. Ultimul felinar, ultimul panou: *HATTIESBURG VĂ SALUTĂ.* Marie observă că ultimul cuvânt a fost şters şi înlocuit cu alte două: *HATTIESBURG VĂ DĂ DRACULUI.* Deloc fals.

Farurile Chevroletului au mai luminat câteva ferme adormite înainte de a se cufunda în noapte. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, Marie distingea tot mai clar o linie şi mai întunecată, care se decupa în depărtare: pădurea Oxborne.

Şoferul a ridicat piciorul de pe ambreiaj şi a virat pe un drum de ţară. Săltând pe pietroaie, pneurile ridicau în rafale apa din bălţile mâloase. Marie s-a lăsat pe spate şi a început să contemple luna care ieşise dintre nori, o lună tristă şi murdară, ca o reflexie proprie într-o baltă.

Gânditoare, a început să treacă în revistă ce ştia despre ucigaşul din Hattiesburg. Nu prea multe. În

orice caz, trebuie să fi fost bărbat: ucigaşele în serie doar arareori omoară alte femei. De cele mai multe ori ucid băieţei, bătrâni, bărbaţi puternici şi violenţi, dar practic niciodată femei. Uneori femei bătrâne şi bolnave, dar atunci e mai curând o ucidere din milă, decât un asasinat generat de ură.

Aşadar, un asasin de tip caucazian. Un alb care vânează în interiorul propriului grup etnic. Nimic altceva deocamdată, din cauza lipsei cadavrelor de autopsiat. Cu excepţia faptului că ucigaşul îşi dezbracă victimele şi îşi marchează teritoriul abandonându-le hainele la liziera pădurii. Le smulge învelişul, aparenţa distinctivă. Le fură statutul de fiinţă umană şi le reduce la stadiul primar al nudităţii. Da, asta e: le dezbracă pentru ca aneantizarea să fie completă.

Pentru un astfel de criminal, învelişul e o pângărire, o minciună. E un jupuitor. Caută carnea, osul. Dar haina e un prim stadiu al jupuirii. Urmează epiderma, pe care ucigaşul o smulge în fâşii. Sau raclează pielea cu ajutorul unei lame sau al unui acid. Carnea care acoperă trupul, apoi derma, pielea profundă, tendoanele şi ligamentele pe care le opăreşte şi sapă până la os. Şi faţa, ochii pe care-i scoate înainte de a coase pleoapele, pometii pe care îi răzuieşte şi-i lustruieşte ştergând ridurile şi dezagregând trăsăturile. E un frustrat. Are nevoie să atingă, să posede, să stăpânească. E animat de o ură devastatoare, atât de puternică, încât aproape că nici n-o mai simte. Dar mai presus de această ură, înfăţişarea victimelor sale e cea care îl înspăimântă, propria lui imagine care se reflectă în ochii lor: victimele sunt oglinzi pe care vrea să le acopere, încearcă să se dizolve în anonimatul chipurilor oarbe. Un muzeu de ceară. Apoi, pentru că morţii nu mai au chip, le dă el unul, mai puţin înspăimântător din perspectiva lui: o perucă, o rochie, lenjerie. Le vorbeşte. Le pedepseşte, le violează sau le recompensează. E atotputernic. E un colecţionar de cadavre. Casa cu

păpuşi moarte. Prima ipoteză de lucru. Mai rămânea de găsit păpuşa Rachel. Marie, care cunoştea prea bine acest gen de ucigaş, nu îşi făcea prea multe iluzii: nu se supravieţuieşte prea mult toanelor unui stăpân al păpuşilor.

Un urlet de sirenă răsună în noapte. Maşina încetineşte. Marie se îndreaptă de spate: în zare sclipesc luminile unui girofar. Răscrucea forestieră Hastings.

33

Chevroletul Caprice parchează la marginea drumului lângă Fordul 4 x 4 al lui Rachel, un pick-up vechi, cu pneuri tocite, pe care puştoaica l-a lăsat acolo înainte de a se avânta în pădure. Luminat de farurile celorlalte maşini de poliţie,

Bannerman aşteaptă în ploaie. Marie acceptă cafeaua pe care i-o întinde. Îi sar în ochi coiful din plastic ce acoperă pălăria şerifului şi faptul că, la fiecare mişcare din cap, apa adunată în boruri îl stropeşte până-n vârful cizmelor. Câţiva stropi îi alunecă şi pe obraz, ca nişte lacrimi.

Marie soarbe o gură de cafea şi se strâmbă. Deşurubează capacul cutiei de carton şi adulmecă licoarea. Miroase a pipi cald. Varsă restul de cafea într-o baltă şi îi cere lui Bannerman o ţigară pe care şeriful i-o strecoară între buze.

— N-ai mai curând una neagră?

— Nu, că pe-ale negre nu le fumez. Le încalec.

Marie îşi aprinde ţigara cu bricheta pe care i-o întinde Bannerman. Apoi o palmează, trage cu nesaţ din ea şi suflă cu un suspin fumul în aerul îngheţat.

— Indicii?

— Nu mare lucru. Rachel a descoperit o pistă pe care s-a încăpăţânat să o urmărească singură. Avea o întâlnire aici. Mi-a lăsat un mesaj în clipa în care tipul sosea. Mobilul ei a rămas conectat până la capăt la mesageria mea.

— Şi?

— Şi tipul în chestiune e ucigaşul nostru. Vrei să asculţi?

Marie nu avea niciun chef. Cu toate astea, îşi lipeşte mobilul lui Bannerman de ureche. Apoi închide ochii şi se concentrează.

***

O trosnitură. Ploaia răpăie pe frunzele moarte. Paşi scrâşnind pe pietriş. Tăcere. Apoi în aparat răsună vocea lui Rachel. Zice că are întâlnire cu un informator. Îi e frig. Trânteşte portiera şi merge prin iarba de la marginea drumului. Marie aude pocnetul capacului unei brichete Zippo. Rachel mototoleşte un pachet gol de ţigări şi îl aruncă.

Auzind zgomotul ambalajului căzând pe jos, Marie îşi fixează lanterna câţiva metri în faţa ei, pe asfalt. În fasciculul luminos apare un carton roşu. Marlboro. Cu mobilul la ureche, Marie se depărtează de Bannerman şi urmăreşte urmele lăsate de Rachel în noroi, refăcând întocmai traseul fetei aflate în aşteptarea celui cu care trebuia să se întâlnească.

Vocea lui Rachel se aude iar. Spune că se apropie nişte faruri albe. Marie simte un frison rece în spate, acelaşi frison pe care l-a simţit şi Rachel când a zărit maşina apropiindu-se. Rachel spune că va pune mobilul în buzunarul de la piept. În urechea lui Marie au răsunat câteva bipuri: Rachel a dat volumul la maxim. Aparatul se freacă de haină. Se aude fermoarul buzunarului care se închide. Ploaia care îi şfichiuieşte impermeabilul. Acum, Marie aude bătăile inimii lui Rachel. O inimă de puştoaică, ce bate cu o sută pe oră. În difuzor se aude tot mai clar bârâitul unui V8 prost reglat. Maşina o depăşeşte pe tânăra femeie şi se opreşte la câţiva metri depărtare.

Marie îşi îndreaptă lanterna către urmele lăsate de necunoscutul care a parcat mai încolo. O maşină mare, un 4 x 4 tip Chevrolet sau Cadillac. Rachel anunţă că e un Dodge. Model vechi, de

culoare albă. Mai spune că plăcuţa de înmatriculare e plină de noroi şi nu distinge numărul, abia întrezăreşte câteva litere.

O portieră trântită. Inima lui Rachel o ia razna: necunoscutul se apropie. Descrie o haină lungă, din piele neagră şi un soi de glugă care îi ascunde faţa. Precum chestiile alea pe care le poartă călugării, spune ea.

Rachel se teme. Nu ştie nici ea de ce, dar se teme. Brusc, fata înţelege: bărbatul păşeşte pe pietrişul de la marginea drumului, dar cizmele lui nu fac niciun zgomot, ca şi cum nu ar atinge solul. Da, asta e: Rachel spune că cizmele bărbatului nu fac niciun zgomot pe pietriş. Apoi pufneşte, semn că nu mai poate vorbi: tipul e aproape. Cum trebuie să fi făcut şi Rachel, Marie îşi îndreaptă lanterna către necunoscut. Pârâituri. Rachel şopteşte, plecându-şi capul către buzunarul în care şi-a pus mobilul. E înspăimântată.

— Dumnezeule. Lumina lanternei nu îi luminează faţa. Îi văd ochii, dar faţă nu are.

O voce cavernoasă ca o tuse. Necunoscutul spune ceva, dar Marie nu înţelege. Apoi Rachel scoate un ţipăt ascuţit şi o ia la goană. În mobilul lui Bannerman răsună trosnete de ramuri rupte. Tânăra intră adânc în pădure, fuge drept înainte. Şuierul respiraţiei mai că îi acoperă zgomotul paşilor, atenuat de frunzele moarte. E înspăimântată. Ţipă că bărbatul are un cuţit, că o urmăreşte. Uitând că se adresează unei mesagerii, îi cere lui Bannerman să trimită de urgenţă întăriri.

Marie îndreaptă lanterna spre liziera pădurii. Tufişuri culcate la pământ şi ramuri rupte: aceasta e calea pe care Rachel s-a cufundat în tenebre. Pe aici o ia şi Marie, pe sub crengile îngreunate de ploaie. Luminează cu lanterna drumul pe care Rachel l-a deschis printre ferigi. Rachel, care urlă în difuzorul mobilului. A căzut cu zgomot pe frunzele moarte, s-a ridicat şi a luat-o iar la fugă, ţipând.

La maxim. Aparatul se freacă de haină. Se aude fermoarul buzunarului care se închide. Ploaia care îi şfichiuieşte impermeabilul. Acum, Marie aude bătăile inimii lui Rachel. O inimă de puştoaică, ce bate cu o sută pe oră. În difuzor se aude tot mai clar bârâitul unui V8 prost reglat. Maşina o depăşeşte pe tânăra femeie şi se opreşte la câţiva metri depărtare.

Marie îşi îndreaptă lanterna către urmele lăsate de necunoscutul care a parcat mai încolo. O maşină mare, un 4 x 4 tip Chevrolet sau Cadillac. Rachel anunţă că e un Dodge. Model vechi, de culoare albă. Mai spune că plăcuţa de înmatriculare e plină de noroi şi nu distinge numărul, abia întrezăreşte câteva litere.

O portieră trântită. Inima lui Rachel o ia razna: necunoscutul se apropie. Descrie o haină lungă, din piele neagră şi un soi de glugă care îi ascunde faţa. Precum chestiile alea pe care le poartă călugării, spune ea.

Rachel se teme. Nu ştie nici ea de ce, dar se teme. Brusc, fata înţelege: bărbatul păşeşte pe pietrişul de la marginea drumului, dar cizmele lui nu fac niciun zgomot, ca şi cum nu ar atinge solul. Da, asta e: Rachel spune că cizmele bărbatului nu fac niciun zgomot pe pietriş. Apoi pufneşte, semn că nu mai poate vorbi: tipul e aproape. Cum trebuie să fi făcut şi Rachel, Marie îşi îndreaptă lanterna către necunoscut. Pârâituri. Rachel şopteşte, plecându-şi capul către buzunarul în care şi-a pus mobilul. E înspăimântată.

— Dumnezeule. Lumina lanternei nu îi luminează faţa. Îi văd ochii, dar faţă nu are.

O voce cavernoasă ca o tuse. Necunoscutul spune ceva, dar Marie nu înţelege. Apoi Rachel scoate un ţipăt ascuţit şi o ia la goană. În mobilul lui Bannerman răsună trosnete de ramuri rupte. Tânăra intră adânc în pădure, fuge drept înainte. Şuierul respiraţiei mai că îi acoperă zgomotul paşilor, atenuat de frunzele moarte. E

înspăimântată. Ţipă că bărbatul are un cuţit, că o urmăreşte. Uitând că se adresează unei mesagerii, îi cere lui Bannerman să trimită de urgenţă întăriri.

Marie îndreaptă lanterna spre liziera pădurii. Tufişuri culcate la pământ şi ramuri rupte: aceasta e calea pe care Rachel s-a cufundat în tenebre. Pe aici o ia şi Marie, pe sub crengile îngreunate de ploaie. Luminează cu lanterna drumul pe care Rachel l-a deschis printre ferigi. Rachel, care urlă în difuzorul mobilului. A căzut cu zgomot pe frunzele moarte, s-a ridicat şi a luat-o iar la fugă, ţipând.

Se întoarce şi urlă că bărbatul e în spatele ei. Mai strigă apoi că necunoscutul nici măcar nu fuge, merge pur şi simplu, şi cu toate astea e în spatele ei.

— Doamne, Bannerman, o să mă omoare! Mă auzi, Bannerman?! Fir-ar a dracului de treabă, sunt sigură că o să mor aici!

Inima lui Rachel bubuie în urechea lui Marie. Printre suspine, i se aude respiraţia şuierătoare. Încearcă să se calmeze: ştie că nu are nicio şansă dacă se lasă cuprinsă de panică. Iuţeşte pasul. Respiră pe gură, ca la sprint. Marie închide ochii. Nu e o cursă de viteză, Rachel. E o probă de rezistenţă. Câştigătoarea se va duce în vacanţă pe o plajă cu nisip alb, în Hawai. Suc de ananas, cocktail, surf. Pe podium nu există locul doi. Doar un pumnal în pântece şi o lopată de pietriş peste capacul unui sicriu.

Rachel a obosit. Cade iar. Îi e rău. Nu mai poate. Părul îi este ud. Şuviţele pline de noroi îi joacă prin faţa ochilor. Se întoarce şi scoate un strigăt lung, de spaimă.

— Bannerman! Javra asta merge şi eu nu reuşesc să mă depărtez! Doamne, rogu-te, Doamne, de ce nu reuşesc să mă depărtez de el?

Rachel îşi scoate pistolul şi trage patru focuri, orbeşte. Spune „la naiba!” Bâjbâie prin noroi în căutarea armei. Urlă. Bărbatul e peste ea. O

loveşte în faţă. O loveşte în abdomen. O izbeşte în sex cu cizma. Nu o înjunghie încă. Vrea să se joace.

Rachel încearcă să se apere. Întinde braţele, palmele pentru a-şi apăra faţa. Marie îi aude oasele pârâind sub izbiturile de cizmă ale ucigaşului. Zgomotul încălţării înfundându-se în piele, pocnetul articulaţiilor şi ligamentelor care cedează. E pe punctul de a o estropia pentru a se asigura că nu-i mai scapă.

Rachel geme adânc, de durere. Bărbatul îi vorbeşte, lovind-o. Nu strigă. Nu e furios. Îi vorbeşte chiar cu o voce blândă, aproape călduroasă. Marie ciuleşte urechea ca să înţeleagă ce spune. Prinde câteva cuvinte, un amestec de latină şi de dialecte uitate. O limbă moartă.

Acum, Rachel nu mai ţipă. Dar bărbatul o izbeşte în continuare, în pântece, în faţă, în coaste. Îi zdrobeşte trupul, dar nu vrea să o omoare. Nu imediat. Are tot timpul. Una dintre lovituri atinge pieptul tinerei. Mobilul se sparge cu zgomot de plastic rupt. În urechea lui Marie răsună un semnal sonor ascuţit. Înregistrare terminată.

34

Marie închide ochii. Încă aude ţipetele lui Rachel printre rafalele de ploaie care îi izbesc pelerina. Se întoarce către Bannerman, îi cere un emiţător pe care îl strecoară în buzunarul impermeabilului. Apoi îşi fixează în ureche un dispozitiv de ascultare cu infraroşu. În felul acesta, chiar dacă va fi obligată să renunţe la emiţător, va auzi în continuare mesajele şerifului.

— Ai de gând să faci una din şmecheriile tale ciudate?

Marie îşi înfige privirea în ochii spălăciţi ai lui Bannerman.

— Asta ai vrea să fac?

— Dacă e adevărat că poţi vedea lucruri doar atingând trunchiurile copacilor sau adulmecând curenţii de aer, atunci asta e singura noastră şansă de a o găsi pe Rachel. Şi atunci da, da, asta aş vrea să faci.

— OK. Am nevoie de douăzeci de minute avans, pentru a nu-mi bruia pista. Voi porniţi la semnalul meu. Să nu cumva să încercaţi să ajungeţi la mine înainte de a vă spune eu.

— Baţi câmpii?

— Aşa ţi se pare?

— Şi dacă ucigaşul e tot acolo?

— E tot acolo.

Adâncindu-se în pădure, Marie reglează volumul emiţătorului la minimum, pentru a menţine în surdină vocea lui Bannerman, care îi răsuna în ureche. O tot bate la cap să fie prudentă şi să îşi marcheze traseul cu firele de lână roşie pe care i le-a dat. Multă emoţie în vocea asta, îngroşată de tutun. Supărare şi remuşcare. Şeriful îşi drege glasul. Îşi caută cuvintele. Îi spune că n-ar vrea să se rătăcească. Marie nici atât. Grăbeşte pasul.

35

În inima pădurii, agentul special Marie Parks închide ochii şi ascultă picăturile de ploaie căzând pe cauciucul glugii. Se preling de-a lungul pelerinei şi i se strecoară în cizme. Un vânt rece îndoaie coroana arborilor şi ridică vârtejuri de frunze moarte. Marie ridică privirea către peticele de cer care se iţesc printre ramuri. O armată de nori negri iau cu asalt luna.

Marie se concentrează. Crengile trosnesc sub rafalele de vânt. Răpăitul surd al rafalelor de ploaie. Foşnetul ferigilor. Nimic altceva. Suspină. De o jumătate de oră bâjbâie prin frig şi întuneric. De o jumătate de oră îşi marchează calea cu firele de lână şi urmăreşte o pistă care nu duce nicăieri.

O gaură de cer gri în negrul pădurii. Marie ajunge la o poieniţă plină de stejari doborâţi pe care forestierii i-au cojit înainte de a-i stivui. Un miros de rumeguş şi sevă, sângele copacilor. Marie încearcă să sesizeze mirosuri mai vechi: pielea arborilor, milioane de trunchiuri negre şi noduroase, milioane de ramuri, duhoare de muşchi şi putregai, halena pământului jilav care digeră cadavre şi arbori morţi. Noaptea. Tăcerea asurzitoare a pădurii.

Marie distinge contururile unei mese de picnic din lemn masiv şi rugos, grosolan rindeluită. Se aşază. Cu vârful degetelor, detectează crestături şi inscripţii săpate cu un vârf de cuţit. O dată şi un prenume. Simte furnicături prin picioare şi braţe. Pulsul îi sare la o sută douăzeci de bătăi pe minut. O viziune. Închide ochii.

Flash.

E frumos, aproape cald. Nori albi şi pufoşi dansează pe cer. Miroase a polen şi a iarbă proaspăt încolţită. Urzică, mentă, rugi încărcaţi de mure. Marie stă la masă. O adiere călduţă îi gâdilă nările. Albinele zumzăie în aerul încremenit. Miroase şi a sevă de pin, şi a piatră încinsă. Voci de copii în depărtare. Marie deschide ochii. Poieniţa a dispărut. Între copacii cărora nu le-au mai rămas de trăit decât câteva anotimpuri, o pătură roşie e întinsă pe iarbă. O familie la picnic. Un cuplu cu doi copii. Chipurile sunt vagi, de parcă ar fi acoperite cu o folie de plastic transparent care le estompează trăsăturile. Siluetele lor se evaporă. Marie atinge masa. Prenumele şi inima au dispărut.

Flash.

Iarnă. Zăpadă. E un aer şfichiuitor, un cer violet, adânc. Miresmele calde s-au evaporat: au rămas frigul, gheaţa, vântul, mirosurile albastre. Dinspre lizieră se aud lătrături. Marie deschide ochii şi vede vânători ivindu-se din ceaţă, doi coloşi cu cagule, înfofoliţi în canadiene. Răspund strigătelor

gonacilor care răsună în depărtare. Trosnituri de crengi. Dintr-un tufiş năvăleşte un cerb. Două împuşcături explodează în aerul îngheţat. Animalul se prăbuşeşte, rănit. Copitele răzuiesc pământul. Blana e năclăită de sânge.

Prin spuma albă care-i ţâşneşte din nări, cerbul o priveşte pe Marie. Ştie că e acolo. Vânătorii se apropie. Unul dintre ei îşi pune cizma pe grumazul animalului şi îi fixează ţeava puştii după ureche. O ploaie de sânge stropeşte zăpada. Ochii animalului îngheaţă. Unghiile lui Marie se înfig în lemn.

Flash.

Curg anotimpurile. Arborii se înalţă, ramurile înmuguresc. Marie vede frunzele îngălbenindu-se şi căzând, împinse de mlădiţele care explodează şi eliberează alte şi alte frunze. Marie priveşte în sus. Norii se fugăresc nebuneşte pe cer. Nopţi şi zile defilează, unele după altele. Roşul crepusculului şi albastrul-închis care îi ia locul. Apoi, ca o inimă care se opreşte, timpul încetineşte. Încă o bătaie, o zbatere de pleoape, câteva zile care se scurg, câteva ore, minute, secunde mai apoi. Pe pelerina Mariei, stropii răpăie cu furie. Ploaia. Poieniţa. Fundăturile. Sub degetele ei, inscripţiile în lemn se ivesc din nou. Mai e o jumătate de oră până la telefonul lui Bannerman. Nu îi rămâne decât să aştepte.

36

Un pocnet de ramuri rupte. Un şuvoi de teamă, arzător ca un jet de acid. Marie se întoarce şi vede o siluetă palidă strecurându-se printre copaci. O siluetă goală, şovăielnică, la capătul puterilor: Rachel. E îngrozită. Marie simte cum spaima fetei se răspândeşte în propriile-i vene. Silueta se decupează în lumina lunii. Rachel se apropie. Se opreşte lângă Marie şi pune mâinile pe masă. Nu mai ţipă, nu mai are strop de putere. Se apleacă pentru a-şi trage sufletul. Ploaia îi cade pe umeri.

Mâinile şi picioarele îi tremură de oboseală. Părul ud îi ascunde faţa. Cu ochii plini de lacrimi, Marie priveşte mâinile lui Rachel, degetele răsucite şi rupte de lovituri de cizmă, carnea care înfloreşte însângerată în locul unghiilor smulse.

Un zgomot în depărtare. Rachel se îndreaptă şi scrutează zarea. Are faţa plină de sânge, buzele tumefiate se întredeschid. Marie întinde mâna pentru a-i atinge braţul. Îi simte pielea îngheţată sub degete.

Flash.

Gata, Marie a intrat în pielea lui Rachel. E goală, ca şi ea. Îi este frig, ca şi ei. Simte acele de pin în tălpi. Geme simţind rănile lui Rachel care se deschid, una după alta, şi în carnea ei. O doare gura, o doare sexul. O durere atroce, care aproape că îi arde măruntaiele.

Flash.

Monstrul a prins-o pe Rachel cu vreo două sute de metri înainte de poieniţă. A renunţat s-o mai lovească. Se prăvăleşte peste ea şi îi sfâşie hainele. Spatele gol al tinerei se afundă în pământul moale. Odată cu sexul monstrului, intră în ea şi noroiul. Ucigaşul o posedă, înfigându-se cu toate puterile în şalele care intră adânc în noroi. O violează şi îi sparge dinţii cu lovituri de pumn. Apoi ejaculează în ea şi o lasă să fugă. E ca o pisică: vrea să se joace.

Flash.

Rachel s-a ridicat. A găsit puterea de a o lua din nou la fugă. Urlă, alergând prin bălţi şi bolovani. Sângele care îi curge pe faţă o orbeşte. Zăreşte în depărtare poieniţa. În spatele ei, ucigaşul merge. Ba chiar o lasă să ia ceva avans. Are timp. Vânătoarea e abia la început.

Un alt zgomot, mult mai aproape. Marie tresare. Degetele ei părăsesc pielea lui Rachel. Contactul se rupe. Marie reintră în propriul trup. Dinţii sparţi se refac, buzele tumefiate se dezumflă, rănile care îi ard sexul se resorb. Mângâierea hainelor pe

piele. Marie o priveşte pe Rachel, care face ochii mari de frică şi geme încetişor, ca şi cum ar vorbi cu ea:

— Dumnezeule, nu voi reuşi să fug.

Rachel se îndepărtează. Silueta ei se pierde printre copaci. Răpăitul ploii. Linişte. Cineva păşeşte prin frunzele uscate. Marie se întoarce. O altă siluetă se decupează în întuneric, o siluetă atât de mare şi de întunecată, încât până şi noaptea din jurul ei pare mai puţin neagră. Noaptea însăşi e cea care vine acum spre ea. Stăpânul păpuşilor. Marie simte răul absolut al sufletului acestuia. E calm. Ştie că prada nu are nicio şansă de scăpare. Se apropie. E aici.

Ucigaşul poartă o haină din piele şi mănuşi. O glugă mare, ca de călugăr, îi ascunde faţa. Brusc, exact când părea a fi pe punctul de a-şi continua drumul, se opreşte lângă masa de la care Marie, aşezată, îl priveşte. Ezită. A simţit ceva. Miroase. Nu. Adulmecă. E un prădător. Marie vrea să închidă ochii pentru a întrerupe viziunea. Prea târziu. Adulmecând în continuare, bărbatul se întoarce spre ea. Umerii i se cutremură. Un fel de şuierat îi scapă printre buze. *Nu, e un râset. Şterge-o, Marie!*

Bărbatul o priveşte. Simte întunericul din sufletul lui, îl simte insinuându-i-se în suflet. Încearcă să intre în ea pentru a se lămuri cine este. Dinspre glugă se aude o voce, o voce moartă, care se exprimă într-o limbă necunoscută. Nenumărate întrebări răsună ca nişte lătrături în mintea lui Marie, se lovesc, se amestecă. Bărbatul e furios. Dar sub această furie evidentă Marie simte ceva ascuns: un sentiment pe care ucigaşul încearcă să îl disimuleze. Dintr-odată, Parks înţelege: individului îi este teamă. Un strop de teamă într-un ocean de furie. Un sentiment atât de straniu în străfundul întunecimii acesteia, încât spiritul lui Marie îngheaţă pur şi simplu. Furia şi teama, cei doi carburanţi care alimentează ura. Înţelegând că nu

are ce spera de la un astfel de ucigaş, Marie se concentrează din toate puterile pentru a-l împiedica să-i violeze spiritul. Dar bărbatul e mult mai puternic decât ea. Barierele ei mintale sunt pe punctul de a ceda, când un strigăt îndepărtat sfâşie tăcerea. Rachel a căzut. Rachel s-a rănit.

Ucigaşul o ia din loc. Îi e foame. Degetele lui Marie se crispează pe tăblia mesei. Viziunea dispare. Ultima imagine explodează ca un geam. Ropotul ploii. Şuieratul vântului.

37

Marie se frânge de mijloc şi vomită. Aşa se întâmplă după fiecare viziune. O lovitură de pumnal. Stomacul i se contractă şi scuipă teroarea acumulată prin imagini. Apoi durerea se estompează. Rămân migrena şi teama.

Rachel a trecut prin locul în care se află ea acum. A traversat poieniţa şi a dispărut de partea cealaltă a arborilor. Marie se ridică şi o ia la fugă. Cu braţele întinse pentru a-şi apăra obrazul de crengi, fuge în întuneric. Rachel a atins acest copac care poartă încă în scoarţă amintirea ei. A atins şi celălalt trunchi. S-a oprit, lipindu-se de ăstălalt. Se sprijină şi Marie o clipă de el, închizând ochii.

Flash.

Rachel nu mai poate. Oboseala i-a sleit plămânii. Îi e rău. Vrea să moară. Încearcă să-şi oprească bătăile inimii. Aşa fac furnicile, când nu mai pot scăpa de urmăritori. Dar Rachel nu reuşeşte. Păcătoasa de inimă bate în continuare! Un zgomot în spatele ei. Îşi înăbuşă un suspin şi o rupe din nou la fugă. Pielea ei udă luceşte slab printre arbori.

Ca şi Rachel, Marie îşi reia cursa orbească prin pădure. Simte cum spaima îi frânge suflul şi îi îngreunează picioarele. Un pârâit. Vocea lui Bannerman răsună în cască:

— Marie, mă auzi?

Nu răspunde. Fuge. Urcă pe o cărare şerpuitoare pe care au găsit-o înaintea ei picioarele lui Rachel, o cărare pe care a putut alerga mai repede. Distinge amprentele tălpilor goale ale tinerei. Fuge cât de repede poate. Gleznele îi scapă în solul mocirlos. Brusc, Marie se împiedică de o rădăcină de brad şi cade pe burtă, abia reţinându-şi ţipătul care îi izbucneşte în piept. Aici a căzut Rachel. Aici şi-a rupt piciorul şi a urlat de durere. Degetele lui Marie se crispează în pământ.

Flash.

Rachel nu mai poate fugi. A pierdut. Se întoarce şi vede silueta prădătorului care înaintează pe cărare. Vede sclipirea albă a pumnalului din mâna înmănuşată. Suspină. Zgârie nisipul, încearcă să fugă. Îl strigă pe tatăl ei. Îl imploră să vină să o salveze. Îşi aminteşte de ziua în care a rămas închisă în peşteră, fără lumină, cu toţi monştrii care se târau spre ea, cu degetele acelea de mort care o trăgeau de glezne, cu toţi păianjenii care i se agăţau în păr. Tatăl ei a fost cel are a aprins lumina şi a luat-o în braţe. Braţele puternice ale tatălui ei, parfumul acela plăcut de apă de colonie. Pe el îl cheamă Rachel în ajutor când cizma ucigaşului îi zdrobeşte faţa în tină. Îl imploră. Nu vrea să moară. Dar ucigaşul nu o ascultă. Nu se mai joacă.

Întinsă în noroi, Marie închide ochii. Aici se pierde urma lui Rachel. Ca şi cum ar fi înghiţit-o pădurea. Vocea gâtuită a lui Bannerman se aude din nou în cască:

— Pe toţi dracii, Marie, spune-mi ce se întâmplă!

Deschide ochii. Nu mai plouă. Zorii brumaţi încep să albească pădurea. Zăreşte pe jos o pată roşie. O atinge şi îşi duce degetul la buze. Sânge. Apucă microfonul:

— E OK, Bannerman. Rămâneţi în spate: urmăresc pista.

38

Marie face o grimasă: glezna îi pulsează de durere. Îşi desface şireturile şi înnoadă fularul în jurul articulaţiei dureroase. Apoi îşi balansează cu grijă greutatea corpului de pe un picior pe altul şi, constatând că durerea a mai cedat, se concentrează asupra băltoacelor de sânge. Aici se opresc urmele lui Rachel. Examinează forma lăsată în noroi de corpul tinerei, când a căzut pe burtă. Atinge uşor amprenta feţei lui Rachel, imprimată adânc, când ucigaşul i-a zdrobit capul cu cizma. Sânge şi lacrimi.

Mai face câţiva paşi pe cărare şi se apleacă pentru a examina urmele adânci şi regulate pe care cizmele ucigaşului le-au lăsat pe sol după ce a luat-o pe Rachel. Le pipăie cu vârful degetelor: tocul mai întâi, lat şi neted, apoi urmează branţul şi, în cele din urmă, vârful care se afundă şi proiectează o ploaie de nisip noroios peste restul urmei. Bărbatul are un pas apăsat şi hotărât. Ştie încotro se îndreaptă.

Observă că amprentele lăsate de dreptul sunt mai apăsate decât cele ale piciorului stâng. Urmăreşte urmele. Ici şi acolo apar stropi de sânge. Marie închide ochii: ucigaşul o duce în braţe pe Rachel. Încă nu e moartă. O duce în vizuina lui.

Un fazan ţâşneşte din hăţişuri şi dispare în văzduhul apăsător. Din depărtare răsună chemarea unui cuc. O ciocănitoare bate într-un trunchi găunos. Pădurea se trezeşte. Marie urmăreşte cărarea până la poalele unui stejar bătrân. Acolo, urmele se opresc. Aici, ucigaşul a părăsit drumul. Printre arbori, zăreşte o biserică în paragină. Câteva cruci de piatră acoperite de licheni se iţesc din ceaţă. Îşi scoate arma şi verifică încărcătorul. Aranjate în locaşurile lor, gloanţele lucesc slab în penumbră. Marie ridică piedica de siguranţă. Nu mai poate fugi, dar de tras, poate trage. O voce

slabă îi şopteşte că arma nu poate face nimic împotriva unui astfel de ucigaş. Ea refuză să o asculte. Agăţând un fir de lână roşie de o creangă, Marie Parks părăseşte cărarea şi se pierde printre copaci.

39

Bruma o învăluie. Un zgomot de fiare. Piciorul i se agaţă într-un fir de sârmă ghimpată. Îndepărtează obstacolul cu o lovitură de cizmă, ocoleşte un gard de mărăcini şi iese într-o alee şerpuită, care duce către dărâmături. Pietre vechi, plate, acoperite de muşchi. Paşii lui Marie răsună pe dale. Ajunge la spaţiul din faţa bisericii şi trece de ruina care fusese odinioară portal. Un Christ vechi şi ros de rugină o priveşte trecând.

În interior, un rest de dulgherie înnegrită permite luminii stelelor să intre. Podeaua e presărată de bănci carbonizate şi de scăunele de rugăciune mâncate de viermi. Miroase a mucegai şi a cărbune. Marie închide ochii şi captează ecoul ţipetelor de demult care umplu în continuare locurile. Îşi aminteşte un articol vechi de ziar, peste care a dat în podul casei părinţilor ei. Crăciunul lui 1926. Noaptea în care capela s-a prăbuşit peste enoriaşi în timpul marii liturghii. Trei sute de credincioşi intonau Ave Maria, când boilerul cel vechi al bisericii a explodat. Flăcările s-au propagat la tapiseria din catifea ce acoperea pereţii, apoi vâlvătaia a devorat şarpanta, care s-a prăbuşit peste mulţime. Bărbaţi în redingote şi femei pudrate s-au căţărat peste bătrâni, în disperarea de a ajunge la porţile grele de stejar, pe care paznicul cimitirului le încuiase, pentru a nu permite copiilor să se joace de-a v-aţi ascunselea în faţa bisericii. Urletele sufletelor calcinate.

Marie deschide ochii. Strigătele au dispărut. Ascultă şuieratul vântului prin găurile din

acoperiş. Un vârtej de frunze moarte dansează printre scaunele de rugăciune răsturnate. Linişte.

Înaintează printre ceea ce mai rămăsese din biserică. Fasciculul luminos al lanternei mătură solul acoperit de mizerie, de fiare ruginite, cadavre de şobolani şi resturi de vitralii. La un moment dat, zăreşte pe piatră stropi de sânge proaspăt. Se concentrează şi reuşeşte să capteze un zgomot îndepărtat de apă: apă de ploaie care se scurge în adâncuri. Ocoleşte zona corului şi se îndreaptă către un fel de dreptunghi întunecat aflat în spatele bisericii. O draperie – şi aici picăturile de sânge se opresc. Marie o dă puţin la o parte cu vârful degetelor şi îşi mută lanterna în mâna cealaltă, dar întunericul e atât de dens, încât nici măcar fasciculul luminos nu reuşeşte să îl risipească. Distinge, totuşi, o scară ce coboară in tenebre. Se apleacă puţin: duhoarea care vine din adâncuri o izbeşte ca un pumn în plină faţă. Cenuşă şi cadavre putrezite, miasmă de mormânt de odinioară. O putoare cu iz dulceag îi întoarce stomacul pe dos. Pentru o clipă, se vede obligată să lupte împotriva spaimei care începuse să o cuprindă. Cu niciun chip nu trebuia să cedeze fricii acesteia. Casca din ureche pârâie. Vocea lui Bannerman se aude în surdină, îndepărtată şi cu întreruperi.

— Marie… am ajuns la poieniţă… Unde sunt celelalte semne?

Pârâituri. Interferenţe.

— La dracu’, Marie, în ce direcţie ai luat-o?

Marie şopteşte în emiţător.

— Am găsit o scară.

— Ce? Nu te aud prea bine. Ce ai găsit?

— O scară în ruinele unei biserici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, pe unde ai lăsat celelalte semne? Trebuie să te opreşti şi să ne aştepţi. Ceva nu se leagă. E prea simplu!

Bannerman începe să fugă. Caută urme ale trecerii lui Marie, dar nu le găseşte. La capătul puterilor, urlă în staţie.

— La dracu', Marie, e o cursă! Mă auzi? Sunt sigur că e o nenorocită de cursă!

Dar Marie nu mai aude. Draperia cea veche şi prăfuită a căzut în spatele ei.

40

Marie coboară treptele cu grijă, atentă să nu alunece. De jur împrejur, un ier atât de greu, de apăsător – încât are impresia că respiră printr-un sac de plastic – încărcat de duhoare de carne putrezită. E cald. Stropi de apă care picură sparg ici şi colo tăcerea.

Marie aude în întunericul dens zumzetul lucrurilor care se mişcă, se adună, se apropie. Atinge uşor pereţii cu vârful degetelor. Se cutremură când simte pânzele de păianjen. Închide ochii şi începe să numere fredonând, ca să nu cedeze panicii. Zgrepţănatul nenumăratelor lăbuţe articulate care tropăie jos. Înalţă capul exact în momentul în care o chestie catifelată aterizează pe faţa ei şi încearcă să se agaţe. Gheare tari şi fine la atingere îi izbesc buzele, îi cuprind obrazul. Marie abia îşi reţine un urlet şi izbeşte bestia, care se desprinde de pe faţa ei. Pune vârful piciorului pe treapta următoare şi simte cum talpa i se afundă în ceva moale. Se răsuceşte sub piciorul ei înainte de a pocni ca un fruct copt. Îi îngheaţă sângele în vene. Da, fojgăie ceva şi în tavan, şi sub piciorul ei: corpuri moi şi cleioase care încearcă să i se agaţe de păr, picioruşe mici şi puternice care gonesc pe ziduri pentru a o muşca de mâini. Un cuib de tarantule. Trece peste arahnidele care colcăie pe trepte şi scoate un soi de schelălăit de spaimă în vreme ce îşi agită braţele pentru a scăpa de gângăniile care i se agăţaseră de mâini. Devoratorii de cadavre. Să nu cumva să cadă.

Pe măsură ce coboară, putoarea de cadavru devine tot mai apăsătoare. Zidurile par a se mişca sub degetele ei. Ciorchini de viermi i se târâie pe

mânecile pelerinei. A ajuns în măruntaiele pământului. Ale pământului care înghite oameni. Are impresia că merge de ceasuri întregi, nici nu mai ştie dacă urcă sau coboară. Cum te-ai putea rătăci pe o scară?

Sub tălpile ei pământul redevine plat. Marie ajunge într-un fel de galerie subterană. Podeaua e netedă şi pavată. Grăbeşte pasul pentru a se îndepărta cât mai repede de umbra sumbră a scării. În depărtare, întrezăreşte lucirea galbenă a unei flăcări.

Luându-se după această lumină ca un fluture în întuneric, porneşte cu paşi mici de-a lungul galeriei. Duhoarea de cadavru devine sufocantă. Marie are senzaţia că înaintează în pântecele unei ceţi groase care îi impregnează veşmintele şi îi înfundă plămânii.

Pe măsură ce se apropie de haloul torţei, începe să distingă solul lucind de umezeală şi cenuşiul mohorât al zidurilor. Distinge şi împletitura de rădăcini care şi-au croit drum prin pietrele tavanului. Plecând ochii, vede iar stropi de sânge proaspăt pe dale. Iată de ce se dezlănţuiseră păianjenii: simţiseră sângele care i-a curs lui Rachel în timp ce ucigaşul o căra pe scară, adulmecaseră mireasma de carne proaspătă şi se repeziseră să o devoreze. Marie se cutremură. Ştie că păianjenii nu o vor lăsa să mai iasă.

Gata, în sfârşit a ajuns la lumină. La capătul galeriei, o poartă grea de închisoare, blindată cu un grilaj greu din fontă; o împinge. Poarta scârţâie din toate încheieturile. Torţa pâlpâie în curentul de aer călduţ care se formează odată cu mişcarea grilajului.

41

Marie a ajuns într-o criptă imensă. Lumina tremurătoare a sute de lumânări pe jumătate topite

proiectează umbre imense, care par a dansa pe ziduri.

Orbiţi în întunericul scării, ochii lui Marie încearcă să se adapteze la penumbra mişcătoare a criptei. În faţa ei, un culoar pavat cu mozaic, străjuit, de o parte şi de alta, de două rânduri de bănci din lemn. Mijind ochii, Marie distinge formele din jurul acestor bănci de rugăciune. Inima îi stă în loc: cripta e plină de oameni îngenuncheaţi, de oameni aplecaţi, cu mâinile împreunate, înghesuiţi unii într-alţii. Sunt cadavre descompuse cu părul năclăit şi unghii încovoiate, notabilităţi în redingote şi doamne bătrâne, uscate, cu poşetuţe, pălării şi cărţi de rugăciuni prăfuite. Liturghia morţilor. Iată de unde venea duhoarea insuportabilă.

Marie avansează pe culoarul central. Paşii ei răsună în liniştea moartă, mâinile îi tremură. S-a înşelat: ucigaşul acesta nu e stăpânul păpuşilor, e un religios, un asasin mistic. Vocea lui Dumnezeu. Verifică piedica armei şi merge cu spatele, pentru a scruta mai bine penumbra. Pe măsură ce parcurge culoarul, observă că o parte din cadavre sunt mai bine conservate. Cărnuri negre smulse din tăcerea mormintelor.

Nori de insecte zumzăie în lumina tremurândă a lumânărilor. Ridică ochii şi încremeneşte. Ciorchini de muşte adormite acoperă colţurile criptei în vreme ce altele picotesc pe cadavre. Dar asta nu e totul. Cinci cruci gigantice fixate în zid străjuiesc altarul. În mijloc, una goală, iluminată de torţe. Câte două de fiecare parte, năpădite de muşte.

Marie încremeneşte în faţa altarului, nefiind în stare să îşi desprindă privirea de cele patru forme umane pironite de cruci: Mary-Jane Barko, Patricia Gray, Sandy Clarks şi Dorothy Braxton, cele patru dispărute din Hattiesburg. Judecând după gradul de descompunere, se pare că au fost ucise încă din ziua în care au dispărut.

Un geamăt în tenebre. Marie se întoarce şi vede un trup gol îngenuncheat pe primul scăunel, singurul gol de altminteri. Celelalte, fără excepţie, sunt deja pline cu morţii care se îngrămădesc unii într-alţii pentru a asculta liniştea.

Marie se apropie. E Rachel, cu fruntea pe braţe, cu abdomenul pe scăunelul de rugăciune. Se apropie, atinge părul fetei. Buclele blonde se răsucesc în jurul degetelor ei şi cad fără zgomot, precum părul unei păpuşi. Lui Rachel i-a fost întotdeauna foarte frică să nu îşi piardă părul. Umerii fetei tresar. Ridică fruntea. Marie îşi muşcă buzele. Orbitele fetei sunt goale, două găuri negre care contemplă întunericul. Un firicel de voce, îngrozită, răsună în întuneric.

— Tată, tu eşti?

— Rachel, sunt eu, Marie.

— Marie? Oh, Marie, nu te văd.

Măsurând fără încetare întunericul cu arma ei automată, Marie şopteşte „şşt” la urechea lui Rachel. Fetei îi scapă un suspin îndurerat. Atunci Marie înţelege. Vede piroanele bătute în încheieturile şi-n coatele lui Rachel, cuiele ruginite care îi străpung tibiile şi îi fixează picioarele de scăunelul de rugăciune. Cuie cu cap mare, bine bătute în lemn.

— Dumnezeule, Rachel… Cine ţi-a făcut asta?

— Caleb.

— Caleb? Aşa îl cheamă?

Un moment de tăcere. Marie şopteşte apoi.

— Rachel, unde-i Caleb acum?

Orbitele goale o scrutează pe Marie. Rachel vrea să articuleze ceva, iar Marie îi vede dinţii sparţi între buze. Nu, fata şi-a pierdut minţile, chicoteşte, un rânjet care îi îngheaţă sângele în vene.

— O să te omoare, Marie. O să te prindă şi o să te omoare. Dar mai întâi o să te pironească lângă mine. O să te pironească şi o să ne rugăm amândouă. O să ne rugăm pentru el întru eternitate. Vine, Marie. E aici.

Marie abia dacă are timp să se întoarcă şi să vadă o siluetă imensă care se iveşte din tenebre. Apoi o lovitură în ceafă îi taie picioarele. O lumină albă. Rachel rânjeşte. Şi-a lăsat fruntea pe braţe. Buzele i se mişcă de parcă s-ar ruga. Casca lui Marie pârâie. Întreruptă de interferenţe, vocea lui Bannerman răsună pentru ultima dată. Marie abia dacă mai apucă să activeze GPS-ul ascuns în buzunar, apoi flacăra tremurătoare a lumânărilor se estompează.

42

Tăcere. Lui Marie i se pare că pluteşte în adâncul unui ocean. Departe, foarte departe deasupra ei, scânteiază unda albastră. Interfaţa expusă soarelui, deasupra, ca un punct luminos printr-un geam. Atât de departe.

Se cufundă în adâncimi încremenite. Lucirea azurie se estompează, o învăluie tenebrele. Terminaţiile ei nervoase se deconectează una după alta. Nicio senzaţie nu îi mai tulbură cugetul. Valuri de apă neagră îi năvălesc în gură şi îi îneacă plămânii. Inima aproape că s-a oprit. Niciun zgomot, niciun suflu. Marie e pe punctul de a muri.

43

Zorii. La capătul puterilor, oamenii şerifului ajung la ruine. Când au înţeles că Marie se duce direct în gura lupului, au început să fugă pentru a o ajunge din urmă. Au dat drumul câinilor de urmă să le deschidă calea, dulăi mari, nişte Saint-Hubert de vânătoare care, adulmecând mirosul tinerei, au început să urle a mort. Ca şi cum ar fi participat la o vânătoare de cerbi, Bannerman şi ai lui au grăbit pasul în spatele câinilor, încurajându-i şi relaxând firul leselor. Iar animalele nu au precupeţit niciun

efort, adulmecând şi mirosind toate tufişurile şi ferigile întâlnite în cale.

Ajunsă în mijlocul poieniţei, haita a semnalat o oprire lângă masa la care se aşezase tânăra. Bannerman a căutat zadarnic firele de lână roşie cu care Marie ar fi trebuit să îşi marcheze trecerea. Cu coada lăsată şi părul zburlit pe spate, unul dintre câini a luat urma ucigaşului. Apoi animalele s-au lansat pe o pistă mai proaspătă decât cea pe care şeful haitei o găsise printre arbori. O cărare şerpuită, un fir roşu, ruinele din depărtare. Niciodată nu au fugit atât de mult Bannerman şi oamenii lui, şi tot au ajuns prea târziu. O presimt din şoaptele pădurii, din apăsarea tăcerii şi din litaniile vântului care îndoaie ramurile copacilor. Marie nu mai e aici.

Sfârşit, şeriful se sprijină de un zid şi vorbeşte încă o dată în staţie.

— Marie, mă auzi?

Bannerman slăbeşte butonul de emisie. Interferenţe. Pârâituri. Şi linişte, mereu linişte. Se uită la ceas. Nu răspunde de prea multă vreme. Toate încurcăturile astea pentru nişte tâmpenii de medium.

Când Rachel a dispărut, Bannerman a văzut negru în faţa ochilor. Sperase ca puştoaica să fie încă în viaţă şi Marie să o poată găsi. Aşa că i-a lăsat un avans de jumătate de oră în neclintirea pădurii, apoi s-a pus în mişcare, simţindu-se de parcă ar fi dus-o el însuşi la abator sau i-ar fi tras un glonţ în tâmplă. Va trebui să se obişnuiască să trăiască şi cu gândul acesta. Ca şoferii ăia inconştienţi care iau câte o puştoaică pe bancheta din faţă şi după aia se trezesc noapte de noapte urlând. El pe Marie o va visa noapte de noapte, pe Marie afundându-se în pădure, silueta ei care dispare printre arbori, vocea ei diluată de tenebre.

Bannerman îşi încarcă puşca de vânătoare cu o duzină de gloanţe pentru mistreţi. Şarja din zori a cavaleriei. Marie o merită. În cel mai rău caz, va

putea să îşi agaţe capul ucigaşului ca trofeu deasupra şemineului.

Era pe punctul de a le ordona oamenilor să se pună în mişcare, când soneria mobilului sparge liniştea. E Barney, adjunctul lui. L-au sunat cei de la FBI Boston. O echipă de federali şi lunetişti vine cu un elicopter. Va ateriza direct la ruine.

— La naiba, Barney, de ce le-ai spus unde sunt?

— Cred că n-ai înţeles, şefu': au reperat-o pe Marie cu ajutorul localizatorului pe care îl are cu ea în permanenţă.

— Ce-i ăla?

— Un fel de glonţ de rezervă pe care agenţii federali în misiune îl folosesc doar când sunt în pericol de moarte. Marie tocmai îl activase, când m-au şi sunat.

— Unde? Unde l-a activat?

— Din cauza slabei intensităţi a emisiei, se pare că trebuie să se fi aflat la zeci de metri sub pământ.

— Dar unde, pentru numele lui Dumnezeu?

— Chiar sub ruine. Trebuie să fie în catacombele care şerpuiesc pe sub dărâmăturile fostei biserici.

Tăcere. Răsuflarea lui Bannerman şuieră în telefonul mobil.

— Încă ceva, şefu'. Ăia de la FBI mi-au spus că acum ştiu cu ce fel de ucigaş au de-a face.

— Ei, şi?

— Ei, şi au zis că ar fi mai bine să faceţi un pas în spate, tu şi oamenii tăi.

Un zgomot îndepărtat. Bannerman ridică privirea către elicopterul care se apropie, zburând razant deasupra copacilor. Încearcă să îşi înghită nodul de spaimă care îi strânge ca o gheară gâtlejul. Apoi schimbă frecvenţa şi dă puterea staţiei de emisie-recepţie la maximum.

— Marie, eu sunt, Bannerman. Ştiu că eşti pe undeva sub pământ şi că trebuie să fii moartă de frică. Nici măcar nu ştiu dacă mă auzi, dar, pe toţi dracii, nici nu-mi pasă. Aşa că am să-ţi vorbesc

până la sfârşit, ca să îmi auzi vocea, ca să poţi trage de timp până când prietenii tăi de la FBI te scot de acolo. Te implor, Marie, încearcă să te ţii tare.

44

Pic. Pic.

Picăturile cad pe ciment. Marie tresare. Creierul ei se trezeşte, asemenea unei camere întunecate în care neoanele se aprind unul după altul, alungând tenebrele. Încet, urcă la suprafaţa lucrurilor, îşi recapătă conștiința asupra propriului corp, asupra braţelor şi picioarelor. Asupra crampelor stranii şi extrem de dureroase care îi încordează muşchii.

Bum.

Un alt sunet, şi mai puternic. Ca o lovitură cu ciocanul în perete. Nu, în lemn. Scâncetul lemnului pe care tâmplarul îl izbeşte din toate puterile. Loviturile metalului ciocanului în lemn şi scrâşnetul cuielor care intră în miezul unei bârne. Pe Marie o năpădeşte o spaimă tot mai cumplită. E doar o senzaţie, un fir de cerneală în apa transparentă. Dar mintea ei, care devine tot mai conştientă, încearcă din răsputeri să adoarmă din nou pentru a scăpa de furnicăturile acelea care i se răspândesc prin tot trupul.

Bum.

Marie tresare. Acum, întreg corpul îi vibrează din cauza zgomotului. Simte o arsură, mai întâi uşoară, apoi din ce în ce mai puternică, ca şi cum s-ar apropia capătul incandescent al unei ţigări aprinse: o crampă îi muşcă pulpele, urcă apoi spre coapse şi pântec.

Bum.

Cu fiecare zgomot, unda de şoc explodează în umerii lui Marie, în vertebrele ei, în şolduri şi glezne. Acum, creierul ei este perfect treaz şi ceea ce descoperă o îngheaţă de groază.

Bum.

Are braţele şi picioarele răşchirate. E goală. Simte atingerea aspră a lemnului în spate, arsura aşchiilor pe care fiecare lovitură le înfige şi mai adânc în carnea ei. Frica îi explodează în pântece. Acidul spaimei, pe care organele înnebunite îl secretă din abundenţă, pe care venele îl preiau şi îl propulsează către alte organe, către mâini şi picioare care, însă, nu răspund. Marie încearcă să îşi strângă pumnii. Nu reuşeşte.

Bum.

Ce puternic e acum zgomotul. Cu simţurile năucite de putoarea din jur, Marie începe să îşi amintească: răpăitul ploii pe frunzele moarte şi silueta lui Rachel care se strecoară printre arbori. Îşi aminteşte cripta, morţii prăvăliţi pe scăunelele de rugăciune şi cadavrele crucificate. Dintr-odată, îi revine în minte cea de-a cincea cruce.

Bum.

Inima stă să-i iasă din piept. Simte vârful unui cui cum intră în bârnă prin carnea ei. Un cui din oţel care străpunge lemnul trecând prin carnea şi tendoanele încheieturii ei. Un lichid se scurge de-a lungul braţelor şi subsuorilor. Sânii îi sunt năclăiţi de lichidul acesta care îi alunecă pe pântece până la pliul sexului, de unde cade în picături mari. Picături mari care se sparg de sol.

Pic, pic.

Marie deschide ochii şi observă strânsoarea chingii de piele care îi ţine braţul. Îşi vede palma deschisă pe bârnă şi mâna care i-o ţine pe a ei lipită de lemn. Din pumnul strâns luceşte capul unui cui. Vede ciocanul care se ridică din nou şi apoi loveşte cu toată puterea.

Bum.

Marie simte cum crăpătura din bârnă se lărgeşte sub impactul şocului. Simte cum cuiul îi străbate carnea. Un urlet animalic îi iese din gâtlej. Se întoarce şi îl zăreşte pe Caleb, al cărui chip fără viaţă o contemplă. E aproape de ea. Ochii îi strălucesc în umbra glugii. După aceea, îi simte

mâna îngheţată de ucigaş, cuprinzându-i încheietura, în vreme ce cu cealaltă ridică încă o dată ciocanul.

Bum.

Cuiul dispare în carnea ei. Capul i se izbeşte de bârnă. Ciudat, cuiul acesta se adânceşte în carne fără ca nicio durere să ţâşnească din rană. Ca şi cum corpul nu ar mai răspunde, ca şi cum nu ar fi braţele şi picioarele ei cele pe care ucigaşul s-ar pregăti să le bată în cuie. Dar durerea o pândeşte în apropiere. Marie o simte năvălind. Îşi croieşte drum printre nervii striviţi. Se apropie.

45

Absorbit de lucrarea lui, ucigaşul era atât de aproape de ea, că răsuflarea bărbatului îi mişca şuviţele de păr. Inima îi bate lent. Nu simte nimic. Apoi răsuflarea se îndepărtează şi Marie îl aude coborând de pe scara pe care a sprijinit-o de cruce. Îi aude cizmele pe solul criptei. Aude suspinele lui Rachel. Abia când încearcă să se aplece puţin înainte pentru a o vedea pe Rachel devine brusc conştientă de cuiele care îi muşcă mâinile şi picioarele. Tot atunci realizează că trupul ei suspendat în vid nu se ţine decât în încheieturile şi în gleznele pironite de lemnul crucii. Mici fragmente din ea însăşi care se lărgesc şi se rup în jurul cuielor.

Dintr-odată, explodează durerea. Şi vine de atât de departe, că Marie are impresia că nu se va opri niciodată. Îi şfichiuieşte încheieturile şi îi loveşte pielea braţelor de lemnul crucii. Îi explodează în genunchi, în coate, în pântece şi-n glezne. Marie închide ochii şi urlă prelung, ca o fiară. Un fulger dureros urcă spre umeri şi îi blochează plexul. Încearcă să îşi mişte braţele şi să strângă coapsele, dar îşi simte tendoanele încheieturilor frecându-se de piroane. O sfâşie arsura oţelului în pulpe– cuie mari, bătute oblic, de-o parte şi de alta a tibiilor.

Supliciul crucii. Marie luptă împotriva tensiunii care îi paralizează muşchii, împotriva acestei contracţii pe care şi-o impune sieşi, pentru a nu permite greutăţii propriului corp să exercite presiune asupra cuielor. E o încordare de nesuportat, care o epuizează şi o sufocă. Când, la capătul puterilor, încearcă să diminueze tensiunea din braţe şi picioare, arsura cuielor o face să urle şi se încordează din nou, fiecare fibră a corpului ei concentrându-se asupra acestor vârfuri care o străpung.

În pragul asfixiei, Marie se relaxează. Se încordează iar, se relaxează, până când nu mai poate să se relaxeze şi să se încordeze: acum, orice ar face, orice mişcare i-ar comanda creierul trupului pentru a diminua această durere teribilă care o îneacă, îşi simte carnea epuizată, muşchii şi pielea sfâşiindu-se în jurul cuielor, desfăcându-se încet, depărtându-se şi rupându-se. Învinsă, renunţă şi începe să suspine. Lacrimi grele, mari, ţipete de fiară în agonie, urlete răguşite care răsună în tenebrele criptei.

De o parte şi de alta, o privesc celelalte crucificate, cele patru dispărute din Hattiesburg. Întrucât carnea putrezită s-ar fi desfăcut din cuie, Caleb le-a legat scheletele, pentru a nu se prăvăli de pe cruci.

Printre lacrimi, Marie contemplă orbitele goale care o privesc, acele feţe crăpate, acele buze aplatizate pe care suferinţa le-a schimonosit în moarte. Mâinile lor s-au desprins în cele din urmă din cuie. Atârnă la capătul antebraţelor susţinute de chingi. Oare de cât timp vor fi stând aşa, suspendate în gol? Câte ore se vor fi încordat şi relaxat iar şi iar, pentru a scăpa de arsura cumplită a cuielor? Câte zile se vor fi scurs până ce moartea le-a eliberat din acest mormânt împuţit?

Cum disperarea e mai puternică decât durerea, Marie încearcă să îşi ţină răsuflarea pentru a muri mai repede. Reuşeşte câteva secunde, dar

presiunea care îi umflă plămânii îi contractă iar muşchii şi urmează o nouă explozie de durere. Atunci cade iar şi hohoteşte. Ridică ochii, într-un sfârşit. Printre lacrimi, îl zăreşte pe Caleb, la piciorul crucii. O contemplă, nu pierde niciunul dintre gesturile ei. Pare tulburat de formidabila energie de care face risipă pentru a îndepărta ineluctabilul. În spatele lui, gemetele lui Rachel s-au stins. Capul i s-a prăvălit pe braţe. E moartă.

46

Cu braţele desfăcute, cu palmele deschise către cer ca şi cum s-ar fi împărtăşit, Caleb stătea nemişcat în faţa altarului. Marie scruta întunericul ce se ascundea sub glugă. Îi zări lucirea rece a ochilor, două străfulgerări de gheaţă care ardeau la lumina lumânărilor.

Haina lungă de piele e desfăcută. Pe dedesubt poartă o rasă neagră – un strai călugăresc împodobit cu un medalion greu, din argint, care străluceşte in întuneric. E un fel de stea cu cinci colţuri care încadrează un demon cu cap de ţap: simbolul adoratorilor Satanei.

Marie priveşte braţele ridicate ale lui Caleb, pielea antebraţelor care se întrevede pe sub mânecile rasei. Are mâini mari, cu unghii înnegrite. Mâini pline de aşchii. Carnea e brăzdată de cicatrici, de la încheieturi până la coate. Sunt incizii făcute cu vârful cuţitului, ale căror urme colorate cu cerneală formează un fel de desen: nişte flăcări înconjurând o cruce de un roşu sângeriu. Către pliul braţului, acolo unde vârfurile lor se întâlnesc pentru a înconjura crucea, limbile de foc se răsucesc pentru a forma un cuvânt pe care Marie nu reuşeşte să îl citească. Privirea i se încrucişează din nou cu aceea a lui Caleb, cu genunea din ochii lui. Ştie că de la un astfel de ucigaş nu se poate aştepta la niciun fel de compasiune şi înţelege că va muri. Aşa că închide

ochii şi încearcă să îşi tragă membrele pironite, în speranţa că va muri mai repede.

— Marie? Mă auzi… Marie?

Tresare auzind vocea îndepărtată şi întreruptă a lui Bannerman în casca din ureche. Tresare atât de puternic, încât mişcarea îi smulge un urlet de durere. Bannerman. Întoarce capul către hainele pe care ucigaşul le lăsase jos. Staţia funcţiona încă, iar în ureche auzea vocea şerifului. Marie încercă să se concentreze, voia cu disperare să îl audă.

— Marie? Fii atentă… Mult, Marie… Bl… soseşte.

Pârâituri. Vocea lui Bannerman se stinge. Din nou tăcere. Marie închide ochii. *Ce ai spus, Bannerman? Doamne, Dumnezeule, ce ai spus?*

Se sufocă. O lasă puterile. Trebuie să câştige timp. Îşi caută cuvintele, le rumegă, încearcă să analizeze informaţiile care se învârt în mintea ei pentru a extrage cel mai adecvat profil al lui Caleb. Trebuie neapărat să ştie cum funcţionează bărbatul acela pentru a găsi o falie în gândirea lui. Dar îi e rău.

Înţepături dureroase i se propagă prin muşchi. La fiecare tresărire, articulaţiile ameninţă să cedeze. Trebuie să reacţioneze repede, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Aşa că se aruncă cu capul înainte. Cu o voce înecată în lacrimi, începe prin a-şi declina identitatea, în speranţa că ucigaşul va înceta să o privească precum un pachet de carne fără de suflet.

— Mă numesc Marie. Marie Megan Parks. M-am născut la 12 septembrie 1975 la Hattiesburg, Maine. Părinţii se numeau Janet Cowl şi Paul Parks. Locuiau într-o casă cu porumbar la numărul 12, pe Milwaukee Drive. Am urmat şcoala din ţinut, la clasa domnişoarei Frederiks. Am avut note bune. Cu excepţia matematicilor, căci nu izbuteam niciodată să deosebesc cifrele. Ştii cum e, toate cifrele care îţi plutesc prin faţa ochilor după ce creierul a reuşit să facă o adunare.

Da, o idee bună, aluzia la părinţi şi la rădăcinile ei din Maine. Şi partea cu conceptul abstract de cifră. Doar ucigaşul a fost şi el copil, poate o să ţină figura. O altă durere fulgerătoare îi schimonoseşte buzele. Nu e bine să lase prea multe spaţii albe, tăceri prea îndelungate. Aşa că reia:

— Fratele meu Allan a murit de leucemie la vârsta de nouă ani. Medicul şi-a dat seama că e bolnav, frecându-i pulpa cu coada unei furculiţe. A doua zi, acolo unde doctorul îl frecase cu furculiţa, pielea lui Allan se învineţise. Pricepi şmecheria? Se învineţise!

Tăcere. Marie îşi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi hohotele. Nu trebuie să îl lase să se uite la ea ca la o victimă: ucigaşilor le place să-şi masacreze victimele.

— Allan a fost înmormântat la cimitirul Grand Rapids, din Ohio. Acolo locuia bunica mea, Alberta Cowl. Ea s-a ocupat de el, când a intrat în agonie. Cu o noapte înainte de plecarea lui, am intrat în camera în care zăcea. Allan era în pat. Era tare slab şi chel. Îmi amintesc că citea un catalog de Crăciun în care încercuise câteva jucării cu un creion roşu. Totdeauna am crezut că eu am fost cea care i-a otrăvit sângele lui Allan, pentru că îi puneam pe furiş în sucul de portocale aşchii de mină de creioane adunate din ascuţitoare. Nu i-am spus niciodată nimic mamei mele, dar sunt sigură că eu l-am omorât pe Allan.

Oh, Dumnezeule, Doamne, mi-e atât de rău…

Un moment de tăcere. Vocea lui Marie se sparge.

— Am şi un câine pe care îl cheamă Barnes. În sfârşit, *am avut* un câine, un labrador bătrân şi orb care a murit vara trecută. L-am îngropat în grădină, îmi lipseşte teribil.

Dintr-odată, Marie simte cum un val de mânie nebună îi umple pieptul, încearcă să şi-o controleze, dar nu reuşeşte.

— Sunt democrată şi protestantă. Am un cont la Bangor Bank şi îmi fac cumpărăturile la încrezuţii ăia de la Wal-Mart. Ah, uitasem, fumez Old Brown, militez pentru avort, am fost dezvirginată la şaisprezece ani şi de atunci regulez toţi tipii care mişcă. Şi tipele! Mă dau în vânt după fetele frumoase. Îmi plac mireasma pielii lor şi gustul sexului lor pe buzele mele. Şi, mai presus de orice, mă numesc Marie. Marie Megan Parks. *Ai auzit, scursură de mâncător de cadavre ce eşti?* Mă numesc Marie Megan Parks şi din partea mea poţi să te duci dracului!

— Te salut, Marie.

47

Marie a tresărit atât de violent, încât articulaţiile i-au pârâit pe lemnul crucii. Durerea îi vibrează în oase şi tendoane. S-a stabilit contactul. Va trebui să îl menţină cu orice preţ.

— Te implor. Vorbeşte-mi.

Caleb o priveşte. A ridicat braţele, în semn de adoraţie. Carnea lui luceşte în întuneric. Marie simte o moleşeală care îi cuprinde tot trupul. Greaţa îi sfâşie abdomenul. E pe punctul de a voma. În casca din ureche se aude un fâsâit. Vocea lui Bannerman se prelinge de-a lungul conductului ei auditiv.

— Marie, suntem aici… mă auzi?

Bannerman, grăsan nătâng! FBI-ul e aici. Ultimele cuvinte ale şerifului aduc lacrimi de fericire în ochii lui Marie.

Vocea lui Caleb răsună din nou în întuneric. E ca şi cum şi-ar căuta cuvintele. E ca şi cum s-ar juca niţel cu ele. Ca şi cum s-ar extazia dinaintea lor. Nu… alte voci glăsuiesc prin el. Zeci de voci, care se apropie precum *lătrăturile îndepărtate ale unei haite de câini. Oh, Dumnezeule, vorbeşte, dar buzele nu i se mişcă.*

Vocile se întâlnesc în el şi explodează. Ţâşnesc din botul deschis al lui Caleb, o învăluie pe Marie ca un val de noroi, o scufundă şi o îneacă. Sunt atât de puternice, încât Marie are senzaţia că sute de gâtlejuri urlă în acelaşi timp cu Caleb. Discerne urlete de suferinţă care se detaşează la suprafaţa acestei cacofonii. Strigăte de ură şi ţipete de ajutor: sunt nenumăratele victime ale lui Caleb, femeile, copiii, bătrânii. Dintr-odată, vocea lui Caleb răsună ca un corn în furtună.

— Sunt balanţa şi greutatea. Sunt flagelul care apasă asupra sufletelor. Sunt meşterul şantierului Creaţiei. Levierul care ridică lumea. Sunt Celălalt, opusul a toate câte sunt, neantul şi vidul, cavalerul Adâncurilor. Sunt Rătăcitorul.

***

Urletele se estompează şi vuietul vocilor se potoleşte. Sfârâitul lumânărilor. Bâzâitul muştelor. Caleb a închis ochii. E în transă. O lamă de metal acoperită de inscripţii satanice îi luceşte palid în mână. E un pumnal ritualic. Va începe ceremonia. Dinţii lui Marie clănţăne. Un clănţănit continuu, care se opreşte doar când i se pare că zăreşte nişte forme sumbre, alunecând în spatele criptei.

Distinge ochii şi distinge vreo treizeci de forme în mişcare ce înaintează printre cadavre. Focalizându-şi din nou atenţia asupra lui Caleb, se cutremură de groază când realizează că şi el o priveşte. Un zâmbet îi luminează ochii. Şi în timp ce ţiuitul lunetelor laser invadează cripta, Marie înţelege. Caleb ştia că ei sunt acolo. I-a simţit încă din clipa în care au început să coboare scara. Nu, mai rău decât atât: ştia că vor veni. A făcut totul pentru asta, a organizat totul, a planificat. E un manipulator. A lăsat în urmă exact atâtea urme câte trebuia pentru a o atrage pe Marie în vizuina lui. Când a răpit-o pe Rachel, ştia că ea va fi cea care se va lua după el. O cunoştea, ştia că ea vede lucruri pe care alţii nici nu şi le închipuie.

Punctele roşii ale laserelor s-au fixat pe rasa lui Caleb. Ca la antrenament, fiecare lunetist şi-a ales câte un organ vital şi şi-a încetinit ritmul respiraţiei. Poartă căşti cu vizetă cu infraroşu şi detector de căldură. Nu au cum să-l rateze. O să-l decupeze, o să-l despice-n două la cea mai mică mişcare. O voce explodează în tenebre.

— FBI! Nicio mişcare!

Marie îl priveşte pe Caleb. A prevăzut că va muri aici. Aşa că acum trebuie să moară. Face parte din planul lui. Marie încearcă să îi avertizeze pe trăgătorii care îl au pe Caleb în bătaia lunetelor, dar din gâtul ei contractat nu iese niciun sunet. Atunci, încet, ucigaşul ridică braţul şi lama pe care-o înalţă scânteiază în lumina lumânărilor.

Caleb face exact gestul pe care îl aşteptau tipii din FBI. Pretextul legal pentru a-l putea doborî pe nenorocitul care a îndrăznit să o pironească de cruce pe una de-a lor. Degetele lunetiştilor se încleştează pe trăgaci. Îşi ţin respiraţia pentru a nu mişca ţinta cu niciun milimetru. Caleb pare a deschide gura. Îi spune adio lui Marie… Marie, care scutură capul de la dreapta la stânga pentru a-i opri pe trăgători. Prea târziu. Izbucnesc mai multe rafale. Ca şi cum ar vedea un film cu încetinitorul, Marie zăreşte flăcăruile care scăpărară în vârful puştilor, cartuşele fumegânde care cad din încărcătoare. Vede impactul gloanţelor care zgâlţâie corpul lui Caleb, petele roşii care înfloresc pe rasa lui. Are în continuare braţele ridicate ca pentru rugăciune. O priveşte pe Marie, îi zâmbeşte. Degetele i se destind şi lasă pumnalul, care cade pe pământ. O ultimă rafală îl rupe-n două şi îl obligă să îngenuncheze. Capul i se apleacă, bărbia i se-nfundă în piept, braţele îi cad moi pe genunchi. A câştigat.

Răpăitul rafalelor se atenuează. Marie închide ochii. Aude din depărtare vocea lui Bannerman, loviturile de graţie ale agenţilor FBI în ţeasta şi în ceafa lui Caleb. Apoi puterile o părăsesc. Nu mai

simte nici măcar cuiele care stau să îi sfâşie rănile. Se agaţă pentru o clipă de ultimele rămăşiţe de realitate care mai ajung până la ea, înainte de a se lăsa în voia leşinului şi de a se cufunda in tenebre.

PARTEA A TREIA

48

Spitalul Liberty Hall, Boston, după opt zile

Tremurând sub jetul îngheţat al aparatelor de climatizare, agentul special Marie Parks aspiră mirosul neplăcut de formol şi dezinfectant care umple morga spitalului Liberty Hali din Boston. Instituţia ocupă în întregime subsolul şi se întinde pe o suprafaţă de două mii de metri pătraţi care adăpostesc camere frigorifice, laboratoare de disecţie şi săli de autopsie. Aici ajung majoritatea cadavrelor din Boston şi din împrejurimi. Sinucigaşii, accidentaţii din weekend, precum şi decedaţii în condiţii suspecte, pentru care procurorul general al statului Massachusetts a ordonat o examinare post-mortem.

Ultimele săli ale morgii, cele mai vaste şi mai bine luminate, sunt rezervate serviciului medico-legal al spitalului Liberty Hali, unde nu au acces decât angajaţii serviciului criminalistic. Cadavrele ajung aici în saci din cauciuc gri sau negri: gri pentru cei ucişi, negri pentru criminali.

La adăpostul acestor săli imense din beton şi faianţă, o armată de legişti blazaţi taie cutii toracice şi deschid pântecele morţilor pentru a căuta dovezile crimei: benzile albastre pe care arsenicul le lasă pe lobii ficatului, cheagurile negre şi vâscoase din rinichii care explodează sub diverse şocuri, vertebrele cervicale fracturate în urma strangulărilor, plămâni perforaţi şi inimi străpunse de gloanţe de calibru mare. Aici se face şi o examinare vizuală, prin analizarea gurii şi a celorlalte orificii naturale: puţină salivă, un strop de sânge, amprenta genetică a unui fir de păr sau un rest de spermă risipită din imprudenţă în măruntaiele unei femei violate.

Deasupra acestei magme de corpuri în descompunere, se ridică paisprezece etaje de oţel şi sticlă în care bolnavii şi muribunzii sunt direcţionaţi spre unsprezece servicii de medicină generală şi un centru de reanimare şi terapie intensivă. Aici a fost internată de urgenţă agentul special Marie Parks. Aici s-au reunit chirurgii, în încercarea de a-i curăţa şi sutura plăgile.

Şi-a petrecut următoarele şapte zile întinsă în pat, în vreme ce infirmierele îi schimbau pansamentele şi îi făceau perfuzii cu antibiotice. Şapte zile lungi, în care Parks adormea în căldura reconfortantă a rezervei de spital, pentru a se trezi crucificată în mijlocul tenebrelor criptei. Şapte zile în care a avut răgaz să îşi recapete forţele în legănatul familiar al ţiuitului electrocardiografului şi al huruitului cărucioarelor cu lenjerie. Şapte nopţi în care s-a zbătut pe cruce şi a urlat sub muşcătura piroanelor.

Parks a refuzat neurolepticele pe care doctorii i le-au prescris pentru a-i reduce intensitatea viziunilor. Nimic mai rău decât un flash sub efectul acestor medicamente: o viziune cu încetinitorul, în care este amplificat fiecare detaliu, un coşmar interminabil în care suferinţa pare a nu se mai sfârşi niciodată.

În zorii celei de-a opta zile, Parks s-a trezit calmă şi odihnită. Viziunea se estompase, o mai urmăreau doar ochii lui Caleb care sclipeau în întunericul criptei. O imagine în plus în depozitul ei cu amintiri. Cu diferenţa că, acest Caleb fiind împuşcat de agenţii FBI, imaginile crimelor lui se vor estompa cu siguranţă în timp.

Doar dacă nu cumva Caleb nu e mort.

Marie încearcă să îşi reprime gândul. Din nou aceeaşi voce plăpândă, care-i răsună în creier ori de câte ori e chinuită de frică. Propria ei voce din copilărie, vorbind cu păpuşile.

49

Roma, Cetatea Vaticanului, ora 6

Cardinalului Oscar Camano îi plăcea acest moment al zilei, când tivul roşu al zorilor diluează treptat albastrul nopţii. În fiecare dimineaţă, după ce trece de Colosseum, acolo unde atâţia creştini iluştri şi-au vărsat sângele întru gloria Domnului, ordonă şoferului să oprească limuzina în Piazza della Chiesa Nuova, apoi intră singur în hăţişul străduţelor Romei şi o ia în direcţia podului Sant' Angelo.

Ar putea merge cu maşina până la bazilica Sfântul Petru, aşa cum făceau de obicei alţi cardinali mai tineri. În egală măsură, ar putea să o ia tot înainte, pe scurtătură, în direcţia fluviului, şi să coboare pe Borgo Santo Spirito. Dar nu, fie că plouă, fie că bate vântul, fie că îndură un adevărat calvar din cauza artrozei genunchiului, cardinalul Camano ocoleşte întotdeauna pe podul Sant' Angelo. Apoi face stânga pe Via della Conciliazione şi urcă încet până la domurile Vaticanului, ca şi cum ar încheia un pelerinaj. Aceste preumblări solitare sunt, înainte de toate, un preambul al epuizantului său program cotidian: conducător al ordinului secret al Legiunii lui Hristos, cardinalul Oscar Camano este patronul temut al congregaţiei Miracolelor şi unul dintre cei mai puternici oficiali ai Vaticanului. Atât de puternic, încât nici măcar cardinalul secretar de stat, totuşi prim-ministru al Bisericii, nu a reuşit vreodată să îşi vâre nasul în dosarele lui Camano.

Şi alţi cardinali, la fel de influenţi, ar fi în stare să îşi vândă şi sufletele doar ca să aibă acces la arhiva Miracolelor. Căci toţi aceşti bătrâni roşi de ambiţie ştiau foarte bine că secretul absolut al misiunii sale făcea din această congregaţie una dintre cele mai redutabile structuri ale Vaticanului.

Înainte de a-şi rosti jurămintele, toţi slujitorii congregaţiei Miracolelor studiau vreme de

treisprezece ani în cadrul seminariilor Legiunii lui Hristos. Apoi, cei mai buni dintre cei buni din fiecare promoţie erau trimişi de ordin la cele mai bune universităţi, unde colecţionau doctorate peste doctorate. O educaţie îndelungată şi istovitoare, care făcea din oamenii lui Camano specialişti devotaţi trup şi suflet autentificării miracolelor şi căutării dovezilor existenţei lui Dumnezeu, în fapt misiunea prioritară a acestei structuri: examinarea semnelor vizibile şi invizibile.

De îndată ce se semnala un miracol sau o manifestare satanică, Camano îşi trimitea legionarii pentru a vedea dacă respectivele fenomene erau cu adevărat supranaturale sau dacă puteau în vreun fel să afecteze adevărurile propovăduite de dogmă. Căci era posibil ca un miracol să contravină interesului superior al Bisericii. Camano era cel care trebuia să se asigure în mod discret că aceste manifestări divine urmau îndeaproape sensul Sfintelor Scripturi, chiar dacă demersul lui presupunea să le înăbuşe în faşă pe acelea care prezentau fie şi cel mai mic pericol pentru stabilitatea Vaticanului.

Odată primele verificări efectuate, doctorii Legiunii lui Hristos întocmeau un raport care ajungea la Roma prin cele mai opace dintre canalele Bisericii. Oamenii lui Camano introduceau apoi respectivele date în calculatoarele lor şi verificau dacă un miracol similar s-a mai produs cândva, în alte vremuri ori în alte locuri. De obicei nu găseau asemenea legături. Prin urmare, fenomenul era ţinut sub supraveghere şi se trecea la următorul.

Se întâmpla uneori ca programele de calculator să scoată la iveală un miracol sau un act satanic identice, care se reproduceau de veacuri, la intervale regulate. Plecând de la principiul că o prevestire a Bisericii era în curs de împlinire şi că era, probabil, maniera în care Dumnezeu se dezvăluia pe sine, periodic, memoriei oamenilor,

Legiunea lui Hristos intra imediat în alertă şi dosarul era imediat pus la păstrare chiar de papă, care îşi punea semnătura apostolică pe filele lui.

Camano mai avea o problemă: trebuia întotdeauna să încerce să obţină clasarea unui miracol sau a unei lucrături satanice înainte ca alte congregaţii – sau, mai rău, jurnaliştii prea iscoditori – să apuce să intre pe fir. Când avea îndoieli, discuta cu suveranul şi acesta sigila toate fenomenele instrumentate pentru prima oară de congregaţia Miracolelor. După aceea, dacă se stabilea că un dosar nu prezenta în cele din urmă niciun interes, cerea întoarcerea lui în domeniul comun. Iată de ce era stresat Camano. Şi iată de ce avea şi foarte mulţi duşmani.

Dar misiunea congregaţiei nu se limita la examinarea dovezilor existenţei lui Dumnezeu: această sarcină fără limită în timp ascundea în fapt o alta, atât de obscură şi periculoasă, că nici măcar duşmanii cardinalului nu i-au întrezărit niciodată miza. Căci ori de câte ori se stabilea că un miracol se repeta cu o anumită periodicitate de-a lungul veacurilor şi, mai ales, dacă acest miracol corespundea unei manifestări satanice – ca şi cum cele două contrarii ar fi încercat să se anihileze reciproc – era posibil ca o veche profeţie să fie pe cale de a se împlini, şi întreaga omenire să fie în primejdie. Legionarii lui Hristos scotoceau atunci prin arhivele în care se găseau adunate laolaltă toate scrierile şi semnele prevestitoare ale marilor cataclisme: Potopul, căderea Sodomei, marile plăgi ale Egiptului şi cele şapte semne ale Apocalipsei Sfântului Ioan, dar şi predicţiile lui

Nostradamus, Malachia, Leonardo din Pisa, precum şi ale marilor sfinţi ai creştinătăţii. Toate aceste vestiri ale mâniei lui Dumnezeu erau supravegheate de oamenii lui Camano, în paralel cu misiunea lor oficială. Asemenea semne au fost remarcate de legionarii cu Hristos cu câteva luni în urmă în Asia, în Europa şi în Statele Unite:

stigmate ale Patimilor, vindecări miraculoase, statui care sângerează, posedări colective, precum şi profanări de cimitire şi jertfe. Şi ucideri ritualice. Crime în serie care aveau în comun modul de operare. Asasinate cu atât mai îngrijorătoare în ochii lui Camano, cu cât vizau exclusiv călugăriţe. Şi nu orice fel de călugăriţe. Acest ultim detaliu a fost cel care a şi declanşat alarma generală: de câteva săptămâni, rapoartele secrete furnizate de bazele avansate ale legiunii consemnau că au fost masacrate treizeci de călugăriţe din mai multe mănăstiri aparţinând sfântului ordin al pustnicelor. Cu atât mai îngrijorător, respectivele călugăriţe au fost găsite crucificate şi profanate, cu trupul frânt de o forţă monstruoasă. Ucigaşul le-a marcat torsul cu fier înroşit, gravând cele patru litere, INRI, abrevierea latină pe care romanii au agăţat-o deasupra capului Hristosului crucificat. Cu deosebirea că, pe torsul celor torturate, aceste patru litere erau însoţite de o pentagramă ce încadra un demon cu cap de ţap: semnul lui Baphomet, cel mai puternic dintre cavalerii Răului, arhanghelul Satanei.

Până acum, aceste crime ritualice s-au consumat în incinta celor mai secrete dintre mănăstiri, astfel încât Vaticanul a reuşit să înăbuşe afacerea. Dar situaţia nu va dura prea mult. Camano o ştia prea bine, acest mod de operare era unul dintre indicii profetici descrişi de arhivele congregaţiei Miracolelor, un semn al întoarcerii Hoţilor de Suflete.

Prin urmare, Camano şi-a trimis legionarii în locurile în care, conform rapoartelor serviciilor de informare, uciderile pustnicelor luaseră proporţii alarmante. Şi, măcinat de griji, a început să aştepte.

***

La toate acestea se gândea cardinalul Camano când o lua, în acea dimineaţă, pe podul Saint' Angelo. Tocmai se oprise pentru a contempla apele

Tibrului, când telefonul mobil îi zumzăi în buzunar. Era monseniorul Giuseppe, protonotarul lui apostolic. Un bătrân de ispravă, destul de solid, care îi vorbi cu tonul unui om ce tocmai l-a văzut pe dracu'.

Înfruntând fără să clipească privirile îngerilor din piatră care străjuiau podul, Camano îşi ascultă interlocutorul. FBI-ul găsise patru tinere asasinate în împrejurimile orăşelului Hattiesburg, Maine. Mary-Jane Barko, Patricia Gray, Sandy Clarks şi Dorothy Braxton, de fapt patru călugăriţe din congregaţia Miracolelor pe care Camano le trimisese pentru a investiga câteva asasinate din rândul pustnicelor, care avuseseră loc cu câteva săptămâni în urmă în Statele Unite.

— Asta e tot?

— Nu, Eminenţă, mai e ceva. FBI-ul l-a împuşcat pe ucigaş. Era un călugăr.

Cu ochii închişi, Camano îi cere protonotarului să îi detalieze felul în care fuseseră comise crimele. Inima începe să-i bată cu putere. Asemenea pustnicelor a căror soartă trebuiau să o ancheteze, cele patru tinere călugăriţe au fost torturate şi crucificate, iar însemnul INRI a fost gravat în carnea lor cu un fier înroşit.

Cardinalul închise telefonul; în gură simţea un gust amar, ca de sânge. Nu prea mai avea de ales, acum. Trebuia să o avertizeze de urgenţă pe Sanctitatea Sa că una dintre cele mai teribile profeţii ale Bisericii era pe cale de a se împlini. Şi asta cu doar câteva ceasuri înainte de începerea celui de-al treilea Conciliu al Vaticanului! De săptămâni bune au tot fost trimise convocări către sute de cardinali şi episcopi pentru una dintre cele mai mari întruniri ale creştinătăţii, care avea menirea de a se pronunţa asupra dogmei şi viitorului Bisericii. Sute de prelaţi în robe roşii au început deja să sosească din lumea întreagă şi să umple, încetul cu încetul, piaţa Sfântul Petru şi interminabilele coridoare ale Vaticanului.

Camano a făcut un semn discret limuzinei care îl urma la mică distanţă. Înainte de a urca în spate, a întors privirea către arhanghelul Mihail, care păzea fortăreaţa papilor. În licărirea zorilor, lancea ridicată de primul dintre cavalerii Domnului pare muiată în sânge proaspăt. Acum, cardinalul nu mai avea nicio îndoială.

50

Susţinută de Bannerman, Parks clipea des în lumina orbitoare a neoanelor. Cadavrul lui Caleb, acoperit cu un cearşaf, era întins pe masa de disecţie unde se pregăteau să oficieze doctorii Mancuzo şi Stanton, doi dintre cei mai buni anchetatori legişti ai FBI-ului. Marie mai lucrase cu ei la cazuri dificile, când alţi legişti nu au reuşit să facă trupurile neînsufleţite să vorbească. Datorită lui Mancuzo şi Stanton o duzină de ucigaşi în serie dormeau acum fie în închisoare, fie într-un sicriu plumbuit. Reuşiseră toate acestea doar disecând organe şi prelevând probe de sânge. Tainele hormonilor şi ale urmelor celulare…

În timp ce Mancuzo îşi pune halatul, masca şi ochelarii de plexiglas, Stanton descoperă rămăşiţele lui Caleb. Zărind chipul celui care fusese pe punctul de a o ucide – sau, mai curând, ceea ce a mai rămas din obrazul spulberat de gloanţele lunetiştilor – Parks tresare. Un orificiu de ieşire i-a spulberat ochiul drept, un altul a făcut să-i explodeze osul temporal. Un impact cu un glonţ de calibru mare în occipital i-a înfundat şi i-a decoltat cutia craniană. Ultimele două proiectile, trase deasupra urechii, i-au zdrobit lui Caleb maxilarele, astfel că din trăsăturile lui nu se mai distingea decât un ochi albastru, o bucată de frunte, un obraz şi jumătate din nas, restul chipului fiind de fapt o magmă indistinctă de carne crudă din care se iţeau ici şi colo fragmente de os şi dinţi.

Caleb nu era atât de înalt precum şi-l imaginase Marie. Dar era mai solid. Muşchi grei ca nişte odgoane, coapse de tăietor de lemne, braţe de săpător şi un piept de fierar. Doar ani lungi de muncă grea ar fi putut plămădi un bărbat de o forţă într-atât de monstruoasă.

Privirea lui Marie alunecă de-a lungul trupului lui Caleb. Sexul bărbatului zace în tufa deasă a părului pubian. O bucată de carne de o asemenea densitate, că lui Marie i se taie răsuflarea: până şi-n moarte fiinţa asta respiră brutalitate. Dar nu doar coaja asta de căpcăun sau sexul acestui violator o înspăimântă pe Marie. Altceva nu se leagă. Ceva ce sare atât de evident în ochi, că trece aproape neobservat. Doar când privirea i se concentrează pe pielea ucigaşului, Parks înţelege că bărbatul din faţa sa îmbătrâneşte văzând cu ochii. *Gata, Marie, iar începi să baţi câmpii.*

Şi totuşi… La prima vedere, s-ar putea spune că mortăciunea aia putrezeşte mai repede decât altele. Dar, când te uiţi mai bine, îţi dai seama că epiderma lui Caleb nu se descompune, ci se alterează şi începe să se usuce ca o piele de animal prost întreţinută.

Se uită la mâinile lui Caleb, acele mâini pe care le ştie atât de bine, pentru că le-a văzut foarte bine când au pironit-o pe cruce. Unghiile ucigaşului par a fi crescut, asemenea celor ale morţilor exhumaţi la câteva luni de la îngropare.

Tresare şi îşi muşcă buzele: e sigură că pieptul mortului s-a ridicat. O mişcare aproape imperceptibilă. Încremeneşte când mâna ucigaşului prinde a se mişca.

— Te simţi bine, Marie?

Îi sare inima din piept când simte mâna lui Bannerman cuprinzându-i umărul. Deschide ochii. Mâna lui Caleb a recăzut pe masa din metal. Pieptul lui pare inert.

Dumnezeule, Caleb nu e mort…

51

Ajungând în holul de onoare al palatului pontifical, cardinalul Camano strânge mâna molatică pe care i-o întinde monseniorul Dominici, secretarul particular al papei, dar şi duhovnicul lui. Dominici se strâmbă, căci mâna puternică a lui Camano aproape că îi frânge degetele. Camano îşi înfige privirea în ochii galbeni ai duhovnicului. Cel mai urât om de la Vatican nu e nici papa, nici cine ştie ce cardinal al vreunei parohii puternice, ci acest pitic grăsuţ care ascultă cele mai tainice confidenţe ale conducătorului suprem al Bisericii.

Camano slăbeşte strânsoarea şi îi zâmbeşte fără chef lui Dominici.

— Spune-mi, monseniore, cum se simte Sanctitatea Sa în această dimineaţă?

— Papa e preocupat, Eminenţa Voastră. V-aş ruga să fiţi scurt, căci e un om bătrân, bolnav şi ostenit.

— La fel e şi Dumnezeu. Şi, totuşi, domneşte asupra lumii.

— Asta nu mă împiedică să mă tem pentru sănătatea sa şi să recomand tuturor să nu abuzeze de timpul Sanctităţii Sale.

— În plin conciliu şi cu toate problemele cu care ne confruntăm acum? E ca şi cum i-ai cere unui comandant de navă să se ducă în cabină să se odihnească, în timp ce apa năvăleşte în cală.

— Eminenţă, am impresia că nu aţi înţeles. Sanctitatea Sa are o vârstă şi nu mai poate duce acelaşi volum de muncă ca la începutul pontificatului.

Camano îşi înăbuşă o sudalmă.

— Mă cam plictiseşti, Dominici. Ştii, cu papii lucrurile se întâmplă precum cu maşinile ălora vechi: tragi cât poţi de ele şi aştepţi ca într-o bună zi să cedeze ca să îţi iei una nouă. Aşa că îngrijeşte-te de sufletul Sfinţiei Sale cât şi cum

crezi de cuviinţă şi lasă celelalte griji în seama Celui de Sus şi a noastră, a cardinalilor.

Camano trece pe lângă duhovnicul încremenit şi clatină scurt din cap în faţa gărzilor elveţiene care îşi retrag halebardele, lăsându-l să treacă. Închizând in urma lui uşile apartamentului papal, Camano fu izbit de liniştea şi întunericul care domneau în acel spaţiu. Soarele care se ridica deasupra pieţei Sfântul Petru răspândea o lumină sângerie prin draperiile grele de catifea. Sanctitatea Sa stătea în picioare în faţa ferestrelor şi contempla zorile care albeau turnurile Vaticanului. Dominici a avut dreptate, cel puţin într-o privinţă: papa pare a fi la capătul puterilor.

Sub paşii lui, parchetul scârţâie: Camano se opreşte. Umerii papei tresar uşor, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că nu e singur. Cardinalul îl vede adulmecând aerul, apoi vocea răguşită a bătrânului se înalţă în penumbră.

— Ei, ia spune, dragă Oscar, tot aşa mare amator de tutun de Virginia eşti?

— Din nefericire, nu-i decât un păcat în plus, Sanctitatea Voastră.

Tăcere. Papa se întoarce încet. Chipul îi e atât de grav şi ridat, încât Camano are impresia că a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte.

— Ia spune, prietene, ce veşti îmi aduci în dimineaţa asta?

— Mai întâi spuneţi-mi cum vă simţiţi.

Suveranul pontif suspină adânc.

— Ce aş putea să îţi spun în afară de faptul că sunt bătrân, că voi muri curând şi nu că nu va trece mult până ce voi afla în sfârşit dacă există sau nu Dumnezeu.

— Dar cum v-aţi putea îndoi, Sfinţia Voastră?

— La fel de uşor precum cred. Căci Domnul este singura fiinţă care nu are nevoie să existe pentru a domni.

— Fericitul Augustin?

— Nu. Baudelaire.

Din nou tăcere. Camano îşi drege discret glasul.

— Veştile nu sunt bune, Sanctitate. S-au înmulţit în toată lumea miracolele și manifestările satanice.

— Semne profetice?

— Mai multe călugăriţe din ordinul pustnicelor au fost asasinate în ultimele luni. Patru agente din congregaţia Miracolelor pe care le-am trimis în Statele Unite pentru a ancheta aceste crime au fost, la rândul lor, asasinate.

— Şi…?

— FBI l-a împuşcat pe asasin. E vorba despre un călugăr care avea semne satanice tatuate pe antebraţ. Flăcările Infernului încadrând cele patru litere, INRI. Simbolul Hoţilor de Suflete.

— Ce spui, Monseniore?

Camano se repede să îl sprijine pe papă, care părea să se prăbuşească sub greutatea cuvintelor lui. Sprijinindu-se de braţul cardinalului, bătrânul papă se îndreaptă spre pat şi reuşeşte cu greu să se aşeze.

— Sanctitate, ştiţi de ce Hoţii de Suflete asasinează pustnicele?

— Vor… vor să recupereze o evanghelie pe care Biserica a pierdut-o acum mai bine de şapte sute de ani.

— Dar ce conţinea acea evanghelie?

Chipul papei se întunecă.

— Sanctitatea Voastră, trebuie să ştiu exact cu ce fel de duşman am de-a face, altminteri nu voi avea niciun mijloc de a lupta împotriva lui.

— E o poveste foarte veche.

— Vă ascult.

52

Anchetatorul legist Mancuzo suflă în micro-casca legată de aparatul de înregistrare pe care şi-l fixează la curea. Se aprinde un beculeţ verde. Va comuta pe roşu când banda se va termina. În timp

ce Stanton pregăteşte microscoapele şi centrifugele, vocea lui Mancuzo răsună în atmosfera îngheţată.

— Examinarea post-mortem a ucigaşului din Hattiesburg. Spitalul Liberty Hali, Boston. Autopsia va fi efectuată de anchetatorii legişti Bart Mancuzo şi Patrick Stanton, la cererea şerifului din Hattiesburg şi a procurorului general al statului Massachusetts. De menţionat că Stuart Crossman, directorul FBI, a ordonat în mod expres clasarea dosarului la categoria secret federal.

Ar fi preferabil ca această înregistrare să fie transcrisă de un grefier abilitat, la acest nivel de confidenţialitate.

Mancuzo îşi drege glasul, iar vocea gravă şi aplicată a lui Stanton îi ia locul.

— Scopul acestui examen post-mortem nu este stabilirea cauzelor morţii, deoarece acestea nu pot face obiectul niciunei îndoieli, ci reunirea tuturor elementelor utile identificării individului, precum şi înţelegerea comandamentelor cărora li se supunea când proceda la asasinarea victimelor.

Pocnetul flash-urilor şi şuieratul bateriilor punctează vorbele lui Stanton, care face mai multe fotografii ale orificiilor de ieşire ale gloanţelor trase de agenţii FBI în criptă.

— Suspectul prezintă şaizeci şi şapte de urme de intrare şi şaizeci şi trei de orificii de ieşire inegal răspândite pe suprafaţa corpului. Majoritatea au fost provocate de proiectile subsonice cu calibru de 9 mm, trase de la mică distanţă, şi de gloanţe de război de calibru 5.56 trase de la o distanţă de treizeci şi cinci de metri. Altele, concentrate pe emisferele cerebrale şi trunchiul medular, au fost provocate de proiectile de calibrul 45 Magnum şi 9 mm Parabellum, din tir apropiat, scurt şi eficient.

— Gloanţe blindate, mârâie Mancuzo, vârându-şi degetul într-unul dintre cele două orificii craniene. Hei, Parks! De ce n-au trecut direct la

bazooka tipii ăia, cowboy-ii tăi, dacă tot le era la-ndemână?

Parks închide ochii şi ascultă zgomotul pe care îl fac degetele lui Mancuzo in craniul lui Caleb. Legistul cotrobăia prin ţeasta ucigaşului în timp ce Stanton pregătea instrumentele de tăiat. Pentru că degetele nu reuşeau să pătrundă prea adânc în plagă, legistul a luat o pensetă, pentru a putea avansa mai mult in orificiu. Când instrumentul reapare la vedere, Parks zăreşte scânteind în capătul lui fragmentul de glonţ blindat pe care Mancuzo a reuşit să îl extragă.

— OK, doctorii Mancuzo şi Stanton sunt de acord să suspende în acest punct examinarea cauzelor morţii pentru a se concentra asupra investigaţiilor post-mortem extinse.

Legiştii aprind ecranele luminoase pe care asistenţii lor au fixat din timp radiografii ale scheletului şi ale rămăşiţelor maxilarului lui Caleb. Cum unul dintre tuburile de alimentare refuza să funcţioneze, ecranul din stânga începe să pâlpâie. Mancuzo loveşte uşurel suprafaţa de sticlă. Tubul pârâie, apoi se aprinde. Vocea lui Stanton:

— Examinarea radiografiilor efectuate la patru ore după deces. Radiografiile maxilare şi dentare. În zonele neafectate de impact, constatăm retracţia gingiilor şi o semnificativă lipsă de îngrijire. Dinţii care pot fi observaţi nu prezintă urme de plombe. Ceea ce ne face să spunem că subiectul nostru nu a fost niciodată într-un cabinet stomatologic. Mai notăm şi absenţa zonelor tocite şi rupte, care apar de obicei la persoanele care mănâncă alimente tari, precum şi o musculatură maxilară mai curând slabă pentru un subiect de această talie. Ceea ce ne face să credem că subiectul era în principal vegetarian.

Manevrând oglinda şi cleştele în gura cadavrului, Mancuzo completează tabloul lui Stanton:

— Smalţul este închis la culoare şi degradat. Dentina e moale. Coletul e gol, iar gingiile sunt retractate. Mai notăm prezenţa unor importante ulceraţii bucale, caracteristice unei carenţe prelungite de vitamina C.

Neîncrezător, Stanton îndreaptă fasciculul luminos al lămpii spre locul indicat de degetul lui Mancuzo, acoperit de o mănuşă dublă de latex. Reia:

— Anchetatorul legist Stanton confirmă că subiectul prezintă tumefacţii caracteristice scorbutului. Un sindrom pe care astăzi îl mai întâlnim doar în ţările foarte sărace, afectate de o foamete severă, îndelungată. Subiectul trebuie să se fi hrănit doar cu tuberculi, rădăcini şi legume fierte. Fructe puţine sau deloc. Carne puţină sau deloc.

Cu o mână pe microfon, ca să oprească înregistrarea, Mancuzo întreabă cu voce scăzută:

— Scorbut? Şi de ce nu lepră, dacă tot am ajuns aici? Când ai avut ultimul caz de scorbut identificat la un cadavru american?

— E primul pe care-l văd.

53

Uşa apartamentelor papei se întredeschide. Parchetul scârţâie. Aplecându-se cu un foşnet de sutană, secretarul particular îi şopteşte Sanctităţii Sale că au sosit şi ultimii cardinali, iar ceremoniile de deschidere a conciliului Vatican III vor începe la ora prevăzută, 16:00. Papa încuviinţează din cap şi flutură o mână fără vlagă. După ce pune o carafă cu apă pe o tavă de argint, secretarul se îndepărtează. Uşile se închid în urma lui.

Clopotul bisericii anunţă rugăciunea de dimineaţă. După ce se stinge bătaia clopotelor, zarva turiştilor din piaţa Sfântul Petru se strecoară din nou în apartamentele papei, acolo unde

Camano şi Sanctitatea Sa s-au aşezat în fotoliile de piele. Papa se apleacă înspre cardinal.

— Ceea ce îţi voi spune acum nu trebuie în niciun chip să iasă din această cameră. Cu atât mai puţin în plin conciliu, când atâtea urechi indiscrete se fâţâie pe holurile Vaticanului. M-ai înţeles?

— Da, Sanctitate.

Papa ia carafa cu apă, umple cele două pahare de cristal şi îi întinde unul lui Camano, care îl pune pe măsuţa joasă.

— Cea mai secretă afacere a Bisericii a început în ziua morţii lui Hristos. Scripturile afirmă că, înainte de a-şi da sufletul, Iisus şi-a pierdut, în agonie, viziunea beatifică. Până atunci, era suficient să închidă ochii ca să întrezărească Raiul şi îngerii din Ceruri. Dar, pierzându-şi acest har în momentul morţii, ne putem gândi că a perceput omenirea aşa cum era: mulţimea care urla la picioarele lui, romanii care încadrau crucea, insultele şi scuipăturile şi poate îşi va fi dat seama atunci că de fapt pentru această omenire murea el pe cruce. Scripturile spun că Iisus ar fi ridicat ochii către cer şi ar fi strigat *Eli, Eli, lama sabahtani?*

— „Tată, de ce m-ai părăsit?”

— Sunt ultimele lui cuvinte. Apoi, Hristos şi-a dat sufletul. Aceasta este versiunea oficială.

Tăcere.

— Dar unde e problema?

— Problema, dragă Oscar, este că, în afara acestei versiuni oficiale, nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a întâmplat cu Hristos după moarte.

— Nu înţeleg.

— Evangheliile afirmă că romanii le-au dat discipolilor trupul lui pentru a-l putea îngropa după ritualul iudaic, într-un mormânt închis cu un bolovan greu. Tot versiunea oficială ne spune că, la trei zile după moarte, cadavrul lui a dispărut din acel mormânt fără ca bolovanul care bloca intrarea să fie dat la o parte. Ulterior, Iisus înviat din morţi

s-ar fi arătat apostolilor. Le-a insuflat Duhul Sfânt şi i-a trimis să evanghelizeze neamurile.

— Da, şi?

— Şi există un gol în Scripturi între momentul în care Hristos moare pe cruce şi cel în care discipolii îi găsesc mormântul gol. Trei zile albe despre care nimeni nu poate depune nicio mărturie. Restul, viaţa publică a lui Iisus, arestarea lui, procesul, Patimile şi condamnarea lui la moarte, totul este consemnat în documente şi a fost certificat de mii de martori. Toate pot fi verificate. Cu excepţia acelor trei zile. Or, întreaga noastră credinţă se întemeiază exact pe ceea ce s-a întâmplat în aceste trei zile: căci dacă Iisus nu a înviat, înseamnă că nu vom învia nici noi. Dar hai să admitem acum că Hristos nu s-ar fi întors niciodată din morţi…

— Ce spuneţi?

— Să admitem că a murit definitiv pe cruce, iar cele trei zile care au urmat au fost inventate de apostoli pentru ca lucrarea lui să nu se oprească acolo şi mesajul lui să se răspândească în întreaga lume.

— Despre asta e vorba în evanghelia după Satana?

— Despre asta şi despre altele.

Din nou tăcere.

— Despre ce anume?

— Evanghelia asta nu pretinde doar că Iisus nu ar fi înviat. Mai spune că, după ce şi-a pierdut viziunea beatifică, Iisus l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce şi că, blasfemia fiind săvârşită, s-ar fi transformat în Ianus, o fiară dezlănţuită pe care romanii ar fi ucis-o zdrobindu-i membrele cu ciomegele. Iisus, fiul lui Dumnezeu, şi Ianus, fiul Satanei.

— Vreţi să spuneţi că, de fapt, în acea zi, Satana ar fi învins?

Privirea papei se întunecă.

— Haideţi, Sanctitate, doar nu e prima oară când ne confruntăm cu genul ăsta de erezie. Au fost sute de astfel de evanghelii şi poate vor mai fi tot atâtea. Va fi suficient să negăm totul în bloc şi să scoatem la înaintare un batalion de oameni de ştiinţă devotaţi cauzei noastre. Poporul de credincioşi crede mai întâi în Sanctitatea Voastră şi abia după aceea în Dumnezeu. Dacă papa spune că ceva este adevărat, atunci adevărat este! Aşa s-au petrecut lucrurile dintotdeauna şi nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să se schimbe ceva.

— Nu, Oscar, de astă dată e mult mai grav.

54

Ghidându-se după radiografii, Mancuzo şi Stanton trec la examinarea detaliată a scheletului lui Caleb. Vocea lentă a lui Mancuzo rezumă observaţiile amândurora:

— Subiectul prezintă numeroase sechele de traumatisme osoase care au făcut obiectul unor îngrijiri rudimentare, după cum atestă calozităţile dense şi neregulate formate în jurul fracturilor. Ne aflăm în prezenţa unui individ de aproximativ patruzeci de ani biologici al cărui organism este epuizat şi îmbătrânit prematur din cauza absenţei îngrijirilor. E posibil să avem de-a face cu un vagabond care a rupt de mult legăturile cu lumea civilizată. Sugerez ca ancheta să se concentreze asupra zonelor marginale ale marilor oraşe şi asupra pungaşilor rătăcitori semnalaţi în sectoarele rurale ale statelor Maine şi Massachusetts. Altceva?

— Da. Caleb îmbătrâneşte.

Mancuzo şi Stanton tresar la auzul vocii lui Parks. Mancuzo opreşte înregistrarea.

— Ce spui, Parks?

— Când eram cu el în criptă, Caleb avea aspectul unui sfarmă-piatră de vreo treizeci de ani.

— Din câte ştiu, nu i-ai putut zări faţa.

— I-am văzut mâinile.

— Şi ce vrei să spui? Că s-a procopsit cu zece ani în timpul sejurului din camera frigorifică?

— Exact asta.

Mancuzo o cuprinde de după umeri.

— OK, viteazo, ai fost pironită pe cruce, ai stat opt zile la terapie intensivă şi acum eşti convinsă că lumea e urâtă, că bomba nucleară o să ne omoare pe toţi şi că Giants nu va juca în următoarea superligă. Dar e firesc. Uite ce zic eu: vom continua autopsierea după normele ştiinţifice ale observaţiei şi analizei. Şi dacă tipul tău îmbătrâneşte cu adevărat, îţi fac cinste cu o cină la o cârciumă de lux şi promit să nu încerc să mă urc pe tine după aia, când te-oi conduce acasă. Şi adaugă, întorcându-se spre colegul său: Ce zici, Stanton, ai ceva împotrivă să facem autopsia rahatului ăstuia de fantomă?

— Da' tu ce naiba crezi! Un cadavru care moare de bătrâneţe fără să-i facem nimic e visul vieţii mele!

Vocea lui Stanton îşi regăseşte gravitatea. Reporneşte înregistrarea.

— Examen radiologie terminat. Continuăm procedura.

Înarmaţi cu câte o lupă uriaşă, cei doi legişti examinează pielea lui Caleb. Vocea lui Mancuzo:

— Subiectul prezintă patologii cutanate caracteristice vagabonzilor: ciuperci, eczeme, impetigo, urme de varicelă şi variolă prost tratate. Epiderma e distrusă. Semnalăm prezenţa unor scarificări ritualice pe antebraţe: crestături pe piele făcute cu ajutorul unei lame tăioase şi umplute apoi cu o cerneală care nu se şterge. Desenul reprezintă flăcări în jurul unei cruci roşii înălţate în mijlocul unui rug. Către îndoitura braţului, acolo unde flăcările se întâlnesc şi înconjoară crucea, limbile de foc se împletesc şi formează un cuvânt. Sau mai curând o abreviere. I… N… R… I.

— E un *titulus*.

— Un ce?

Când se întoarce către Parks, Mancuzo are senzaţia că ochii tinerei s-au mărit, de parcă ar fi fost hipnotizată de cadavrul pe care îl fixa intens. Când vocea lui Marie se aude iar, fiecare cuvânt desenează un rotocol de ceaţă în aerul îngheţat.

— Un *titulus*. Un fel de tăbliţă care era agăţată de gâtul sclavilor în pieţele Romei sau era bătută deasupra crucificaţilor în Antichitate, pentru ca poporul să ştie de ce au îndurat un asemenea supliciu.

— Şi INRI?

— E plăcuţa bătută deasupra capului lui Iisus, pe cruce, din porunca lui Pilat din Pont şi pe care era scris în trei limbi, latină, greacă şi ebraică, pentru ca toată lumea să poată citi. INRI e abrevierea mesajului redactat în latină. Cum în această limbă nu exista litera J[1], respectivul *titulus* înseamnă *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum:* „Iisus din Nazaret, Regele Iudeilor”.

— Ai învăţat chestiile astea la catehism?

— Nu, la licenţa în istoria religiilor.

— Şi focul care încercuieşte crucea sângerie ce înseamnă, după părerea ta?

— Flăcările Infernului.

— Poftim?

— O astfel de inscripţie pe un mormânt aramaic anunţa faptul că groapa adăpostea un damnat şi că acea criptă nu trebuia deschisă sub niciun pretext, căci exista riscul ca sufletul mort să iasă şi să-i hărţuiască pe cei vii.

— Dacă am înţeles bine, scarificările de pe acest cadavru vor să sugereze…

— … Iisus Hristos e în Infern.

55

— Cât de grav, Sanctitate?

Papa rămâne o clipă absorbit în gândurile sale, în vreme ce săgeata pendulei punctează tăcerea.

Apoi începe să vorbească, dar cu o voce atât de scăzută, încât Camano se vede nevoit să se aplece ca să-l audă.

— Evanghelia după Satana spune că, după moartea lui Hristos, discipolii care au asistat la răstignire i-au ucis pe romanii însărcinaţi cu paza crucii. Apoi au luat cadavrul lui Ianus şi l-au dus într-o grotă din nordul Galileei, pentru a-l îngropa. Din câte se ştie, se pare că au săpat în piatra peşterii în care s-au adăpostit şi au depus trupul într-un fel de criptă pe care apoi au zidit-o. Pe piatra mormântului au gravat o cruce sângerie înconjurată de flăcări şi deasupra ei, sigla sacră INRI.

— De ce au folosit *titulus*-ul lui Hristos, dacă cel pe care l-au înmormântat era Ianus?

— Pentru romani, *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum* însemna „Iisus din Nazaret, Regele Iudeilor". Dar pentru discipolii renegatului, acelaşi *titulus* devenea *Ianus Nazarenus Rex Infernorum.* În traducere, „Ianus, regele Infernului".

Ameţit, Camano are impresia că vocea papei pluteşte prin încăpere.

— În acele grote şi-au scris evanghelia discipolii lui Ianus, povestind pe rând şi în amănunt ce au văzut în ziua aceea. Apoi, fiind urmăriţi de romani, s-au îndreptat către Asia Minor şi s-au instalat într-o mănăstire subterană pierdută in munţii Capadociei. De acolo şi-au trimis misionari prin toate colţurile lumii, pentru a-şi răspândi erezia. Apoi se spune că secta a sfârşit prin a se stinge de la sine, lovită, probabil, de o epidemie.

— Şi evanghelia?

Papa se ridică greu din fotoliu şi se îndreaptă către draperiile grele, care ascund ferestrele. Dă un colţ la o parte şi contemplă pentru câteva clipe agitaţia turiştilor din piaţă.

— În anul 452, când hunii ameninţau Roma, papa Leon cel Mare s-a întâlnit cu Attila pe

colinele din Mantova. I-a oferit douăsprezece care cu aur în schimbul păcii. Căpetenia barbarilor a acceptat şi, în semn de respect, i-a dat papei un teanc de manuscrise şi pergamente pe care cavalerii săi le furaseră de prin mănăstirile din Asia Minor. Întors la Roma cu această stranie captură, papa s-a închis în apartamentele sale şi n-a mai ieşit decât peste o săptămână, palid şi slăbit. Dăduse peste o lucrare foarte veche, cu o puternică încărcătură malefică, căreia legătorii i-au gravat pe copertă o stea cu cinci colţuri ce încadra un demon cu cap de ţap. Astăzi ştim că manuscrisul cu pricina era tocmai această evanghelie după Satana, pe care hunii trebuie s-o fi găsit printre cadavrele membrilor sectei din Capadocia. Un manuscris atât de întunecat şi de blestemat, încât Leon cel Mare, înspăimântat, a hotărât să îl ascundă de ochii celorlalţi.

Un moment de tăcere.

— A întemeiat apoi două ordine foarte secrete, ai căror descendenţi au supravieţuit până astăzi: ordinul cavalerilor arhivişti, căruia i-a încredinţat misiunea de a bate imperiul în lung şi-n lat pentru a recupera manuscrise şi pergamente, şi ordinul invizibil al pustnicelor, pe care le-a instalat în mănăstiri pierdute în vârful munţilor şi le-a cerut să conserve aceste lucrări şi să le studieze în cea mai mare taină. Apoi a trimis sub escortă evanghelia după Satana undeva, în mijlocul marelui deşert al Siriei, pentru a o pune la adăpost de atacurile barbarilor. Câţiva ani mai târziu, arhiviştii trimişi în acea misiune fără întoarcere au fost decimaţi de acelaşi rău straniu care i-a răpus, probabil, şi pe discipolii lui Ianus. Evanghelia după Satana a dispărut din nou.

Papa se aşază din nou în fotoliul său, cu mare greutate. Când reîncepe să vorbească, Eminenţa Sa cardinalul Camano îşi dă seama că Sfântul Părinte este sfârşit.

— Şapte sute de ani, arhiviştii au bătut Europa în lung şi-n lat pentru a salva comorile gândirii umane din mâna hoardelor barbare care năvăliseră asupra creştinătăţii. Au fost găsite, prin subteranele mănăstirilor, manuscrise inestimabile, pergamente împrăştiate prin oraşe devastate şi papirusuri salvate din flăcări. Toate acele capodopere călătoreau în miez de noapte către mănăstirile-fortăreţe de pe piscurile munţilor, acolo unde pustnicele trebuia să coasă legăturile deteriorate ale volumelor şi să refacă, la lumina lumânărilor, preţioasele gânduri ale iluminaţilor pe jumătate arse de flăcările vremurilor, şi erau apoi ascunse cu grijă în bibliotecile lor. După un scurt răgaz, suveranul pontif continuă: În tot acest răstimp, Evanghelia după Satana, care căzuse din nou în uitare, somnola sub nisipul arzător al deşertului Siriei. A fost regăsită în anul 1104 de avangarda primei cruciade, care a escortat-o până la Acra, unde a fost închisă într-un lăcaş din piatră. Din păcate, cetatea a căzut în mâinile necredincioşilor şi a trebuit să aşteptăm până la a treia cruciadă a lui Richard Inimă-de-Leu pentru ca stindardul lui Hristos să fluture din nou deasupra zidurilor ei. Suntem în anul 1191. Acra s-a predat după un asediu îndelungat. Grăbit să pornească mai repede asaltul asupra cetăţilor Jaffa şi Ascalon, Inimă-de-Leu a lăsat Acra în mâna templierilor, care au scotocit-o piatră cu piatră. Robert de Sable, Marele Maestru al ordinului, este cel care a găsit întâmplător evanghelia în subteranele fortăreţei.

Papa ia o înghiţitură de apă; dinţii i se lovesc uşor de cristalul paharului. Se strâmbă. Apa are un gust sălciu. O simte coborând de-a lungul esofagului. Un ghem de greaţă îi răsuceşte stomacul. Pune paharul pe măsuţă şi îşi reia povestea.

— Ştim că Marele Maestru a deschis evanghelia şi a găsit în ea ceva care l-a ajutat să-şi îmbogăţească ordinul, încheind un pact cu

Diavolul. În parte, datorită conţinutului acestui manuscris cavalerii templieri au devenit mai puternici decât regii şi mai bogaţi decât Biserica. Dar căderea cetăţii Acra, în anul 1291, a marcat sfârşitul cruciadelor şi pierderea Pământului Sfânt.

Din nou un moment de tăcere.

— În anii următori, templierii care se refugiaseră în Franţa s-au infiltrat la Vatican, mituind cardinalii din anturajul papilor. Obiectivul lor era de a prelua controlul asupra cardinalilor electori, pentru a putea astfel să aleagă un papă devotat cultului lui Ianus, un papă care urma să dezvăluie lumii faptul că Iisus a tăgăduit totul pe cruce. Un asemenea cataclism ar fi aruncat Occidentul în haos şi ar fi însemnat moartea Bisericii şi dezmembrarea regatelor. Alertaţi de iminenţa acestui pericol de moarte care ameninţa credinţa, emisarii Romei s-au întâlnit cu cei ai regelui Franţei, în castele neştiute, undeva prin Suedia.

În aceste circumstanţe s-a pus la punct o înţelegere prin care suveranul francez se angaja să predea papei evanghelia după Satana. În schimb, Sanctitatea Sa renunţa la a mai recupera fabuloasa comoară a templierilor. Odată încheiat acordul, în zorii zilei de 13 octombrie 1307, toţi templierii din Franţa au fost arestaţi şi aruncaţi în închisoare. În aceeaşi noapte, spionii regelui Franţei infiltraţi la Vatican le-au tăiat beregata cardinalilor convertiţi la prescripţiile blestemate ale cultului lui Ianus, cu excepţia câtorva, a căror apartenenţă la ordinul cavalerilor templieri nu le era cunoscută. Intrând în clandestinitate, acei cardinali, de altminteri foarte puternici, au întemeiat o confrerie secretă pe care au numit-o Fumul Negru al Satanei.

56

— Te simţi bine, Parks?

Renunţând cu greu la contemplarea cadavrului, Marie ridică privirea spre Mancuzo.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă te simţi bine. Eşti cam palidă.

— Mă simt bine, Mancuzo. Mă simt bine.

— Dacă vrei, du-te şi mănâncă un sandvici.

— Pentru mine cu carne rece şi maioneză, te rog.

— Ba pe-a mă-tii, Stanton!

— Păi, sigur, doar nu eu o trimit să halească în timp ce noi ne pregătim să-i hăcuim iubițelul!

Legiştii reiau înregistrarea. Vocea lui Stanton se ridică în aerul îngheţat.

— Procedăm acum la investigaţiile interne.

Cu un marker negru, Mancuzo face pe pieptul lui Caleb un semn în care Stanton înfige un ac lung, oblic, între a patra şi a cincea vertebră. Fascinată, Marie priveşte cum acul învinge rezistenţa pleurei şi dispare încet în toracele cadavrului. Când a intrat cam trei sferturi, Stanton anunţă că a atins miocardul.

— Facem o puncţie de şaizeci de centimetri cubi de sânge ventricular intra-cardiac.

Mâna legistului opreşte progresia instrumentului şi trage cu putere pistonul, pentru a compensa absenţa presiunii sanguine. Seringa se umple cu un lichid maroniu, pe care Stanton îl împarte în patru eprubete în care pusese în prealabil sulfura de sodiu, menită să neutralizeze formarea alcoolului de descompunere. În acelaşi timp, Mancuzo efectuează mai multe prelevări de lichide din aortă, din vena cavă şi din braţ, pentru a compara concentraţiile sanguine ale eşantioanelor.

În timp ce Stanton porneşte centrifuga, Mancuzo îşi pune nişte mănuşi de cauciuc, care îi ajung până la jumătatea braţelor. Trasează o linie roşie pe pieptul lui Caleb şi, cu bisturiul, taie carnea, dezgolind toracele până la os. Apoi, cu un ferăstrău circular al cărui scrâşnet umple aerul rece

taie sigur pe el placa osoasă ce înveleşte cutia toracică a lui Caleb. Aşchii minuscule de os sar pe ochelarii din plexiglas când lama atacă ultimul nod de rezistenţă. Un trosnet surd. Lama alunecă brusc în gol. Cutia toracică a lui Caleb cedează, eliberând o duhoare puternică de organe în putrefacţie, care se răspândeşte în încăpere.

Cu stomacu-n gât, Mancuzo se unge sub nări cu o pomadă mentolată şi se apleacă deasupra tăieturii toracice. Aruncând o privire neîncrezătoare către Marie – care urmăreşte scena cu încordare – continuă să-şi consemneze comentariile, dar cu o voce şovăielnică.

— OK, anchetatorul Mancuzo reia înregistrarea. Constatăm o puternică degradare tisulară şi o descompunere organică avansată. Organele vitale sunt încă întregi, dar viscerele par a se descompune într-un ritm accelerat. Ca şi cum cadavrul ar fi expus unui mediu neobişnuit, iar celulele sale s-ar degrada în contact cu oxigenul. O examinare vizuală a epidermei subiectului indică faptul că pielea se înmoaie şi se alterează. Semnalăm şi o producţie importantă de păr şi o creştere anormală a unghiilor. Tabloul clinic aminteşte de procesul de mumificare pe care îl întâlnim la cadavrele descompuse la adăpost de putrefacţie, într-un mediu cald şi uscat: o degradare rapidă a ţesuturilor moi urmată de o evaporare a lichidelor corporale şi de o uscare a organelor. În concluzie, dacă ar trebui să stabilesc data morţii subiectului doar pe baza gradului de descompunere internă, aş spune că ne aflăm în faţa unui om mort de… peste şase luni.

Auzind acele cuvinte, pe Parks o cuprinde ameţeala. Lângă ea, Bannerman are ochii sticloşi ai celor care se luptă cu o acută senzaţie de greaţă.

În timp ce Mancuzo curăţă ferăstrăul şi îl aşază în suportul lui, Stanton fixează două depărtătoare ale căror braţe din oţel lărgesc breşa făcută în cutia toracică a lui Caleb. Părţile laterale ale cadavrului

trosnesc, depărtându-se sub presiunea exercitată de Stanton. Când legistul apreciază că deschiderea e suficient de mare, scoate depărtătoarele şi îi cedează locul lui Mancuzo, ale cărui degete străpung carnea pentru a scoate la iveală plămânii, pe care îi aşază cu grijă pe masa metalică. După ce îi taie cu scalpelul, separă lobii cu mare atenţie. Vocea lui Mancuzo se aude din nou în microfon.

— Examinare a suprafeţei pulmonare a subiectului. Organele respiratorii sunt parţial descompuse. Alveolele încă vizibile sunt relativ curate şi mari, dar baza anterioară este atrofiată, semn al unei dificultăţi respiratorii cronice, semnalate de altfel şi de radiografii. În mod cert subiectul era astmatic. Menţionăm absenţa totală a poluanţilor chimici moderni şi a gudroanelor din gazele de eşapament, fapt confirmat de acelaşi examen imagistic. Examinarea peretelui toracic indică faptul că subiectul nici nu a fumat, nici nu a fost vreodată expus la fum de tutun. Pe de altă parte, notăm prezenţa unor importante depozite carbonice, de tipul grăsimilor reziduale, care par a sugera că ani de-a rândul subiectul a inhalat fum de lemn ars. Sechele caracteristice nu mai întâlnim în prezent decât la membrii unor triburi izolate din Amazon şi Borneo, precum şi în interiorul unor comunităţi rupte de civilizaţie, pentru care lemnul rămâne singurul combustibil cunoscut. În mod cert, subiectul nostru este un primitiv. Ipoteză confirmată şi de numeroasele cicatrici interne pe care le prezintă plămânii. Sunt, fără îndoială, sechele ale unor patologii prost tratate, ca şi cum, repet, subiectul nu ar fi avut niciodată acces la îngrijirile medicale moderne. Teza vagabondului pare să fie infirmată, în măsura în care acceptăm ideea că nimeni nu se naşte cu acest statut.

Terminându-şi prezentarea, Mancuzo închide cu grijă lobii pulmonari şi i se alătură lui Stanton, care se pregătea să incizeze ochiul rămas intact al lui Caleb. Lui Marie îi sare inima din piept când

vede globul ocular aplatizându-se pe măsură ce lama bisturiului străpunge cristalinul. Stanton prelevă un fragment de cornee pe care îl fixează sub lama unui microscop, pe care îl reglează la rezoluţie maximă. Se uită, apoi fluieră încetişor. Îi face un semn lui Mancuzo care, la rându-i, îşi lipeşte ochii de obiectiv.

— Vezi ce văd şi eu?

Fără a se mai obosi să-i răspundă, Mancuzo suflă în microfon pentru a continua înregistrarea. Îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

— Continuăm cu examinarea corneei ucigaşului din Hattiesburg. Eşantionul prezintă o concentrare anormală de bastonaşe, celulele responsabile de vederea nocturnă. Conurile, celulele vederii diurne, sunt extrem de puţine şi slab dezvoltate. Ceea ce ne face să credem că subiectul şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în întuneric, în măsura în care ochiul lui s-a adaptat la absenţa luminii. Am putea aşadar conchide că, la lumina zilei, subiectul era cvasi-orb şi că nu se deplasa decât în caz de necesitate absolută.

Vocea ezitantă a lui Bannerman îl întrerupe pe legist.

— Vreţi să spuneţi că nenorocitul acesta era un fel de… vampir?

— Nu, şerifule, mai curând un tip care trăia ascuns sub pământ şi nu ieşea decât noaptea. Un tip care apuca să zărească lumea doar după asfinţit. Cam ca indienii Chiacahuas, din bazinul Orinoco. Un trib pierdut în adâncurile junglei, pe care exploratorii l-au descoperit prin 1930. Chiacahuas trăiau într-o zonă cu pădure atât de deasă, că arborii nu permiteau luminii să treacă printre ramuri şi până la ei ajungea doar un luciu pal al zilei. S-a sesizat atunci că mai mulţi dintre membrii acestui trib îşi pierduseră uzajul funcţiei vizuale, cristalinul lor devenind opac, aproape translucid. Caracteristica li se transmitea genetic şi

copiilor, cei mai mulţi dintre ei născându-se cu ochi albi. Ochii nopţii.

57

— Şi ce s-a întâmplat după aceea, Sanctitate?

Papa tăcu îndelung. Trecuse mai bine de o oră de când îşi începuse istorisirea, iar Camano se temea că nu va mai găsi puterea de a o încheia. În cele din urmă, cu ochii ficşi, bătrânul îşi reluă firul poveştii.

— A doua zi după arestarea templierilor şi asasinarea cardinalilor convertiţi la cultul lui Ianus, evanghelia după Satana a fost transportată sub pază la mănăstirea Notre-Dame-du-Cervin. Acolo, pustnicele au studiat-o vreme de patruzeci de ani, până în 1348, anul marii ciume negre. În noaptea de 13 spre 14 ianuarie din acest an al nefericirii, profitând de haosul în care molima aruncase ţara, călugări fără de ordin şi fără de Dumnezeu au atacat mănăstirea şi le-au masacrat pe pustnice. Acum se ştie că de fapt căutau evanghelia după Satana.

— Hoţii de Suflete, ei erau, nu-i aşa?

— Da. Ei sunt braţul înarmat al cardinalilor Fumului Negru. Sunt, categoric, descendenţi ai templierilor care au reuşit cumva să supravieţuiască distrugerii ordinului lor.

Un nou moment de tăcere.

— Şi evanghelia?

— În noaptea în care congregaţia din Cervin a fost masacrată, se ştie că o pustnică bătrână a reuşit să fugă cu manuscrisul. Se mai ştie că a reuşit să traverseze Alpii şi să ajungă la o mănăstire a augustinelor, aflată undeva prin Dolomiţi. De acolo i s-a pierdut urma, la fel ca cea a manuscrisului. Nimeni nu a mai auzit vreodată vorbindu-se despre scriere.

— De aceea pustnicele au continuat să fie ucise de-a lungul veacurilor?

— Da. Cardinalii Fumului Negru s-au gândit probabil că Biserica a recuperat manuscrisul, papa încredinţându-l din nou pustnicelor. În perioada în care s-au aflat în posesia scrierii, călugăriţele au reuşit să copieze câteva fragmente pe care predecesorii mei îndepărtaţi le-au risipit prin diverse mănăstiri ale ordinului, mai întâi în Europa, apoi în Africa şi America, pe măsură ce exploratorii descopereau noi continente. Dar nici distanţa, nici oceanele nu i-au oprit vreodată pe Hoţii de Suflete, aşa că asasinatele au continuat. Până astăzi.

— Vreţi să spuneţi că Fumul Negru al Satanei există şi acum şi continuă să se consolideze în interiorul Vaticanului?

Papa încuviinţă plecând încet fruntea.

— Ultimele crime au fost comise în anii 1900. S-a crezut că se vor opri aici. Dar profeţia se reînnoieşte. Ciuma şi crimele. Se crede că a fost nimicită, dar se întoarce. De fiecare dată se întoarce.

Aceeaşi tăcere grea.

— Nu înţeleg un lucru, Sanctitate.

— Care?

— Cum s-a putea explica această încrâncenare a celor din Fumul Negru de a recupera o carte străveche care nu demonstrează nimic, dacă ne raportăm numai la ea?

Papa se ridică cu dificultate din fotoliu şi se îndreaptă către seiful masiv, in care păstrează cele mai secrete dintre documentele sale.

— După ce a citit evanghelia găsită în catacombele cetăţii Acra, Robert de Sable şi-a trimis templierii în nordul Galileei, unde se spunea că discipolii renegării ar fi îngropat, cu o mie de ani în urmă, trupul lui Ianus.

— Şi…?

Camano aude uşa grea de oţel scârţâind sub mâna papei. Apoi suveranul pontif se întoarce ţinând în mână un săculeţ de catifea pe care i-l

întinde, înăuntru se află un os înnegrit de foc, o bucată de tibie. Cardinalul simte că-i stă inima-n loc, în vreme ce papa îşi reia povestirea.

— Relicva aceasta provine de la scheletul pe care templierii l-au găsit chiar in grota respectivă, şi care prezenta toate stigmatele Patimilor lui Iisus, precum şi fracturile provocate de bâtele romanilor, care i-au zdrobit membrele lui Ianus pentru a-i grăbi sfârşitul. Un schelet perfect conservat în mediul uscat al cavernei, al cărui craniu era înconjurat de o cunună de spini.

— Doamne…

— În locul tău, nu asta aş spune.

— Şi asta-i tot ce-a rămas din acest… Ianus?

— E tot ceea ce am putut noi salva după masacrarea pustnicelor de la Cervin, care aveau în pază osemintele şi evanghelia. Inchizitorul general însărcinat, la acea vreme, să ancheteze crima, a găsit fragmentul de os într-una dintre sobele mănăstirii. Se pare că pustnicele abia dacă au avut timp să distrugă rămăşiţele, pentru ca nu cumva acele relicve să cadă în mâna Hoţilor de Suflete. Cu excepţia craniului lui Ianus, cu care superioara nefericitei congregaţii a reuşit să fugă, alături de evanghelia după Satana.

— Presupun că aţi cerut să se dateze acest fragment de os.

— În repetate rânduri.

— Şi?

— Nu există nicio îndoială: individul căruia îi aparţine fragmentul osos a murit în aceeaşi perioadă cu Iisus.

— Dar asta nu demonstrează neapărat că este el.

Papa îşi pleacă fruntea şi cade pe gânduri.

— Sanctitate, asta dovedeşte că scheletul este al lui Hristos?

Papa înalţă capul, cu o lentoare insuportabilă. În colţul ochilor îi scânteie lacrimi.

— Sanctitate, oricât de grav ar fi ceea ce urmează să îmi spuneţi, vă implor, trebuie să ştiu.

58

Aplecat deasupra cadavrului, Stanton efectuează o incizie în peretele stomacal şi îşi vâră degetele în zeama verzuie care umple pliul. Îi determină pH-ul cu ajutorul unei spatule-test şi prelevă câteva grame de materie descompusă pe care le pune pe o lamelă de microscop.

— Procedăm acum la examinarea buzunarului stomacal al subiectului. Notăm prezenţa fructelor de pădure şi a rădăcinilor, precum şi a urmelor de carne slabă şi tuberculi gătiţi pe foc. Indicii ale unei alimentaţii primitive şi rudimentare. Semnalăm şi prezenţa filamentelor de tuberculi şi de grăunţe. Precum şi a urmelor de fecule şi de…

Stanton se învineţeşte la faţă şi degetele îi înţepenesc pe rotiţa microscopului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mancuzo, vino să vezi chestia asta! Luându-i la microscop, Mancuzo analizează fragmentul pe care focalizase colegul său. Vocea lui se intensifică în microfon:

— Se observă filamente de proteine degradate şi urme de ADN caracteristic. Confirm: în stomacul subiectului se află muşchi şi viscere umane.

— Mama mă-sii, carevasăzică vegetarianul nostru era un blestemat de canibal…

— Mai e ceva.

— Ce?

Mancuzo ia o pensă şi se întoarce să scormonească prin stomacul deschis al lui Caleb. Precipitat, anchetatorul legist prelungeşte incizia stomacului până la intrarea esofagului şi introduce o cameră cu fibră optică în conductul alimentar. Tot nimic. Bisturiul lui Mancuzo mai face o incizie, de astă dată până la duoden şi o continuă până la intrarea intestinului gros. O duhoare de cloacă se răspândeşte în aer, iar pensa legistului prinde în sfârşit un corp dur. Mancuzo scoate instrumentul, care îi scânteiază slab între degete.

Înalţă captura la lumina lămpilor cu neon: e un tubercul oval şi fibros, a cărui coajă este acoperită de o reţea de rădăcini.

— Fir-ar să fie…

— Ce-i asta?

— *Tuberculis perenis,* un fel de rădăcină de lemn care era cultivată în grote, la adăpost de lumină şi pusă la macerat în oţet şi apă, pentru a o înmuia. Romanii şi druizii susţineau că acest tubercul vindecă rănile invizibile şi alungă ciuma.

— Şi care-i problema?

— Problema e că acest aliment nu a mai fost cultivat din secolul al XV-lea încoace şi singurele specimene deshidratate pe care le avem la dispoziţie se găsesc în muzee şi în laboratoarele botanice. Or, acest tubercul este aproape crud. Dacă luăm în calcul şi absenţa îngrijirilor medicale, urmele de funingine din plămâni şi vederea nocturnă, atunci ne aflăm într-un mare impas.

— Adică?

— Ei, bine, dacă mă limitez să pun cap la cap fie şi numai elementele ştiinţifice pe care le am acum în faţa ochilor, mă văd obligat să conchid că ne aflăm în prezenţa unui subiect care şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii undeva între mijlocul şi sfârşitul Evului Mediu.

Stanton opreşte înregistrarea şi îşi scoate căştile.

— Începe să mă facă să urlu cadavrul jigodiei ăsteia.

— Şi pe mine.

Un semnal sonor. Centrifuga a încheiat ciclul de separare a sângelui lui Caleb. Stanton ia o eprubetă din cuva maşinii şi o agită. Apoi pune câteva picături pe lamelele de sticlă pe care le aşază, una după alta, sub lentilele unei baterii de microscoape cu fotoni. O tăcere de moarte cuprinde sala de autopsie în timp ce lentilele înaintează şi recad în lăcaşurile lor. Zumzăitul fluxului de fotoni umple dintr-odată încăperea, iar aparatele încep să

bombardeze sângele lui Caleb, pentru a-i identifica elementele constitutive. Când procesul se termină, Mancuzo şi Stanton toarnă pe fiecare lamelă câte un compus chimic ce urmează să izoleze elementele sangvine, inițiind o reacţie de colorare.

O imprimantă scuipă un metru de hârtie listată pe care Mancuzo o citeşte gânditor. Micro-casca îi pârâie în timp ce dictează rezultatele în microfon.

— Obiect: analiza sanguină a ucigaşului din Hattiesburg. Lichidul hematic este într-o stare avansată de descompunere. Zaharuri aproape absente, rămăşiţe hematii cu mult sub medie, un număr ridicat de globule albe. Prelevările efectuate nu dezvăluie nicio urmă de medicamente uzuale de tipul aspirinelor sau antiinflamatoarelor, nicio urmă de tranchilizante sau de sedative pentru sistemul nervos central, nicio altă moleculă utilizată în tratamentele psihiatrice. Aşa cum ne-au permis să presupunem şi examenele precedente, sângele subiectului nu prezintă nici cea mai mică urmă de anticorpi consecutivi imunizărilor cu vaccinurile obişnuite. Ceea ce înseamnă că subiectul nu a fost imunizat împotriva niciuneia dintre maladiile moderne. Detectăm, în schimb, o prezenţă a antigenelor de tip F1.

Stanton se uita la Mancuzo de parcă acesta tocmai ar fi anunţat că subiectul era văr îndepărtat al creaturii de la Roswell. Puse o mână pe microfon, pentru ca spusele lui să nu se înregistreze.

— Baţi câmpii? Ce te-a apucat?

Absorbit în gândurile lui, Mancuzo tresare uşor.

— Hm? Ce-ai spus?

— Ai anunţat prezenţa antigenei FI. Ai băut ceva? Sau ai început să te ramoleşti?

— Niciuna, nici alta. Antigena FI. Confirm.

Stanton îi smulge lui Mancuzo foaia din mână. O citeşte cu atenţie, apoi continuă înregistrarea:

— Anchetatorul Stanton confirmă: nicio urmă de poluanţi chimici moderni, niciun reziduu de

medicamente, nicio prezenţă a unor anticorpi consecutivi oricărei vaccinări. Cu excepţia antigenelor FI, caracteristice unei expuneri prelungite la bacilul Yersin.

— Cu alte cuvinte, bacilul ciumei.

Febril, Stanton pregăteşte un alt eşantion sanguin peste care adaugă o picătură de precipitat chimic. O nouă tăcere, în timp ce cei doi anchetatori analizează rezultatul. Vocea lui Stanton:

— Se confirmă prezenţa bacilului Yersin. Bacil activ. Subiectul este declarat purtător sănătos: imunizat, dar foarte contagios.

În timp ce Mancuzo centrifughează alte eşantioane, Stanton îşi verifică etanşeitatea măştii de protecţie şi pregăteşte încă o lamelă, pe care picură câţiva stropi de glicerină pură. Apoi rămâne o clipă tăcut, în aşteptarea rezultatului.

Ochii i se măreau deasupra microscopului pe măsură ce fenomenul pe care îl observa lua amploare.

— Reacţia după treizeci de secunde. Ne aflăm în prezenţa unei varietăţi a bacilului *Yersinia Pestis* care provoacă o fermentare accelerată a glicerolului. Conchid: ciumă de sorginte continentală, bacil originar din Asia Centrală.

Cu ochii lipiţi de microscopul lui Mancuzo, care tocmai pusese câteva picături de nitraţi peste un alt eşantion, adăugă cu voce albă:

— Reacţie puternică a nitratului în prezenţa bacilului studiat. Constatăm o degradare rapidă a nitratului la nitrit, însoţită de degajare de acid azotic, ce acompaniază respiraţia bacilului activ. Conchid: pestă cu bacil continental de sorginte *Antiqua.* Ceea ce înseamnă că ne aflăm în prezenţa ciumei bubonice romane care a decimat bazinul mediteranean în secolul al VI-lea.

— Ce spui?

— Prima mare epidemie din istorie, dragă Parks. Flagelul lui Iustinian, despre care Procopius

a afirmat că a fost cât pe ce să distrugă specia umană.

Aplecat deasupra unui ultim eşantion, Stanton îl întrerupe pe Mancuzo cu o voce agitată:

— Confirm prezenţa unui al doilea tip de bacii. Fir-ar să fie, Mancuzo, e un Yersin 2! Bacil continental cu degajare la glicerol. Nicio degradare a nitratului şi nicio reacţie în prezenţa unei soluţii concentrate de melibioză. Confirm: a doua specie bacilară. Bacii continental de tip *Medievalis.*

— Dumnezeule, marea ciumă neagră…

În timp ce Mancuzo îşi scotea mobilul ca să îl avertizeze pe directorul FBI, Parks, cuprinsă de ameţeală, se uita la Caleb, al cărui chip ciopârţit părea să rânjească sub sclipirea artificială a neoanelor.

59

Papa ridică paharul şi ia o înghiţitură de apă. Gustul sălciu a dispărut. Când reîncepe să vorbească, vocea bătrânului poartă amprenta epuizării.

— La câteva ore după ce discipolii lui Ianus ar fi furat cadavrul lui Hristos, se pare că un bărbat pe nume Iosif din Arimateea a găsit la baza crucii piroanele care fuseseră folosite la supliciu. A luat un cui plin de sânge, l-a învelit într-o bucată de pânză şi l-a ascuns în tunică.

Tăcere.

— Ştim că Iosif din Arimateea i-a dus pironul învelit în pânză lui Petru, conducătorul apostolilor, cel pe care Iisus l-a numit papă al creştinătăţii. Aşa a ajuns pironul la Roma şi a traversat veacurile, din pontificat în pontificat.

— Dumnezeule, vreţi să spuneţi că acel cui se află în posesia Sanctităţii Voastre?

— E într-un loc sigur, împreună cu alte relicve secrete recuperate de Maria şi de apostolul Ioan, care s-au aflat la baza crucii în momentele agoniei

lui Hristos. În cea mai mare taină, am dat spre analiză ADN-ul prelevat de pe acel cui. Câteva fibre solidificate de carne şi sânge, datând din vremuri de demult. Apoi am comparat rezultatele cu ADN-ul scheletului lui Ianus.

— Şi?

— Ei, bine, Hristos e cel care a fost dus şi îngropat în grotele din nordul Galileei de către discipolii renegării.

— Doamne… Şi sfântul văl de la Torino? Şi fragmentele din Crucea Adevărului? Toate acele relicve pe care am pretins că le-am descoperit şi le-am expus cu fast în biserici şi catedrale!

— Dar Sfântul Graal?

— Poftim?

— Dacă tot am ajuns aici, am să te duc într-o zi să vizitezi încăperile secrete ale Vaticanului. Vei fi mirat când vei vedea câte relicve adevărate şi câte false se află acolo. Relicve şi vestigii arheologice.

— Vestigii arheologice?

— Încă din zorii evanghelizării Asiei, au fost găsite urme ale trecerii misionarilor lui Ianus prin China şi Asia Centrală. De fapt până în Siberia, unde urmele lor dispar brusc.

— Ce fel de urme?

— Tăbliţe de argilă, altare sacre, fresce şi temple întru gloria lui Ianus. Se ştie că la acea vreme misionarii au avut răgazul să evanghelizeze popoare nomade, precum mongolii, iar aceştia, la rându-le, au răspândit ei înşişi mesajul renegării, ca pe o epidemie mortală.

Din nou tăcere.

— În veacurile ce au urmat, arhiviştii au străbătut necontenit cele mai îndepărtate colţuri ale lumii pentru a şterge aceste urme. Au dărâmat temple, au distrus frescele de pe pereţi, au spart altare şi au adus la Vatican, pentru a fi încuiate în camerele secrete, toate obiectele de cult transportabile. A fost o muncă îndelungată şi grea, dar acum putem afirma cu certitudine că în această

parte de lume nu mai există niciun vestigiu al cultului lui Ianus. În orice caz, nimic care să poată fi identificat ca atare.

— Dar…?

— Dar în secolul al XV-lea, când conchistadorii Lumii Noi au pătruns adânc in pământurile vaste stăpânite de azteci şi incaşi, au găsit anumite… lucruri. Lucruri stranii.

— Ce fel de lucruri, Sanctitate?

— Cruci din marmură, temple subterane şi fresce întru gloria lui Ianus.

— Fie-ţi milă, Doamne, Dumnezeule! Vreţi să spuneţi că misionarii lui Ianus au traversat oceanul?

— Nu. Probabil că au procedat asemenea populaţiilor Mongoliei cu câteva secole mai devreme, înainte de a deveni indienii Americii. Credem că au trecut pe gheţurile din strâmtoarea Bering, apoi au coborât de-a lungul coastelor Pacificului, până în Mexicul de azi. E ca o epidemie. Se răspândeşte. Când papa şi inchizitorii din Salamanca au aflat că misionarii renegării ajunseseră in Lumea Nouă cu mult înaintea expediţiilor lui Columb şi Vespucci, tronurile Spaniei şi Portugaliei au trimis acolo tot mai mulţi conchistadori şi le-au dat mână liberă să măture acele pământuri şi să recupereze până şi cea mai măruntă dovadă a cultului lui Ianus. În schimbul serviciilor lor, ostaşii au primit dreptul de a înrobi popoarele învinse şi de a păstra toate comorile pe care le găseau. Aşa se face că, de-a lungul anilor, zeci de nave au traversat oceanul, din Lumea Nouă până în Spania şi până la Roma, pentru a aduce vestigiile lui Ianus. În tot acest timp, conchistadorii au continuat să distrugă obiectele care nu puteau fi transportate şi, după azteci şi incaşi, au masacrat toate triburile care fuseseră evanghelizate de misionarii renegării.

— Şi au dispărut, toate aceste urme?

— Suntem vigilenţi şi finanţăm şi în prezent cercetări arheologice pe tot cuprinsul globului pentru a ne asigura că nu s-a mai păstrat nimic din cultul lui Ianus. De trei secole nu s-a mai semnalat nimic. Dar cum abia acum au început să dispară treptat ultimele mari păduri virgine, cine ştie ce ar putea scoate la lumină buldozerele într-o bună zi, când vor fi doborâţi şi cei de pe urmă arbori?

Un alt moment de tăcere.

— Iertaţi-mă, Sanctitate, dar toate acestea nu dovedesc că Iisus nu a înviat din morţi. La fel cum nu dovedesc nici că l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce.

— Cu o evanghelie datată şi autentificată ce pretinde contrariul şi un craniu încununat cu spini, care a fost găsit exact în locul indicat de această evanghelie? Spune-mi, cum vei explica asta credincioşilor? Ce naiba, Camano, trezeşte-te! Ascultă ce se petrece afară! Ce crezi că se va întâmpla dacă aceşti cardinali ai Fumului Negru vor pune mâna pe relicve şi le vor dezvălui credincioşilor din lumea-ntreagă că se prea poate ca Biserica lor să-i fi minţit de douăzeci de secole încoace?

— Dar de ce ar face una ca asta?

— Pentru că sunt fanatici, pentru că scopul lor e să distrugă Biserica, nu atât pentru a pune mâna pe putere, cât pentru a o slăbi din interior. Cu toate acestea, ei sunt cât se poate de conştienţi că nu îşi vor atinge scopul decât după ce vor prelua controlul asupra Vaticanului şi-l vor alege pe unul de-ai lor pe tronul Sfântului Petru. În acel moment, vor putea dezvălui totul. De aceea trebuie să recupereze mai întâi evanghelia după Satana, căci manuscrisul conţine toate dovezile de care au nevoie.

— Nu-i va crede nimeni.

— Eşti sigur? Nu tu ai spus adineauri că, dacă papa spune că un lucru e adevărat, atunci e adevărat pentru toate neamurile?

— Da, dar numai dacă acel lucru urmează sensul Scripturilor.

— Trezeşte-te, Oscar! Scripturile nu sunt decât hârtie şi cerneală. Dacă un papă al Fumului Negru s-ar apuca, în plină celebrare a euharistiei, să deschidă evanghelia după Satana şi să-i dezvăluie conţinutul masei de credincioşi, îţi jur că îl vor crede cu toţii, iar vechea şi sfânta lor credinţă s-ar evapora în câteva secunde.

Suveranul pontif închide ochii. Pieptul i se ridica atât de slab în ritmul respiraţiei, încât Camano avea impresia că e pe punctul de a se stinge. În cele din urmă, bătrânul papă şopti:

— Aşadar, Oscar, ce propui?

— În ceea ce priveşte asasinarea pustnicelor, mă tem că vestea se va răspândi curând şi nu prea avem ce face. Cât despre miracolele şi manifestările satanice, pentru moment controlăm media, care vrea întotdeauna să ştie poziţia oficială a Bisericii. Vom organiza o conferinţă de presă pentru a câştiga timp, explicând că sfântul conciliu se va apleca asupra acestor mistere pentru a stabili dacă provin de la Dumnezeu sau e vorba de mecanisme care nu aparţin domeniului nostru de competenţă.

— Ai dreptate: nici măcar cel mai bine informat dintre oameni nu poate crede că Domnul, Stăpânul Nostru, ne-ar vrea răul. Trebuie să ne concentrăm aşadar asupra manifestărilor satanice. Căci dacă e în joc un fenomen de posedare colectivă, nu de crize de isterie, atunci trebuie să existe un nucleu principal de la care se propagă acest rău.

— O posedare supremă?

— Roagă-te Domnului să nu avem de-a face cu una ca asta.

După o scurtă pauză, Camano continuă.

— Cât despre evanghelia după Satana şi craniul lui Ianus, ce credeţi că trebuie să facem?

— Trebuie să reluăm ancheta de la zero. Nu trebuie să precupeţim niciun mijloc, niciun efort

pentru a recupera aceste relicve înaintea Hoţilor de Suflete şi să distrugem apoi dovezile minciunii. Nu mai pierde vremea, cheamă-ţi cei mai buni legionari şi dă-le această sarcină.

— Asta am şi făcut, Sanctitate.

— La cine ai apelat?

— La cel mai bun dintre ei. Părintele Alfonso Carzo. Un exorcist pe care eu însumi l-am format. Ştie să distingă între mireasma sfinţilor şi duhoarea Satanei. Dacă există un om care poate găsi sursa răului care se răspândeşte, atunci el e acela.

PARTEA A PATRA

60

Teritoriile indienilor Yanomani, în inima pădurii amazoniene

Părintele Alfonso Carzo a ajuns la misiunea catolică Sao Joachim de Pernambuco, pierdută în hăţişurile junglei amazoniene, în urmă cu paisprezece ore. Acolo s-a trântit pe un hamac în care întotdeauna dormea un somn adânc, învecinat cu moartea, fără a se fi schimbat de straiele de drum, fără a fi scos măcar o vorbă. În jurul lui, pădurea virgină s-a cufundat şi ea într-o tăcere profundă.

Se împlineau trei săptămâni de când congregaţia Miracolelor îl tot fugărea pe părintele Carzo pe tot globul pentru a expertiza cazurile de posedare satanică, ce se înmulţiseră îngrijorător. Trei săptămâni de nopţi albe pierdute prin hoteluri sordide şi tot felul de mijloace de transport. Trei săptămâni de analizat semne şi de urmărit legiuni de demoni, a căror neobişnuită putere părea a vesti că forţele Răului erau pe cale de a se trezi.

Totul a început pe nesimţite, cu stigmatele Patimilor lui Iisus apărute pe trupurile unor călugări şi călugăriţe fără de vârstă. După aceea, prin întreaga lume, statuile Fecioarei au început să verse lacrimi de sânge, iar crucifixele s-au apucat să se îmbrăţişeze în timpul slujbelor. Au urmat miracolele, apariţiile şi vindecările inexplicabile. Contorul manifestărilor satanice a explodat, iar cazurile de posedare s-au înmulţit, căpătând proporţii îngrijorătoare. Aşa se face că o mână anonimă a format numărul de la Notre-Dame-du-Sinai, o mănăstire a cistercienelor cocoţată undeva, pe înălţimile din San Francisco, unde părintele

Alfonso Carzo îşi stabilise cartierul general de mare călător.

Notre-Dame-du-Sinai nu era o mănăstire ca oricare alta, iar zidurile ei, între care nu a pătruns niciodată picior de vizitator, slujeau drept azil unui număr de aproximativ cincizeci de exorcişti în retragere, al căror sacerdoţiu împotriva forţelor Răului le-a epuizat prematur şi trupul, şi spiritul. Toţi aceşti oameni au luptat împotriva arhanghelilor Infernului şi au fost ei înşişi posedaţi cel puţin o dată în decursul ministerului lor. Contaminarea prin contact: braţul posedatului scapă brusc din strânsoarea cătuşelor şi ţi se înfige-n gât. Această contaminare risca să se producă în general la sfârşitul exorcizării, când demonul devenea cu adevărat periculos. O adevărată furtună de urlete se declanşa atunci în camera în care ostaşul Domnului oficia împotriva Fiarei; de cele mai multe ori, asistenţii săi îl găseau după aceea lipsit de vlagă, cu părul albit şi chipul îmbătrânit şi plin de riduri din cauza celor văzute. Aşa s-a întâmplat cu fiecare dintre cei adăpostiţi la Notre-Dame-du-Sinai. Din acel moment teribil, moşnegii care acum tremurau din toate încheieturile aveau să păstreze pentru toată viaţa, în adâncul ochilor, amintirea terifiantă a intimităţii forţate cu Diavolul. Biete suflete moarte, al căror înveliş trupesc a fost lăsat pe seama mâinilor blânde şi pricepute ale călugăriţelor de la Notre-Dame-du-Sinai.

Congregaţia Miracolelor îl chema pe părintele Carzo ori de câte ori un caz de posedare scăpa de sub control. Aşa s-a întâmplat cu trei săptămâni în urmă, când părintele Carzo stătea liniştit pe o bancă şi respira cu nesaţ aerul sărat ce venea dinspre golf. Abia ce se întorsese dintr-o deplasare în Paraguay unde exorcizase un spirit ce susţinea că ar fi marele demon Astaroth, al şaselea arhanghel al Infernului şi marele prinţ al uraganelor. Unsprezece nopţi de luptă

încrâncenată, la capătul cărora Astaroth a dat brusc drumul prăzii. Prea uşor, totuşi, ca şi cum s-ar fi supus unui semnal, ca şi cum această posedare nu ar fi avut drept scop decât atragerea lui Carzo la celălalt capăt al lumii. O diversiune, da, aşa s-a gândit atunci preotul, strângându-şi ustensilele de exorcist. Şi a sărit în primul avion cu destinaţia San Francisco, unde şi-a regăsit bătrânii şi porumbeii.

După aceea, a sunat telefonul.

61

Era aşezat în parc, înconjurat de o duzină de exorcişti bătrâni care picoteau pe băncuţele lor, când a sunat telefonul cardinalului Camano. Era destul de răcoare, iar lumina crepusculului care străpungea norii aducea cu **o** ploaie de sânge.

Aruncând un ultim pumn de orez porumbeilor care gângureau la picioarele lui, Carzo a ridicat privirea către bătrâna călugăriţă ce se apropia. I-a întins un telefon fără fir. Suspinând agasat, a ales cel mai neutru ton cu putinţă pentru a-şi saluta interlocutorul.

— Ce-i, Eminenţă, legionarii noştri se sperie în continuare de jaluzele care se închid singure şi de uşi care scârţâie?

— Nu, Alfonso, de data asta e mult mai grav. Trebuie să pleci la drum cât mai repede.

Carzo se încordează.

— Vă ascult.

— Ni s-au semnalat cincizeci de posedări satanice rezistente la ritualul exorcist Vatican II.

— Dumnezeule! Cincizeci?

— Deocamdată.

— Care sunt simptomele?

— Posedaţii prezintă toate stigmatele puterilor malefice superioare. Au darul limbilor, vorbesc cu alte voci decât ale lor şi mişcă obiecte.

— Faţa şi corpul li s-au transformat?

— Da. Par a fi animaţi de o forţă supraomenească. Şi, mai ales…

— Mai ales?

— Ştiu lucruri pe care în mod normal nu ar trebui să le ştie. Lucruri despre cele din tării şi cele din adâncuri.

— Ce lucruri?

— Revelaţiile Fecioarei de la Medjugorje, de la Fatima, de la Lourdes şi de la Salem. Cele pe care nu le-am făcut niciodată publice. Ştiu, Alfonso. Ştiu şi despre Iad, ştiu şi despre Rai.

— Haideţi, Eminenţă, doar dracii nu ştiu nimic despre Rai.

— Eşti sigur?

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi vocea lui Camano răsună din nou în receptor.

— E mult mai grav. Posedaţii prezintă toţi aceleaşi simptome şi repetă toţi aceleaşi fraze, în exact aceeaşi limbă. Deşi nu se cunosc, nu au comunicat niciodată între ei şi locuiesc în regiuni diferite ale lumii. Sau, mai bine zis, locuiau în regiuni diferite.

— Adică?

— Sunt morţi, Alfonso. Toţi au murit cu câteva ore înainte de a deveni posedaţi. Erau pe catafalc, vegheaţi de rude, când au început să apară primele semne.

— Ce Dumnezeu, Eminenţă, doar ştiţi că e imposibil! Puterile Răului nu au puterea nici de a resuscita, nici de a poseda morţii!

— Şi atunci de ce spun toţi că te cunosc, Alfonso? De ce vor să vorbească anume cu tine? Cu tine, şi cu nimeni altcineva? Trebuie să te întorci cât poţi de repede. Trebuie să… te întorci…

— Alo? Eminenţă? Eminenţă, mă auziţi?

Telefonul a început să ţiuie atât de puternic, încât Carzo s-a văzut obligat să-l îndepărteze de ureche. Apoi zgomotul s-a risipit la fel de repede pe cât a apărut şi telefonul s-a cufundat într-o linişte de mormânt. În acelaşi moment, un vânt

îngheţat a îndoit coroana arborilor şi un miros de violete s-a infiltrat în gâtlejul exorcistului. Un miros pe care Carzo îl cunoştea mai bine decât oricine.

— Eminenţă?

— Nu te băga în asta, Carzo. Vezi de mâncarea porumbeilor tăi, căci, dacă nu, îţi mănânc eu sufletul.

Lui Carzo i se făcu părul măciucă atunci când auzi vocea de mort ce răsuna din receptor.

— Cine eşti?

— Ştii prea bine, Carzo.

— Vreau să te aud pe tine spunând-o.

În loc de răspuns, exorcistul încremenit avu parte de un adevărat concert de mugete. Urletele posedaţilor de care vorbea Camano, legaţi de paturile lor, şi care îşi scuipau numele pentru a-l atrage la ei. În mijlocul acelui concert de mugete exorcistul a captat voci care invocau numele demonilor celor trei religii ale Cărţii în latină, ebraică şi arabă. Apoi, bătrânii exorcişti adormiţi pe băncile parcului au ridicat capetele şi de pe buzele lor imobile au ţâşnit cu totul alte voci decât cele pe care părintele le cunoştea atât de bine.

— Numele meu este Ganesh.

— Eu sunt Rătăcitorul.

— Loki, Mastema, Abrahel şi Alrinach.

— Sunt Adramelech, marele cancelar al Infernului.

— Adag narod abbadon! Sunt Distrugătorul!

— Eu sunt Astaroth, nu îţi aminteşti de mine, Carzo?

— Belial, eu sunt Belial.

— Numele meu e Legiune.

— Suntem Alu, Mutu şi Humtaba.

— Suntem Seth, Lucifer, Mamon, Belzebuth şi Leviathan.

— Azazel, Asmoug, Arhimane, Durga, Tiamat şi Kingu. Suntem aici. Suntem cu toţii aici.

Bărbiile bătrânilor au recăzut în piept; păreau a fi adormit din nou cu toţii. Pe fir s-a auzit un *clic.* Carzo se pregătea să închidă, când observă că cerul se acoperea de nori negri, ciudaţi, iar cei câţiva porumbei pe care îi hrănea cu câteva clipe în urmă se făcuseră sute, risipiţi peste tot, prin iarba şi arborii parcului. O armată de zburătoare tăcute care se găinăţau şi băteau furioase din aripi, înconjurându-l încet, încet.

— Fugiţi, părinte, fugiţi!

Ţipetele bătrânei călugăriţe l-au smuls pe Carzo din toropeală. Ridicând privirea, exorcistul a realizat că ceea ce luase el drept nor de furtună era de fapt un imens stol compact de grauri, a cărui avangardă se îndrepta în picaj spre parc şi mănăstire. În vreme ce cucernica femeie îi făcea scut din trupul ei, Carzo sărea două câte două treptele terasei.

În acelaşi moment, armata de zburătoare s-a aruncat asupra bătrânilor adormiţi şi a călugăriţei care îşi agita braţele. La adăpost, de după geamurile mănăstirii, Carzo a văzut cu groază cum această masă năucitoare de pene şi ciocuri s-a repezit asupra prăzii. A auzit ţipetele nefericitei în clipa în care zburătoarele i-au spart ochii. Cu gâtlejul plin de pene, călugăriţa a căzut în genunchi; ţipetele ei s-au stins. Carzo era pe punctul de a alerga după ajutor, când o ploaie de proiectile s-a năpustit asupra geamurilor mănăstirii, pocnete surde, repetate, pe care la început le-a luat drept grindină. Însă uitându-se mai atent spre parc, privirea i-a îngheţat: iarba se înnegrea văzând cu ochii de cadavre de grauri, pietre se izbeau în geamuri, stropind cu jeturi de sânge la fiecare impact. Când o duhoare leşinată de violete l-a sufocat din nou, Carzo a înţeles că porţile Iadului stăteau să se deschidă.

Misiunea de la Sao Joachim era un minuscul punct negru în mijlocul imensităţii pădurii virgine. Aici a ajuns în cele din urmă părintele Carzo tot

urmărind pista posedaţilor lui Camano, în acest colţ de lume pe care toate indiciile îl desemnau drept loc al posedării supreme.

Carzo a aterizat la Manaus într-o noapte umedă; acolo îl aştepta o pirogă, care a luat-o în susul Rio Negro. Din acest periplu exorcistul păstra doar câteva amintiri confuze: ceaţa sufocantă care plutea deasupra fluviului, clipocitul vâslelor, hoardele de ţânţari, febra şi teama care începuse să-i macine învelişul de carne… Şi ţipetele. Urlete aproape omeneşti care se înălţau din sălbăticie. Pe măsură ce se apropiau de teritoriul misiunii, asupra pădurii s-a abătut liniştea. Ca şi cum toate animalele ar fi murit sau ar fi fost puse pe fugă de o putere invizibilă.

La apus, Carzo a zărit câţiva indieni Yanomani care îi pândeau sosirea înghesuiţi pe un ponton aruncat peste apele învolburate ale Rio Negro. Iată unde l-au purtat paşii, de la zgârie-norii din San Francisco până la debarcaderul acesta primitiv unde îl aştepta Fiara.

Nu era prima dată când Carzo venea la triburile Yanomani; le mai ceruse părerea şi în trecut şamanilor asupra demonilor pădurii şi cursurilor de apă. Au vorbit şi despre droguri, acelea pe care ei le mestecau pentru a putea vedea sufletele morţilor rătăcind prin tenebre. Şi despre puterile diabolice ale zeului jaguar, despre păianjenii veninoşi şi despre păsările nopţii. Erau, toate acestea, forţe malefice similare celor pe care exorcistul le urmărea în „lumea fără arbori” – ba chiar într-atât de asemănătoare, încât i se mai întâmpla lui Carzo să folosească incantaţiile şi poţiunile indienilor Yanomani pentru a alunga propriii lui demoni.

Şamanii au fost cei care au semnalat misiunii din Pernambuco povestea unei adolescente din trib care prezenta semnele posedării supreme. Era vorba de o prinţesă Yanomani pe nume Maluna, ale cărei voce şi trup au început să se transforme când luna a intrat în descreştere.

Cu câteva zile înainte, un rău straniu se abătuse asupra pădurii, distrugând izvoarele şi omorând animalele. Războinicii care se întorceau de la hotarele teritoriilor Yanomani povesteau că pe trunchiurile arborilor seculari apăruse un fel un fel de putreziciune gri: o lepră greţoasă care rodea scoarţa şi otrăvea seva copacilor uriaşi.

Răul se răspândise apoi cu repeziciune la maimuţe şi la păsări, ale căror cadavre pietrificate zăceau la tot pasul prin pădure. După aceea, femeile însărcinate ale tribului începuseră să sângereze, iar şamanii fuseseră nevoiţi să îngroape micile cadavre malformate pe care acele pântece bolnave le scuipaseră înainte de termen. În acel moment începuse şi prinţesa Maluna să se transforme şi să urle tot soiul de blestemăţii în limba misionarilor. Tot atunci, şamanii se grăbiseră să îi anunţe pe preoţii albi că în pădurea lor intraseră demoni necunoscuţi care aduceau cu ei răul cel mare care măcina cealaltă lume, lumea fără de arbori.

63

— Treziţi-vă, părinte.

Lac de sudoare, Alfonso Carzo deschide ochii şi vede faţa rotundă a părintelui Alameda, superiorul misiunii, aplecată asupra lui. Simţind răsuflarea bunului confrate, Carzo se strâmbă: Alameda băuse iar vin de palmier pentru a-şi alunga spaimele. Exorcistul închide iar ochii şi suspină adânc, epuizat. I se părea că fiecare celulă din corpul lui îl roagă să rămână întins şi să doarmă, să doarmă până la moarte. Era pe punctul de a ceda ispitei când mâinile mari ale părintelui Alameda îl zgâlţâiră din nou.

— Părinte, trebuie să luptaţi. Fiara vrea să dormiţi.

Deschizând cu mare greutate ochii, părintele Carzo se răsuceşte înspre peretele despărţitor al

colibei. Afară întunericul începea să se risipească. Ceaţa care se ridica de pe Rio Negro invadase poieniţa în care se aflau clădirile misiunii: o capelă din buşteni şi un şir de colibe din chirpici. Fără dispensar, fără doctor, fără grup electrogen, nici măcar plase împotriva ţânţarilor. Asta era misiunea de la Sao Joachim: spinul din grădina Edenului.

Părintele Carzo se mişcă greu, foarte greu în hamac şi ascultă liniştea. De obicei, în apropierea zorilor se trezeau papagalii şi maimuţele urlătoare, care dădeau semnalul de începere a marelui concert al pădurii fără de sfârşit. Dar degeaba ciuleşte urechea părintele Carzo: pădurea rămâne tăcută.

Exorcistul se ridică şi îşi afundă mâinile în doniţa cu apă pe care Alameda i-a pus-o la îndemână. O apă uscată. Asta e senzaţia care îl năpădeşte în timp ce se spală pe faţă: mângâierea acelei ape odinioară revigorante nu mai izbuteşte să îi alunge toropeala ce i-a cuprins spiritul.

După ce se şterge cu dosul rasei, părintele Carzo examinează coşul cu fructe pe care i-l întinde Alameda. Sferturi de papaia şi de ananas sălbatic pe care misionarul le-a ras până la carne pentru a îndepărta stratul de putregai gri care a invadat totul. Carzo ia o gură de fruct aţos şi mestecă fără nicio plăcere pulpa lipsită de gust. Asemenea apei, acea hrană de obicei atât de zemoasă părea acum golită de substanţă. Pădurea era pe moarte.

64

Părintele Carzo aruncă o ultimă privire la neînsemnatele arme liturgice pe care şi le adusese pentru lupta ce avea să urmeze: un şirag de mătănii, o tigvă cu apă de Fatima şi cartea lui tocită de exorcist. Porni apoi în urma părintelui Alameda, printre colibele pustii ale misiunii. La rădăcina arborilor seculari, în acel cimitir uriaş de ramuri şi muşchi, aerul încărcat de praf şi putregai

este încremenit şi sumbru. Nicio adiere nu clinteşte crengile. Nici măcar zgomotul paşilor în frunzele moarte nu pare a tulbura impunătoarea linişte a locurilor.

În cele mai multe dintre cabanele pe care cei doi bărbaţi le lasă în urmă, cadavre umflate sunt răsturnate prin hamace, în poziţii care demonstrează caracterul fulgerător al morţii. Alcoolic şi pe jumătate nebun, Alameda este unicul supravieţuitor.

Pădurea pare a se zbârci sub ochii lui Carzo. Lepra mohorâtă şi apăsătoare care i-a invadat inima a ajuns până la hotarele misiunii; lianele, odinioară pline de fructe, atârnă acum ca nişte bucăţi de funie. Şi pământul îşi schimbă culoarea. Lumina care se infiltra printre ramuri şi-a pierdut dintr-odată strălucirea, ca şi cum cei doi călugări ar fi trecut o frontieră invizibilă. Carzo îşi priveşte mâinile. Cele din jurul lui au căpătat, toate, aceeaşi culoare cenuşie care sufocă pădurea, de la pielea propriilor mâini până la verdele pal al tufişurilor.

— Aici e.

Cu privirea aţintită în direcţia indicată de Alameda, părintele Carzo observă o cărare care ducea la faleză. La baza stâncii, o deschizătură marca intrarea unui templu precolumbian a cărui boltă, năpădită de vegetaţie, a scăpat neobservată de generaţii de exploratori. Arborii din jurul edificiului păreau pârjoliţi, iar pământul ajunsese un fel de praf, ca şi cum ar fi fost măcinat de un incendiu de proporţii, care ar fi durat zile întregi.

Carzo mijeşte ochii şi observă că bolta templului e zidită într-un perete de bolovani lipiţi între ei cu un mortar făcut din noroi uscat şi paie. În cele două coloane care susţin bolta au fost cioplite efigii ale unor divinităţi străvechi: zeul pădurii, Quetzalcoatl, şi Tlaloc, prinţul ploilor, respectiv al optulea stăpân al zilelor şi al nouălea domn al nopţilor. Lui Carzo îi stă inima-n loc. Un templu aztec.

— Ce-i aici, părinte Alameda?

Evitând să-l privească în ochi pe exorcist, preotul se uită fix la vălătucii de ceaţă care ies din gura edificiului.

— Părinte Alameda, când ai văzut-o ultima oară pe posedată?

— Acum o săptămână.

— Începuse deja să se transforme?

Când auzi râsul sinistru al misionarului, lui Carzo îi îngheţă sângele în vene.

— Să se transforme?! Fir-ar să fie, părinte, acum o săptămână picioarele ei erau despicate precum copitele, iar faţa semăna cu…

— Cu ce, Alameda? Cu ce semăna faţa ei?

— Cu un liliac, părinte Carzo! Cu un liliac. Îți imaginezi una ca asta? Cu un blestemat de liliac!

— Calmează-te, Alameda.

— Să mă calmez?

Şi îl strânge atât de tare de umăr, că exorcistul se schimonoseşte de durere.

— Să vedem noi dacă vei mai fi la fel de calm după ce vei intra în templu. Eu am făcut pe mine ca o copiliţă şi am simţit că mi se usucă testiculele când am văzut chestia aia.

— Ţi-a vorbit?

Alameda pare încremenit de spaimă. Carzo repetă:

— Chestia aia ţi-a vorbit?

— M-a întrebat ce caut în locurile astea. Doamne, dacă i-ai fi auzit vocea când mi-a adresat întrebarea…

— Ce i-ai răspuns?

— Păi… nu îmi amintesc… Cred că… Nu, nu îmi amintesc.

— Chestia aia te-a atins?

— Nu ştiu…

Carzo îl înşfacă pe misionar de gulerul sutanei.

— Trezeşte-te, Alameda! Da sau nu? Te-a atins sau nu?

Preotul a deschis gura să răspundă, dar nu apucă, pentru că din măruntaiele pământului se aude un urlet înfiorător. Sub privirea lui Carzo, părul misionarului începu să albească, în vreme ce chipul i se descompunea cu o viteză năucitoare.

— Auzi? E numele tău! Ţi-a strigat numele! Îi e foame. Oh, Doamne! Da, moare de foame.

— Alameda, blestemăţia aia te-a atins?

— Mi-a înghiţit sufletul, Carzo. Mi-a arătat ceea ce nu ar fi trebuit să văd niciodată şi a stins flacăra ce ardea în mine.

— Ce ţi-a arătat?

— Ai să afli în curând, părinte. Da! Blestemăţia o să-ţi halească sufletul şi atunci ai să afli!

Lăsând sultana lui Alameda, exorcistul aprinde o torţă şi păşeşte pe sub bolta templului. Înăuntru era atât de frig, că răsuflarea se condensă instantaneu. Suflându-şi în pumni pentru a-şi dezmorţi degetele, Carzo o apucă pe un coridor de piatră care coboară în pantă lină spre tenebre. Nu făcuse mai mult de câţiva metri, când o adiere îngheţată aduse până la el ţipetele lui Alameda, care rămăsese, asemenea unei umbre, la intrarea în subteran.

— Dumnezeu e în Iad, Carzo! E stăpânul demonilor, e stăpânul sufletelor damnate, e stăpânul fantomelor care bântuie prin tenebre! Asta am văzut când m-a atins blestemăţia! Totul e fals. Tot ce ni s-a spus e fals. Ne-au minţit, Carzo! Pe amândoi ne-au minţit!

Ecoul glasului spart al lui Alameda răsună îndelung în măruntaiele pământului. Apoi tăcerea se prăvăli din nou asupra părintelui Carzo, care înainta fluturându-şi torţa.

65

În spatele geamurilor fumurii ale maşinii FBI, Parks priveşte cum aleargă străzile Bostonului. Oamenii se înghesuie pe trotuarele cenuşii,

grăbindu-se să scape de ploaia îngheţată care răpăie pe parbriz.

— Unde mergem?

Niciun răspuns. Parks se întoarce: chipul lui Stuart Crossman pare imobil in lumina slabă. Directorul FBI are tenul palid şi e tras la faţă, asemenea celor care arareori văd lumina zilei. De talie mijlocie, Crossman are mâinile fine şi o constituţie delicată. Nu e deloc genul atletic, recrutat de obicei de federali. Dar e suficient să se uite o dată la tine, pentru a-i uita statura: are nişte ochi negri şi rotunzi care îţi îngheaţă sângele în vene. Cu un minimagnetofon fixat în ureche, Crossman tocmai ascultă raportul autopsiei lui Caleb. Când în sfârşit se hotărî să îi răspundă, vocea îi era atât de scăzută, încât Marie avu sentimentul că şeful vorbeşte cu el însuşi, nu cu ea.

— La aeroport. O cursă United pentru Denver decolează în douăzeci de minute.

— Ce vrei să fac în Colorado în anotimpul ăsta? Să pozez avalanşele?

Stuart Crossman deschide un dosar, se uită peste primele pagini. Apoi îşi îndreaptă privirea rece asupra lui Parks.

— Cele patru tinere asasinate de ucigaşul din Hattiesburg erau călugăriţe ce aparţineau uneia dintre cele mai secrete congregaţii ale Vaticanului. Autorităţile de la Roma le-au trimis aici pentru a ancheta o serie de crime petrecute în mănăstiri din Statele Unite.

— Glumeşti?

— Ţi se pare că aş glumi?

— Da’ ce erau agentele astea de la Vatican? Călugăriţe în civil cu laţuri de sugrumat disimulate în mătănii şi flinte în poşetuţe?

— Cam aşa ceva.

După o clipă de tăcere, Crossman reia:

— L-am sunat dimineaţă pe cardinalul de Boston pentru a-i cere explicaţii. Mi-a spus că Vaticanul dispune de propriile lui servicii

poliţieneşti şi că Sfântul Scaun nu trebuie să dea socoteală nimănui.

— Şi ce-i cu crimele pe care călugăriţele astea erau însărcinate să le ancheteze?

— În vreme ce tu te relaxai la spital, noi ne-am dus să scotocim prin camerele de motel şi prin apartamentele sordide pe care le-au închiriat cele patru când au ajuns la Hattiesburg. Am descoperit acolo calculatoare ultimul răcnet, munţi de cărţi de credit din lumea întreagă şi decupaje din ziare. Analizând hard diskurile, am aflat că cele patru călugăriţe îl urmăreau pe Caleb de luni întregi. Păstrau legătura între ele prin intermediul anunţurilor de mică publicitate din diferite ziare – fie cotidiene naţionale de mare tiraj, fie fiţuici locale, în funcţie de locul în care se aflau. Aşa se urmau una pe alta din ţară-n ţară şi se întâlneau ori de câte ori considerau necesar.

— Dar de ce anunţuri în ziare, dacă tot dispuneau de aparatură de ultimă generaţie şi de internet?

— Dac-aş şti…

Un nou moment de tăcere.

— Unul dintre ultimele mesaje găsite a fost publicat acum câteva săptămâni de Mary-Jane Barko în *Boston Herald.* Câteva rânduri strecurate între anunţurile de întâlniri şi ofertele de joburi.

— Ce fel de mesaj?

Crossman ia o filă din dosar şi citeşte cu voce tare:

— *Dragelor. Imaginaţi-vă, l-am găsit pe Bunicul la Hattiesburg, Maine. Veniţi repede.*

— Bunicul?

— Numele de cod pentru Caleb. E mesajul care le-a adus acolo pe celelalte.

— Apoi?

— Mary-Jane Barko dispăruse deja când coreligionarele ei au ajuns la Hattiesburg. Au fost nevoite să reia ancheta din punctul în care o lăsase ea. Ca şi Mary-Jane, şi-au găsit şi ele slujbe de

ospătăriţe şi au aşteptat ca ucigaşul să facă primul pas. Iată cum sună ultimul mesaj apărut în *Hattiesburg News* pe data de 11 iulie, a doua zi după dispariţia Patriciei Gray: *Dragă Sandy. Nicio veste de la verişoara noastră Patricia. Ne putem întâlni în seara asta la locul obişnuit?* Este semnat de Dorothy Braxton şi îi este adresat lui Sandy Clarks, ultima călugăriţă sosită la Hattiesburg. Credem că cele două supravieţuitoare s-au întâlnit în acea seară la liziera pădurii Oxborne şi de acolo au dispărut şi ele.

— Ca şi Rachel.

Încuviinţând din cap, Crossman întoarce paginile dosarului.

— Cu douăzeci şi patru de ore înainte de a muri, Rachel a dat şi ea un anunţ în *Hattiesburg News.* Probabil că a dat de anunţurile călugăriţelor, în timp ce ancheta dispariţia lor. Le-a copiat stilul şi a semnat cu prenumele. Şi-a fixat o întâlnire cu verişoarele dispărute.

— N-ar fi trebuit să facă una ca asta.

— Şi tu ai fi făcut la fel.

— Altceva?

— Agenţii noştri au scormonit temeinic prin saltelele şi lucrurile lor. Au descoperit un dosar consistent, din care fiecare din cele patru avea câte o copie. Rapoarte de anchetă cu fişe de semnalmente şi fotografii, pe care fiecare dintre ele le actualizau pe măsură ce cercetările înaintau. Aşa am aflat că acele crime pe care le anchetau au fost comise în mănăstirile unui ordin extrem de secret, cel al pustnicelor. E vorba de bunicuţe care trăiesc rupte de lume în schituri fortificate, în mijlocul munţilor. Nu văd niciodată pe nimeni din exterior şi au făcut legământ de tăcere. În mod oficial, în afară de a se ruga pentru sufletele noastre, ale păcătoşilor, se ocupă de recondiţionarea vechilor manuscrise ale Bisericii, cum ar fi Biblia în arabă şi tratatele medievale despre tortură.

— Şi?

— Şi toate acele crime prezintă acelaşi mod de operare cu cel folosit de Caleb la Hattiesburg.

— La dracu'…

— Ultima, pe care cele patru au anchetat-o chiar înainte de a fi ele însele pironite pe cruce, a avut loc într-o mănăstire pierdută prin munţii Stâncoşi, pe lângă Denver, Colorado. Şi ajungem la cursa United, care te aşteaptă doar pe tine pentru a putea decola.

— Am înţeles. Altceva, nimic?

— Ba da. Mai ştim că cele patru dispărute din Hattiesburg au descoperit în cele din urmă legătura dintre toate acele crime.

— O răzbunare?

— Mai curând un blestem.

— Adică?

— Toate pustnicele asasinate erau bibliotecare pricepute şi specializate în recondiţionarea manuscriselor interzise ale Bisericii, cele pe care Vaticanul le doseşte de veacuri prin catacombele schiturilor şi mănăstirilor sale. Ştim că ucigaşul căuta unul dintre acele manuscrise.

— Vrei să spui că toate femeile alea au murit din cauza unei cărţi?

— Nu e vorba despre o carte oarecare, Parks. E un manuscris foarte vechi, care ar conţine revelaţii periculoase pentru stabilitatea Bisericii.

— Are vreun nume, cartea asta?

— Evanghelia după Satana.

— Bingo, am priceput de ce Vaticanul nu vrea să transpire povestea asta.

Făcând slalom printre bălţi, maşina se opreşte în faţa terminalului de plecări al aeroportului din Boston. Parks coboară şi îşi ia geanta pe care i-o întinde şoferul lui Crossman.

— O ultimă chestiune. Casa Albă m-a sunat dimineaţă, pe firul direct.

— Cine anume?

— Bancroft, consilierul acela enervant de la Preşedinţie. Mi-a zis că ancheta asupra ucigaşului din Hattiesburg cade în sarcina autorităţilor locale din Maine, întrucât cele patru călugăriţe au fost asasinate în jurisdicţia lor. Cred că Vaticanul a făcut presiuni asupra preşedintelui pentru a muşamaliza afacerea.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Să se ducă dracului.

— Şi altceva?

— I-am spus rahatului ăluia cu ochi că asasinatele au trecut nu doar graniţele statului Maine, ci chiar şi frontiere Statelor Unite.

— Ce vrei să spui?

Crossman îi întinde lui Parks o copie a dosarului descoperit la dispărutele din Hattiesburg.

— În timp ce doctorii de la Liberty Hali iţi oblojeau rănile, nouă, ăstorlalţi, ne-a venit ideea de a scormoni prin principalele cotidiene din lume. Şi am găsit anunţuri similare date de călugăriţele noastre prin vreo cincisprezece ziare din întreaga lume. Apoi am luat legătura cu serviciile de poliţie din ţările respective pentru a afla dacă s-au semnalat şi la ei cazuri de dispariţii sau alte crime ritualice.

— Şi?

— În ultimele şase luni au fost comise treizeci de asasinate identice.

— Călugăriţe?

— Pustnice, Parks. Treizeci de pustnice bătrâne pironite pe cruce şi eviscerate. Obrazul cirotic al lui Crossman dispare în spatele geamului fumuriu. Cu ploaia răpăindu-i pe umeri, Parks se uită după maşina care se topeşte în valul dens al traficului.

66

Înaintând în întuneric, părintele Carzo înalţă privirea spre pata de lumină pe care flacăra torţei o proiectează pe tavan. Încremeneşte. Pereţii şi bolta

subteranei sunt acoperite de fresce şi basoreliefuri pe care aztecii le-au meşterit pentru a lăsa o urmă a trecerii lor prin bazinul Amazonului. În mod cert, un trib care a fost nevoit să părăsească înălţimile platourilor din Yucatan pentru a fugi de conchistadori. O comoară inestimabilă care a traversat veacurile în genunea neclintită a muntelui.

Carzo înalţă torţa până când flacăra aproape mângâie bolta. Cască ochii. Prima frescă reprezintă un fel de grădină pierdută în mijlocul pădurii virgine, un loc paradiziac în care o perdea de vegetaţie ascunde un lac alimentat de cascade de apă limpede. Peste tot, arbori încărcaţi de fructe îşi aştern umbra asupra peisajului. Pe plaja de pe malul lacului, un bărbat şi o femeie de o tulburătoare nuditate îşi întind plasele. Sunt olmecii, strămoşii aztecilor, o civilizaţie care a dispărut în mod misterios la începutul erei noastre. Lui Carzo i se pune o gheară în gât. Frescele trebuie să fi fost făcute de azteci, în încercarea de a povesti ce s-a întâmplat cu strămoşii lor. Avea în faţă, probabil, testamentul olmecilor.

Conform desenului, cei doi indieni care îşi aruncă plasele în lac se numesc Kal şi Kella. Uitându-se mai bine la ei, Carzo îşi dă seama că ceva nu se leagă. Ceva încă neidentificat, dar care i-a declanşat imediat un semnal de alarmă în minte. Mijeşte ochii şi se concentrează asupra indiencei. Şi ceea ce vede într-un sfârşit îi îngheaţă sângele în vene.

Apa lacului îi ajunge bărbatului până la genunchi, iar femeii până la coapse. Deasupra pubisului fără păr al femeii, pântecele ei plat şi neted nu prezintă nicio adâncitură, nici cea mai vagă lovitură de daltă în locul în care artistul ar fi trebuit să indice prezenţa buricului. Carzo examinează şi ombilicul bărbatului. Aceeaşi piele netedă şi, după toate aparenţele, tare; de la sex până la stern – nici cea mai mică urmă de buric.

Carzo îşi şterge fruntea de sudoare. Ca şi în reprezentările creştine a lui Adam şi a Evei în Grădina Raiului, absenţa ombilicului de pe trupurile celor doi olmeci înseamnă că nici nu au fost concepuţi de pântece omenesc, nici hrăniţi de placenta unei mame. Sunt primii-născuţi creaţi de Dumnezeu. Ceea ce înseamnă, din nou, că acel peisaj în culori stinse pe care îl admira Carzo nu putea fi decât paradisul pierdut al olmecilor.

Înaintând cu paşi lenţi, exorcistul trece la frescele următoare. Pe un basorelief căruia timpul i-a îndulcit asperităţile, o divinitate luminoasă îi arată femeii olmece fructul unui arbore din care nu are voie să mănânce. Dar tulburată de zeul jaguar care o vizitează în vis, tânăra indiancă nu ascultă porunca Luminii, iar Lumina se stinge pentru vecie. Şi atunci se produsese un cataclism, un uragan sau un cutremur. Cerul a devenit negru şi, pe fresca următoare, cascadele care se varsă în lac încep să scuipe sânge. Lipsiţi de lumină, arborii se usucă şi pe trunchiuri apare un strat de mucegai. Aceeaşi lepră gri care invada acum teritoriul indienilor Yanomani.

Carzo căscă bine ochii. Pe fresca următoare, tânăra olmecă strigă în tăcere în timp ce zeul jaguar o violează în mijlocul rămăşiţelor paradisului. Carzo nu reuşeşte să îşi dezlipească ochii de la scenă. Este el însuşi zeul jaguar. Aproape că îşi simte sexul deflorându-l pe acela al tinerei indience, simte acea bestialitate insinuându-se în el. Răul absolut – ca şi cum fresca s-ar fi impregnat de sacrilegiul pe care-l descria.

Carzo înaintează. Rodul zeului jaguar a rotunjit pântecele femeii. Alungaţi din paradis, cei doi olmeci rătăcesc prin junglă. Ajung la ţărmul oceanului. Exorcistul observă că faciesul lor s-a schimbat, spinarea li s-a îndoit, iar mâinile le atârnă acum până la pământ.

Sub torţa exorcistului veacurile dansează unul după altul. Zorii omenirii. Vulcani, insule înghiţite

de ape. Păsări gigantice străbat cerurile. Carzo vede imensităţile înstelate, alinierile planetare şi comete care brăzdează noaptea. Îi vede şi pe descendenţii zeului jaguar care se târăsc prin smârcuri.

Exorcistul încremeneşte: fresca următoare înfăţişează războinici olmeci îngenuncheaţi într-o grotă. Un mesager celest, al cărui chip este învăluit într-un nimb arzător, pluteşte deasupra lor. Carzo înalţă flacăra. Din mâinile acestuia curg şiroaie de scântei: le dezvăluie olmecilor taina focului. Pe măsură ce îşi înalţă torţa înspre boltă, ochii lui Carzo se măresc de uimire. Se ridică pe vârfuri, să zărească mai bine chipul mesagerului.

Dumnezeule, e imposibil.

Acest trimis al cerului pe care, la lumina torţei, exorcistul îl recunoaşte imediat este cel însărcinat de Dumnezeu să-i anunţe Fecioarei Maria naşterea lui Iisus. Este acelaşi care, şase sute de ani mai târziu, i-a inspirat lui Mahomed versetele Coranului: arhanghelul Gabriel.

67

Roma, Cetatea Vaticanului

Trei ore. Dacă e să ne luăm după pendul, de exact trei ceasuri Sanctitatea Sa nu mai poate articula niciun cuvânt, nu se mai poate mişca. S-a întâmplat dintr-odată, exact când bătrânul întindea mâna să ia clopoţelul de pe noptieră. La început, gestul acela simplu s-a derulat fără niciun incident, mâna descărnată înaintând către obiect, articulaţia cotului desfăcându-se, musculatura umărului contractându-se dureros. Apoi, în clipa în care degetele suveranului pontif au intrat în contact cu suprafaţa metalică a clopoţelului, senzaţia de rece a dispărut brusc. Cu toate acestea, tot acolo era, blestematul de clopoţel; de dispărut, a dispărut doar senzaţia prezenţei sale. Ca şi cum moleculele

din care era alcătuit s-ar fi pulverizat deodată într-o ploaie invizibilă şi tăcută. Amorţeala s-a propagat apoi din braţ în umăr, iar Sanctitatea Sa şi-a dat seama că e ceva în neregulă. În străfundul creierului său a răsunat ceva, ca un fel de pocnitură. O venă care se umflă şi explodează la suprafaţa membranelor meningeale, sângele care scapă din strânsoarea vasului şi umple cavitatea craniană, comprimând ariile vorbirii şi mişcării. Aşa se face că bătrânul s-a trezit închis într-un cotlon din el însuşi. Din acel moment, Sanctitatea Sa asculta pendulul marcând secundele cu ochii larg deschişi asupra unei lumi ale cărei luciri ajungeau la el precum acelea de pe altă galaxie.

Un zgomot. Papa ciuleşte urechea. În depărtare, clopotele bazilicii Sfântul Petru cheamă la rugăciunea amiezii. Dintr-odată îşi aminteşte… îşi aminteşte de întrevederea din zori cu cardinalul Camano. Îşi aminteşte de secretarul lui particular punând o carafă cu apă pe măsuţa joasă. Îşi aminteşte de gustul sălciu care i-a năvălit în gură şi de greaţa care i-a strâns stomacul. După plecarea lui Camano, s-a întins puţin, ca să-şi refacă forţele pentru ceremonia de deschidere a conciliului. Suveranul pontif a adormit. A visat despre cardinalii Fumului Negru şi despre Hoţii de Suflete, despre Ianus urlând pe cruce şi despre cerul gol de deasupra lui. S-a deşteptat tresărind speriat, cu gura uscată şi capul greu. Inima îi bătea slab, ba şi vederea părea a-i fi pălit. De aceea s-a întins să ia clopoţelul de pe noptieră. Din cauza acelui gust sălciu în gură. *Oh, Doamne, fie-ţi milă de mine…*

Înnebunit de groază, papa încearcă acum să îşi mişte braţele şi picioarele. Eforturile îi sunt întrerupte de un zgomot de paşi. Încearcă să îşi întoarcă privirea înspre cel care se apropie, dar din nefericire ochii îi rămân fixaţi în tavan. Un curent îi atinge obrazul. Şoapte. Oameni care se apleacă asupra lui, o mână care îi ia pulsul. Recunoaşte

faţa medicului personal, fruntea ridată a menajerei, precum şi chipurile trase ale celor doi protonotari apostolici, ale căror priviri înnegurate te duc cu gândul la ce-i mai rău.

Tot acest nor de murmure şi voci îndepărtate se frământă minute bune deasupra lui; apoi, doctorul îşi scoate stetoscopul şi îi fixează capătul metalic pe piept, căutându-i inima. N-o găseşte. Clatină încet din cap şi îşi strânge instrumentul. Cuprins de panică, papa încearcă să adreseze un semn acelei adunări de idioţi care îl cred mort. Ar fi suficient un freamăt, o imperceptibilă zbatere a pleoapelor. Sau o infimă modificare a intensităţii privirii. Da, asta ar fi soluţia! Un sentiment, o emoţie, o mică flacără la suprafaţa stinsă a cristalinului său.

Bătrânul încerca să străpungă stratul vitros care îi acoperea ochii când o lumină orbitoare îi traversează corneea şi luminează dinlăuntrul cotlonul de minte în care s-a refugiat conştiinţa lui. Înarmat cu o lampă, practicianul îi analizează pupilele. Nu se contractă deloc sub efectul luminii. Atunci,

Sanctitatea Sa îl aude pe medic suspinând preling şi anunţându-i pe ceilalţi că Sfinţia Sa nu mai este printre ei.

Papa se zbate din toate puterile ca să-i atragă pentru ultima oară atenţia; uşa apartamentului scârţâie. Zgomot de paşi. Murmurele se estompează, iar cei aplecaţi asupra lui se retrag, pentru a-i ceda locul bărbatului care tocmai intrase. Trăsăturile cardinalului interimar se conturează din ce în ce mai puternic în câmpul vizual al bătrânului. El e însărcinat oficial cu constatarea decesului său. Bătrânul şi dragul de Campini. Da, el îşi va da seama că Sanctitatea Sa e în viaţă. El va declanşa alerta. Apoi papa va fi transportat la clinica Gemelli, unde va fi pus sub asistenţă respiratorie şi, în toate colţurile lumii, un miliard şi jumătate de credincioşi vor începe să se

roage pentru însănătoşirea lui. Da, asta se va întâmpla. Când Campini îi apropie o oglindă de buze, bătrânul îşi mobilizează din nou toate forţele pentru a expira firicelul acela de răsuflare care să ateste că viaţa încă nu părăsise coaja trupului. Simte cum i se contractă esofagul şi, în timp ce interimarul ridică oglinda pentru a-i examina suprafaţa, papa zăreşte urma de abur formată pe suprafaţa ei. Campini îşi va da cu siguranţă seama că ceva nu e în regulă. Nu se poate să-i scape această urmă de condens care deja începe să se resoarbă sub efectul căldurii din cameră. Gata! Papa citeşte în ochii interimatului că a reperat urma de abur. Dar ce aşteaptă pentru a anunţa medicul şi a declanşa alarma?

Prin fanta îngustă a ochilor pe jumătate închişi, Sanctitatea Sa analizează lucirea care scânteiază în ochii lui Campini: speranţă şi fericire? Papei îi îngheţă sângele în vene. Nu, flacăra asta care joacă în ochii primului prelat al Vaticanului e cu totul altceva. Bucurie. Bucurie şi ură. *Dumnezeule, se preface că n-a văzut nimic…*

După ce şterge cu grijă oglinda şi o pune în buzunarul sutanei, se uită atent la ochii morţi care îl fixează. Se apleacă şi şopteşte la urechea papei.

— Sanctitate, ştiu că mă auziţi. Să ştiţi că în vremuri nu foarte îndepărtate, când papii nu erau încă eviscerаţi înainte de a fi înmormântaţi, mulţi dintre iluştrii voştri predecesori au murit sufocaţi în sicriu. Sfinţia Voastră va avea şansa de a primi înainte vizita îmbălsămătorilor, care vă vor despica pentru a vă scoate măruntaiele. Mulţumiţi-i lui Dumnezeu şi renunţaţi la zbaterea asta inutilă. Căci se apropie ora la care Fumul Negru al Satanei se va înstăpâni din nou asupra lumii.

Văzând mâna lui Campini apropiindu-se de faţa lui, suveranul pontif pricepu că totul s-a sfârşit. Şi în timp ce pleoapele i se închideau ca un mormânt sub mâna interimarului, bătrânul slobozi un urlet prelung, tăcut, care îi muri pe buze.

68

Înaintând încet în subteranele templului aztec, părintele Carzo analizează ultimele fresce pe care torţa lui reuşeşte să le smulgă întunericului. Triburile care nu au primit focul sacru l-au furat de la olmeci. Apoi i-au luat pe olmeci în sclavie şi i-au dus dincolo de marele fluviu pentru a-i pune să înalţe temple şi aşezări imense, întru gloria zeilor pădurii. Mai încolo, vede armatele urmărindu-i pe cei câţiva aleşi care au reuşit să scape. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, Carzo vede apele fluviului despicându-se, pentru a-i lasă să treacă pe olmeci. În urma lor, valurile se închid, înghiţindu-i pe urmăritori.

Fresca următoare. Ghidându-se după stele, olmecii rătăcesc prin junglă în căutarea pământului lor pierdut. Pe drum, şamanul care conduce tribul escaladează un vulcan. Ajuns în vârf, aceeaşi Lumină care revelase strămoşilor săi focul îi dă nişte tăbliţe din lut ars acoperite cu semne extrem de vechi pe care Carzo nu izbuteşte să le descifreze. În spatele preotului care înaintează, intrarea în templu de-abia se mai zăreşte, un îndepărtat dreptunghi alb înghiţit de tenebre.

Flacăra torţei mângâie următoarea frescă. Olmecii au ajuns la pământul pierdut. Unde au ridicat cetăţi minunate întru gloria zeului Luminii. S-au scurs câteva veacuri. Îmbătaţi de bogăţie şi orgoliu, s-au apucat să construiască o piramidă gigantică, pentru a sparge norii şi a ajunge la soare. Şi-au întors din nou faţa de la Lumina care i-a plămădit, iar aceasta s-a stins. S-a întâmplat ceva, olmecii au trezit din amorţire ceva care a ţâşnit din junglă. Asta descriu ultimele fresce: răul cel mare care s-a abătut dintr-odată asupra cetăţilor olmece ridicate întru cinstirea Luminii. Aşezări din aur şi piatră, ale căror piramide s-au umplut de cadavre. Un rău imens, în faţa căruia şi curajul, şi

săgeţile erau neputincioase. Femeile şi copiii au început să fugă din oraşe, luând calea junglei. Dar jungla era bolnavă, arborii erau acoperiţi de acelaşi mucegai cenuşiu. Sub flacăra lui Carzo, civilizaţia olmecă e pe cale să se stingă. Din ea nu mai rămâne nimic, doar muşchiul şi lianele care invadează treptat oraşele-fantomă.

Carzo încremeneşte în faţa ultimului tablou, o frescă de un roşu sângeriu ce reprezintă o piramidă gigantică scăldată în flăcările asfinţitului. În vârful edificiului se înălţau trei cruci de lemn pe care erau pironiţi trei oameni ce îşi aşteptau sfârşitul sub soarele necruţător. Pe cea din mijloc, un bărbat cu chipul schimonosit de ură contemplă mulţimea care îl huiduie. E un bărbat bărbos şi foarte slab, a cărui piele albă contrastează puternic cu tenul celorlalţi tovarăşi de supliciu. Poartă pe frunte o coroană de spini; unul dintre ei i-a străpuns un ochi. *Doamne Iisuse Hristoase, în atotputernicia Ta, fie-ţi milă de mine…*

Flacăra torţei exorcistului scoate la lumină chipul lui Iisus răstignit pe o cruce în vârful unei piramide olmece. Un Hristos dat morţii de către mulţime. Dar nu Hristosul Evangheliilor, nu păstorul cel blând, nu un Mesia plin de milă pentru rătăciţii care îl asasinează, nu. Acest Iisus, această fiară care urlă se zbate pe cruce blestemând Cerul este Diavolul însuşi. Flagelul olmecilor.

Lumina torţei începe să pălească. Carzo abia dacă apucă să citească semnele pe care aztecii le-au gravat pe cruce în încercarea lor de a povesti omenirii cele întâmplate acolo, un fel de avertisment pentru generaţiile viitoare. Focul, sângele şi moartea, simbolurile blestemului veşnic.

Dedesubt, o dată: ziua a şaisprezecea a celui de-al 82-lea an al celui de-al şaptelea ciclu solar. Lui Carzo îi îngheaţă până şi sufletul: fiecărui ciclu al calendarului aztec îi corespund patru sute de ani pământeşti. Aşadar, acel flagel al olmecilor a murit

la 3 aprilie în anul 33 după datarea catolică. În aceeaşi zi ca şi Iisus Hristos.

Carzo e gata să atingă obrazul crucificatului, când din străfundurile întunecate răsună acelaşi urlet care i-a albit părul părintelui Alameda. E Fiara care îl cheamă, e tot mai aproape.

Carzo îşi reia mersul. După câţiva metri, ajunge într-o cavernă săpată în inima muntelui. Torţa abia mai pâlpâie. În depărtare se întrevede un cerc de lumânări a căror flacără tremură în întuneric. În mijlocul acelei bariere luminoase, blestemăţia care a fost odinioară Maluna îl priveşte apropiindu-se, cu licăriri de ură în priviri.

69

Biciuit de trombele de apă care se revarsă din ceruri, zborul United 554 cu destinaţia Denver se desprinde greoi de pe pistă şi dispare în stratul dens de nori care acoperă statul Massachusetts. Vijelia biciuieşte hublourile şi face carlinga să geamă în timp ce avionul ia altitudine. Încleştată de mânerele fotoliului, Parks tresare când se sting luminile în cabină, cufundând în penumbră feţele palide ale pasagerilor. Reactoarele urlă în furtună. Un fulger brăzdează întunericul pe partea dreaptă a aeronavei. Parks închide ochii şi încearcă să se destindă, inspirând încet, pe nas. În cabină se simte un miros straniu, o duhoare îndepărtată de putred. Nu, o duhoare care se apropie de ea. Parks vrea să deschidă ochii, dar miasma o izbeşte-n nas. O mişcare în stânga ei. Încremeneşte. Lângă ea se aşază ceva, ceva ce duhneşte a mortăciune.

Încearcă din nou să deschidă ochii, dar pleoapele refuză să i se mişte. Strânge din pumni cu toate puterile. *Nu vreau să ştiu ce e lângă mine. Doamne*, *fă ca blestemăţia asta să dispară…*

Parks simte cum părul creaturii de lângă ea îi atinge umărul. Se întoarce şi inima-i sare din piept când vede cadavrul lui Rachel aşezat pe fotoliul

alăturat. Are capul plecat, iar părul încâlcit şi plin de noroi îi acoperă faţa. Un fulger sfâşie din nou cerul. Rachel înalţă capul şi se uită la Parks cu ochii ei găuriţi. Dintre buzele arătării se desprinde o voce monstruoasă.

— Unde te duci, Marie?

Parks închide din nou ochii şi încearcă din răsputeri să se concentreze pentru a alunga viziunea. Simte mâna lui Rachel pe braţul ei, îi simte degetele apucând-o de încheietură. Duhoarea de cadavru îi învăluie chipul când Rachel se apleacă înspre ea. Buzele acelea în putrefacţie sunt la câţiva centimetri de gura ei.

— Chiar crezi că am să te las de capul tău, dragă Marie?

Parks era pe punctul de a urla, când lumina zilei a năvălit brusc prin hublou. Boeingul 737 ieşise dintre nori. Deschide ochii şi tresare văzând privirea azurie a unei stewardese fermecătoare aplecată deasupra ei.

— E totul în regulă, domnişoară?

— Poftim?

— Aţi ţipat.

Parfumul pe care îl degajă bluza fetei reuşeşte să alunge din nările lui Parks duhoarea de cadavru. Trage de câteva ori în piept aerul acela înmiresmat şi schiţează un zâmbet.

— Am visat urât, atâta tot.

— Un vis urât? Mai curând un blestemat de coşmar, dragă Marie.

Parks încremeneşte când vede zâmbetul stewardesei care se lărgeşte şi lasă vederii un şir de colţi ascuţiţi. Închide ochii şi alungă din nou viziunea. Când îi redeschide, zâmbetul şi dinţii fetei revin la normal. La fel şi vocea ei.

— Sunteţi sigură că totul e în regulă?

Marie încuviinţează din cap. Se uită după stewardesa care se îndepărtează şi, încercând să îşi potolească bătăile inimii, trage adânc în piept o gură de aer presurizat. Parcă niciodată nu au fost

atât de puternice viziunile – ca şi cum regiunea care le genera era pe punctul de a coloniza şi celelalte zone cerebrale.

Obligată fiind să conştientizeze masa aceea vie care palpita în cutia ei craniană, Parks a sfârşit prin a-şi vizualiza creierul ca pe o imensă planetă pustie, cu oaze de verdeaţă reprezentate de zonele în care neuronii sunt activi din naştere. Regiunea vorbirii, a comprehensiunii, aria coordonării şi cea a echilibrului. Minuscule pete pierdute în mijlocul a miliarde de kilometri pătraţi de deşert cerebral inert. Un fulger în mijlocul aridităţii: asta s-a întâmplat în ziua accidentului. Huruitul tunetului care a însoţit zgomotul parbrizului ce i-a explodat în obraz. O străfulgerare luminoasă pe cer, apoi neantul.

Raportat la scara universului, micul arc electric care activa zona moartă din creierul lui Parks era un fulger lung de câteva zeci de kilometri, cu o energie considerabilă, care i-a lovit ariile deşertice ale minţii. Din acel moment, Parks a căpătat convingerea că acea energie se propaga întotdeauna pe sub pielea scalpului, neuronii inactivi aprinzându-se unul după altul, ca un şir infinit de felinare în deşert. De aceea viziunile erau tot mai greu de controlat.

Aria cerebrală interzisă care-i comandă viziunile… Tânăra încearcă să scape de ghemul de spaimă care îi contractă stomacul. Ce se va fi aflând lângă acea primă zonă moartă? Cea care citeşte gândurile oamenilor, cea care rezolvă ecuaţii cu mii de necunoscute sau, cine ştie, cea care mută clădirile din loc? Un început de migrenă îi încinge tâmplele.

Se întoarce către hublou. Botul avionului se înclină uşor, la altitudinea de croazieră. Pilotul reduce emisia de gaz, zgomotul reactoarelor devenind acum un şuierat uşor. Marie clipeşte des, orbită de cerul azuriu şi de razele de soare care se reflectă în aripile aparatului. Plafonul de nori de

sub avion e atât de gros, încât Parks are impresia că lumea a dispărut cu totul sub acea plapumă densă şi albă.

70

Refuzând platoul cu care o îmbie stewardesa, Parks alege un măr şi o sticlă cu apă minerală de pe tavă şi se cufundă în dosarul pe care directorul FBI i l-a dat la aeroport. Două sute de pagini pline de note şi autocolante. Suspină: Crossman nu alege niciodată cel mai uşor drum.

Primele pagini descriu asaltul FBI asupra criptei. Agentul special Browman a condus operaţiunea. Un tip deloc blând sau, în orice caz, genul care nu era deloc dispus să îşi sacrifice un coleg de dragul somaţiilor regulamentare.

Urmau câteva fotografii făcute imediat după atac. Într-una din ele, agentul special Browman se dă mare. Priveşte în obiectiv cu un picior pe cadavrul lui Caleb şi cu puşca de atac săltată pe umăr. Până la urmă, un tâmpit, şi Browman ăsta.

Paginile următoare. Lui Parks i se strânge inima când o vede pe Rachel ţintuită în cuie de băncuţă. Cuiele au fost bătute atât de adânc, încât fuseseră nevoiţi să taie lemnul din jurul membrelor pentru a o elibera. Marie închide ochii şi aude ţipetele femeii, zgomotul picioarelor ei goale prin mocirlă, suspinele ei de spaimă şi strigătele ei de ajutor. Rămăşiţe de amintiri care se risipesc precum ceaţa sub razele soarelui.

Trece la alte fotografii, în care se descoperă pe sine pironită de cruce. Tocmai leşinase şi, în timp ce echipa o elibera din cuie, legistul a pozat-o din toate unghiurile. Îngrețoșată, Parks se contemplă pe sine goală şi dezarticulată pe bârna aceea, cu sângele curgându-i din articulaţiile încheieturilor şi ale gleznelor. Are neplăcuta senzaţie că se uită la pozele altcuiva. O victimă la fel de anonimă

precum cele ale ucigaşilor în serie cu care a avut de-a face de-a lungul carierei.

Pe laterale, lângă ea, cele patru dispărute din Hattiesburg par a contempla tenebrele. Sub lumina crudă a flash-urilor, feţele lor în putrefacţie se văd mai degrabă albe. Patru fantome descărnate şi mutilate. În centru ea, goală şi plină de sânge.

Parks întoarce filele dosarului. Ultima parte este consacrată anchetei preliminare efectuate de agenţii lui Crossman în timp ce ea se afla în spital. Micul apartament prăfuit închiriat de Mary-Jane Barko, la sosirea în Hattiesburg, cu valijoara şi băsmăluţa ei roşie pe cap. Camera pe care Sandy Clarks o plătise în avans, la un hotel împuţit de la ieşirea din oraş. Rulota şi camioneta rablagită cu care Patricia Gray se ducea în fiecare seară la muncă. Hambarul amenajat pe care bătrânul Clarence Biggs i l-a oferit lui Dorothy Braxton, cântărindu-i mai întâi – de asta era sigură! – fundul din spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor.

Venind una după alta la Hattiesburg, cele patru dispărute erau pe urmele lui Caleb. Ştiind că se stabilise în Maine, femeile strângeau laţul în jurul lui. Dar de ce la Hattiesburg? De ce la service-ul *Texaco?* Pentru un Kentucky Fried Chicken colcăind de imbecili sau pentru o fabrică de hârtie? O asemenea motivaţie nu prea stătea în picioare. Dar dacă ucigaşul alesese acea zonă cu păduri sălbatice şi smârcuri tocmai pentru a le întinde o capcană celor care-l urmăreau? Asta trebuie să fi fost: dezgropând morţii din cimitir, a lăsat suficiente indicii pentru a le atrage acolo pe cele patru femei. Şi le masacrase, una după alta. Apoi o ucisese pe Rachel. Marie închise ochii. Pista din Hattiesburg se înfunda în mijlocul pădurii, odată cu urmele lui Caleb şi ale celor patru crucificate. Va trebui să îşi continue cercetările în jurul pustnicelor. Să îşi potrivească paşii după cei ai ucigaşului, să intre în pielea lui şi să găsească ceea ce se prea poate ca victimele să fi găsit înainte de a

ajunge la Hattiesburg. Ceva care le semnase condamnarea la moarte.

71

Din difuzoarele din cabină răzbate un semnal sonor. Vocea metalică a comandantului anunţă că avionul survolează regiunea Marilor Lacuri. Ridicându-şi privirea din dosar, Parks muşcă din măr şi îşi lipeşte nasul de hublou. Stratul gros de nori a dispărut. Departe, sub aeronavă, distinge malul sudic al lacului Michigan şi zgârie-norii din Chicago. Ia o înghiţitură de apă minerală pentru a alunga gustul făinos al fructului ambalat în plastic şi trece la paginile pe care Crossman a ataşat rapoartele descoperite în camerele celor patru femei. Era vorba de vreo cincizeci de pagini despre ancheta internă declanşată de Vatican după valul de asasinate ale pustnicelor din Africa şi Argentina, Brazilia şi Mexic. Mănăstiri aflate în colţurile obscure ale lumii, unde Biserica îşi ascunsese manuscrisele secrete. Nu fortăreţe ca în Europa sau Statele Unite, nu, ci simple mănăstiri din buşteni pierdute în adâncul junglei sau al savanei. Treizeci de bătrâne masacrate şi crucificate. Caleb Rătăcitorul, aşa îl numeau cele patru dispărute din Hattiesburg pe cel pe care îl urmăreau. A comis treizeci de crime în şase luni – o utilizare cu adevărat eficientă a timpului pentru un ucigaş în serie! Cu deosebirea că acel Caleb nu îşi alegea niciodată victimele la întâmplare. Căuta un manuscris pe care pustnicele îl ascunseseră în tainiţele mănăstirilor lor, un manuscris pe care trebuia să îl recupereze cu orice preţ. Evanghelia după Satana.

Marie urmăreşte schimbul de mesaje dintre cele patru femei de-a lungul vânătorii lor. Primul anunţ apăruse în urmă cu şase luni, în *Liberia Post* din Monrovia. Un chenar în mijlocul paginii de decese şi naşteri.

Dragele mele verişoare,
Bunica a murit în mod tragic la reşedinţa ei de la Buchanan.
Prezenţă obligatorii pentru funeralii.
Cu drag,
Dorothy

Dacă Braxton alesese să îşi dea anunţul într-o publicaţie africană, însemna că şi celelalte călugăriţe îşi derulau ancheta pe acelaşi continent. Cu excepţia lui Mary-Jane Barko, pe care Sandy Clarks a anunţat-o dând un anunţ în *Daily Telegraph.* Barko i-a răspuns în ziarul de a doua zi:

Ajung în Buchanan cu zborul de la ora 13, care vine de la Londra.
Verişoara voastră, Mary-Jane.

Parks citeşte rapoartele poliţiei liberiene pe care şeful FBI le-a ataşat câteva pagini mai încolo. Fusese găsit cadavrul unei călugăriţe bătrâne asasinate în mănăstirea ei din Buchanan, o pustnică, pretinsa bunică din mesajul publicat de Dorothy Braxton în cotidianul din Monrovia. Probabil că vânătoarea bărbatului se relansase. Ceea ce însemna că asasinatul de la Buchanan nu era primul din serie, iar cele patru dispărute trebuie să fi fost pe urmele lui Caleb înainte de a ajunge în Liberia.

Marie răsfoieşte dosarul în căutarea unei crime anterioare uciderii pustnicei din Buchanan. Nimic. Ca şi cum totul ar fi început acolo, pe plajele albe ale Liberiei. Apoi privirea i se opreşte pe un anunţ publicat cu două luni în urmă într-un cotidian din Cairns, un micuţ oraş australian aflat între golful Carpentariei şi Marea Barieră de Corali.

Dragelor,
Bunicul s-a întors.

Veniţi repede.
Mary-Jane

„Bunicul s-a întors.” Prima crimă. Cea pe care o căuta. Lovitura care marca începutul vânătorii bărbatului. Febrilă, Parks deschide carneţelul pe care FBI-ul îl găsise în camera lui Barko: „Rătăcitorul s-a întors…”

Când dă peste această propoziţie pe care călugăriţa o notase în grabă pe prima pagină a carneţelului, lui Marie i se strânge stomacul de groază. Scriitura lui Mary-Jane e înghesuită, aproape ilizibilă, ca şi cum ar fi scrijelit cuvintele sub imperiul unei spaime teribile. Dar dincolo de spaima pe care o trădează, cuvintele dovedesc, înainte de toate, că primele crime au fost comise cu mult înaintea celor din Cairns sau Buchanan. Şi că, asemenea lui Marie, cele patru călugăriţe dispărute urmăreau de ani de zile reluarea seriei.

Parks răsfoieşte carneţelul lui Mary-Jane Barko, unde sunt mâzgălite cuvinte fără noimă şi fără legătură. Date, nume şi adrese din diferitele oraşe prin care îl urmărise pe bărbat. Respiraţia i se accelerează. Paginile următoare sunt acoperite cu desene însângerate. Bătrâne crucificate, morminte deschise şi păduri de cruci. Mary-Jane Barko nu era tocmai zdravănă la cap – asemenea acelor agenţi FBI care îşi pierd minţile când dau peste rezerva de cadavre a câte unui ucigaş în serie.

Când Marie ajunge la ultimele file, dă peste o frază pe care Barko o scrisese cu majuscule:

SE ÎNTOARCE.

SE ÎNTOARCE MEREU.

CREZI CĂ E MORT, DAR SE ÎNTOARCE.

Parks închide ochii. Da, asta e: în clipa în care scrisese acele cuvinte, călugăriţa era pe punctul de

a-şi pierde ultimul strop de vlagă.

72

După Liberia, vreme de trei săptămâni niciun semn de viaţă din partea celor patru călugăriţe. Douăzeci şi una de zile de tăcere, în care fiecare dintre ele a coborât către sud, urmând golful Guineei. Toate erau pe urmele lui Caleb.

Următorul anunţ fusese publicat pe data de 7 august de către Sandy Clarks în paginile cotidianului naţional al Republicii Democratice Congo. Textul codat anunţa că o bătrână pustnică de culoare fusese masacrată în mănăstirea ei de la Kinshasa. Celelalte trei veniseră chiar a doua zi şi cercetaseră împreună chilia victimei. Dacă era să dea crezare dosarului, se pare că ucigaşul Caleb ar fi reuşit să pună mâna pe un extras din evanghelia după Satana pe care pustnicele ar fi reuşit să îl copieze în Evul Mediu înainte de pierderea manuscrisului. Fragmentul conţinea suficiente secrete pentru a justifica uciderea celor care îi asiguraseră paza de-a lungul veacurilor.

Parks întoarce pagina şi dă peste mesajul pe care Sandy Clarks îl publicase o lună mai târziu în cotidianul sud-african *Mail & Guardian.* Ajunsese la ţărmul Pacificului [sic!], în portul Durban, unde cerceta cartierele rău-famate din preajma docurilor. Găsise ceva. Anunţul, de altminteri foarte scurt, suna în felul următor:

Dragi verişoare,
Mătuşa Jenny grav bolnavă.
Addington Hospital, Durban.
Veniţi urgent.

Marie examinează în continuare raportul locotenentului Mike Douwey, de la poliţia criminală a comitatului Durban. Funcţionarul detalia spitalizarea de urgenţă a unei călugăriţe

bătrâne, o pustnică, găsită crucificată într-una din chiliile mănăstirii ei din provincia Kwazulu-Natal. O tânără care se dăduse drept nepoata victimei fusese cea care o descoperise. Verişoarele ei i se alăturaseră a doua zi, cele patru reunindu-se în camera muribundei. După ce bătrâna îşi dăduse sufletul în zori, tinerele se făcuseră nevăzute. Dosarul fusese clasat din lipsă de probe. Parks suspină. Celelalte trei călugăriţe nici nu-şi mai dăduseră osteneala să răspundă mesajului presant al lui Sandy Clarks. Sosiseră în grabă, din Botswana, Namibia sau Mozambic, venind neîntârziat în ajutorul surorii lor care se părea că-l încolţise pe Caleb. Din păcate, ea ajunsese cu câteva secunde prea târziu, câteva secunde care costaseră viaţa unei alte pustnice.

Conform notelor găsite în apartamentele de la Hattiesburg ale dispărutelor, bătrâna crucificată şi-ar fi venit în fire puţin înaintea zorilor. Apucase să îngaime că un călugăr a fost cel care a schingiuit-o, un călugăr care avea pe antebraţe scarificările Hoţilor de Suflete. Mai spusese că porţile Iadului s-au deschis şi armiile Fiarei au început să împânzească lumea. Atunci, Mary-Jane Barko se aplecase deasupra nefericitei, întrebând-o dacă reuşise Caleb să recupereze ceva din chilia ei. Acela fusese momentul în care bătrâna încercase să o sugrume. Celelalte trei femei se aruncaseră asupra ei pentru a o lega, dar bătrâna se zbătuse atât de tare, că tinerele îi simţiseră membrele fracturându-se literalmente în mâinile lor. După ce slobozise un răcnet cu un glas care nu era al ei, pustnica îşi dăduse ultima suflare.

Parks închide ochii. Numai tâmpenii. Pustnica trebuie să fi fost una din babele alea nebune care umplu azilele. În mod cert nu văzuse armiile Satanei. Nu. *Nu se poate să fi văzut* aşa ceva.

Marie se cufundă din nou în lectură. După Durban, cele patru călugăriţe îl urmăresc pe Caleb de-a lungul coastelor Africii de Sud. O mie şase

sute de kilometri până la Cape Town, timp în care au urmărit o fantomă a cărei urmă dispărea treptat, asemenea urmelor de paşi pe nisip.

Pe 16 octombrie, călugăriţele ajung la Cape Point, în extremitatea continentului african. Patru tinere tăcute şi epuizate care şi-au cufundat privirile în apele întunecate ale capului Bunei Speranţe, unde un cargou plin cu containere care tocmai părăsise golful False lupta din greu împotriva curenţilor.

Acolo pierduseră urma lui Caleb, la extremitatea continentului negru, exact în punctul în care spuma Atlanticului se întâlnea cu aceea a oceanului Indian, formând un unic şi imens deşert rece şi mişcător. Tot acolo cele patru călugăriţe au înţeles că pierduseră bătălia.

Către sud, la patru mii de kilometri, se întindeau Antarctica şi gheţurile ei eterne. Intre Africa şi Antarctica – nimic; în imensitatea îngheţată nu înflorea nicio insulă, nicio stâncă, nimic. La vest, alte opt mii de kilometri de ocean despărţeau Africa de continentul sud-american. La est, acelaşi abis de apă până la ţărmurile Australiei. În ziua aceea, Mary-Jane Barko notase în carneţel:

ACUM, FIE CA DUMNEZEU SĂ NE IERTE
ŞI SĂ NE APERE
DE RĂUL CEL MARE CARE SE RĂSPÂNDEŞTE.

73

În difuzoarele cabinei se anunţă că avionul e pe punctul de a trece frontiera spre Nebraska şi că temperatura e pe cale de a o lua razna, semn că deasupra munţilor Stâncoşi începe o furtună de zăpadă. Parks ridică ochii din hârtii şi îşi lipeşte nasul de hublou. La orizont se întinde un ocean nesfârşit de câmpuri verzi. Marie priveşte pelicula fină de gheaţă care se formează la suprafaţa plexiglasului şi curăţă puţin gemuleţul. Din turbine

este eliberat un jet puternic de condens, iar aripile aeronavei încep să sclipească în aerul îngheţat. Marie ciuleşte urechile. Ţiuitul reactoarelor e pe cale să-şi schimbe intensitatea, pe măsură ce pilotul apelează la o tot mai mare cantitate de combustibil pentru a compensa greutatea gheţii care se formează pe carlingă. Când îşi dă seama ce frig va trebui să îndure până va ajunge la blestemata de mănăstire pierdută în mijlocul Stâncoşilor, tânăra îl înjură zdravăn în gând pe Crossman. Mai mult nu poate face, aşa că reia lectura dosarului.

După Durban, niciun semn de viaţă în niciunul dintre marile cotidiene ale planetei. Şi, conform însemnărilor din carneţelul lui Mary-Jane Barko, vânătoarea bărbatului pare a se fi oprit acolo, la extremitatea Africii. Ochii lui Parks încep să se mărească de uimire când, câteva pagini mai încolo, dă peste un raport al poliţiei maritime sud-africane. Incoerent, documentul povesteşte cu lux de amănunte mai multe fenomene stranii care se petrecuseră în largul insulelor Tristan da Cunha, un arhipelag pierdut în mijlocul Atlanticului, la mai bine de două mii cinci sute de kilometri de coastele africane, în noaptea de 27 spre 28 octombrie, adică la o săptămână şi jumătate după ce călugăriţele pierduseră urma lui Caleb.

După ce recepţionase un mesaj S.O.S. Din partea lui *Melchior*, o navă de transport care se îndrepta spre Argentina, după o escală la Cape Town, pachebotul *Sea Star* se abătuse de la rută în plină noapte, dând curs semnalului. Raportul preciza că, la vederea lui *Melchior, Sea Star* îşi oprise motoarele; botul transportorului lovea valurile, semn că ambarcaţiunea era în derivă.

Marinarii de pe *Sea Star* urcaseră la bord: punţile erau pustii. Apoi o voce albă îi anunţase prin radio că mochetele din dotarea navei erau pline de sânge, că existau numeroase indicii de luptă, urme de gloanţe atât în pereţi, cât şi în uşile

cabinelor. Ceva mai încolo, marinarii de pe *Sea Star* dăduseră peste patru cadavre cumplit mutilate, dezmembrate într-un mod de neînţeles. Îşi continuaseră cercetările până la pasarelă, acolo unde supravieţuitorii de pe *Melchior* îşi găsiseră refugiu înainte ca blestemăţia să pună mâna pe ei.

Cum fusese sesizată lipsa unei bărci de salvare, căpitanul de pe *Sea Star* măturase oceanul cu proiectoarele lui puternice. Zadarnic. După ce anunţase poliţia maritimă sud-africană, *Sea Star* îşi continuase drumul spre vest, revenind pe ruta iniţială.

Parks întoarce cu febrilitate paginile raportului lui Crossman, pentru a găsi datele care o interesau. După Durban, urmaseră două luni de tăcere şi apoi Patricia Gray publicase un nou anunţ în cotidianul *La Nacion,* din Buenos Aires. Vânătoarea bărbatului era relansată. Marie se întoarce în urmă cu câteva file şi caută portul de destinaţie al lui *Sea Star:* Punta Arenas, un port din Ţara de Foc situat la extremitatea continentului sud-american. Închide ochii, încercând să se opună vertijului care pune stăpânire pe ea. Caleb a părăsit Cape Town la bordul cargoului *Melchior,* acelaşi transportor pe care îl văzuseră călugăriţele luptând împotriva curentului când contemplau apele sumbre de la extremitatea sudică a Africii. Probabil că se ascunsese în cală. În timp ce cargoul se apropia de arhipelagul Tristan da Cunha, probabil că vreun marinar îl va fi descoperit ascuns acolo, iar Caleb masacrase echipajul. Va fi zărit pesemne luminile lui *Sea Star* prin ferestrele sparte ale pasarelei, acolo unde îi încolţise pe puţinii supravieţuitori de pe *Melchior.* Dezlegase o şalupă şi se aruncase în mare, înotând din răsputeri să scape de etrava pachebotului care se apropia. Apoi se va fi căţărat pe furiş la bordul lui *Sea Star,* unde stătuse ascuns până ce nava ajunsese la destinaţie.

Pe *Sea Star,* deasupra lui Caleb, dormeau sute de turişti. Parks simte o gheară în gât când se

gândeşte ce s-ar fi putut întâmpla dacă vreun marinar de pe pachebot ar fi avut ghinionul de a trezi Fiara.

74

După ce aflaseră despre masacrul de pe *Melchior,* cele patru călugăriţe se îndreptaseră spre extremitatea sudică a statului Chile. Aterizaseră pe aeroportul Carlos Ibanez de Punta Arenas cu câteva ore înainte de sosirea lui *Sea Star.* Se duseseră în port şi pândiseră din depărtare fumul pachebotului. Dorothy Braxton observase prima vasul care urca încet în apele albe ale strâmtorii Magelan.

Călugăriţele îşi aţintiseră binoclurile către punţile exterioare, acolo unde se îngrămădeau sute de pasageri. Îi analizaseră îndelung, apoi îşi continuaseră observaţiile în timp ce aceştia coborau pe pasarelele desfăşurate de marinari. Nici cea mai mică urmă de Caleb.

Cele patru călugăriţe aşteptaseră lăsarea întunericului pentru a se putea furişa la bordul lui *Sea Star;* la lumina lanternelor, cercetaseră temeinic calele. Găsiseră ascunzătoarea lui Caleb în conducta de climatizare de sub linia de plutire. Aşa făceau de luni de zile: se luau după moartea şi dezolarea pe care le lăsa în urma lui. Cadavre de şobolani, insecte şi muşte moarte. Dar de astă dată un alt indiciu le-a atras atenţia: cuibărit în tenebre vreme de şaisprezece zile cât durase traversarea, Caleb a scrijelit pe peretele conductei o pădure de cruci şi un ocean de chipuri urlând în furtună. Corul sufletelor damnate. Deasupra acelei fresce, a adăugat o inscripţie latină pe care femeile au fotografiat-o: *Ad majorem Satanae Gloriam.* „Întru slava Satanei.”

Apoi, călugăriţele cercetaseră labirintul sistemului de ventilaţie până în sala maşinilor. Zadarnic. Caleb sărise de pe puntea pachebotului

la ceva distanţă de coastă, dar lăsase în urmă suficiente indicii pentru ca vânătoarea să se poată relua.

Parks se întoarce la anunţul publicat de Patricia Gray în cotidianul *La Nation* din Buenos Aires, pe data de 16 noiembrie, la câteva zile de la acostarea lui *Sea Star.*

Dragelor,
Mătuşa Martha a murit.
Veniţi cât puteţi de repede.

Încă o pustnică crucificată în mănăstirea ei. Şi niciun indiciu despre conţinutul evangheliei pe care Caleb o căuta masacrând toate acele femei.

Următoarele anunţuri apăruseră la intervale regulate în mai multe cotidiene sud-americane: *Gloho* din Sao Paolo, Brazilia, *Ultima Hora* din Asuncion, Paraguay, şi *La Razon* din Santa Cruz, Bolivia. Apoi ucigaşul pare a fi urcat prin nord spre Ecuator, aşa cum atestă anunţul apărut în noiembrie în cotidianul *La Republica* din Lima, Peru. Un altul apare în *La Patria* din Cartagena.

Parks răsfoieşte rapoartele poliţiei columbiene asupra morţii extrem de ciudate a maicii Esperanza, stareţa pustnicelor din Cartagena. Simte cum i se usucă brusc gura când dă peste fotografiile de la locul crimei. Caleb se dezlănţuise în asemenea hal, încât doar câteva tendoane o mai ţineau de cruce pe nefericita călugăriţă. Ea nu fusese doar crucificată şi pângărită, ci şi schingiuită până la moarte. Ca şi cum ucigaşul ar fi vrut să îi smulgă toate informaţiile pe care le deţinea. Ceva ce nu ştia niciuna din celelalte pustnice ucise.

Marie parcurge acum notele lui Crossman asupra acelei ultime crime. Ca şi celelalte pustnice ucise, maica Esperanza era bibliotecara mănăstirii. Era cea care deţinea cheile încăperilor fortificate în

care ordinul păstra cele mai periculoase manuscrise: bibliotecile interzise.

Parks îşi continuă lectura. După Cartagena, crimele au continuat în Mexic, apoi în Statele Unite. Congregaţia Corpus Christi din Texas, congregaţia Phoenix din Arizona. Ultima crimă a fost comisă în Colorado, într-o mănăstire-fortăreaţă pierdută în mijlocul munţilor Stâncoşi. Acolo cele patru hăitaşe fuseseră cât pe ce să pună mâna pe Caleb.

Câteva zile mai târziu, îi regăsiseră urma la Hattiesburg, acolo unde debarcaseră una după alta, în încercarea lor de a pune o dată pentru totdeauna capăt nebuniei dezlănţuite a ucigaşului. În împrejurimi nu se afla nicio mănăstire de pustnice, doar smârcuri otrăvitoare şi păduri cât vezi cu ochii.

Pentru a le atrage pe cele patru în asemenea locuri puţin umblate, Caleb se apucase să dezgroape morţii de prin cimitirele izolate şi să îngrămădească acele cadavre în cripta din mijlocul pădurii Oxborne. Profanările ţinuseră prima pagină a ziarelor locale, apoi ştirea fusese preluată de cotidienele naţionale. Cele patru femei dăduseră de el citind presa. Parks îşi lasă capul pe spătarul fotoliului. Da, aşa intraseră cele patru dispărute din Hattiesburg exact în gura lupului.

Ulterior, hainele lor fuseseră găsite la liziera pădurii. Dar ceva nu se lega: de ce îşi asumase Caleb acel risc? De ce nu se volatilizase pur şi simplu după ce îşi masacrase hăitaşele? De ce? Poate doar pentru a o atrage pe ea, pentru ca ea să ia urma lui Rachel şi să descopere morţii din criptă. Da, sigur, dar cu ce scop? Marie nu mai înţelege nimic. Epuizată, închide ochii şi ascultă şuieratul reactoarelor. Difuzoarele pârâie. Abia dacă aude vocea comandantului care anunţă o zonă cu turbulenţe. Marie Parks cade într-un somn adânc, fără vise.

PARTEA A CINCEA

-

75

Igarape do Jamanacari, un afluent al Rio Negro, în pădurea amazoniană

Bărbatul care doarme simte lucirea îndepărtată a soarelui mângâindu-i pleoapele. Piroga înaintează pe sub un strat dens de ramuri printre care abia de se strecoară razele soarelui. Pete luminoase alternează cu vaste conuri de umbră. Ambarcaţiunea înaintează pe suprafaţa mâloasă a unui *igarape,* un curs lent de apă care şerpuieşte pe sub hăţişul de arbori.

Bărbatul care doarme simte mirosul vâslaşilor de lângă el. Adierile înţepătoare de sudoare care vin dinspre subsuorile lor se combină cu miasma de pământ reavăn şi mlaştină. În afară de clipocitul vâslelor şi de răsuflarea regulată a vâslaşilor, jungla pare tăcută. Niciun strigăt de maimuţă, niciun tril de pasăre. Au revenit în schimb insectele, iar zumzăitul lor furios umple din nou pădurea.

Adăpostit în spatele zidului pleoapelor, cel care doarme simte norii de ţânţari care i se aşază pe braţele şi picioarele goale. Gâtul îi e ars de o sete cumplită. Miliarde de stropi îi ies din trup şi se scurg pe piele. Ascultă murmurul râului sub fundul pirogii, ramurile care se lovesc de cocă şi vârtejul pe care vâslele îl sapă în apa călâie. Încearcă să mişte braţele şi devine dintr-odată conştient de oboseală, de acea epuizare care i-a năpădit trupul şi de tenebrele care i-au invadat sufletul.

Are impresia că a fost inconştient veacuri de-a rândul. Încearcă să-şi adune amintirile, dar memoria lui e goală. Sau, mai bine spus, rămăşiţele pe care le mai conţine nu mai îi sunt

accesibile, ca şi cum ar fi obturate de ceva. O reminiscenţă neagră şi groasă, fără imagini, fără mirosuri sau sunete, ca o călimară cu cerneală vărsată pe masă. Sau ca un strat de ciment proaspăt peste o frescă veche. Cel care doarme tresare. *O frescă veche…*

Cu febrilitate, începe să zgrepţene stratul care îi acoperă amintirile. Ca un arheolog, ciocăneşte în placa de ciment, o taie şi o îndepărtează, sfârşind prin a întrezări sub ea frescele roşii şi albastre ale unui altar subteran, luminate de flacăra torţei. Gata, cel care doarme îşi aminteşte. Îi tremură pleoapele. Mâinile i se încleştează, unghiile zgârie fundul pirogii. Primii olmeci, paradisul pierdut şi arhanghelul Gabriel aducând focul tribului celor aleşi. Urcă pe firul timpului şi încremeneşte în faţa ultimei fresce. Trei cruci în vârful piramidei olmece. Simte cum îl cuprinde teama. Se fixează asupra amintirii acelui Hristos care priveşte mulţimea, care se zbate pe cruce, blestemând gloata. Flagelul olmecilor.

— Oh, Doamne, da, îmi amintesc…

Clipocitul vâslelor se estompează, piroga încetineşte. Un chip bărbos şi epuizat se apleacă asupra celui care doarme. Vorbeşte cu un accent groaznic, un amestec de portugheză, germană şi dialectele indienilor din bazinul Orinoco.

— Bine ai revenit printre cei vii, părinte Carzo. Ne-am rugat mult pentru mântuirea sufletului tău în vreme ce te luptai cu tenebrele.

— Cine eşti?

— Pastorul Gerhard Steiner. Conduc misiunea protestantă de la San Jose de Constenza. Vânătorii te-au găsit rătăcind prin junglă şi un elicopter al armatei braziliene te-a adus direct la mine.

— Unde suntem?

— Acum coborâm pe braţul Jamanacari către Rio Negro. Suntem aproape de Manaus.

Carzo îl înşfacă pe Steiner de mânecă.

— Yanomani. Trebuie să îi ajutăm.

Chipul bronzat al pastorului păli.

— Armata a trimis o patrulă către Sao Joachim. Am interceptat raportul lor radio. Nu au rămas decât cadavre. Răul cel mare… a înghiţit totul. Şi acum se răspândeşte în inima pădurii, înaintează către delta Amazonului.

— Şi părintele Alameda?

Fruntea pastorului se întunecă.

— Ar trebui să te odihneşti acum.

— Steiner, spune-mi ce s-a întâmplat cu Alameda!

— I-am găsit cadavrul spânzurat de o creangă. Furnicile roşii îi devoraseră faţa.

— Doamne…

— Ce s-a întâmplat, părinte Carzo? Ce blestemăţie au deşteptat indienii Yanomani în inima pădurii?

Carzo închide ochii. Caută alte amintiri prin cotloanele memoriei sale. Fresca… Hristosul cu ochii încărcaţi de ură… Torţa care fumegă şi se stinge. Apoi el, care înaintează până la caverna deschisă în măruntaiele muntelui. Un cerc de lumânări. Ceva care stă în picioare în mijlocul lumânărilor… Ceva care…

— Părinte Carzo, îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu… nu mai ştiu…

— Încearcă, părinte. Te conjur!

Carzo se concentrează. Flacăra tremurătoare a lumânărilor. O duhoare de fiară şi de pucioasă. Blestemăţia care fusese odinioară Maluna stă în picioare în mijlocul cercului de lumină. Carzo se cutremură, simţind întunecimea acestei forţe malefice aspirându-i sufletul. Agonia sufletului şi moartea lui Dumnezeu. Şi Carzo înţelege că toată credinţa lui nu se poate opune acelei întunecimi. Păşeşte în cercul de lumină, stă în picioare în faţa creaturii şi respiră duhoarea cumplită care-i iese pe gură. Ultimul lucru pe care şi-l aminteşte e toropeala stranie care l-a cuprins. Apoi picioarele l-au lăsat şi a căzut în genunchi în faţa creaturii.

Ce s-a întâmplat după aceea s-a şters pe vecie din memoria lui. I-au rămas doar fragmente de imagini, câteva sunete şi mirosuri.

Carzo simte apa învolburându-se sub fundul pirogii. Un curent viu, rapid, capricios. Deasupra, cerul de ramuri se risipeşte pe măsură ce apele fluviului se îndepărtează. Piroga iese din apele greoaie şi mâloase ale braţului Igarape şi intră în unda rapidă a lui Rio Negro. În faţă se aude un strigăt. Epuizat, Carzo se ridică şi priveşte în direcţia indicată de indigenul Maturacas. Prin ceaţa care se ridică încet, zăreşte un chei din lemn şi câteva colibe înălţate pe piloni. Dincolo de ele, un port în care cargouri vechi cu flancurile ruginite îşi aşteaptă încărcătura de cauciuc. Şi mai departe, în zare, se observă domurile din centrul oraşului şi săgeata catedralei iezuite Nossa Senora da Imaculada Conceicao.

— Manaus! Manaus! striga indianul bătând din palme.

Carzo s-a lungit din nou pe fundul pirogii şi a închis ochii.

76

Denver, aeroportul internaţional Stapelton

Lui Parks îi ies aburi din gură de cum iese pe uşa avionului. Gerul îi muşcă faţa. Primii fulgi de nea dansează în aerul îngheţat.

La ghişeul Informaţii al terminalului, Parks scoate cartea de credit dată de Crossman şi închiriază un Cadillac Escalade, un monstru de trei tone echipat cu pneuri late. Ideal pentru străzile înzăpezite din Colorado. Iese din clopotul de sticlă al aeroportului şi ajunge în parcarea unde sunt aliniate zeci de limuzine şi de jeepuri.

Odată instalată la volanul Cadillacului, învârte cheia în contact. Un zumzăit năvăleşte în habitaclu, în timp ce cutia electronică reglează

automat înălţimea pedalelor, poziţia scaunelor şi retrovizoarele. Îşi pune centura şi demarează cu motorul de 6 litri V8. Manevrând cu atenţie maşina, iese din aeroport pe bulevardul Pena, apoi o ia pe Interstatala 70, spre Denver.

Marie îi zâmbeşte puştoaicei ce se strâmbă la ea prin geamul din spate al unei Toyota. Apoi o ia drept înainte şi fixează limitatorul de viteză la optzeci de kilometri. Piscurile din Colorado se înalţă în zare. Îşi înăbuşă un căscat şi deschide radioul. Butonul e fixat pe KOA, un post de ştiri non-stop. Vocea guturală a prezentatorului buletinului meteo invadează habitaclul:

„Tocmai am primit o avertizare de la staţia KFBC din Chayenne. Ni s-a semnalat că furtuna a ajuns în partea de nord a Wyoming şi în Yellowstone; la poalele munţilor Bighorn stratul de zăpadă măsoară deja patruzeci de centimetri. Ţinând cont de forţa şi intensitatea vântului, depresiunea atmosferică va atinge munţii Laramie şi frontiera statului Colorado în mai puţin de patru ore. Se va îndrepta apoi spre Boulder şi Denver, blocând trecătorile şi drumurile forestiere."

Prezentatorul îşi încheie buletinul cu obişnuitele recomandări. Marie închide radioul. Un răgaz de patru ore. Exact cât îi trebuie ca să treacă pe la biroul FBI şi să ajungă la mănăstirea pustnicelor de la Holy Cross. Dar nu îndeajuns ca să se şi poată întoarce. Ceea ce însemna că va trebui să aştepte acolo sfârşitul furtunii; adică va rămâne blocată la două mii cinci sute de metri altitudine, în mijlocul unei congregaţii care trăieşte tot ca în Evul Mediu şi a cărei ocupaţie de bază e studierea lucrărilor sataniste. De aici până la faptul că bătrânele vrăjitoare îşi vor fi pierdut probabil minţile, obligate fiind să citească toate acele orori, nu era decât un pas. Cu o uşoară strângere de inimă, Parks îşi şi imaginează o ştire în *Holy Cross News:*

Masacru la mănăstire: după furtuna puternică ce s-a abătut asupra regiunii timp de mai multe zile, poliţia din Holy Cross a găsit rămăşiţele lui Marie Megan Parks, psiholog criminalist al FBI, specializată în urmărirea ucigaşilor în serie. Primele rezultate ale anchetei ne fac să credem că, după ce a cerut găzduire călugăriţelor de la Holy Cross, tânăra femeie a fost devorată de vie în cursul unei şedinţe de exorcism care, după toate aparenţele, s-a încheiat prost.

— Gata cu tâmpeniile, Marie…

Ca să îşi dea curaj, a pronunţat aceste cuvinte cu voce tare, dar timbrul ei răguşit a făcut-o să tresară. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior, pentru a se asigura că scaunele din spate sunt goale. Se destinde şi îşi concentrează din nou atenţia asupra drumului.

Dacă se gândeşte bine, nu atât pustnicele o îngrijorează. Şi nici gândul de a petrece o noapte sau două în munţi. Nu, ceea ce o înspăimântă e certitudinea că ucigaşul Caleb nu e mort şi spiritul lui o urmăreşte. E un sentiment asemănător celui pe care l-am simţit cu toţii măcar o dată în viaţă când, mergând noaptea printr-o parcare pustie, ne-a cuprins dintr-odată o spaimă teribilă, aparent fără motiv. Ne întoarcem, dar în spate nu e nimeni. O teamă inexplicabilă ne îngheaţă inima, e răsuflarea morţilor furioşi, curenţii pe care îi produc când bântuie prin tenebre. Asta simte Parks de când a plecat din Boston: răsuflarea lui Caleb. În afara flash-urilor în care ia locul victimelor ucigaşilor în serie, uneori are viziuni chiar mai greu de crezut, viziuni despre care nu a vorbit nimănui, niciodată, nici măcar doctorului din California, care i-a diagnosticat sindromul mediumnic reacţionai. De când a ieşit din comă a început să vadă morţi.

77

Manaus. Piroga a ieşit din apele lui Rio Negro şi a luat-o pe unul dintre braţele care se înfundă în oraş. Acostează la un chei plutitor la care sunt legate bărcile-hamac, a căror cocă mângâie ambarcaţiunile cu fund plat ale pescarilor de piranha. Părintele Carzo îşi înalţă privirea către debarcader. Valuri, valuri de brumă năvălesc peste oraş.

— Răul se răspândeşte.

Se întoarce spre pastorul care stă în picioare în mijlocul ambarcaţiunii. Cu pălăria lui de paie şi cu obrazul pe jumătate ros de barbă, Steiner seamănă cu un nebun evadat din ocnă. După ce acceptă amuleta pe care unul dintre indienii Maturacas i-o atârnă de gât, exorcistul se îndepărtează în direcţia catedralei Nossa Senhora da Imaculada Conceicao, ale cărei clopotniţe se conturează în zare. Acolo va găsi sfat şi adăpost la părintele Jacomino, un fin cunoscător al celui Viclean şi al hăţişurilor sufletului omenesc.

În bătrânul oraş în care răsuflarea arzătoare a pădurii se amestecă mereu cu ceaţa de pe Rio, căldura era atât de apăsătoare şi sufocantă, încât sandalele preotului se afundă în asfaltul topit. Rasa îi e udă leoarcă de transpiraţie şi pe dinaintea ochilor îi joacă scântei. Pe măsură ce se apropie de catedrală, are senzaţia că lumina e pe cale să se schimbe. Pe cerul lăptos, soarele pare a-şi fi pierdut strălucirea. Un soare rece.

Carzo grăbeşte pasul. Silueta catedralei e tot mai impunătoare. Dintr-odată, devine conştient de liniştea care s-a lăsat asupra oraşului, o linişte plămădită din adieri de vânt şi punctată ici şi colo de lătrături de câine şi obloane izbite. Era ca şi cum inima cetăţii amazoniene ar fi încetat să mai bată. Apoi îşi dădu seama că strada pe care urcă e pustie, iar prăvăliile au obloanele trase. Pe trotuare, cărucioarele vânzătorilor de condimente păreau abandonate. Prin faţa preotului nu mai trec decât vreo câteva metise bătrâne în zdrenţe care

trag după ele puradei pe jumătate dezbrăcaţi. Carzo o prinde pe una de mânecă şi o întreabă ce se întâmplă.

Bătrâna arată spre cer şi îi spune şuierat că se apropie furtuna. Apoi, zărind crucea care ieşise de sub rasă, cade în genunchi şi îi sărută mâna. Preotul simte lacrimile metisei lunecându-i pe piele. Pare înspăimântată.

— O *Diablo! O Diablo entrou na igreja!*

„Diavolul a intrat în biserică.” Asta repeta metisa, tot sărutând mâna preotului cu buzele tremurânde. Carzo urmăreşte din priviri direcţia pe care i-o indică femeia şi i se face părul măciucă. Scările şi piaţeta din faţa catedralei au dispărut sub o mare de păsări. Acea armată de ciocuri şi pene multicolore pare a păzi intrarea în edificiu. Păsări colibri şi nenumăraţi papagali zburau razant cu solul şi urcau apoi spre biserică stârnind curenţi de aer, ca şi cum ar fi ascultat comenzile unei voci care le ordona să bareze accesul în catedrală. Un vânt rece îngheaţă stropii de sudoare de pe fruntea lui Carzo.

Se pregătea să îşi urmeze calea, când mâna bătrânei îi strânge degetele cu o forţă surprinzătoare. Se strâmbă şi încearcă să se smulgă din acea strânsoare, dar nu reuşeşte. Îşi înfige mâna în părul bătrânei, care îşi înalţă fruntea. Are ochii albi, iar obrazul ridat s-a lăsat ca o mască de ceară încălzită de o flacără. O voce moartă răzbate prin buzele înţepenite:

— Nu intra aici, Carzo. Ţi-am spus să nu te amesteci în asta. Ţi-am spus să nu îmi stai în cale. Dar nu m-ai ascultat.

Carzo tresare, recunoscând vocea pe care o mai auzise la San Francisco, în receptor. Metisei îi recade capul în piept. Lasă mâna preotului şi rămâne îngenuncheată în mijlocul străzii.

Strângând în pumn amuleta şi invocând zeii pădurii, exorcistul înaintează către masa densă de păsări care strâng rândurile, piuind furioase.

Papagalii bat din aripi la câţiva centimetri de obrazul lui. Când pune piciorul pe prima treaptă, piuitul se opreşte brusc. Cerul de deasupra catedralei s-a întunecat, iar vântul care mătură acum piaţa ridică vârtejuri de praf.

Carzo examinează faţada catedralei. Bătând cu furie din aripi pentru a se menţine în echilibru, zburătoarele au invadat turnurile şi streşinile, acoperişurile, împroşcându-şi suratele rămase în piaţă cu o ploaie de găinaţ. Se pregătea să păşească pe a doua treaptă, când bătaia clopotului catedralei a ridicat un nor de porumbei care şi-au luat zborul din clopotniţă.

Carzo urcă încet ultimele trepte. Pe măsură ce înaintează, păsările se dau la o parte, pentru ca în spatele lui să strângă iar rândurile. Preotul păşeşte pe această cărare vie şi mişcătoare. Stropi mari de găinaţ îi picură pe umeri, pe faţă, în păr. Se şterge iar şi iar cu mâneca rasei.

78

Marie Parks a început să vadă morţi la câteva zile după ce a ieşit din comă. Totul a pornit de la bătrâna Hazel, care ocupa rezerva 789, de la capătul coridorului. Parks s-a oprit în prag şi a aruncat o privire prin uşa întredeschisă. Bătrâna era ţintuită în pat, cu tuburi legate de braţele şi de pieptul ei descărnat. Alături, un aparat o ajuta să respire, expediind în plămânii făcuţi terci de patruzeci de ani de tutun câţiva centilitri de oxigen, al căror contact arzător îi declanşa accese înspăimântătoare de tuse. Suferea de carcinom epidermoid, un nume caraghios pentru o nenorocită de tumoare de mărimea unei mingi de golf care îşi întinsese tentaculele metastazelor prin tot corpul, declanşând alte şi alte cancere. Bătrâna Hazel era în fază terminală.

Cu ochii larg deschişi, încărcaţi de durere şi tristeţe, Hazel i-a făcut atunci un semn cu mâna şi

Parks a intrat pe vârfuri. Camera mirosea a formol. Pe un alt pat, o muribundă gemea cu un tub înfipt în gât, care îi aspira secreţiile ce-i înecau plămânii. Marie s-a apropiat de bătrâna Hazel. Avea nişte ochi atât de buni şi de generoşi, încât tânăra s-a aşezat pe marginea patului şi a cuprins în palme mâinile muribundei. Dintr-odată, şi-a simţit articulaţiile trosnind sub apăsare; un rictus plin de ură a schimonosit buzele lui Hazel, iar din canula fixată în gâtul bătrânei a ieşit o voce metalică:

— Cine eşti tu, curvă nenorocită, de vii aşa să te uiţi la mine? Nu trebuia să mă vezi! Mă auzi? Nu trebuia să mă vezi!

Parks s-a luptat din răsputeri să scape din strânsoarea pumnului nebunei. Apoi, deodată, Hazel i-a dat drumul şi Parks a fugit.

Pe coridor, a nimerit direct în braţele unei infirmiere. Printre suspine, i-a spus că bătrâna nebună din 789 a vrut să o omoare.

— Care bătrână nebună?

— Hazel. Aşa scrie pe foaia de observaţie.

A urmat un moment de tăcere, în răstimpul căruia Marie a simţit cum infirmierei i se accelerează pulsul.

— Martha Hazel din camera 789?

— Da.

— Am să chem un doctor să îţi prescrie un calmant, draga mea. Până atunci, trebuie să te odihneşti.

Parks s-a smuls din braţele infirmierei.

— Dar, pentru Dumnezeu, ţi-am spus că a încercat să mă omoare.

— Imposibil!

— De ce?

— Pentru că a murit acum o săptămână, scumpa mea.

Marie a scuturat vehement din cap. Apoi a înşfăcat-o pe infirmieră de mână şi a târât-o în camera bătrânei.

Când a năvălit în rezervă, Hazel stătea crăcănată în pat, iar sânii fleşcăiţi şi tufa încâlcită de sub pântece se amestecau între coapsele descărnate. Între degetele pătate de nicotină ţinea o ţigară; un firicel de fum ieşea din canulă ori de câte ori trăgea din chiştoc. Îngrozită, Marie a încremenit. Îndreptând degetul spre arătare, reuşise să articuleze:

— Ce ţi-am spus! Ea e cea care a încercat să mă omoare!

Dar infirmiera se putea uita mult şi bine în direcţia indicată de Marie, patul lui Hazel era gol, aparatul care o ajutase să respire fusese dus în magazia spitalului, iar patul fusese acoperit cu o husă groasă de plastic. Infirmiera a cuprins-o pe Marie pe după umăr.

— Gata, draga mea, nu are rost să îţi faci singură rău. Nu e nimeni în patul acela. E moartă şi îngropată, crede-mă. De o săptămână.

Auzind cu greu vocea infirmierei, Marie şi-a ascuns la spate urmele vinete de pe încheieturi. Apoi a privit fix la Martha Hazel, care o cerceta prin perdeaua de fum. Vocea metalică s-a înălţat din nou din laringofon.

— Nu te mai osteni în van, dragă Marie, vaca aia grasă nu mă poate nici vedea, nici auzi. Tu în schimb, tocmai ce te-ai întors din morţi. Ţi-ai lăsat urmele acolo, jos. De aceea mă vezi. Dar şi eu te văd, curvă nenorocită. Te văd destul de vag, dar te văd.

O tuse zdravănă a frânt-o în două pe bătrână şi un firicel de sânge a început să i se prelingă pe bărbie şi pe gât.

— La dracu', e groaznic, chiştoacele astea nu mai au niciun gust, iar tusea mă chinuieşte chiar şi-n moarte. Tu ce crezi?

Când Hazel zâmbi larg, scoţând la iveală un şir de colţi ascuţiţi, Parks se prăbuşi în braţele infirmierei.

Apăsând până la podea pedala de frână pentru a permite unei camionete să o depăşească, Marie se cutremură gândindu-se la bătrâna Martha Hazel: primul ei mort. De atunci i-au ieşit în cale atât de mulţi! Morţi bântuind pe străzi, morţi încremeniţi pe terasele cafenelelor, copii putreziţi jucând şotron şi sărind coarda prin curţile şcolilor, bătrâni rătăcind prin cimitire şi femei descompuse în rochiile lor de odinioară sorbind din cupe prăfuite în mijlocul mesenilor din restaurantele de lux. Morţi fără odihnă, care nu îşi aflaseră calea de trecere către lumea de dincolo.

Tânăra părăseşte Interstatala 70 şi o ia pe Colfax Avenue până la Grădina Zoologică din Denver; fulgii de nea încep să acopere peluzele. Se întoarce apoi pe Stout Street, pe care urcă până la intersecţia Brighton, unde o maşină de teren are minunata inspiraţie de a-i ceda un loc dublu în parcarea plină-ochi din faţa birourilor FBI. Scoate cheia din contact şi se uită la ceas: ora 17.00.

79

Împingând poarta grea a catedralei, părintele Carzo e învăluit de un miros greu de rezină şi carne arsă. Nori de fum de tămâie plutesc prin aer şi zeci de lumânări de toate mărimile sclipesc în ceaţa parfumată. În afara acelor pâlpâiri gălbui, catedrala e cufundată într-o beznă străpunsă doar pe alocuri de câte o rază îndepărtată de lumină strecurată prin vitralii.

Exorcistul încremeneşte. În nări îi pătrunde un miros dulceag şi pătrunzător de violete. Mirosul Diavolului. Carzo rămâne un moment nemişcat, în pragul porţii. Pentru un credincios oarecare, acele mirosuri nu au nicio semnificaţie, dar pentru un exorcist, da. Tămâia Domnului împotriva duhorii dulcege a Diavolului. Părintele Jacomino şi iezuiţii lui au permis accesul unei blestemăţii în catedrală.

Carzo aspiră un damf de parfum pe care îl analizează cu atenţie. Scoate un suspin de uşurare. Tămâia şi fumul de lumânare arsă acoperă duhoarea de violete şi carne arsă, dar nu întru totul. Iezuiţii au câştigat prima rundă. Dar dacă duhorile malefice rezistă parfumului de rezină sfântă, înseamnă că Fiara e încă aici, rănită, dar nu înfrântă.

Carzo înaintează încet către cor, ascultându-şi ecoul paşilor răsunând sub cupolă. Băncile şi scăunelele pentru rugăciune aflate de o parte şi de alta a culoarului principal au fost sparte. Aşchiile de lemn şi perniţele din catifea împrăştiate prin toate părţile demonstrează că au fost ridicate în aer de o forţă uriaşă şi aruncate apoi de la înălţime.

Auzind foşnet de hârtie sub tălpi, Carzo îşi pleacă privirea. Poze sfinte şi pagini rupte din cărţi de rugăciune sunt împrăştiate pe podea. Observă şi sute de bobiţe de merişor risipite pe marmură, de parcă ar fi fost perlele unui uriaş colier. Ia una de jos şi o analizează în căuşul palmei: o boabă dintr-un şirag de mătănii. Carzo închide ochii. Credincioşii îşi făceau rugăciunile când Fiara a năvălit în catedrală, iar mătăniile din mâinile lor au cedat brusc sub puterea malefică ce se înstăpânea asupra locului sfânt.

Exorcistul înaintează până la bazinul cu apă sfinţită tăiat într-o coloană, încearcă să se aplece pentru a inspira apa călâie care luceşte încă pe fundul vasului, dar o duhoare de pucioasă îl face să se tragă îndărăt. Ţinându-se de nas, o atinge uşor, dar îşi retrage repede degetele, înăbuşindu-şi o înjurătură de durere: apa, odinioară binecuvântată, acum arde.

Continuându-şi drumul înspre cor, constată că, de o parte şi de alta a catedralei, confesionalele din lemn au fost distruse, iar draperiile arată de parcă ar fi fost mistuite de o căldură teribilă. Ridică privirea. Deasupra, îngerii de piatră care ciuleau urechea să audă mărturisirea păcatelor, au fost pur

şi simplu pulverizaţi de pe soclurile lor. Ceva mai încolo, statuile au fost pângărite cu cărbune. Carzo smulge o draperie şi acoperă statuia Fecioarei. Înlemneşte. La lumina slabă a lumânărilor, zăreşte firicele de sânge care curg din ochii statuii, stropi roşii care şerpuiesc de-a lungul rigolelor de marmură şi picură pe sol.

Ajuns la capătul culoarului principal, se opreşte. Un ultim semn îi alertează simţurile. De o parte şi de alta a altarului, cele două candele roşii, semne ale prezenţei divine, sunt stinse. Ochii lui Carzo iscodesc prin întuneric. Lipseşte un miros din această adevărată dezlănţuire de parfumuri care îi asaltează nările, un miros care ar fi trebuit să le acopere pe toate celelalte, o mireasmă atât de minunată şi de generoasă, încât oricine o respiră îşi simte sufletul tresărind ca un boboc care se deschide: mirosul de trandafiri care însoţeşte întotdeauna Sfânta Prezenţă. Aici, însă, nici urmă de mirosul de trandafiri al Domnului sau de fumul de ambră al arhanghelilor. Nicio adiere din lăcrămioarele sfinţilor sau din crinii Fecioarei. Atunci înţelege că, lăsându-i pe iezuiţi în voia Fiarei, Dumnezeu şi curtea lui celestă au părăsit catedrala. Era pe punctul de a se lăsa năpădit de tristeţe, când un urlet îndepărtat răsună în subteranele catedralei. Carzo pleacă ochii şi observă că stă pe o gură de aerisire al cărui capac din fier forjat se întrevede printre sandalele lui. Se apleacă şi inspiră mirosul puternic de violete şi tămâie care vine din măruntaiele edificiului. Un nou urlet, atenuat de distanţă, îşi croieşte cale prin capacul metalic. Lupta continua în adâncuri.

80

Birourile FBI sunt pustii. Parks se apropie de geamul blindat în spatele căruia se află recepţionera. Îi arată legitimaţia şi îşi depune arma de serviciu în sertarul metalic care i se deschide în

faţă. Angajata biroului trage sertarul în partea ei, ia arma şi o strecoară într-un dulap. Fără pistolul ei Glock de 9 mm, de care s-a folosit doar de vreo sută de ori în unsprezece ani de muncă, Marie se simte de parcă ar fi în pielea goală. Femeia din spatele geamului îi întinde un formular pe care trebuie să-l semneze.

— Unde e echipa de serviciu?

— Avem patru agenţi care asigură permanenţa la etaj. Ceilalţi anchetează o serie de profanări care au avut loc în ultima perioadă. De parcă toţi adoratorii Satanei din Colorado şi până în Wyoming s-au vorbit să dezgroape morţi şi să taie beregata ţapilor prin cimitire.

— Aveţi mulţi satanişti în zonă?

— Există o congregaţie mare la Boulder. Tipi în robe negre care desenează stele cu cinci colţuri pe pereţi, beau bere şi rostesc citate latineşti pe de-a-ndoaselea. Da' eu zic că Satana, dacă va fi existând, n-are nimic de-a face cu gaşca asta de adoratori tâmpiţi. Dar pe tine ce vânt te aduce pe la noi?

— Un adorator al Satanei.

— Nu mai spune!

— Ba da. Numai că al meu e, pe deasupra, şi un ucigaş în serie şi, în ceea ce mă priveşte, sunt convinsă că Dracu' îl ia cât se poate de în serios.

— Ciudat vânat! mai rău decât asasinii de copii, nu-i aşa?

— Am nevoie de un calculator cu conexiune de viteză maximă la internet.

Vexată de răspunsul cam sec al lui Parks, funcţionara îi indică sala de cercetări informatice de la capătul holului: biroul 1119.

Marie ascultă zgomotul înfundat al pantofilor ei pe mocheta groasă. În birourile pe lângă care trece monitoarele calculatoarelor sunt deschise, iar lângă ele, staţiile de emisie-recepţie pârâie în soclurile lor. Aproape peste tot telefoanele sună în gol.

Parks închide uşa biroului 1119 în urma ei şi deschide calculatorul care tronează în mijlocul unui munte de documente şi pahare din carton. Ţintuite în cuie pe pereţi, portretele celor mai căutaţi criminali din Colorado şi Wyoming fac schimb de păreri asupra căutării puştoaicelor dispărute de ani de zile. În centru, sub fotografia preşedintelui, într-o ramă prăfuită, tronează Constituţia americană. La dreapta, pe un poster din hârtie cerată poţi citi lista celor mai căutaţi zece criminali din întreaga lume. Recompensele pentru prinderea lor variază între o sută de mii de dolari pentru un exterminator al cartelurilor pe nume Pablo Tomas de Limassol, ajungând la un milion de dolari pentru traficantul de material atomic Robert S. Dennings. Parks fluieră a pagubă. Dacă s-ar fi specializat în genul acela de vânat, poate acum şi-ar fi permis şi ea un cazinou la Las Vegas, o atenţie, ceva. Aşa, vai de capu' ei, umblă de nebună după ucigaşi-rătăcitori pentru care, în mod cu totul ciudat, guvernul american nu dă nici recompense, nici interviuri.

Se conectează la baza de date a laboratoarelor de referinţă pe care FBI şi le-a instalat în Statele Unite, Mexic şi Europa. Acolo sunt stocate toate datele şi caracteristicile crimelor deosebit de violente pe care poliţiile din întreaga lume nu reuşesc să le rezolve, crimele sordide şi repetitive ale ucigaşilor în serie în faţa cărora poliţia convenţională, în afară de numărarea victimelor, nu prea poate face mare lucru. Mai ales când e vorba despre un criminal rătăcitor căci, pentru a avea o şansă cât de mică să prinzi în cursă un adversar de această anvergură, trebuie să intri în labirintul lui mintal şi să găseşti ieşirea înaintea lui. Cu riscul de a te rătăci tu însuţi, pentru totdeauna.

Asta fusese cât pe ce să păţească Parks când lucra la cazul lui Gillian Ray, un student new-yorkez care îşi oferise două luni de vacanţă în

Australia. Două luni de făcut autostopul pe acele şosele nesfârşite din mijlocul celor mai arzătoare deşerturi din lume. Două mii trei sute de kilometri de nisip fierbinte, de pietriş şi platouri dezolante între Darwin şi Cape Nelson… Unsprezece morţi în două luni, iar cadavrele – lăsate în voia şerpilor şi a şacalilor.

81

Părintele Carzo acţionează levierul disimulat sub altar şi statuia Sfântului Francisc de Assisi alunecă pe soclu. O deschizătură îngustă se crapă în perete, trecerea secretă a cărei existenţă era cunoscută doar de iezuiţii din Manaus şi de către el însuşi. I-o arătase părintele Jacomino cu câteva luni în urmă, ca şi cum ar fi presimţit ce avea să se întâmple.

Preotul se strecoară prin crăpătură şi acţionează un alt levier pentru a închide trecerea. Aude statuia pivotând pe soclu, un pocnet înfundat, apoi linişte. În timp ce o ia pe scară, strigătele îndepărtate devin tot mai clare: sunt ţipete de groază şi durere. În portugheză şi latină. O furtună de voci care îşi răspund, se interpelează şi se sting. Judecând după mânia cuvintelor care se izbesc de pereţii subteranei, ai spune că e vorba despre o şedinţă de exorcism colectiv, o ceremonie interzisă care nu se mai practică din cele mai întunecate zile ale Evului Mediu.

Ajuns la baza scării, părintele Carzo nimereşte într-un nod de coridoare săpate în fundaţia catedralei. Luându-se după ţipete, o apucă pe cel mai larg şi mai vechi. O subterană luminată de torţe a căror flacără aruncă pete tremurânde pe pereţi.

Preotul adulmecă aerul din jur. Duhoarea Răului o depăşeşte acum cu mult pe aceea a rezinei sfinte. Iezuiţii au încolţit Fiara în capătul acelui tunel, dar Fiara nu şi-a spus încă ultimul cuvânt.

Carzo simte o adiere călduţă mângâindu-i gleznele. Pleacă privirea. Guri de piatră deschise în pavaj elimină un jet continuu de aer din puţurile de aerisire. Sectorul închisorii. Acolo-i închideau exploratorii portughezi pe indigeni şi pe piraţii Amazonului. În interiorul celulelor, preotul distinge rotocoalele de lanţuri şi inelele de contenţiune pe care temnicerii le fixau la gâtul deţinuţilor. Strecoară o torţă printre gratii. De-a lungul zidurilor tropăie şobolani care, văzând lumina, chiţăie înspăimântaţi. Întinzând braţul, preotul zăreşte inscripţiile gravate pe pereţi: înjurături, cuvinte de rămas-bun şi şiruri de bastonaşe pe care condamnaţii la moarte le-au bifat înainte de a sfârşi spânzuraţi la capătul unei funii. Exorcistul se pregătea să îşi retragă braţul când flacăra torţei lumină o formă lipită de peretele din spate. Împinge uşa din gratii şi intră în celulă. Pe solul nisipos, cadavrul unui iezuit în robă neagră contemplă întunericul cu ochii goi. Judecând după poziţie, bărbatului i-a fost rupt gâtul şi corpul a fost dislocat de o forţă supraomenească. Preotului nu i-a fost deloc uşor să identifice acel chip crispat de spaimă. În cele din urmă, îl recunoaşte pe fratele Ignacio Constenza, un iezuit de mare valoare care practica exorcismul şi arta de a simţi demonii. Aşa cum i se întâmplase şi părintelui Alameda la intrarea în templul aztec, părul acelui nefericit albise din cauza unei spaime fără de nume. Carzo închide pleoapele lui Ignacio şi rosteşte rugăciunile pentru morţi. Apoi iese din celulă şi îşi continuă înaintarea.

Pentru a nu cădea pradă spaimei, exorcistul începe să numere metrii care îl despart de extremitatea tunelului. La al doisprezecelea pas un urlet de agonie răsună de-a lungul coridorului. Rămâne pe loc: mirosul de violete invadează în valuri subterana. Mireasma de tămâie a dispărut. Iezuiţii au pierdut.

Un zgomot de paşi. În depărtare, Carzo zăreşte o formă imensă care înaintează. Niciodată o beznă mai adâncă nu i-a năpădit inima, o aneantizare a sufletului similară celei pe care a încercat-o în măruntaiele templului aztec. Creatura care se apropie e Răul absolut. Se apropie stingând torţele una după alta, sorbindu-le lumina. Preotul rămâne stană de piatră. Noaptea însăşi vine spre el. Apoi, pe măsură ce duhoarea de violete devine insuportabilă, exorcistul reuşeşte să se smulgă din toropeală, se furişează de-a-ndăratelea până la celula în care zace fratele Ignacio, se ghemuieşte în partea cea mai depărtată şi îşi ascunde faţa-n mâini.

În galerie se răspândeşte o rumoare, chirăituri şi ţipete ascuţite acompaniază cursa sutelor de lăbuţe mărunţele pe solul nisipos. Prin pleoapele pe jumătate închise, Carzo vede un val de şobolani ale căror gheare zgârie pământul, fugind cu disperare din calea ameninţării ce se apropie. Câţiva se strecoară în celulă şi încep să se înfrupte din cadavrul iezuitului. Carzo îi alungă cu o izbitură de picior. Dispar după gratii şi se alătură haitei care se îndepărtează. Linişte.

Un scrâşnet de cizme. Dinspre culoar vine o pală de aer îngheţat. Parfumul de violete se concentrează şi explodează în nările preotului. Carzo îşi prefiră degetele din faţa ochilor pentru a zări blestemăţia care intrase în câmpul lui vizual. Poartă o rasă călugărească neagră, cagulă şi cizme grele de pelerin. Carzo înlemneşte. Un Hoţ de Suflete. Iată ce au lăsat iezuiţii să le intre în catedrală.

Cu inima bubuindu-i în piept, exorcistul aşteaptă câteva minute, apoi se ridică şi iese din celulă. Adulmecă aerul. Fiara plecase. Grăbeşte pasul. La capătul coridorului, o uşă întredeschisă. Prin deschizătură se simte o adiere de lemn cernit şi praf: mirosul arhivelor.

Cum ochii i se obişnuiseră treptat cu întunericul, Carzo împinge uşa şi intră într-o bibliotecă imensă, cu colonade, înţesată de rafturi şi pupitre răsturnate. Tăiate în diagonală în grosimea plafonului, un fel de hublouri din sticlă mată captează razele îndepărtate ale soarelui pe care le proiectează pe podea în conuri mari şi încărcate de particule de praf. Exorcistul deduce că sala trebuie să se afle pe undeva pe sub fundaţiile oraşului.

Pe podeaua acoperită cu dale pătrate din marmură, observă romburile unui mozaic, a căror înlănţuire azurie formează o inscripţie în latină: *Ad Majorem Dei Gloriam.* „Întru marea slavă a Domnului." Dincolo de ea, un soare arzător învăluie alte litere, de un negru tăciune. IHS, *Iesus Hominum Salvator.* „Iisus, Mântuitorul Oamenilor." Deviza iezuiţilor.

Carzo înaintează spre mijlocul bibliotecii răvăşite. Podeaua e acoperită de pergamente şi manuscrise. Nemişcat, în mijlocul acelui talmeş-balmeş livresc, preotul ascultă liniştea. Un zgomot regulat îi atrage atenţia. Vine de undeva din mijlocul încăperii, unde conurile de lumină decupează întunericul. Cam pe acolo, prin centru, exorcistul distinge un fel de birou pe care este deschisă o carte mare. Râuri de sânge acoperă paginile manuscrisului. De pe pupitru sângele se prelinge în stropi grei pe podea.

Carzo intră în fasciculul luminos şi examinează lucrarea: *Cartea Iadului,* un manual exorcist inestimabil, care datează din secolul al XI-lea şi pe care o mână febrilă l-a deschis la pagina cu ritualul Tenebrelor. Un ceremonial plin de pericole şi mistere folosit doar în ultimă instanţă, pentru combaterea celor mai puternici dintre demoni.

Preotul întinde mâna deasupra manuscrisului. Pic! Pic! Un strop de sânge îi picură pe palmă, unde îi desenează un arabesc de un roşu crud. Înalţă ochii şi tresare violent când îl vede pe părintele Ganz, al cărui chip livid luceşte în

penumbră. Fusese legat cu capul în jos de-o bârnă înainte de a i se tăia beregata. Carzo examinează privirea sticloasă a celui torturat – aceeaşi expresie de teroare absolută ca şi în ochii morţi ai fratelui Ignacio. Hoţul de Suflete.

Se pregătea să îl dezlege, când în liniştea grea se înalţă un geamăt. Se întoarce şi zăreşte o formă omenească stând în picioare lipită de peretele din spate. Suspendat la un metru deasupra solului, cu braţele desfăcute în cruce, părintele Jacomino părea a-l contempla din tenebre.

82

Gillian Ray proceda de fiecare dată la fel: cu faţa lui angelică şi musculatura de surfer, nu îi era greu să-i convingă pe şoferi, de cele mai multe ori locuitori ai preriei, să îl ia cu autostopul, iar apoi să îl invite la fermele lor izolate. Ajuns acolo, plin de voioşie, Ray mânca şi bea cu familia, o felicita pe stăpâna casei, se juca şi cu copiii, apoi se ducea la culcare. Înainte de răsărit se trezea şi căsăpea toată familia cu un topor, apoi o pornea iar la drum. Cu deosebirea că, pentru a-şi pierde urma, o tăia prin prerie cu o motocicletă până la următorul drum, unde începea să facă din nou autostopul. Degeaba au declanşat autorităţile australiene o adevărată vânătoare cu hăitaşi în căutarea bărbatului, asasinul se făcea nevăzut de fiecare dată, masacrându-şi victimele în locuri aflate la o asemenea distanţă între ele, încât câinii hăitaşi ai criminaliştilor erau total zăpăciţi.

Alertată de un raport expediat la laboratorul de referinţă din Boston, Marie Parks a recunoscut amprenta celui pe care îl căuta de luni de zile: un ucigaş extrem de periculos, despre al cărui nume sau chip nu ştia nimic şi care părea a profita de vacanţele petrecute în străinătate pentru a se elibera de pulsiuni, masacrându-şi victimele după un ritual remarcabil de constant. Semn că Ray îşi

găsise ritmul de croazieră şi că era întru totul condus de modul de operare pe care şi-l pusese la punct. Datorită acelor elemente, Parks reuşise să îl depisteze, mergând pe urma crimelor lui din Turcia în Brazilia, din Thailanda în Australia. Numai că la ultimele, cele comise în apropiere de Woomera, Gillian Ray adăugase un detaliu modului obişnuit de operare, pe care poliţia australiană îl înghesuise însă într-un colţ al raportului, fără a-i da prea multă importanţă: dacă de obicei Ray îşi lăsa victimele în poziţiile în care le ucisese, Marie remarcase că de astă dată ucigaşul, înainte de a porni iar la drum, le aşezase pe canapea şi pe fotoliile din salon şi le dăduse şi drumul la televizor. Semn că Ray începea să se plictisească şi căuta variante, ca să-şi îmbunătăţească scenariul. Acesta e momentul în care ucigaşul-rătăcitor e cel mai periculos: când comportamentul i se modifică şi începe să-l bată gândul că poate ar trebui să încerce experienţe noi. Şi tot acesta e momentul în care modul lui de operare se poate schimba în asemenea măsură, încât i se poate pierde urma. Iată de ce Parks sărise în primul avion spre Australia.

Debarcând în Alice Springs, şi-a tras bascheţii şi a început să facă autostopul încă de la ieşirea din aeroport. A ţinut să procedeze astfel pentru a merge exact pe urmele lui Gillian Ray: pentru a simţi vântul călduţ în păr şi asfaltul încins sub tălpi, pentru a încerca aceeaşi senzaţie de oboseală invadându-i muşchii, crampele sfârtecându-i pulpele şi curelele rucsacului tăindu-i umerii. Pentru a simţi exact ceea ce va fi simţit Gillian Ray de fiecare dată când o maşină se apropia de el. Aceeaşi arsură plăcută care îţi inundă pântecele şi îţi pompează adrenalină în artere. Acea sete vampirică ce îţi sfârtecă gâtlejul, acea tensiune sexuală insuportabil de plăcută. Asta simţea un ucigaş-rătăcitor de felul lui Gillian Ray când se întâlnea cu următoarea victimă.

Parks a mărşăluit zile de-a rândul pe pista ei. A simţit că sufletul ei se contopeşte cu acela al criminalului, pe măsură ce se apropia de el. Se îndrepta spre ocean, lăsând în urmă scene ale crimelor din ce în ce mai sângeroase. Gillian nu înţelegea prea bine schimbarea aceasta care se producea în el şi propriile impulsuri au început să îi scape de sub control. Era furios. Asta a descoperit Marie la ultima scenă a crimei. Frustrare şi mânie. Gillian era pe cale de a se metamorfoza în altceva. În această clipă anume a izbutit Marie să intre în pielea ucigaşului.

S-a întâmplat la asfinţit, când soarele încă mai mângâia savana presărată cu tufişuri spinoase. Parks tocmai se urcase în camioneta unei studente care mergea în vizită la mătuşa ei, care locuia în Perth. Fata era tânără şi frumoasă, cu chipul bronzat sub eşarfa cu care îşi legase părul. Avea pantaloni scurţi care îi dezveleau coapsele şi o cămaşă de bumbac prin despicătura căreia se întrezăreau sânii. Tot holbându-se la ea, Parks a simţit o excitaţie violentă, a cărei intensitate i-a uscat buzele. În minte i-au năvălit imagini ale morţii: cadavre despuiate şi carne însângerată. Şi-a dat atunci seama că inima care-i bătea în piept nu mai era a ei, ci a lui Gillian, şi că sufletul ei l-a interceptat pe acela al ucigaşului. Reprimându-şi impulsul care începuse să o copleşească, a înţeles că era pe punctul de a se rătăci de ea însăşi. Aşa că a grăbit paşii pentru a-l prinde pe Gillian înainte de a claca.

După cincisprezece zile de vânătoare, timp în care ucigaşul a comis trei crime, tânăra a dat în cele din urmă de el pe o plajă pustie, lângă Cape Nelson. Ar fi putut fi o ultimă crimă într-o noapte neagră, un ultim viol pe nisipul rece, o ultimă lovitură de pumnal într-un ultim pântece. A doua zi ar fi urmat întoarcerea la New York cu avionul, acolo unde ar fi regăsit braţele logodnicei lui, Nancy. Ar fi urmat încă un an de facultate fără

nicio poveste. Până la următoarea vacanţă smintită a lui Gillian Ray.

Ucigaşul era pe punctul de a-şi pieptăna victima, când Parks s-a apropiat încet, pe la spate. I-a lipit ţeava pistolului în spatele urechii şi i-a şoptit „FBI”. Nu prea tare, exact cât trebuia pentru a acoperi zgomotul valurilor. Aşa cum sperase, ucigaşul a scos un pumnal a cărui lamă a lucit sub razele lunii. Parks a închis ochii şi şi-a descărcat încărcătorul în ţeasta lui. A auzit trosnetul craniului lui Gillian care a explodat sub impactul gloanţelor şi i-a văzut sângele înroşind nisipul. A inspirat mirosul creierului ars al bărbatului. Apoi s-a străduit să deschidă ochii să vadă cadavrul, să-l atingă pentru a-i simţi ultima zvâcnire de viaţă. Şi numai datorită lacrimilor care i-au ţâşnit nestăvilite a găsit atunci Marie Parks ieşirea din labirint.

83

Pe măsură ce înaintează către bătrânul iezuit, Carzo distinge tot mai bine scena. Hoţul de Suflete l-a cocoţat pe părintele Jacomino pe jumătate mort pe o bârnă, de care l-a pironit de umeri, coate şi palme. Şase cuie mari, de tâmplărie, care i-au străpuns articulaţiile înainte de a se înfunda în lemn.

Preţ de câteva secunde, preotul încremeneşte în faţa corpului care atârnă în gol. Sângele ţâşneşte din răni, curge pe gâtul şi pieptul bătrânului. Exorcistul se apleacă spre iezuit. Un miros puternic de amoniac îi inundă nările. Dă la o parte tunica lui Jacomino şi vede că Hoţul de Suflete i-a despicat abdomenul de la buric în jos, dezvelindu-i intestinele care acum se îngrămădesc în pielea tăiată, fără a putea ieşi. O moarte lentă.

La un moment dat, Carzo observă că bătrânul începe să piardă tot mai mult sânge, ca şi cum ritmul bătăilor inimii s-ar fi accelerat.

— Părinte Jacomino, mă auzi?

Schingiuitul înalţă încet capul şi Carzo îşi fixează privirea în ochii crăpaţi ai iezuitului.

— Părinte Jacomino, sunt eu, Alfonso.

O răsuflare răguşită. Vocea hâşâită a bătrânului răsună în încăpere.

— Doamne, Alfonso. Vine. Se va întoarce după mine. Omoară-mă înainte să apuce să îmi ia sufletul.

— Cine vine?

— El. Se va întoarce după sufletul meu, vrea să-l ducă cu el. Aşa fac ei întotdeauna. Îți sufocă sufletul şi ţi-l iau cu ei. Nu-l lăsa, Alfonso. Omoară-mă acum înainte să îmi pierd credinţa şi să mă ia cu el.

— Nu pot face asta, părinte Jacomino. Ştii foarte bine că nu pot.

Bătrânul crucificat se încordează şi scoate un urlet îndelung, disperat.

— Stăpâne atotputernic, nu mai cred în Dumnezeu, Alfonso! Mă auzi? Credinţa mea se stinge şi voi arde în flăcările Iadului, dacă nu mă omori imediat!

Apoi trupul lui Jacomino se lasă să atârne, cu toată greutatea, în cele şase cuie. Sângele care curge din răni stropeşte podeaua. Cu ochii plini de lacrimi, Carzo se apleacă şi şopteşte.

— Părinte, tu îţi ucizi sufletul cerându-mi să îţi iau viaţa. Aminteşte-ţi că Dumnezeu te vede şi îţi va cumpăni credinţa tocmai după agonia Sfinţiei Tale. Aminteşte-ţi că nu există greşeală, nu există crimă pe care Stăpânul nostru să nu o poată ierta. Vrei să îţi dau ultima împărtăşanie înainte de a te înfăţişa dinaintea Creatorului?

Jacomino îşi înalţă cu greu fruntea. Ochii lui crăpaţi păreau a iscodi prin tenebre.

— Nu mai avem timp pentru asta. Hoţii de Suflete s-au întors şi răul cel mare se răspândeşte din nou. Cele pe care ţi le voi dezvălui să fie plata pentru mântuirea mea. Te vei ruga tu pentru mine. Vei da slujbe pentru odihna sufletului meu.

— Părinte, regretele te vor mântui, nu remuşcările.

— Taci, biet smintit, habar nu ai ce se apropie.

Carzo se cutremură. Vocea bătrânului era pe cale de a se schimba.

— Te ascult.

— Misiunea iezuită din Manaus, asemenea altora din întreaga lume, slujeşte drept staţie de legătură pentru numeroase mesaje secrete pe care avem ordin să le transmitem la Vatican. Aceste mesaje codificate sunt expediate printr-un cardinal din anturajul papei, care a reuşit să se infiltreze, de-a lungul anilor, într-o confrerie secretă care a contaminat Vaticanul imediat după cruciade şi care, ulterior, a crescut în sânul lui ca un cancer.

— Un complot împotriva Bisericii? Cum se numeşte această confrerie?

— Fumul Negru al Satanei. O sectă care se trage din Ordinul Templierilor, încearcă să pună mâna pe tronul Sfântului Petru. Hoţii de Suflete sunt braţul lor înarmat.

— Ştii cine sunt membrii congregaţiei Fumului Negru?

— Nimeni nu le-a văzut chipurile. Nici măcar cardinalul infiltrat, a cărui identitate nu o cunosc. Singurul lucru pe care îl ştim este că ocupă majoritatea posturilor-cheie de la Vatican şi că şi-au ţesut o reţea de relaţii strânse cu sectele satanice din întreaga lume. Urmează un plan vechi de mai multe secole şi sunt cam vreo treizeci de cardinali de prin toate colţurile pământului, care au devenit suficient de puternici pentru a putea influenţa alegerea papei. Ştiu că Biserica a minţit şi vor să preia controlul asupra Vaticanului pentru a dezvălui întregii lumi această minciună.

— Ce minciună?

— Totul… Totul este în Camera Misterelor. O încăpere ascunsă la care se ajunge printr-un pasaj secret din sala mare a arhivelor Vaticanului. Încăperea nu figurează în niciun plan. Acolo sunt

păstrate toate mesajele secrete ale papei, precum şi dovezile complotului. Încăperea poate fi deschisă mişcând nişte cărţi dintr-o bibliotecă… Se scot de pe rafturi şapte cărţi, după o combinaţie de citate latineşti care se raportează la fiecare dintre acele lucrări. Cardinalul Fumului Negru mi-a trimis o dublură a acelei liste. Pentru mai multă siguranţă, am trimis documentul într-un loc secret din Statele Unite. De acolo va trebui să îl recuperezi.

— Părinte…

— Taci, Alfonso, nu mai avem timp…

Carzo şterge fruntea lui Jacomino. Bătrânul nu mai are niciun strop de vlagă.

— Săptămâna trecută am primit un ultim mesaj pe canalul de urgenţă. Cardinalul a descoperit ceva grav, dar a reuşit să îmi transmită datele.

— Ce anume?

— Totul se află într-un dosar pe care l-am depus într-o cutie de post-restant de pe aeroportul Manaus. Prin astfel de seifuri circulă mesajele secrete. Acolo vei găsi şi un bilet de avion pentru Statele Unite. Trebuia să iau cursa din seara asta pentru a recupera lista cu citate înainte de a participa la conciliul care începe la Vatican. Dar acum e prea târziu.

Carzo era pe punctul de a răspunde, când un suflu îngheţat îi cuprinse gleznele. Bătrânul se încordă. În capătul sălii, uşa bibliotecii se deschise.

— Doamne, el e, vine!

— Părinte Jacomino, minciuna asta de care se foloseşte Fumul Negru are vreo legătură cu flagelul olmecilor?

Bătrânul iezuit tresare.

— Ce vrei să spui?

— Am descoperit nişte fresce foarte vechi într-un templu pierdut în mijlocul junglei. Fresce reprezentându-i pe primii născuţi ai universului şi pe arhanghelul Gabriel aducând focul amerindienilor. Cea mai mare dintre ele înfăţişa venirea şi moartea unui Hristos resentimentar şi

plin de ură. Ceva care se pare că ar fi eliberat răul cel mare. Documentele închise în Camera Misterelor au vreo legătură cu asta?

— Dumnezeule, deci e mai grav decât îmi închipuiam…

Pe dalele de marmură ale bibliotecii răsună paşi. Carzo se întoarce şi vede conurile de lumină clipind şi întunecându-se unul după altul. Adulmecă aerul. Împreună cu vârtejul care ridică hârtiile împrăştiate pe jos, un puternic miros de violete a invadat sala.

— Du-te, Carzo. Pleacă şi nu te uita în urmă. Spiritul lui e aici, nu şi învelişul. Dacă te grăbeşti, nu va putea să-ţi facă nimic.

— Părinte, nu mi-ai spus despre olmeci. Ce s-a întâmplat în pădure? Părinte! Părinte!

Jacomino scoate un ultim horcăit şi capul îi cade în piept. Carzo pune o mână pe creştetul mortului şi recită cu glas scăzut sfintele taine ale ultimei împărtăşanii. Abia rostise cuvintele, că fruntea bătrânului se ridică. Jacomino zâmbeşte. Vocea lui s-a schimbat.

— Cine-i acolo?

Exorcistul se trage îndărăt în vreme ce blestemăţia care a intrat în trupul bătrânului îl adulmecă.

— Ah, tu eşti, Carzo? Ce ţi-a povestit bătrânul ăsta nebun?

— Întreabă-l singur.

Un râs limpede iese din gâtlejul bătrânului.

— Prietenul tău e mort, Carzo. Nu am puterea de a citi în inima morţilor.

— Atunci eliberează-i sufletul şi îţi voi răspunde.

— Prea târziu.

— Minţi. Ştiu că sufletul lui e în continuare aici.

— Şi de unde ştii tu una ca asta, biet smintit?

Carzo ridică privirea şi fixează îndelung mâinile crucificatului, care se crispează în jurul cuielor.

— Palmele îi sângerează: inima lui încă bate.

Un nou hohot gâlgâie în gâtlejul bătrânului.

— Da, dar o să crape în curând. Şi îi voi devora sufletul, dimpreună cu al tău.

Fără a-şi lua privirea de la creatura care încerca să-i repereze poziţia, preotul merge de-a-ndăratelea încet, cu mare grijă, până la biroul pe care tronează *Cartea Iadului.*

— Unde crezi că pleci aşa, Carzo?

Vocea Fiarei trădează o urmă de îngrijorare. Exorcistul ocoleşte biroul şi şterge sângele care acoperă manuscrisul. Ritualul Tenebrelor. Textul este scris într-o limbă atât de veche, că urmele i se pierd în noaptea vremurilor. Carzo caută formula de care are nevoie. Când o găseşte, se concentrează pentru a-şi alunga teama care îi încolţeşte în spirit. Apoi ridică mâna către creatură şi rosteşte cu voce tunătoare:

— *Amenach tah! Enla amalach nerod!*

La auzul acelor cuvinte, corpul lui Jacomino se frânge de durere.

— Ah! Arde! Ce faci, Carzo?

— De ce i-ai crăpat ochii?

— Nu eu! El! Singur şi-a făcut asta cu o aşchie de lemn, înainte de a apuca eu să-i devorez sufletul!

— Dar nu ştii de ce a făcut asta?

— Arde, Carzo!

— Pentru ca trupul lui să devină închisoarea ta. Căci niciun spirit nu va putea scăpa dintr-un trup orb înainte ca acel înveliş să piară. Stă scris în Ritualul Tenebrelor.

Buzele lui Jacomino se arcuiesc într-un fel de zâmbet.

— O să moară, Carzo. O să moară în curând şi voi ieşi din coaja lui pentru a intra într-a ta.

— Sufletul lui nu îţi mai aparţine. Şi-a mărturisit păcatele şi a primit ultima împărtăşanie.

— Ei, şi ce dacă!

— Înseamnă că ai comis crima de posedare a unui suflet răscumpărat de Domnul. Moartea lui nu

te va elibera. *Amenach tah. Enla amalach nerod!* Prin aceste cuvinte te condamn la închisoare veşnică.

Un răget agonic iese de pe buzele lui Jacomino.

— O să vină cineva să mă elibereze, Carzo. Cineva o să descopere cadavrele prietenilor tăi şi mă va elibera.

— Cu excepţia iezuiţilor pe care i-ai ucis, nimeni nu cunoaşte intrarea secretă care duce aici. O voi pecetlui cu grijă după ce voi ieşi, iar tu vei rămâne să urli aici până la sfârşitul veacurilor!

Odată sentinţa rostită, Carzo se îndepărtează de creatura care se zbate, încercând să se smulgă din cuie. Ajunsese pe la mijlocul bibliotecii, când în întuneric îl ajunge din urmă un urlet încărcat de ură.

— Nu s-a terminat, Carzo! Mă auzi? Ăsta e doar începutul!

Exorcistul trânteşte uşa bibliotecii. Vocea Fiarei îl însoţeşte în subteran, apoi, pe măsură ce urcă scara care duce spre inima catedralei, strigătele se estompează. Înainte de a păşi peste treapta secretă, defectează mecanismul. Soclul de ciment huruie şi statuia încremeneşte într-un pocnet sec de levier, ferecând pe vecie intrarea în mormântul iezuiţilor.

84

Un semnal sonor o anunţă pe Parks că a fost stabilită conexiunea cu laboratorul de referinţă de la Quantico. Degetele îi zboară pe tastatură: îşi introduce parola şi se conectează la serviciul de identificări morfologice. Pe monitor apare un formular pe care bifează opţiunile care corespund profilului lui Caleb: mascul, între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, caucazian, piele albă, păr negru, ochi albaştri. Cum amprentele digitale ale lui Caleb nu erau înregistrate nicăieri, tânăra sare peste respectiva rubrică şi trece direct la particularităţile amprentelor dentare. Completează

şi rubricile legate de osatură şi musculatură şi precizează specificaţiile morfologice ale ucigaşului: nas, bărbie, distanţă interpupilară, forma sprâncenelor.

După ce a completat toate rubricile, deschide dosarul de la Crossman şi scoate o fotografie a lui Caleb, cu faţa făcută ţăndări de gloanţe. Scanează un prim-plan şi îl expediază în baza de date. Apoi activează softul morfologic care funcţionează pe baza fotografiei şi pe indicaţiile din formular pentru a reconstitui jumătatea lipsă a obrazului.

Mai întâi, partea de jos a feţei: rotunjimea bărbiei, forma buzelor şi scobiturile maxilarelor. Urmează fălcile, care sunt refăcute sub ochii ei. Apoi sunt reconstituiţi dinţii, iar gingiile spulberate de gloanţe se închid progresiv în jurul smalţului dentar.

Programul emite câteva bipuri şi trece la partea superioară a feţei, remodelând nasul, tâmplele, orbitele şi fruntea în funcţie de poziţia ochilor şi implantarea părului. Sub privirea lui Parks, rănile deschise ale scalpului se resorb şi cutia craniană se reface. Programul reconstituie treptat pielea care acoperă faţa descărnată. În sfârşit, totul e pus cap la cap şi rezultatul final este afişat pe ecran.

Lui Marie i se pune un nod în gât văzând adevărata faţă a lui Caleb. Se uită îndelung la orbitele largi şi la sprâncenele stufoase care străjuiesc ochii ucigaşului din Hattiesburg. Un chip brăzdat de furuncule şi cicatrici pe care Parks îl introduce fără prea mari speranţe în modulele de căutare. Sistemul începe să treacă prin arhivele poliţiilor din întreaga lume. În dreapta ecranului sunt afişate la un moment dat patru portrete, care dispar însă pe măsură ce sistemul îşi rafinează cercetarea. În cele din urmă, pe ecran clipeşte răspunsul „Nicio imagine care să corespundă criteriilor introduse.” Aşa cum prevăzuse, Caleb nu figura în nicio bază de date.

Parks introduce atunci ADN-ul ucigaşului şi dă o nouă căutare în arhivele informatizate ale poliţiei ştiinţifice. Sistemul îi rulează prin faţa ochilor miile de segmente genetice pe care le conţine în memorie. Programul ezită o clipă asupra unui eşantion de zece prelevări care prezintă o similaritate în primele secvenţe. Apoi parcurge rapid şi ultimele probe ale setului şi anunţă eşecul noii căutări. Parks îşi masează tâmplele şi îşi aprinde o ţigară, contemplând cerul de pe fereastra biroului. Scuipă un nor de fum şi degetele ei îşi reiau goana pe tastatură. Abandonează căutarea după caracteristicile asasinului şi se concentrează asupra modului de operare, solicitându-i sistemului o analiză a diferiţilor ucigaşi înregistraţi în baza de date la rubrica „Asasini mistici", dar restrânge cercetările la profanatorii de cimitire şi psihopaţii ale căror crime urmează ritualul religios al crucificării. Un ucigaş cu cicatrice, de preferinţă călugăr. Temându-se că restrânge prea mult aria de căutare, revine şi şterge acele ultime criterii. Apoi tastează „zece ani" la rubrica „perioada vizată de căutare" şi apasă pe butonul de pornire.

Sistemul trece prin datele înregistrate şi afişează optsprezece rezultate pe care Parks le analizează. Crime sataniste care au marcat trecerea în anul 2000. În noaptea dintre ani, iluminaţii din toate colţurile lumii s-au reunit în păduri şi în catacombele marilor oraşe pentru a invoca forţele Răului. Au urmat ceremonii ritualice în cursul cărora fuseseră crucificate fecioare şi vagabonzi pentru a obţine favorurile Satanei.

Parks introduce o perioadă de treizeci de ani în câmpul de cercetare. Paisprezece rezultate se detaşează pe fondul a cincizeci de anchete relativ compatibile. 1969-1972: paisprezece crime ale reverendului Parkus Merry, un nebun întru Domnul căruia îi intrase în cap că Iisus avea să vină a doua oară pe pământ şi trebuia crucificat din nou cât mai repede pentru a putea anunţa lumii

vestea cea bună. Cu diferenţa că, pentru reverendul Parkus Merry, Hristos îşi aranjase a doua venire în comunitatea homosexuală de pe Coasta de Vest a Statelor Unite. De unde rezultaseră paisprezece crime comise asupra unor prostituate din mediul gay underground, de la San Francisco până la Marea Prerie. Acelaşi mod de operare în toate cazurile: Merry îşi acosta victimele pe stradă sau prin barurile gay, le droga şi le târa într-un cotlon pustiu unde le crucifica, apoi le recita rugăciuni, privindu-le cum se chinuiau pe cruce.

Pe 17 noiembrie 1972 se înregistrase a paisprezecea şi ultima crimă a reverendului, lângă Boise, în Idaho. Prins cu mâţa-n sac în timp ce îşi bătea victima în cuie, bunul reverend zăcuse vreme de unsprezece ani în anticamera morţii. Apoi, într-o dimineaţă, devreme, fusese expediat la Domnul dintr-un scaun electric.

85

Aşezat pe bancheta din spate a unui taxi vechi, cu nişte suspensii gigantice, Carzo luptă din toate puterile împotriva somnului care îl cuprinde. Îi vâjâie tâmplele. În gură are un gust metalic, iar ţeasta îi şuieră de parcă ar sta să explodeze. Aşa se întâmpla de fiecare dată după ce înfrunta Diavolul. Ca şi cum metabolismul i s-ar transforma într-un furnal în care s-ar mistui cât ai clipi toate caloriile şi vitaminele din corp, lăsând în urmă o sete şi o foame devoratoare. Şi un suflet pustiit. Senzaţia asta de a se fi trezit singur în mijlocul unui deşert imens, singur şi gol.

Uitându-se pe geamul murdar al rablei care scârţâie din toate încheieturile la fiecare hop, părintele Carzo încearcă să se concentreze la traficul aglomerat de pe Avenida Constantino Nery, strada care duce la aeroport. De când taxiul a părăsit centrul oraşului Manaus, cartierele coloniale cu case frumoase şi impunătoare au fost

înlocuite treptat cu pământul cenuşiu şi prăfuit al mahalalelor. O îngrămădeală de dărăpănături din tablă ondulată, atât de înghesuite unele într-altele, încât se părea că peretele uneia susţinea acoperişul celei de lângă ea. Nu tu antenă parabolică sau aparate de climatizare, nici măcar perdele sau ferestre. Doar câteva şiraguri de perle false agăţate pe la porţi şi câteva grămezi de lemn pe post de trepte. Nici străzi nu erau pe acolo. Doar o cărare noroioasă care şerpuia printre sutele de dărăpănături cocoţate pe coline. Acolo băteau mingea copiii desculţi din Manaus, în mijlocul rozătoarelor pădurii, al fiarelor ruginite şi cioburilor.

Preotul clipeşte des. Rătăcit în mijlocul unui impresionant număr de indicatoare strident colorate, un panou şters de ploi indică opt kilometri până la aeroport. Claxonând, taxiul îşi croieşte cu greu drum printre camionete rablagite şi Fiaturi vechi şi coşcovite. Nori de fum negru şi gros ies din ţevile de eşapament.

Preotul îşi sprijină capul pe tetieră şi se concentrează asupra mirosurilor care se amestecă în taxi. Miasme îndepărtate de sex murdar şi coapse umede. Aşa îşi rotunjesc veniturile la sfârşit de lună taximetriştii din Manaus, închiriindu-şi maşina prostituatelor din cartierele sărace care îşi desfac picioarele noapte de noapte pe bancheta din spate. Jumătate din câştiguri îi revine şoferului, care doarme pe bancheta din faţă în timp rabla se leagănă ameninţător din cauza zbenguielilor din spate.

Părintele Carzo închide ochii. Şi alte miresme plutesc prin taxi, mult mai îndepărtate, uşoare ca nişte amintiri. Mireasmă de trandafiri şi hibiscus. Parfumul sufletelor frumoase care şi-au lăsat amprenta tot pe bancheta din spate. Asemenea sufletului Mariei, o tânără prostituată din mahalale, cu ochi negri, imenşi, care îşi oferea trupul pentru câteva bucăţi de pâine şi un pumn de medicamente

expirate. Maria, cea care ziua împărţea supă săracilor prin mahalale şi îngrijea picioruşele goale şi rănite ale copilaşilor, tamponându-le cu iod. Carzo tresare văzând chipul acelei necunoscute plutindu-i prin faţa ochilor minţii. Deschide ochii. Niciodată până atunci capacitatea lui de a simţi mirosurile nu îi permisese să vizualizeze chipul şi prenumele persoanei căreia îi aparţinea respectivul parfum. Se pare că harul lui era pe cale de a se amplifica, de a se transforma în altceva. Sau, mai curând, era ca şi cum în el ar fi pătruns ceva, iar acel ceva şi-ar fi adăugat puterea propriei sale puteri. Exorcistul scutură din cap pentru a se trezi. Chipul Mariei se diluează. O frână. Şoferul claxonează prelung şi accelerează din nou. Gropile de pe drum. Pâlcurile de arbori care defilează în spatele geamului murdar de grăsime. Carzo îşi simte pleoapele tot mai grele.

86

Parks îşi stinge ţigara şi se hotărăşte să îşi extindă cercetările la întreg secolul XX. Sistemului îi ia câteva minute să proceseze datele, apoi afişează pe ecran rezultatele. O sută şaptezeci şi două de intrări de analizat. Satanişti, mormoni ucigaşi în serie şi predicatori. Şi cadavre, multe cadavre. Tânăra derulează rapid lista şi citeşte pe sărite câteva dintre anchetele care rulează pe monitor.

19 aprilie 1993: masacrarea sectei davidienilor de la Waco, Texas. Şaptezeci şi patru de discipoli ai lui David Koresh se sinucid în timpul asaltului FBI.

12 iunie 1974: treisprezece schelete risipite prin peşterile unei secte antropofage din Wilmington, Arkansas.

23 septembrie 1928: sinucidere colectivă a sectei adventiste din Greensboro, Alabama. Aproximativ şaizeci de iluminaţi care, chipurile, ar

fi descoperit Porţile Cerului. L-au crucificat pe guru şi apoi s-au sinucis, agăţându-se în bărbie de cârlige de abator.

Marie fluieră a uimire privind fotografiile în alb şi negru făcute în epocă de poliţia din Greensboro. Şaizeci de cadavre aliniate precum carcasele de vită în încăperile frigorifice ale unui abator.

Simte că îi pocneşte inima în piept când îi sare în ochi titlul unei alte anchete. Opreşte derularea şi dă un clic cu mouse-ul pentru a da înapoi lista. Ancheta căutată îi apare în mijlocul ecranului.

26 august 1913: o călugăriţă bătrână a fost găsită crucificată într-o mănăstire din Kanab, Utah.

Parks accesează acea intrare. Pe monitor este afişată o tăietură din *Kanab Daily News* din data de 27 august. Acolo se spunea că o bătrână călugăriţă a fost găsită bătută în cuie şi eviscerată în parcul mănăstirii. Era vorba de sora Angelina, o pustnică.

Cu gâtul uscat, Parks introduce cât mai multe date cu putinţă în formular, pentru a rafina cercetarea; călugăriţe din ordinul pustnicelor asasinate prin crucificare în anii 1912-1913-1914; un ucigaş scarificat; călugăr; semn distinctiv, INRI. Sistemul compilează cererea şi afişează patru puncte roşii pâlpâind pe o hartă a Coastei de Vest a Canadei şi a Statelor Unite.

Aprilie 1913: prima crimă are loc în mănăstirea pustnicelor de pe muntele Waddington, din Columbia Britanică. La 11 iunie în acelaşi an: o altă pustnică masacrată în mănăstirea ei de pe muntele Rainier, de lângă Seattle. 13 august: încă o crimă la mănăstirea Lassen Peak, lângă Sacramento. Apoi, asasinarea surorii Angelina de la Kanab, două săptămâni mai târziu.

Parks accesează arhivele ziarului *Kanab Daily News.* În 28 august 1913, cam la o zi, două după crimă, ziariştii anunţă că oamenii şerifului l-au arestat pe asasinul surorii Angelina în timp ce se pregătea să treacă frontiera în statul vecin. Marie

examinează fotografiile alb-negru care însoţesc articolul. Poliţişti călare trăgând după ei un călugăr în lanţuri şi o mulţime de notabilităţi din Kanab care şi-au scos jobenele pentru a-l scuipa şi înjura pe vinovat.

În imaginea următoare, se observă o funie legată de o creangă. Cocoţat pe un cal, călugărul are mâinile legate la spate, iar ajutorul şerifului îi trece capătul funiei pe după gât. Fotografia e vagă şi afectată de vreme, dar Parks observă totuşi că presupusul asasin zâmbeşte în obiectiv. Un zâmbet care pare a se adresa mai curând fotografului din spatele trepiedului sau, cine ştie, poate celor care vor privi imaginea peste ani. Tânăra cere sistemului să-i mărească poza.

În timp ce programul adaugă câţiva pixeli şi accentuează contrastul pentru a elimina senzaţia de imagine ştearsă, Parks se întoarce la fotografia lui Caleb pe care o retuşase cu ajutorul softului morfologic. Porneşte un alt program, căruia îi cere să întinerească trăsăturile ucigaşului. Sub ochii ei, faţa criminalului se luminează încetul cu încetul, în timp ce cicatricile şi furunculele se estompează. Apoi programul o anunţă că, pe baza caracteristicilor morfologice iniţiale, a realizat o întinerire cu aproximativ cincisprezece ani. Fotografia modificată e afişată pe ecran alături de imaginea în alb-negru făcută în vara lui 1913. Marie priveşte lung cele două feţe ale crimei. Caleb şi asasinul din Kanab sunt una şi aceeaşi persoană.

87

În picioare în faţa geamurilor vitrate ale terminalului de plecări al aeroportului din Manaus, părintele Carzo priveşte aparatele care fac manevre pe piste. Vechituri cu aripi rezervate liniilor transamazoniene, ceva mărfuri şi câţiva pasageri care se îndreaptă spre oraşele cele mai îndepărtate

ale bazinului Amazonului. Ceva mai departe, se distinge perdeaua de arbori care delimitează pădurea virgină. Difuzoarele terminalului anunţă avionul Delta 8340, care vine de la Quito. Carzo se uită la ceas. Are timp. Aruncă o ultimă privire spre Boeingul 767 care iese din ceaţă şi se aliniază pe pistă, apoi se îndepărtează de geamuri şi se îndreaptă către şirul de seifuri de la celălalt capăt al terminalului. Strânge în pumn cheia pe care a găsit-o printre lucrurile părintelui Jacomino – o cheie veche, cu capul acoperit de o învelitoare din cauciuc roşu, tocit pe alocuri. Seiful numărul 38.

Preotul îşi croieşte drum prin mulţimea de călători. Panourile de afişaj anunţă decolarea a patru transamazoniene cu destinaţiile Belem, Iquitos, Santa Fe de Bogota şi Guayaquil. O mulţime rău mirositoare înţesată cu colivii cu păsări şi cutii legate cu sfoară se înghesuie la porţile de îmbarcare. Ceva mai departe, sălile luxoase ale zborurilor internaţionale regulate se întrezăresc în spatele geamurilor blindate.

Pe măsură ce se apropie de seifuri, părintele Carzo simte mirosurile mulţimii invadându-i spiritul. Milioane de adieri care se întrepătrund, formând una singură, un parfum monstruos, în care se amestecă duhori de murdărie şi întunecimi ale sufletelor. Sufocându-se în mijlocul acelui vârtej de miasme puturoase, Carzo nu mai distinge decât cefe murdare şi guri strâmbe, o pădure de guri care se mişcă şi îşi amestecă sunetele în zarva mulţimii.

Seiful 38. Cu obrazul şiroind de sudoare, Carzo întoarce cheia în broască.

Un pocnet. Înăuntru, găseşte o cămaşă groasă şi zdrenţuită şi un plic alb, pe care îl strecoară în sacoşă. O adiere îngheţată îi mângâie ceafa. Se întoarce şi vede o metisă bătrână şezând, singură, în mijlocul unui şir de fotolii. I se usucă gâtul. O recunoaşte pe cerşetoarea din Manaus care fusese cât pe ce să-i zdrobească mâna în drum spre

catedrală. Are ochii albi şi opaci. Ochi de orb. Buzele bătrânei se întredeschid. Zâmbeşte. *Doamne, mă vede…*

Carzo se îndreaptă spre bătrână. O mulţime de călători îi barează calea şi îi obturează câmpul vizual. Dă din coate pentru a-şi croi drum prin masa aceea de trupuri şi bagaje, dar, când reuşeşte, fotoliile sunt goale. Cerşetoarea a dispărut.

Clătinându-se, exorcistul se îndreaptă spre toalete. Se încuie într-o cabină şi rupe plicul. Un bilet deschis cu destinaţia Statele Unite şi o sută de dolari americani în bancnote mici. Tresare când aude uşa toaletei deschizându-se. Intră cineva cu un pas şovăielnic. Un miros puternic de urină umple nările preotului. În faţa uşii cabinei lui se opresc două picioare goale, două picioare de femeie bătrână, cu degetele noduroase şi murdare. Nişte mâini pipăie uşa. Carzo simte cum i se face părul măciucă auzind şuieratul mânios pe care îl scoate bătrâna.

— Unde te duci, Carzo?

Preotul era cât pe ce să îşi astupe urechile când uşa toaletei se deschise din nou, lăsând să pătrundă înăuntru rumoarea aeroportului. Râsete. Uşa se închide. Carzo aude vocea unei femei şi chicotelile unui copil. Deschide ochii. Picioarele goale ale cerşetoarei au dispărut, dar urmele au rămas întipărite pe podea.

Iese din cabină. O tânără îi zâmbeşte când se apropie de chiuvetele la care o fetiţă se joacă stropind pe jos cu apă. Preotul îşi trece mâinile pe sub jetul de apă proaspătă şi îşi stropeşte faţa. Zgomotul unei uşi de cabină îl face să tresară. Se ridică şi se uită în oglindă. Printre stropii de apă care îi joacă în gene, vede fetiţa ştergându-se pe mâini. Mama cântă în cabina în care tocmai intrase. Carzo se destinde. Trebuie să alunge asemenea gânduri. Închide robinetul şi priveşte din nou în oglindă. Fetiţa se întorsese şi îl scruta cu

ochii ei mici şi opaci. Buzele copilei se deschid scoţând la iveală un şir de dinţi negri.

— Ia spune, Carzo, unde te duci?

PARTEA A ȘASEA

88

Începuse deja să ningă cu fulgi mari când Parks părăsea Denverul şi lua calea munţilor. La Bakerville, stratul de zăpadă avea deja vreo trei centimetri, iar locuitorii oraşului, înfruntând cu greu rafalele de vânt, îşi trăseseră cizmele îmblănite şi se grăbeau să-şi facă ultimele cumpărături.

Marie îşi urmează drumul pe Interstatala 70, al cărui curs sinuos se pierde încetul cu încetul sub potopul de zăpadă. La Bighorn, unde şoseaua coteşte spre sud, mergând în paralel cu calea ferată, trotuarele şi jgheaburile de scurgere au dispărut cu totul sub zăpadă. De la ultimele baraje ale poliţiei, află că furtuna a cuprins munţii Laramie şi că toată aglomeraţia din Boulder a fost înecată sub stratul de treizeci de centimetri de zăpadă.

Parks merge spre sud, conducând printr-o ninsoare deasă şi iute. Nu a făcut decât o oprire, pentru o cafea şi o ţigară. Când a ajuns în sfârşit la luminile din Holy Cross City se lăsase deja întunericul. Pentru că lumina zilei s-a stins, aprinde farurile, care decupează din întuneric un adevărat zid de fulgi de zăpadă cărora ştergătoarele de parbriz abia le mai fac faţă.

Reglând climatizarea la temperatura maximă pentru a dezaburi parbrizul, Parks zăreşte în depărtare o coloană de pluguri care curăţă şoseaua, împingând pe marginea drumului grămezi enorme de zăpadă. La o intersecţie, trei pluguri se desprind de coloană şi fac la dreapta, pe drumul care duce spre mănăstirea Holy Cross. Ultimele acţiuni ale excavatoarelor înainte ca furtuna să se înteţească. Date fiind cele treizeci de tone de fiare montate pe şenile şi antişocurile întărite, Parks apreciază că e

mai înţelept să aştepte ca imensităţile acelea să coboare şi abia apoi să atace muntele.

Zăreşte un bar pentru drumari, ale cărui neoane clipeau în aerul îngheţat. Parchează între două maşini acoperite de zăpadă. Cu motorul pornit şi cu ştergătoarele de parbriz în funcţiune, îşi lasă capul pe spate şi se uită la cifrele albastre ale ceasului de pe panoul de bord. 20.00.07. Ar trebui să doarmă puţin înainte de a urca spre mănăstire, fie şi câteva minute. Se opune acestei plăcute ispite, încearcă să se concentreze asupra aerului cald care suflă dinspre aparatul de climatizare şi îşi mângâie uşor faţa, se agaţă de zgomotul unei maşini care trece cu zuruit de lanţuri. Apoi închină steagul şi cade într-un somn adânc.

89

O tresărire. Parks deschide ochii şi se uită la ceasul din bord. 20.00.32. Nu a aţipit decât câteva secunde, dar gura îi e atât de uscată, încât are impresia că a dormit câteva ceasuri. Îşi încheie haina şi îşi trage mănuşile. Deschide portiera şi se zgribuleşte sub pişcătura gerului care năvăleşte în habitaclu.

Se îndreaptă spre bar, ascultând scrâşnetul zăpezii îngheţate sub paşii ei. Aerul miroase a mentol şi a scoarţă îngheţată de copac. Mirosul gerului. Împinge uşa barului. În interior, aromă de cafea şi prăjeli. E unul dintre acele localuri cu un bar lung, din ebonită, unde se află galantare în care sunt stivuite sandviciuri şi distribuitoare de sosuri. Lângă geamurile vitrate este aranjat un lung şir de scaune din plastic şi mese furniruite, pe care cafetierele fierbinţi au lăsat urme de neşters. Câţiva clienţi osteniţi molfăie hamburgeri plini de grăsime, sorbindu-şi cafeaua din pahare de carton. La capătul barului, un tonomat vechi de când lumea îngână în surdină frânturi de country-gospel. Ben Harper şi Blind Boys of Alabama, asta

dacă nu cumva urechile lui Marie nu vor fi îngheţat din cauza gerului.

Parks se aşază pe un scaun şi o caută din ochi pe chelneriţă. În ceafă simte o adiere, o urmă de parfum… Marie întoarce capul către tânăra care ia loc la masa ei. Păr negru, ochi frumoşi, cu luciri oţelite, o piele foarte albă şi nişte dinţi sclipitori care se întrezăresc printre buzele de un roz pal.

— Ce vrei?

— Să iau masa cu tine. Nu-mi place să mănânc singură.

Vocea tinerei se potriveşte perfect cu farmecul unduitor al trupului ei. Blândă, dar voluntară. Fără a mai aştepta o invitaţie, îşi scoate hanoracul; pe dedesubt, avea un pulover mulat de lână. La gât îi scânteia un lănţişor din aur cu o cruciuliţă.

— Mă numesc Marie. Marie Parks.

Tânăra îi strânge mâna; Parks se strâmbă uşor la contactul cu mâna necunoscutei. Are pielea rece ca gheaţa, ca şi cum ar fi mers fără mănuşi în aerul îngheţat.

— Tu?

— Eu sunt călugăriţă. Lucrez pentru Congregaţia Miracolelor de la Vatican. Anchetez moartea pustnicelor şi te urmăresc încă de la Boston pentru a te proteja.

Mâna lui Parks se crispează în palma tinerei călugăriţe.

— De cine să mă protejezi?

— În primul rând, de tine însăţi. Apoi, de pustnice. Tu habar n-ai, Marie Parks, dar eşti în mare pericol.

— Mai exact, ce anume vrei de la mine?

— Ai foarte puţine şanse să intri în mănăstirea pustnicelor, Holy Cross, dacă nu eşti tu însăţi călugăriţă şi nu cunoşti codurile care funcţionează în asemenea locuri.

— Adică?

— Pustnicele nu sunt nişte simple călugăriţe. E un ordin străvechi, care a fost fondat în Europa la

începutul Evului Mediu şi care, pe la jumătatea secolului al XIX-lea, când s-a instalat şi în Statele Unite, a adus cu sine toate datinile de odinioară. Aceste paznice ale manuscriselor interzise ale Bisericii au dezvoltat un cult al secretului care te depăşeşte întru totul. Încă din negura veacurilor au învăţat să nu aibă încredere în nimeni şi nu le place deloc să îşi bage cineva nasul în treburile lor.

— Vrei să spui că pustnicele ar fi în stare să ucidă pentru a-şi apăra secretele?

— Să spunem mai bine că, în timpul şederii la ele, vei depinde în întregime de comunitatea lor. Ele vor fi cele care te vor îngriji dacă vei avea un accident, ele vor chema ajutoare dacă vei fi în pericol de moarte. Trebuie să înţelegi că mănăstirile pustnicelor sunt schituri vechi, cu fundaţii adânci şi întunecate. Mănăstiri fără curent electric sau apă curentă, în care femeile acelea trăiesc la fel de retrase ca în Evul Mediu. Pentru ele, lumea exterioară cu legile ei cu tot nu înseamnă nimic. Nu au habar de televizor, ziare sau internet. Crede-mă, Marie Parks, în astfel de locuri se poate întâmpla orice.

— Şi ce mă sfătuieşti?

— Să nu te aventurezi niciodată în afara chiliei tale după asfinţit, căci pustnicele nu dorm niciodată. Aşteaptă slujbele ca să poţi intra în biblioteca interzisă şi caută lucrările pe care le studiau pustnicele asasinate înainte de a muri. Se află într-o încăpere secretă numită Infernul. În acele manuscrise vei găsi cheia enigmei.

— Ce enigmă?

— La capătul unei anchete lungi şi obositoare, am ajuns la concluzia că Biserica încearcă de secole să înăbuşe cu orice preţ o minciună. Ceva ce s-a petrecut în timpul celei de-a Treia Cruciade. O minciună atât de gogonată, încât creştinismul însuşi ar fi spulberat dacă ar fi descoperită. Aceasta este adevărata misiune a pustnicelor: să păzească marea minciună şi să împiedice Hoţii de

Suflete să pună stăpânire pe dovezile care ar scoate-o la iveală.

— Hoţii de Suflete?

— Acum câteva săptămâni, în cursul anchetei noastre de la mănăstirea Holy Cross, surorile mele şi cu mine am descoperit mai multe fragmente din evanghelia după Satana la care lucra pustnica ucisă. Pergamente datând din Evul Mediu pe care acest ordin secret le studiază de veacuri în speranţa de a găsi manuscrisul original. De aceea masacra pustnice creatura care ne-a asasinat la Hattiesburg.

Pe Parks o cuprinde brusc o spaimă teribilă.

— Ce ai spus?

— Poftim…?!

— Ce spuneai despre creatura care v-a asasinat la Hattiesburg…?

— Hai, Marie, vrei să spui că n-ai înţeles?

Parks priveşte spre geam şi îşi vede în oglindă propria imagine. Scaunul din faţa ei e gol. Cu gâtul uscat, tânăra se întoarce către necunoscuta care îi zâmbeşte în continuare. Dintr-odată, îşi aminteşte de chipul acelei brunete pe care l-a zărit răsfoind dosarul dispărutelor din Hattiesburg… şi acelaşi chip ros de viermi şi putrezit pe o cruce din tenebrele criptei… chipul surorii Mary-Jane Barko.

— Dumnezeule, e imposibil…

Surâsul tinerei călugăriţe începe să se zbârcească, în timp ce faţa şi buzele se acoperă de crăpături. Când vorbeşte din nou, Marie observă că vocea e pe cale de a i se schimba.

— Imposibil? Agent special Marie Parks, doar n-ai facultatea de a vedea lucruri care nu există! Ai facultatea de a vedea lucruri pe care alţii nu le pot vedea. Sesizezi diferenţa?

— Încetează cu tâmpeniile, Barko sau cine vei mai fi fiind. Am ieşit printr-un parbriz la o sută patruzeci la oră şi de atunci am viziuni. Văd morţi şi puştoaice eviscerate prin grote. Aşa că nu mă mai bate la cap cu teoriile tale despre vizibil şi

invizibil. Nu eşti decât o viziune printre multe altele şi, de îndată ce arcul electric care te-a generat se va disipa din creierul meu, ai să dispari ca fumul.

— O singură întrebare, Marie: de unde crezi tu că vine curentul care îţi mângâie obrazul în timp ce vorbim?

— Adică?

— Curentul slab care îţi mângâie frumoasele bucle negre, de unde crezi tu că vine?

Parks devine brusc conştientă de pala de aer călduţ care îi învăluie chipul. Caută din ochi climatizatorul. Nu există. Când călugăriţa prinde iar a vorbi, lui Marie i se pare că vocea vine din propria ei minte.

— Acum, uită-te în direcţia parcării. Tocmai ajungi acolo.

Parks se întoarce din nou către geamul vitrat şi mijeşte ochii pentru a-şi zări maşina prin perdeaua deasă de fulgi. Un nor de fum alb se ridică din ţeava de eşapament. Printre ştergătoarele de parbriz, Marie se vede pe sine aţipită, cu capul sprijinit de spătar şi cu chipul luminat de lucirea albă a becului din plafonul maşinii.

— Eşti pe cale de a adormi, Marie. Iar pala de aer pe care o simţi în obraz provine de la climatizarea maşinii. Trebuie să te trezeşti acum şi să nu mai pierzi nicio clipă. Se apropie furtuna.

Cu ceafa înţepenită de spătar, Marie tresare violent, se trezeşte şi înşfacă volanul. Afară ninge în continuare, în tăcere. Prin geamurile vitrate ale barului, vede chelneriţele care debarasează mesele şi clienţii care îşi termină cina. Abia îşi înăbuşă un suspin de spaimă când simte mireasma suavă de trandafiri care umple habitaclul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior. Nimeni.

Doamne, ce mi s-a întâmplat?

90

Urcuşul către mănăstirea Holy Cross este încet şi dificil. Încleştată de volan pentru a face faţă puternicelor rafale de vânt care îi zgâlţâie maşina, Parks îşi consultă GPS-ul, al cărui ecran împrăştie o lumină liniştitoare în marea albă. După consolă, nu ar mai avea decât vreo trei kilometri până la mănăstire. Doar câteva curbe în vârf de ac şi va ajunge la destinaţie.

Cu privirea concentrată pe şosea, Parks îşi aprinde o ţigară şi încearcă să rememoreze tot ce ştia despre pustnice. Ziua lor începe la ora trei, cu slujba din zori, urmată de o îndelungă perioadă de studiu şi reflecţie până la slujba de dimineaţă. După aceea, capătă câte un bol cu supă şi o bucăţică de pâine uscată. Apoi se cufundă în lectura şi restaurarea manuscriselor interzise ale Bisericii, îndeletniciri întrerupte de slujbele care marchează prima şi a treia oră de după răsărit. În jurul orei zece se întorc la studiul lor şi nu se opresc decât pentru a participa la slujba de la ora optsprezece, douăzeci şi unu, la liturghia de seară şi la ultimele rugăciuni ale zilei, adică la tot atâtea oficii obositoare care însoţesc asfinţitul şi lăsarea întunericului nopţii. Acelaşi ceremonial timp de trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an, fără răgaz şi fără odihnă, fără vacanţe şi fără speranţa unei zile diferite de celelalte. Pustnicele au făcut legământul tăcerii. Nu vorbesc niciodată între ele, nu se privesc, nu au niciun simţământ una faţă de cealaltă, nu schimbă niciun semn de afecţiune. Fantome care se preumblă în tăcere prin acele mănăstiri vechi de când lumea. Cu regimul ăsta, nu e de mirare că multe dintre ele înnebunesc, obligate fiind să asculte mereu şuieratul vântului prin chilie. Zvonurile spun că acelea sunt duse în catacombele mănăstirii, unde sunt închise în celule capitonate în care ţipetele sunt înăbuşite de pereţii groşi.

Alte pustnice, respectiv acelea care au făcut legământul întunericului, trăiesc în subteran, unde

nu pătrunde niciodată nicio rază de lumină. Patruzeci de ani în întuneric, fără a zări măcar pâlpâirea unei lumânări. Se spune că, din cauza absenţei luminii, ochii lor au ajuns la fel de albi ca şi pielea. Bătrâne scheletice şi murdare, aşteptând răbdătoare să îşi dea ultima suflare în întunericul unei chilii. Parks simte o împunsătură de spaimă: spre un astfel de loc se îndreaptă ea acum.

GPS-ul emite câteva bipuri, anunţând-o că a ajuns la destinaţie. Parks constată, de altminteri, că şi drumul s-a înfundat. Îşi parchează Cadillacul şi contemplă porţile care se decupează în lumina farurilor: porţi grele, din lemn, încadrate de o boltă din piatră ce pare a fi fost tăiată în stâncă. Tânăra înalţă ochii către piscul muntelui şi, prin rafalele de zăpadă, întrezăreşte zidurile schitului. Poarta trebuie să ducă la o scară pe care va trebui să o urce pentru a ajunge la mănăstire. O poartă dotată cu un soi de gheretă cu gratii, singura deschidere către o lume la care pustnicele au renunţat. Mai încolo, începe Evul Mediu.

Parks stinge farurile. Întunericul învăluie maşina. Tăcerea zăpezii, şuieratul vântului… Deschide radioul şi schimbă posturile, în căutarea unei voci. Pe măsură ce scanerul parcurge undele, difuzoarele încep să pârâie. Nu răspunde nicio staţie, nici măcar emiţătoarele puternice din Denver sau de la Fort Collins. Ca şi cum toate marile oraşe ar fi fost moarte, sufocate sub potopul de zăpadă.

Marie îşi ia mobilul şi se uită la ecran. Ultima bară din caseta destinată semnalului clipeşte şi se stinge. Reţeaua nu funcţionează în locul acela– din cauza furtunii şi a altitudinii, fără îndoială. Închide radioul şi verifică încărcătorul armei, pe care o pune în geantă. După aceea, îşi încheie haina şi coboară din maşină, înfruntând gerul.

Sunt vreo patruzeci de metri până la poartă. În timp ce înaintează în zăpadă, are neplăcuta senzaţie că pustnicele o privesc prin vizetă. Nu,

mai bine zis are certitudinea că toată mănăstirea se uită la ea cum se apropie, toată acea putere malefică pe care lumina farurilor ei a deşteptat-o şi care va face totul pentru a o împiedica să intre. Sau să iasă.

Nu mai bate câmpii, Marie. Află că aici nu sunt decât nişte bătrânele drăguţe care brodează, ronţăie prăjiturele şi beau ceai de muşeţel.

Parks a ajuns acum la poartă. Nu mai poate da înapoi. Poarta e împodobită cu un inel greu de bronz, care se odihneşte pe un soclu de metal. Se strâmbă când simte muşcătura frigului în palmă, izbeşte de patru ori inelul în lăcaşul metalic, apoi îşi lipeşte urechea de poartă, ascultând ecoul zgomotului care se pierde în adâncul mănăstirii. Aşteaptă câteva secunde înainte de a bate din nou. La a treia lovitură, oblonul din lemn se deschide cu un zgomot sec, lăsând vederii lumina tremurândă a unei făclii. O pereche de ochi negri o ţintuiesc pe Parks, care îşi strecoară legitimaţia FBI prin grilaj şi ridică vocea, pentru a acoperi şuierul vântului:

— Agent special Marie Parks, soră. Anchetez crima care a fost comisă în congregaţia voastră. Vin de la Boston.

Călugăriţa se uita la legitimaţia tinerei de parcă ar fi fost un document scris într-o limbă necunoscută. Apoi ochii dispar din vizetă şi apare o gură ridată.

— Astfel de lucruri nu-şi au locul aici, copila mea. Vezi-ţi de drum şi lasă-ne în pace.

— Iertaţi-mi insistenţa, soră, dar dacă nu deschideţi imediat poarta, voi fi obligată să mă întorc mâine dimineaţă cu o sută de agenţi înarmaţi până-n dinţi cărora le va face o deosebită plăcere să vă percheziţioneze mănăstirea din turnuri până-n beciuri. Asta doriţi?

— Mănăstirea are statut diplomatic de pământ consacrat Vaticanului şi nimeni nu poate pătrunde aici fără aprobarea Romei sau a superioarei noastre, maica stareţă Abigail. Îți urez drum bun şi

Iisus să te aibă-n pază pe acolo pe unde ţi se vor îndrepta paşii.

Bătrâna călugăriţă închide vizeta. Parks se hotărăşte să schimbe macazul.

— Du-te şi spune-i maicii Abigail că cel care v-a masacrat sora a murit la Hattiesburg.

Oblonul înţepeneşte la jumătatea drumului şi se deschide din nou. Gura bătrână apare iar.

— Ce vrei să spui?

— Caleb e mort, soră. Dar mă tem ca nu cumva spiritul lui să fie în continuare printre noi.

Printre rafalele de vânt, Parks aude cum cineva agită cu febrilitate un mănunchi de chei care se lovesc una de cealaltă. Apoi broaştele se deschid una după alta şi poarta grea se dă în lături, scârţâind din toate încheieturile. Marie o priveşte pe bătrâna călugăriţă care stă îndoită de spate în prag. *Dumnezeule, câţi ani o fi având?*

În spate, o scară imensă urcă în întuneric. O scară la fel de veche şi de întunecată ca aceea care cobora în cripta în care Caleb le crucificase pe cele patru femei din Hattiesburg. Parks închide ochii şi trage în piept o gură de aer îngheţat. Păşeşte apoi peste prag şi pune piciorul pe solul nisipos al mănăstirii. Când face acel pas, are senzaţia unei căderi în gol, ca şi cum fiecare celulă a corpului ei s-ar fi apucat dintr-odată să coboare înapoi pe firul timpului.

Înăuntru, genunea e mai adâncă parcă decât noaptea însăşi. Şi aerul pare mai transparent, iar flacăra torţei – mai clară şi mai vie. Miroase a sulf, a legume şi a gunoi de grajd. Duhoarea Evului Mediu. Când poarta se închide în spatele ei cu un zgomot ascuţit, pe Marie o năpădeşte teama. E pe cale de a intra într-un mormânt.

92

— Urmează-mă şi, mai ales, nu te depărta de mine.

Flacăra torţei pâlpâie în întuneric; pustnica începe să urce scările. Sute de trepte tăiate în peretele muntelui. Parks îşi dozează respiraţia pentru a putea ţine pasul cu călugăriţa, care se caţără pe trepte cu o sprinteneală uimitoare. De fapt, i se pare că, dacă ar lăsa torţa, bătrâna s-ar aşeza în patru labe şi ar lua-o la galop pe scări. *Iar baţi câmpii, Marie…*

Parks începe să piardă noţiunea timpului. Îi ard coapsele şi genunchii. La câţiva metri în faţă, torţa aruncă umbre gigantice pe pereţi. Totuşi, lumina pare a se îndepărta, ca şi cum pustnica şi-ar fi iuţit pasul. Accelerează şi ea ritmul. Îi e frică, se sufocă. Ca în ziua aceea, când avea opt ani şi săpase un tunel în nisip. Un tunel atât de lung şi de îngust, că doar degetele i-au mai rămas afară când valul de nisip s-a năruit. Acum, când o urmează pe pustnică, pe Marie o încearcă aceeaşi senzaţie de sufocare.

Ultima treaptă. Acum urcă de-a lungul unui coridor lung, în pantă. Parks simte arsuri în glezne şi în tălpi. Grăbeşte în continuare pasul, nedezlipindu-şi ochii de la flacăra torţei pe care o agită palele de curent. Zăreşte porţi grele de celule, pe care lumina le smulge ici şi colo tenebrelor. Inima îi sare din piept, i se face părul măciucă. Zăreşte mâini descărnate agăţate de gratii. Chipuri de ceară o privesc trecând. Şuşoteli. Marie grăbeşte pasul pentru a prinde din urmă torţa care se depărtase. Dar culoarul dă în altă scară, iar călugăriţa se află de fapt la câţiva metri deasupra ei. Parks ratează prima treaptă şi îşi înăbuşă o înjurătură: în ultima clipă reuşeşte să se agaţe de gratiile unei celule, de care se sprijină.

În spatele ei un foşnet de veşmânt, mişcări. Dându-şi seama de greşeală, era pe punctul de a se îndrepta, când a simţit ceva rece închizându-i-se în jurul gâtului. Un braţ, un braţ slab, ale cărui oase ascuţite îi strâng gâtul cu o forţă uimitoare. La capătul puterilor, Parks încearcă să deschidă

geanta pentru a-şi scoate arma. *Idioato, oare de ce nu ţi-ai lăsat şi încărcătorul în maşină, dacă tot erai pe acolo?*

O halenă putridă învăluie obrazul lui Marie, în timp ce chestia care o strânge de gât îşi strecoară capul printre gratii.

— Cine eşti, curioasă nenorocită?

Cu un deget bâjbâind pe la încuietoarea Eclair a genţii pe care abia mai izbutea să şi-o ţină, Marie încearcă să articuleze un răspuns:

— M… Marie Parks. FBI.

— Vorbeşte! Oh, Doamne, vorbeşte!

Chestia începe să urle în tenebre:

— Surorile mele, l-am prins pe Satana! L-am prins pe Satana şi Satana mi-a vorbit.

Un concert de cotcodăceli se ridică de-a lungul coridorului şi Marie vede un rând de braţe albe ţâşnind din celelalte celule, chipuri palide aliniindu-se printre gratii, ale căror buze schimonosite scoteau ţipete pline de ură.

— Ia-i gâtul, soră! Nu-l lăsa să-ţi scape!

O zonă de maximă securitate în subsolul unui spital de nebuni: atâta mai apucă să îşi spună Marie în vreme ce vederea i se înceţoşează, iar genunchii încep să i se înmoaie. În cele din urmă reuşeşte să îşi strecoare mâna în geantă şi să înşface pistolul. Priveşte spre stânga: călugăriţa ţopăie grăbită pe scări. Parks scoate arma şi ţinteşte în tavan. În lumina albă a împuşcăturilor, observă cu groază că gratiile colcăie de chipuri schimonosite şi braţe albe. În schimb, împuşcătura nu a avut niciun efect asupra presiunii braţului care o strangulează. Atunci, la capătul puterilor, fixează pe bâjbâite un alt încărcător, armează şi lipeşte ţeava armei de faţa chestiei care o strânge de gât:

— Ai… ai trei secunde ca să-mi dai drumul, şi după aia îţi zbor dinţii.

Marie simte o răsuflare în obraz.

— Nu mă poţi omorî, Parks. Nimeni nu poate.

Priveşte spre stânga. Pe măsură ce flacăra torţei pustnicei se apropie, feţele lipite de gratii se retrag pe rând, miorlăind ca nişte mâţe. Marie e pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când arătarea îi şopteşte:

— De data asta ai scăpat, dar n-ai să ieşi vie din mănăstirea asta. Mă auzi, Parks? De intrat, ai intrat, dar de ieşit, nu vei mai ieşi în veci!

Presiunea braţului slăbeşte brusc şi arătarea se depărtează cu un foşnet. Tânăra se lasă jos, lângă gratii, încercând să îşi recapete răsuflarea. Închide ochii şi ascultă paşii pustnicei care se apropie. Bătrâna călugăriţă se apleacă spre ea şi îi şuieră cu ură:

— Ţi-ai pierdut minţile? De ce ai tras?

Parks deschide ochii şi se uită la pustnica ce pufneşte cu furie pe sub văl.

— Tu ar trebui să îmi explici, soră, ce fac călugăriţele astea aici, în celule, şi ce crimă au săvârşit de au meritat un asemenea tratament inuman?

— Ce călugăriţe? Despre cine vorbeşti? Celulele sunt dezafectate de mai bine de un veac!

— Şi atunci de ce una din pustnicele voastre tocmai a vrut să mă omoare, iar celelalte urlau ca din gură de şarpe?

— Celelalte? Care celelalte?

Intrigată, bătrâna se apropie cu torţa de gratiile celulei. Camera prăfuită e goală. Cinci metri pătraţi fără mobilier, fără colţuri ascunse. În tăcerea subteranei, călugăriţa vorbeşte din nou:

— Aceste ascunzători slujeau drept loc de adăpost acelora dintre surorile noastre cu mintea întunecată din cauza izolării. Erau închise aici pentru ca restul comunităţii să nu le audă ţipând. Dar asta se întâmpla acum un veac. Astăzi, când le lasă nervii, le internăm la azilul Holy Cross. Eşti sigură că te simţi bine?

Marie abia dacă se mai ţine pe picioare. Simte că e pe punctul de a-şi pierde minţile.

93

Pe măsură ce femeile se apropie de vârf, coridorul se lărgeşte. Ca o pată gri în întuneric, ieşirea din pasaj se lărgeşte şi Parks observă din nou fulgii care dansează în aer.

Un vânt îngheţat le învăluie. Clipind des, Marie zăreşte clădirile care încadrează clopotniţa la care ele aproape au ajuns. Statuile de ciment au dispărut sub stratul de zăpadă. Crucificat în mijlocul curţii, un Hristos gigantic cu ochii larg deschişi le priveşte trecând. Examinându-l cu colţul ochiului, Parks se întreabă ce-or fi simţind pustnicele care băteau în lung şi-n lat pavajul curţii ăleia vreme de trei sute şaizeci şi cinci de zile, an de an, sub ochii îngheţaţi ai chipului de bronz.

Călugăriţa o ia pe sub coloanele clopotniţei. După urmele pe care le lasă în zăpadă, Marie îşi dă seama că femeia poartă doar nişte sandale tocite din piele. Pustnica tropăie uşor, pentru a se scutura de zăpadă. Apoi trece pe sub un portal de piatră, care marchează intrarea în clădirea principală. Parks îşi scutură şi ea cizmele pe peronul mănăstirii. Cu privirea Hristosului arzând-o în spate, o ia pe coridorul larg, simţind un miros de praf şi cenuşă. Pe pereţi, chipurile sfinţilor se învecinează cu busturi din ipsos şi scene din Patimile lui Iisus. Privirea i se încrucişează din nou cu cea a crucificatului, care se uită la ea din penumbra nenumăratelor tablouri pe lângă care trece: mânie şi disperare, asta citeşte ea în licărirea pe care artistul a pus-o în adâncul ochilor lui Hristos. Se roteşte iar şi iar: oriunde s-ar uita pustnicele, ochiul Domnului e mereu aţintit asupra lor.

— Maica Abigail te va primi acum.

Parks tresare auzind-o pe călugăriţă la celălalt capăt al culoarului. Şi-a lăsat torţa şi îi deschide o

uşă grea, care lasă să se întrevadă un birou cu pereţii acoperiţi de tapiserii vechi.

Tânăra intră şi aspiră puternicul miros de ceară care pluteşte în încăpere. În şemineu trosneşte focul. Uşa se închide în spatele ei. Înaintează. Parchetul scârţâie sub paşii ei când se îndreaptă spre biroul din lemn de stejar, pe care tronează sfeşnice vechi, cu lumânări care degajă miros de miere. Înţepenită în fotoliul ei, maica Abigail o priveşte cum se apropie. O bătrânică de o urâţenie uimitoare, cu trăsături dure, care par tăiate în gheaţă. Are obrajii brăzdaţi de cicatrici verticale, subţiri, care amintesc de rănile pe care nebunele şi le fac singure, cu unghiile.

— Cine eşti şi ce vrei?

— Agent special Marie Parks, maică. Anchetez crima care s-a comis în mănăstirea voastră.

Stareţa îi retează vorbele cu un gest agasat din mână.

— I-ai spus călugăriţei care te-a condus aici că cel care ne-a masacrat sora a fost ucis la Hattiesburg?

— Da, maică. A fost împuşcat de agenţii FBI. Numele lui era Caleb. Un călugăr.

— Ba mult mai mult decât un călugăr.

Maica Abigail slobozi un suspin adânc, de îngrijorare.

— Şi cum de eşti atât de sigură că el e cel care ne-a asasinat sora?

— Datorită celor care i-au mers pe urme. Călugăriţele trimise în urmărirea lui de Vatican.

— Vrei să spui că Mary-Jane Barko şi surorile ei l-au găsit?

— Nu, maică. Caleb e cel care le-a răpit una câte una şi le-a crucificat.

— Iar el unde e acum?

— La morga spitalului Liberty Hall din Boston.

Maica Abigail se cutremură în fotoliul ei, de parcă ar fi străbătut-o un curent electric.

— Dumnezeule, vrei să spui că nu l-aţi incinerat încă?

— Ar fi trebuit?

— Da. Altminteri, se va întoarce. Întotdeauna se întoarce.

— Cine se va întoarce, maică?

Călugăriţa e zguduită de un acces de tuse, pe care şi-l înăbuşă cu palma. Când reîncepe să vorbească, Parks sesizează un suflu cavernos în plămânii ei: maica stareţă suferă de emfizem.

— Agent special Marie Parks, aş prefera să îmi explici motivul precis al prezenţei tale aici.

— Trebuie să examinez manuscrisele la care lucra călugăriţa înainte de a fi asasinată. Sunt convinsă că aici se află cheia acestor crime, pe undeva, prin biblioteca voastră.

— Se pare că nu ai nici cea mai vagă idee despre pericolul care te paşte.

— Să înţeleg că mă refuzaţi?

— Să înţelegi că ţi-ar trebui vreo treizeci de ani de studiu ca să ajungi să pricepi ceva din acele manuscrise.

— Ce ştiţi despre Hoţii de Suflete?

Maica Abigail se face mică de tot în fotoliu, iar Parks sesizează imediat vibraţiile de spaimă din vocea ei.

— Copila mea, există cuvinte pe care nu e bine să le pronunţi în timpul nopţii.

— Ce-ar fi să renunţăm la toate elucubraţiile astea, maică? Nu mai suntem în Evul Mediu şi până şi un copil ştie că Dumnezeu a murit în clipa-n care Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

— Cine-i ăsta?

— Gata, hai să nu mai vorbim despre asta. E vina mea, eu nu am ştiut să mă fac mai bine înţeleasă. Nu am venit aici nici ca să sărbătoresc Halloweenul, nici ca să învăţ să zbor pe mătură, ci, pur şi simplu, ca să anchetez moartea unei călugăriţe din congregaţia voastră. Una dintre crimele aflate pe lista lungă a unui ucigaş care,

dacă ar fi să dau crezare celor patru dispărute de la Hattiesburg, traversează veacurile şi ucide pustnice aşa, cum ai înşira mărgele pe aţă. Aşa că din două, una: fie îmi deschideţi biblioteca, fie voi fi obligată să mă întorc cu un mandat de percheziţie şi cu camioane de transport pentru a muta toate lucrările voastre sataniste în depozitele FBI-ului din Denver!

Tăcere. Parks întrezăreşte flacăra de ură care prinde să pâlpâie în privirea stareţei. Dacă e adevărat ceea ce se spune şi pustnicele chiar sunt smintite, înseamnă că tocmai şi-a semnat condamnarea la moarte.

— Agent special Marie Parks, doar caritatea mă obligă să îţi ofer ospitalitate între aceste ziduri până ce se va mai potoli furtuna. Călugăriţa care te-a condus până aici te va duce la chilia pe care a ocupat-o sora noastră care a fost asasinată. E singura liberă în acest moment. Nu pot face nimic altceva în sprijinul anchetei tale şi nu pot decât să îţi recomand cu tărie să stai încuiată în chilie până ce se potoleşte vântul şi se opreşte ninsoarea. Căci aceste locuri nu sunt pentru cei care nu cred în Dumnezeu.

— E o ameninţare?

— Nu, o recomandare. De îndată ce furtuna se va potoli, va trebui să părăseşti mănăstirea. Dar până atunci, te-aş ruga să nu tulburi rugăciunea pustnicelor mele.

— Maică, nimeni nu e la adăpost de asasinul care v-a masacrat sora. Dacă e vorba de o sectă, iar această sectă vă ameninţă, puteţi fi sigure că se va întoarce şi nu prea văd cum i-aţi putea opri doar cu rugăciuni.

— Şi tu chiar crezi că vei rezolva problema cu arma şi cu insigna ta?

— Nu am spus asta.

Cu gura schimonosită de furie, bătrâna călugăriţă se înalţă în fotoliu. Vocea ei tună în întuneric.

— Agent special Marie Parks, Biserica este o instituţie foarte veche, plină de secrete şi mistere. De mai bine de douăzeci de secole conducem omenirea prin tenebrele destinului ei. Am supravieţuit ereziilor şi agoniilor imperiilor, încă din negura timpurilor sfinţii se roagă în genunchi în mănăstirile şi abaţiile noastre pentru îndepărtarea Fiarei. Am văzut miliarde de suflete stingându-se, am cunoscut ciuma, holera, cruciadele şi mii de ani de război. Şi chiar crezi, cu toată sinceritatea, că vei putea opri singură ameninţarea care se apropie?

— Aş putea să vă ajut, maică.

— Nimeni în afara bunului Dumnezeu nu poate, copila mea.

Fără a-şi dea seama, la strigătele maicii Abigail, Marie făcuse câţiva paşi în spate. Uşa biroului s-a deschis scârţâind. Tocmai se pregătea să o urmeze pe călugăriţa care intrase, când stareţa adăugă:

— Crezi în aură?

Parks se întoarce încet.

— În ce?

— În aură. Culorile sufletului care ies din trup şi îl învăluie ca o lumină spectrală. În jurul tău, nu disting decât albastru şi negru.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vei muri curând, agent special Marie Parks.

94

— Îţi las torţa şi un pumn de lumânări. Foloseşte-le cu economie, pune ceara topită în cămin, căci altă lumină nu vei avea.

Parks s-a oprit în prag, inspirând aerul stătut din chilie. Apoi s-a întors către călugăriţă.

— Şi tu, maică?

— Eu, ce?

— Cum ai să te întorci fără lumină?

— Nu îţi face griji pentru mine. Mai bine ia şi te culcă. Mă voi întoarce în zori. Acestea fiind spuse, călugăriţa închide uşa şi învârte de două ori cheia în broască. După ce târşâitul sandalelor se îndepărtează, Parks ciuleşte urechea şi încremeneşte auzind un fel de jelanie îndepărtată care răzbătea printre ziduri. Urlete omeneşti. Închide ochii. Nu trebuie să cedeze panicii acum, în plină noapte. Şi în niciun caz într-o mănăstire de bătrâne nebune cocoţată la două mii cinci sute de metri altitudine în mijlocul pustietăţii. Marie încearcă să zâmbească. Şuieratul vântului care s-a dezlănţuit afară. Asta i s-a părut ei c-ar fi fost urlete. De la biroul stareţei situat la parter, a urcat şaptezeci şi două de trepte în urma călugăriţei cu făclia. Prin urmare, ar trebui să se afle pe undeva, între al doilea şi al patrulea etaj al clădirii cu faţada expusă furtunii. Rafalele vântului, care nu întâlnesc niciun obstacol, bat cu toată furia, ca pe puntea unei nave. Ascultând dezlănţuirea naturii, Parks se simte ca odinioară, în comă, când era prizoniera propriului trup. Tăcerea dinăuntru şi mugetele îndepărtate ale lumii din exterior.

Un strop de ceară explodează în flacără, proiectând scântei care sfârâie pe duşumea. Marie le stinge sub talpă. Apoi ia torţa şi porneşte să exploreze cei patru pereţi care îi vor fi adăpost pe timpul furtunii. Sunt făcuţi din blocuri de granit albite la cald, de care a fost fixat un şir de cuiere din fier. Pe podea e pictată o cruce, ştearsă acum de urmele nenumăratelor tălpi. O cruce din şofran şi aur, semnul pustnicelor. Parks încremeneşte în mijlocul ei. În spatele chiliei, deasupra patului, e bătut un calendar. Mai zăreşte o noptieră pe care se află mai multe cărţi prăfuite. La stânga, un bloc de piatră lipit de perete şi un taburet de lemn, pe post de masă de studiu. În colţul drept, un bazin din email crăpat şi o carafă veche cu apă în loc de baie. Deasupra lor, o oglindă mâncată de rugină

reflectă crucifixul agăţat pe peretele din faţă. Un dulap metalic gri şi rece completează tabloul.

Parks aranjează o duzină de lumânări în sfeşnicele care decorează masa din piatră. Scapără un chibrit şi se holbează la mica gămălie de sulf care explodează sub degetele ei. Apoi aprinde lumânările una după alta, strâmbându-se de durere când flacăra chibritului îi ajunge la degete. Întunericul se mai risipeşte, iar în chilie se răspândeşte un miros plăcut de ceară caldă. Marie îşi continuă inspecţia. Nici vorbă de toaletă sau apă curentă. Nici vorbă de fotografii, nici măcar o fotografie alb-negru cu vreo scenă din viaţa fostei pustnice. Nicio amintire a ceea ce ar fi putut ea să fie înainte de a îmbrăca rasa monahală, ca şi cum amintirile i s-ar fi şters în clipa în care porţile mănăstirii s-au închis în spatele ei.

Marie examinează acum calendarul bătut în perete, unul dintre acele calendare ale căror foi se rup pentru a trece la ziua următoare: sâmbătă, 16 decembrie, data morţii pustnicei. Nimeni nu a mai avut curajul să rupă foile după acea dată. Din superstiţie, fără îndoială. Marie dă filele până la data acelei zile. Un teanc de file pe care le desprinde cu grijă, după ce mai întâi le numără: s-au scurs şaizeci şi trei de zile de la moartea pustnicei. Marie trage sertarul măsuţei şi, cu podul palmei, împinge foile înăuntru. Apoi se aşază pe saltea şi începe să analizeze cărţile pe care le consulta călugăriţa cu câteva ceasuri înainte de a muri. Erau cărţi despre miturile întemeietoare ale religiilor. Parks îşi aprinde o ţigară şi deschide una, la întâmplare.

95

Era un manuscris englezesc din secolul al XIX-lea. Autorul descria operaţiunea de dezgropare a mii de tăbliţe din argilă în timpul săpăturilor arheologice la cetatea mesopotamiană Ninive. Pe

cea de-a unsprezecea tăbliţă, arheologii au descoperit sabia regelui sumerian Ghilgameş. Conform legendelor, Ghilgameş ar fi pornit în căutarea ultimului supravieţuitor al cumplitului cataclism care ar fi răvăşit pământul în anul 7500 î.Hr. Ploi torenţiale care provocaseră revărsarea mărilor şi oceanelor.

Conform tăbliţelor de la Ninive, exact înainte de catastrofă, un personaj legendar numit Utnapiştim ar fi fost avertizat în vis de zeul sumerian Ea asupra cataclismului ce va urma. Şi atunci, aşa cum i-a poruncit Ea, Utnapiştim ar fi construit o arcă imensă, în care ar închis câte o pereche din fiecare specie de animale, precum şi seminţe ale tuturor plantelor şi florilor de pe pământ. Parks simte o gheară-n gât. Era descrierea Potopului din Vechiul Testament, Arca lui Noe, cel care a salvat animalele de mânia lui Dumnezeu, povestea de la începuturile lumii.

Cuprinsă de nerăbdare, tânăra trece la manuscrisul următor: o traducere din *Satapatha Brahmana,* una dintre cele nouă cărţi sacre ale hinduşilor, datând din secolul al VII-lea î.Hr. În acest text, pe care călugăriţa făcuse o sumedenie de adnotări, Noe se numea Manu şi zeitatea Vişnu, deghizată în peşte, a fost cea care l-a avertizat de iminenţa Potopului, poruncindu-i să construiască o navă. Nici urmă de mânie a lui Dumnezeu în această aneantizare, ci mai curând prezenţa a ceea ce hinduşii numesc suflul lui Brahma, cel care creează expirând, pentru ca apoi să îşi distrugă creaţia, inspirând aerul care îi va sluji la următoarea creaţie.

Dar cu sau fără suflul lui Brahma, cerurile s-au aprins şi, după ce şapte sori arzători au pârjolit pământul şi au secat oceanele, a plouat fără oprire vreme de şapte ani. De fiecare dată aceeaşi cifră şapte.

Parks îşi mai aprinde o ţigară de la chiştocul celei dintâi. În cartea următoare, Noe al perşilor se

numeşte Yima şi zeul Ahura Mazda e cel care îl pune în gardă referitor la iminenţa pericolului. Atunci Yima se refugiază într-o fortăreaţă cu cei mai buni dintre oamenii lui, cu cele mai frumoase animale şi cele mai rodnice dintre plante. Urmează o iarnă teribilă, după care toată zăpada depusă se topeşte, acoperind pământul cu un strat gros de apă îngheţată.

Marie pune manuscrisul pe saltea şi trece la următorul. E vorba de o lucrare scrisă de un colectiv de etnologi, care rezumă un veac de cercetări printre populaţiile din cele mai îndepărtate colţuri ale planetei. Peste tot, din întinsele deserturi australiene şi până în cele mai dese păduri ale continentului sud-american, se întâlneşte povestea unui potop produs cu câteva secole înainte de naşterea lui Hristos. Ca şi cum toate culturile arhaice ar fi fost afectate de o catastrofă devenită legendară, dar care s-a produs cu adevărat în timpuri imemoriale.

Acestea erau lecturile de căpătâi ale călugăriţei. Parks se pregătea să închidă ultima carte când o însemnare adăugată într-o margine de mâna pustnicei i-a atras atenţia.

CEL FĂRĂ DE NUME SE ÎNTOARCE.
CEL FĂRĂ DE NUME SE ÎNTOARCE MEREU.
CREZI CĂ A MURIT, DAR SE ÎNTOARCE MEREU.

Crezi că a murit, dar se întoarce mereu… Asta a şoptit şi maica Abigail când Parks i-a vorbit despre Caleb.

Marie îşi stinge ţigara într-un vas de lut ars şi se îndreaptă spre dulapul a cărui uşă era întredeschisă. Înăuntru, dă peste un teanc de foi pe care pustnica mâzgălise scene de coşmar: bătrâne crucificate, morminte pângărite şi păduri de cruci.

Aceleaşi desene ca şi în carneţelul lui Mary-Jane Barko.

Pe fiecare schiţă însă călugăriţa a adăugat câte o cruce roşie învăluită în flăcări, ale căror capete desenează un şir de litere: INRI, *titulus*-ul lui Hristos. Deasupra inscripţiei, pustnica a notat semnificaţia şi traducerea ei:

IANUS NAZARENUS REX INFERNORUM
Ianus din Nazaret, Regele Infernului.

Lui Parks i se pune un nod de spaimă în gât. Asta însemnau, aşadar, tatuajele lui Caleb. Nu Iisus, fiul lui Dumnezeu, ci Ianus, geamănul lui, stăpânul Infernului.

Era pe punctul de a închide dulapul, când observă pe duşumea urme de uzură, care porneau şi se întorceau în şi din acelaşi colţ. Ca şi cum mobila ar fi fost deplasată de numeroase ori, pentru a fi apoi împinsă la loc – mereu aceeaşi mişcare, repetată la nesfârşit. Sprijinindu-se de perete, Parks împinge dulapul până când picioarele acestuia ating capătul urmelor. Apoi analizează colţul de perete pe care l-a dezvăluit. E din granit, cu asperităţi care îi zgârie palmele. Dintr-odată, mâna ei detectează o suprafaţă diferită. Ia o lumânare şi reia inspectarea peretelui. Acolo, granitul e rece şi dur, dincoace, devine brusc neted şi cumva călduţ. Marie ciocăneşte uşor. Sună a gol. Categoric, era o placă de lemn dată cu var. O zgârie cu vârful degetelor, o scoate şi descoperă o nişă în zid, cam de mărimea unei cărămizi măricele, pe care bătrâna călugăriţă a săpat-o probabil încet, cu răbdare, aruncând pe furiş resturile în curtea mănăstirii. Gaura aceea îi va fi luat nopţi întregi de muncă tăcută.

Scotocind prin scorbura aia din zid, Marie dă peste o învelitoare prăfuită din piele, legată cu un şnur de pânză; o scoate şi o aduce în dreptul lumânării. Înăuntru, câteva pergamente făcute sul,

cărora timpul le-a uzat urzeala şi le-a deşirat marginile. Tânăra le înşiră pe masa de piatră şi apropie sfeşnicul pentru a le lumina, având grijă să nu le ardă. Apoi se aşază pe taburet şi începe să citească rar, cu voce joasă, rândurile caligrafiate cu pana ce par a-i dansa în faţa ochilor.

97

Primul pergament este datat 11 iulie 1348, anul nefericirii, anul marii ciume negre. E un raport secret trimis la Avignon de către marele inchizitor Thomas Landegaard. Acesta din urmă fusese însărcinat de Sanctitatea Sa papa Clement al VI-lea cu anchetarea masacrului comis în plină epidemie asupra pustnicelor din fortăreaţa Notre-Dame-du-Cervin, o mănăstire situată pe piscurile de deasupra satului elveţian Zermatt.

Conform raportului lui Landegaard, în noaptea de 14 spre 15 ianuarie 1348, cavaleri rătăcitori au atacat acea congregaţie pierdută în mijlocul munţilor, iar nefericitele călugăriţe au fost torturate şi eviscerate, toate cu excepţia uneia, o pustnică bătrână, care a reuşit să fugă, luând cu ea un manuscris foarte vechi. Evanghelia după Satana. Parks face ochii mari. Dacă ar da crezare raportului inchizitorului, pustnicele au fost masacrate de cavaleri pentru acest manuscris anume. Aceeaşi evanghelie pe care o căuta Caleb, tot asasinând pustnice de-a lungul periplului său smintit, din Africa şi până în Statele Unite. Aceleaşi crime la o distanţă de şapte secole.

Marie citeşte în continuare. În noaptea aceea de ianuarie 1348, pustnica supravieţuitoare a dispărut. Categoric ea a trecut frontiera italiană urmând linia coastei, căci inchizitorul spune că urma ei se pierde în acea direcţie şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu misterioasa evanghelie pe care o avea asupra ei.

Un al doilea pergament e semnat tot de mâna lui Landegaard şi e datat august 1348. A fost trimis printr-un curier călare din cetatea Bolzano. Se fac aşadar patru săptămâni de când inchizitorul merge pe urmele pustnicei, urmând linia coastei. O pistă veche de şase luni. Cum o fi putut femeia aceea să supravieţuiască teribilelor încercări ale iernii anului 1348, cu vânturile ei îngheţate care răspândeau miasmele marii ciume negre? Landegaard nu are nicio idee.

Răspunsul îl află ceva mai încolo: inchizitorul explică faptul că pustnica şi-a aflat adăpost la alte congregaţii, risipite de cealaltă parte a Alpilor: fortăreaţa adoratoarelor Fecioarei Maria de la Ponte Leone, trapistele de la mănăstirea Maccagno Superiore, ale cărei ziduri se oglindesc în apele îngheţate ale lacului Maggiore, Santa Madonna di Carvagna de deasupra lacului Como, comunitatea carmelită de la Pia San Giacomo, apoi cele din Cima di Rosso şi Matinsbruck, de la frontiera tiroleză. Toate acele mănăstiri şi schituri au fost la rândul lor atacate la puţin timp după fuga pustnicei pe care o adăpostiseră, membrii congregaţiilor fiind torturaţi şi crucificaţi. Ceea ce înseamnă că acei cavaleri rătăcitori luaseră urma călugăriţei înaintea inchizitorului. De fapt, nu. Citind cu atenţie poveştile însângerate, îţi dai seama că altceva o vâna, de şase luni, pe bătrâna călugăriţă. Un ucigaş singuratic, un prădător care s-a insinuat pe furiş între zidurile acelor mănăstiri şi care, noapte de noapte, i-a masacrat pe membrii acelor congregaţii. Un călugăr – sau, mai curând, ceva de nenumit care s-a ascuns sub sfânta rasă de călugăr. Parks se uită din nou peste ultimele câteva rânduri, să se asigure că ceea ce citeşte nu e rodul imaginaţiei ei. Un călugăr.

98

Ultimele fragmente ale raportului lui Landegaard se pierd în urzeala roasă de vreme a pergamentului. Marie reuşeşte cu greu să descifreze că inchizitorul îl înştiinţează pe suveranul pontif că urma călugăriţei se pierde în munţii Dolomiţi, în mijlocul unei păduri de pini negri care ascunde o veche mănăstire ocupată a Augustinelor. Spre acel loc se îndreaptă şi el. Parks trece la următorul pergament.

3 septembrie 1348. Al treilea raport al inchizitorului Thomas Landegaard. Scrisul e înghesuit, trădează spaima. Parks citeşte documentul cu voce joasă.

Au trecut atâtea zile, Sanctitate, de la plecarea mea din Avignon, şi au rămas atât de puţine răsărituri de soare şi încă şi mai puţine nopţi înainte de asfinţitul acestui an plin de furtuni.

Ce aş putea să vă povestesc fără lacrimi în ochi despre locurile pustiite prin care trecem? Marea ciumă neagră îşi întinde tenebrele peste toate cetăţile noastre plămădite din piatră şi tăcere, lăsând in urma ei o putoare atât de cumplită, că marinarii spun că îi simt miasma până în Pireu.

Se spune că, după ce a pus stăpânire pe nordul Europei, flagelul a nimicit Parisul, iar acum e pe cale de a urca spre Hamburg şi către zidurile cetăţii Nimegue.

Dumnezeule atotputernic, ce s-o fi ales de Roma şi de Avignon, aflate atât de aproape de punctele unde a izbucnit această epidemie, despre care în ajunul plecării mele încă se spunea că nu va rezista în faţa unsorilor babelor şi arderii de plante aromate?

Sanctitate, farul înţelepciunii voastre luminează încă Palatul Sfânt sau porumbeii însărcinaţi să vă aducă aceste mesaje vor fi de acum înainte condamnaţi să zboare deasupra unor ruine?

Un foşnet de foaie. Parks trece la următorul pergament.

Cât despre cercetarea pe care o facem în numele vostru, sunt în măsură să vă anunţ că urma pustnicei se opreşte la mănăstirea augustinelor, pe care o aminteam în ultimul meu raport, trimis de la Bolzano.

Pentru a ajunge în acele locuri îndepărtate, am călărit ceasuri de-a rândul printr-o pădure atât de deasă, încât copitele cailor nu stârneau niciun zgomot. Doar luându-ne după urletele lupilor şi croncănitul îndepărtat al corbilor am reuşit să ajungem la o poieniţă largă, în mijlocul căreia se ridică meterezele mănăstirii.

După stolurile de corbi care se roteau deasupra turnurilor am înţeles deîndată că moartea şi-a făcut lăcaş între acele ziduri.

În tăcerea apăsătoare, am înălţat un semnal din corn pentru a anunţa eventualii supravieţuitori, apoi am folosit bârnele pentru a forţa porţile. Am fost obligaţi să ne înfigem zdravăn pintenii în burţile cailor noştri, care se ridicau, nechezau şi pufneau ca şi cum ar fi simţit o prezenţă malefică.

Aşa cum ne-am temut, niciun suflet nu ne-a ieşit în întâmpinare dintre acele ziduri pustii. Am cercetat locurile, străbătând coridoarele întunecate în lung şi-n lat, strigându-vă numele în latină.

Am deschis uşa fiecărei chilii şi am dat de pete mari de sânge uscat şi rămăşiţe umane.

Am coborât apoi în cimitirul mănăstirii, unde am descoperit paisprezece morminte, din care treisprezece păreau a fi fost profanate.

Am deschis cel de-al paisprezecelea mormânt, cel care rămăsese intact, şi în fundul gropii am dat peste pustnica din Cervin. Dar nici urmă de blestemata de evanghelie pe care o luase cu ea. Ne-am întors, am cercetat iar edificiul şi am întors pe dos toată biblioteca. Zadarnic.

Partea de sus a pergamentului următor pare a fi fost arsă parţial. Căldura a şters cerneala, iar primele două fraze sunt aproape ilizibile. Marie reuşeşte totuşi să descifreze cuvintele *durere* şi *spaimă.* După aceea, povestea îşi reia cursul.

După cimitir, ne-am continuat inspecţia în subteranele fortăreţei. Acolo am găsit cele treisprezece cadavre din cele treisprezece morminte pângărite. Treisprezece rămăşiţe de augustine care păreau a fi bântuit prin tenebre înainte de a se prăbuşi din nou în moarte.

Folosesc cu un anume scop cuvintele „a se prăbuşi din nou", căci augustinele erau înveşmântate în linţoliu, ca şi cum ar fi fost mai întâi îngropate în cele treisprezece morminte, iar apoi s-ar fi ridicat din morţi pentru a bântui acele locuri fără lumină.

Mai e ceva care mă macină: majoritatea cadavrelor erau îngenuncheate cu faţa spre zidurile fundaţiei, cu mâinile agăţate de asperităţile pietrei, ca şi cum nemoartele şi-ar fi epuizat ultimele puteri pipăind peretele în căutarea unui lucru anume.

După cum cer datinile, am transportat rămăşiţele în afara zidurilor mănăstirii şi le-am îngropat în pădure, pentru ca sufletele lor chinuite să nu se întoarcă să tulbure liniştea celor care se odihnesc în pământul consacrat al cimitirului.

Nici acum nu am obţinut vreo informaţie despre stareţa acelei congregaţii, o anume maică Isolda de Trento, a cărei moarte nu a fost consemnată în registrele mănăstirii, şi nici în cimitir nu am găsit-o. Să fi părăsit în grabă aşezământul după masacrarea surorilor? Să fi fugit, luând cu ea şi evanghelia? La ceasul la care scriu, acest punct rămâne la fel de misterios ca şi restul întâmplărilor.

În concluzie, Sanctitate, cum nu am la îndemână nicio cheie pentru a dezlega aceste taine şi, dată fiind tulburarea care s-a înstăpânit asupra sufletelor noastre, mă văd nevoit să vă spun că acest mister este neîndoielnic lucrarea Diavolului şi că prezenţa lui apasă în continuare aceste locuri.

Sanctitate, voi încredinţa mesajul unui călăreţ, aşa că îl veţi putea citi curând, dacă palatul Sfinţiei Voastre scapă de flagel. Celelalte mesaje, dacă voi mai avea ceva să vă spun înainte de a mă întoarce la Avignon, vi le voi trimite sub aripile ultimului meu porumbel călător.

Cum oamenii mei sunt prea osteniţi pentru a ne aşterne la drum acum, în preajma asfinţitului, vom înnopta aici şi vom sta de veghe la foc, pentru a îndepărta din sufletele noastre teama care ne-a năpădit.

Nu îmi place această idee, pentru că sunt sigur că forţa malefică ce le-a masacrat pe augustine nu aşteaptă decât lăsarea întunericului pentru a se deştepta. Dar îmi voi întări cugetul şi voi pune sub supraveghere cimitirul, pentru ca ultimii morţi care odihnesc acolo să nu iasă din morminte în noaptea care se anunţă cu lună plină.

Sanctitate, depun un sărut pios pe mâna Sfinţiei Voastre; fie ca mâna Domnului să ne îndrume pe amândoi, pe Sanctitatea Voastră, în lupta cu tenebrele care acoperă lumea, iar pe mine – în cercetarea întunecată ce mi-a condus paşii în acest cimitir al sufletelor.

Parks trece la ultimul raport. Scrisul inchizitorului, până atunci îngrijit, este de astă dată dezlânat şi înclinat, ca şi cum ar fi fost înspăimântat. Mesajul acesta a fost redactat la câteva ceasuri după cel pe care tocmai îl terminase.

Sanctitate,

S-a ridicat luna deasupra măruntaielor Infernului, căci în aşa ceva s-au transformat aceste locuri blestemate. Focul pe care l-am aprins în refugiul consacrat din cimitir nu a împiedicat-o pe blestemăţia care s-a ivit să îmi masacreze toţi oamenii din escortă. Îmi sună şi acum în urechi ţipetele îngrozite pe care le scoteau când creatura le despica pântecele. Un călugăr i-a ucis. Un călugăr fără chip şi fără suflet.

M-am refugiat acum în cea mai înaltă sală din turn şi, în timp ce vă scriu aceste rânduri, îi aud pe fraţii mei morţi care bântuie în căutarea mea.

Vă conjur să mă credeţi, Sanctitate, că aceste rânduri, dictate – e drept – de spaimă nu sunt opera unui nebun. Îmi aud fraţii morţi căţărându-se pe scări şi strigându-mi numele. Presupun că mi-au zărit faţa când îi priveam de la fereastră.

Mă strigă. Vin. Sanctitate, între aceste ziduri şi-a făcut sălaş Diavolul. Drumul meu se opreşte aici şi aici voi muri. Înainte ca uşa să cedeze, voi încredinţa aceste rânduri porumbelului meu călător pe care mă pregătesc să îl eliberez. Dacă mesajul va ajunge la Sfinţia Voastră, vă conjur să trimiteţi garda cea nobilă să radă din temelii mănăstirea şi să toarne la fundaţie var stins cu apă sfinţită.

Doamne, Dumnezeule, uşa e pe punctul de a ceda!

Doamne, sunt aici!

Marie citeşte din nou ultimele cuvinte ale inchizitorului. Deci acolo s-au încheiat căutările slujitorului lui Dumnezeu, în acea mănăstire în care bătrâna pustnică şi-a aflat adăpost, pentru ca mai apoi să moară!

Epuizată, se întinde pe saltea şi fixează tavanul. Ciuleşte urechea: se aude şuieratul îndepărtat al vântului. Furtuna se înteţeşte. O năpădeşte o toropeală ciudată. Încearcă să i se împotrivească. Apoi, fără a-şi da seama, cade într-un somn agitat.

99

Sfârâitul unei torţe în noapte. Părintele Carzo înaintează în subteranele templului aztec. E frig. Frescele luminate de torţă sunt acoperite de gheaţă. Primii născuţi, năruirea paradisului, mesagerul preistoric, piramidele şi cetăţile imense pe care olmecii le-au înălţat în cinstea Luminii. La capătul coridorului, preotul dă de o grotă largă. În mijlocul cercului de lumânări zăreşte o formă. Se apropie. Creatura îl priveşte.

Părintele Carzo se agită în somn. O altă viziune: un cer crepuscular acoperă jungla, o înroşeşte cu o seceră de soare încremenit la marginea orizontului. Solul se sufocă sub stârvuri de animale şi muşte moarte, râurile au secat. Arborii s-au uscat pe picioare, iar pământul e acoperit de un strat gros de cenuşă. Niciun tril de pasăre, niciun zumzăit de gâză. Răul cel mare a învins.

Preotul merge prin mijlocul arborilor morţi. Crengile pe care le împinge pentru a-şi croi drum se rup. Culorile au dispărut, odată cu viaţa pe care o reflectau.

Preotul înaintează; sub sandalele lui se ridică nori de cenuşă. E foarte cald, dar are fruntea şi spatele uscate. Simte vag curelele rucsacului care îi taie umerii. Merge privind vârful piramidei imense care se profilează printre arborii morţi. Omaxaya, cetatea pierdută pe care răul cel mare a înghiţit-o când olmecii şi-au întors faţa de la Lumină.

Sub tălpile părintelui Carzo, stratul de cenuşă se întăreşte. Ajunge acum la baza piramidei. Înalţă privirea şi vede, de la distanţă, cele trei cruci din vârful edificiului. De la marginea orizontului, soarele învăluie scena într-o lumină strălucitoare.

Pe măsură ce urcă treptele, aerul devine din ce în ce mai fierbinte. Acum, Carzo domină jungla, pe care o îmbrăţişează dintr-o privire circulară. Cât

vezi cu ochii, doar arbori morţi şi cenuşă. Nu mai sunt decât vreo douăzeci de trepte până la vârf. Distinge feţele celor crucificaţi, care îl privesc înaintând. Trupurile celor doi olmeci torturaţi sunt cumplit de arse de soare. Pleoapele le sunt pârjolite, iar ochii li s-au scurs din orbite. Cu toate acestea, nu au murit încă, ba chiar zâmbesc.

Carzo fixează Hristosul crucificat în mijloc. Aceeaşi faţă, aceiaşi ochi ca şi ai Mântuitorului din Evanghelii. Aceeaşi barbă şi acelaşi păr lung, murdar. Numai privirea e alta. E o privire încărcată de ură şi de răutate. Preotul încremeneşte când un fir de voce albă se înalţă de pe buzele crucificatului:

— Nu s-a terminat, Carzo! Mă auzi? Ăsta e doar începutul!

Exorcistul tresare şi se îndreaptă în fotoliu. Şuieratul reactoarelor, un tremur uşor al carlingii sub efectul turbulenţelor. Cabina avionului Boeing 767 e cufundată în penumbră, doar o lumină gri, stranie, este filtrată prin storurile din plastic care acoperă hublourile.

Carzo consultă indicatorii de zbor afişaţi pe panourile luminoase din cabină. Avionul a părăsit aeroportul din Manaus de mai bine de opt ore, iar acum zboară deasupra apelor călduţe ale golfului Mexic. Peste câteva minute va survola Havana. Carzo ridică un stor şi, în depărtare, zăreşte luminile capitalei cubaneze. Îşi priveşte ceasul. Mai are cel puţin trei ore de zbor şi, iată, i-a fugit deja somnul. Întinde mâna şi apasă întrerupătorul de deasupra capului. Îl învăluie lumina albă a plafonierei. Pe măsuţă îl aşteaptă un sandvici învelit în plastic, o sticlă cu apă minerală şi dosarul pe care l-a recuperat din seiful de pe aeroportul din Manaus, mai precis vreo treizeci de file şi de fotografii şterse făcute fie în mici hoteluri din colţuri uitate din Australia sau Statele Unite, fie în saloanele elegante din marile palate ale planetei: Sultan of Doha din Qatar, Manama Palace din

Bahrein, Bello Horizonte din Los Angeles şi Karbov din Sankt-Petersburg.

Conform dosarului, în acele locuri aflate la mare distanţă de Roma s-au desfăşurat ultimele reuniuni secrete ale congregaţiei Fumului Negru, la care au participat o mână de cardinali în civil pe care obiectivul a încercat să îi surprindă la coborârea din limuzine. Examinând din nou fotografiile, Carzo suspină iar. Nimic altceva decât umbre vagi şi siluete prost imortalizate.

Gânditor, exorcistul întoarce plicul gros, căptuşit, în care se aflaseră pozele. Părea gol. Dar parcă mai era ceva în interior. Examinează suprafaţa, apăsând-o în mai multe locuri. Degetele îi înţepenesc brusc. Reperează o porţiune mai dură, ca şi cum bulele de aer ale stratului protector ar fi fost comprimate de ceva introdus în interiorul căptuşelii.

Carzo rupe plicul şi scoate din interior un al doilea plic, unul gri şi mult mai uşor, pe care îl deschide. Conţine două fotografii şi o foaie groasă, goală, împăturită, pe care preotul o întinde pe măsuţă.

Pipăind hârtia, exorcistul simte sub vârful degetelor urme şi adâncituri, ca şi cum scriitura invizibilă ar fi fost redactată cu o peniţă uscată. Cu mare grijă, haşurează urmele cu o mină de creion, pentru a le aduce la lumină prin contrast. Se conturează o formă: un sigiliu antic cu o cruce cu extremităţile braţelor lăţite, cu un crin în partea stângă, jos. Continuă să haşureze în josul foii. Un spaţiu gol, apoi apar alte rânduri: nouă în total, un cod ale cărui simboluri îi sunt familiare.

Creionul, care s-a oprit la sfârşitul ultimul rând, reia operaţiunea de haşurare spre capătul foii. Un spaţiu alb, apoi ceva ce aduce a figură geometrică se conturează, treptat, sub ochii lui Carzo. Patru braţe în V, formate din două triunghiuri încrucişate, cu un punct deasupra. Triunghiul din dreapta-sus e plin. O cruce asemănătoare cu cea

din pecete. Preotul haşurează o suprafaţă mai lată, pentru a scoate la iveală părţile laterale ale figurii, dar îngustează perimetrul pe măsură ce se apropie de extremitatea de jos a filei. Aceleaşi triunghiuri încrucişate apar la capetele celor patru braţe ale crucii care figurează şi în interiorul peceţii de sus. Exorcistul ridică foaia în lumina plafonierei şi analizează întregul mesaj.

***

Dacă memoria nu-i joacă feste, pecetea aceea este o emblemă templieră, datând de la sfârşitul cruciadelor şi instalarea ordinului în Franţa, cu câţiva ani înainte de căderea în dizgraţie şi măcelărirea templierilor.

Figura geometrică din josul foii este în mod cert una dintre crucile celor opt Fericiri, simbolul templier al Predicii de pe Munte. Fiecare extremitate a fiecărui triunghi reprezintă una dintre cele opt fericiri pe care Domnul le-a dezvăluit discipolilor. De fapt, originile acestei cruci misterioase se pierd în negura timpurilor, ea fiind descoperită şi pe tăbliţele mexicane, deci cu câteva milenii înainte de Iisus Hristos. Erau aşa-numitele cruci piramidale care, conform legendelor, reprezentau cele patru feţe ale piramidelor antice. Ciudat, o asemenea cruce a fost descoperită şi pe malurile lacului Titicaca, în Bolivia, dar şi în unele temple aztece, unde era un simbol al zeului precolumbian Quetzalcoatl.

Până în 1307, la arestarea templierilor, opt astfel de cruci fuseseră puse în circulaţie de diversele comandamente ale ordinului, una pentru fiecare dintre fericiri. Crucea Săracilor, crucea celor Blânzi şi a celor Chinuiţi, crucea Drepţilor, crucea celor Miloşi şi a celor cu Inima Curată, crucea Artizanilor Păcii şi crucea Persecutaţilor. Opt cruci pe care înalţii demnitari ai ordinului templierilor le purtau sub tunică în semn de recunoaştere, dar nu numai… Căci acele bijuterii incrustate cu aur şi rubine foloseau, înainte de toate, la transmiterea de

mesaje secrete prin folosirea unui cod bazat pe figurile geometrice ale crucii. De aceea crucile Fericirilor erau formate din diferite figuri geometrice mai mult sau mai puţin umplute, separate prin linii. Ansamblul complex al triunghiurilor încrucişate incrustate cu rubine şi al unui romb din aur orientat către vest desăvârşea taina codului.

În mod cu totul ciudat, soldaţii regelui Franţei nu au găsit niciuna dintre acele cruci în numeroasele comandamente ale templierilor pe care le-au percheziţionat simultan în zorii zilei de 13 octombrie 1307. De parcă s-ar fi evaporat brusc, împreună cu fabuloasa comoară a ordinului, înainte de declanşarea uneia dintre cele mai de amploare operaţiuni poliţieneşti din istorie. Cu toate acestea, inchizitorii au reuşit să recupereze câteva documente contabile şi un pergament pe care era reprezentată crucea Săracilor, din care doar triunghiul drept al braţului superior era plin. Prima dintre cele opt Fericiri. Aşadar, Carzo avea în faţă o reproducere a desenului găsit în 1307: faţa vizibilă a primei cruci, cea care le comandă pe toate celelalte.

În ciuda acelor schiţe, codul templierilor a rezistat secole de-a rândul celor mai buni criptologi ai creştinătăţii. Apoi, prin recuperarea ipotezelor şi compararea lor cu inscripţiile pe care templierii prizonieri le-au gravat pe zidurile celulelor lor din Gisors şi Paris în aşteptarea morţii, partea vizibilă a codului a sfârşit prin a-şi dezvălui taina sub lupa matematicienilor şi teologilor Vaticanului. Era vorba despre un cod alfabetic. Dar în absenţa oricărei cifre, s-a dedus că pe spatele crucii s-ar fi aflat indicaţii asupra părţii cifrate a codului templier. De aceea nu putuse fi înţeles niciodată sensul mesajelor gravate de membrii ordinului pe piatra închisorilor. Şi nici locul în care şi-au ascuns comoara înainte de a părăsi Pământul Sfânt – o ascunzătoare a cărei

locaţie nu putea fi aflată decât prin alăturarea celor opt coduri geometrice gravate pe crucile pierdute. O hartă a comorii templierilor.

De când specialiştii Vaticanului reuşiseră să spargă codul alfabetic al crucii Săracilor, doar câţiva iniţiaţi, printre care se număra şi Carzo, îi cunoşteau secretul: celelalte grile în circulaţie, din manualele ezoterice şi ale lojelor masonice, nu erau decât copii palide, care pierduseră din vedere esenţialul. Necazul era că acea gravură, după ce fusese descoperită în 1307, a fost împărţită cu mare grijă în patru părţi, care au fost depuse în seifurile unor bănci din Elveţia, Malta, Monaco şi San Marino. Şi atunci cum se făcea că o reproducere atât de fidelă a crucii Săracilor se găsea acum în faţa lui Carzo, la unsprezece mii de metri altitudine, deasupra golfului Mexic? Doar dacă nu cumva cel care a trasat codul nu era una şi aceeaşi persoană cu posesorul crucii pierdute de veacuri. Ceea ce însemna că era un descendent direct al demnitarilor Ordinului Templierilor.

100

Părintele Carzo desface şi măsuţa scaunului alăturat şi pune o parte din documente. Apoi deschide un carnet şi reproduce cele douăzeci şi patru de figuri geometrice care compun crucea Săracilor. Cum fiecare reprezintă una dintre literele alfabetului, le extrage pe rând, notând în faţă litera căreia îi corespunde. După aceea, începe să descifreze rândurile codificate, având grijă să întoarcă crucea pentru fiecare simbol, pentru a orienta în direcţia corectă rombul de aur şi punctul de deasupra.

Asemenea tuturor codurilor complexe, şi cel al templierilor a fost conceput pentru a fi imposibil de descifrat fără grila adecvată, dar lesne de reprodus când dispui de cheia potrivită. Astfel încât Carzo nu a avut nevoie decât de vreo zece

minute pentru a traduce primele două rânduri. Din latină.

NOVUS ORDO MUNDI
VENIT

Noua ordine mondială se apropie. Un fel de avertisment. Sau deviza unei foarte vechi societăţi secrete.

Următoarele patru linii s-au dovedit ceva mai greu de descifrat. Primele tentative ale lui preotului nu au dat la iveală decât o amestecătură de litere şi cuvinte fără nicio semnificaţie, cărora nu a reuşit să le identifice nici măcar limba de origine. Apoi, prin ajustări repetate, primele două cuvinte au dinamitat dintr-odată lacătul geometric care controla toate cele patru rânduri. Curios, textul era în engleză, o limbă pe care Biserica Romană nu a folosit-o niciodată. De aceea i-a şi fost atât de greu să îl descifreze, deoarece el se aştepta să fie tot în latină.

EDINBURGH
NEWS
CATHAY
PACIFIC

Carzo se încruntă. Ce legătură exista între numele unui cotidian scoţian şi al unei companii aeriene şi un cod templier? Era categoric un indiciu lăsat de cardinalul Fumului Negru.

Exorcistul trece la ultimele două rânduri ale codului. De astă dată în franceză. Limba fiicei mai mari a Bisericii. Preotul descifrează cu uşurinţă aceste ultime simboluri şi ridică în lumină carnetul cu tot textul, pentru a-l citi:

NOVUS ORDO MUNDI
VENIT
EDINBURGH

NEWS
CATHAY
PACIFIC
FUMUL NEGRU
GUVERNEAZĂ
LUMEA

Da, e un avertisment. Se va întâmpla ceva. Sau deja s-a întâmplat. Oricum, dacă urmezi logica acelui cod, era în joc ceva ce va declanşa această nouă ordine mondială şi va arunca lumea în mâinile Fumului Negru. Acest pericol iminent îl anunţă cardinalul infiltrat în rândurile confreriei prin mesajul pe care Jacomino fusese însărcinat să îl transmită de urgenţă la Vatican. A dat peste o informaţie suficient de importantă ca să justifice utilizarea codului templier şi declanşarea celui mai înalt grad de alertă, o informaţie categoric menţionată şi în cele două fotografii strecurate în plic, alături de foaia cu simboluri.

Carzo o examinează pe prima dintre ele. Reşedinţa Fenimore Harbour, o căsuţă cu acoperiş de stuf, pierdută într-un ţinut pietros, undeva prin nordul Scoţiei. Conform dosarului descoperit în seiful de pe aeroportul din Manaus, aici s-ar fi ţinut ultima întrunire a congregaţiei Fumului Negru, înainte de deschiderea lucrărilor conciliului Vatican III. Poză de interior. Un bătrân citeşte un ziar, aşezat pe un fotoliu din piele, întors către şemineu. Imaginea e luată din lateral, astfel încât nu se disting decât silueta bătrânului, o claie de păr cărunt şi un mocasin Berluti. Faţa este ascunsă de tetiera fotoliului. Carzo era pe punctul de a trece la a doua poză, când privirea îi cade pe ziarul pe care îl citeşte bătrânul. Îşi ia lupa şi distinge: *Edinburgh Evening News,* luni, 22 ianuarie. Exact acum o săptămână. Un titlu cu litere de-o şchioapă acoperă jumătate de pagină:

Dramatic air crash in northen Atlantic. Flight Cathay Pacific 7890 from Baltimore to Roma

disappeared early in the morning above the ocean. Destroyer *USS Sherman* arrived on location. Found no survivor.[21]

Pe măsură ce descifrează textul din ziar, preotul simte că i se face părul măciucă:

„Dramatic accident aerian deasupra Atlanticului de Nord. Zborul Cathay Pacific 7890, venind de la Baltimore şi îndreptându-se spre Roma, s-a prăbuşit în această noapte în mijlocul oceanului. Distrugătorul american *USS Sherman,* care efectua manevre în zonă, nu a găsit niciun supravieţuitor."

Exorcistul închide ochii. Acum îşi aminteşte. Avionul se prăbuşise în noaptea de duminică spre luni şi ţinea în continuare prima pagină a ziarelor. Mai întâi, deoarece accidentul rămăsese un mister, în ciuda recuperării cutiilor negre, pe care scufundătorii Marinei americane le-au găsit la mii de metri adâncime, pe fundul oceanului. Apoi, pentru că la bordul acelui Boeing al Cathay Pacific se aflau unsprezece episcopi şi cardinali care urmau să participe la lucrările conciliului Vatican III de la Roma. Şi nu erau nişte cardinali oarecare: toţi credincioşi, puri şi duri, din anturajul apropiat al papei. Se întorceau dintr-un turneu, dintr-o inspecţie la episcopiile de pe continentul american, cu misiunea oficială de a lua notă de poziţia înalţilor prelaţi înainte de începerea lucrărilor conciliului. Dar Carzo avea bănuiala că fuseseră de fapt însărcinaţi cu o cu totul altă anchetă.

Printre ei se afla şi cardinalul Palatine, care era şeful cancelariei Scrisorilor apostolice, numărul doi al Secretariatului de Stat al Vaticanului. O altă victimă era cardinalul scoţian Jonathan Galway, care avea un cuvânt greu de spus în gestionarea finanţelor Bisericii. Un altul, Excelenţa Sa, monseniorul Carlos Esteban de Almaguer, care prezida atotputernica organizaţie Opus Dei, a cărei armată de preoţi şi laici se insinuase puţin câte puţin în toate sferele societăţii pentru a răspândi mesajul divin şi a aduce sufletele pierdute pe calea

cea dreaptă. Un alt personaj, poate chiar mai important, şi-a aflat sfârşitul pe fundul oceanului: Eminenţa Sa, cardinalul Miguel Luis Centenario, arhiepiscop de Cordoba şi succesor desemnat al Sanctităţii Sale. Centenario nu ducea lipsă nici de duşmani în interiorul curiei, dar nici de susţinători puternici. El era cel care avea acordul membrilor conclavului în ceea ce priveşte deschiderea Bisericii către continentul sud-american, care concentra o treime din cei un miliard şi jumătate de catolici din întreaga lume. O măsură absolut necesară într-o epocă în care credinţa părăsise bătrânul continent şi milioane de credincioşi invadau Bisericile de pe celălalt mal al Atlanticului. Acesta era planul actualului papă: să pregătească preluarea puterii de către un pontif sud-american. Un lucru de neacceptat pentru congregaţia Fumului Negru.

Cuprins de ameţeală, părintele Carzo îşi trece mâna peste frunte. Ultima fotografie din plic înfăţişează aceeaşi imagine pe care o văzuse cu câteva clipe înainte. Bătrânul, a cărui faţă tot nu se distinge, nu mai stă acum picior peste picior şi a împăturit ziarul. În lumina flăcărilor şemineului, ţine în mână un pahar cu whisky în care înoată cuburi de gheaţă. Carzo analizează mâna care ţine paharul. Pe inelar scânteiază un inel, care are un sigiliu cu ametist, familiar preotului. Fixează plafoniera şi ridică fotografia, pentru a vedea mai bine blazonul: un leu de aur răgând, pe fond albastru. Armele cardinalului-şambelan Campini, al doilea în ierarhia de putere a Vaticanului.

101

Nările lui Marie Parks freamătă. În chilie, mirosul s-a schimbat. Printre vaporii de lumânare arsă care saturează atmosfera, detectează un iz de grăsime şi de carne mucedă. Tânăra se încordează.

Miasma respingătoare pare a se ridica din toate cotloanele, în aburi compacţi.

Parks se trezeşte încet, inspiră. Un şuierat. Un acces de tuse. Deschide ochii în penumbră. Pereţii sunt acum vagi, ca şi cum ar fi lăsat-o vederea.

Întoarce privirea în direcţia mesei şi constată cu groază că pergamentele lui Landegaard nu mai sunt acolo. Are gâtul uscat. Ciuleşte urechile, încercând să sesizeze rafalele îndepărtate de vânt. Nimic. Furtuna s-a oprit. *Nu, ea e cea care nu s-a trezit încă.*

Scutură din cap, încercând să reducă la tăcere firul acela de voce care-i răsună în cap. Încearcă să se ridice, dar se prăbuşeşte pe saltea; dintr-odată, conştientizează transformările pe care corpul ei le-a suferit în timpul somnului, de la circumferinţa coapselor şi gleznelor, până la carnea grea şi flască a abdomenului şi excrescenţele moi ale sânilor. Şi mirosul ei s-a schimbat, miroase a cărbune, urină şi sex murdar. E mirosul care a trezit-o şi care vine dinspre subsuorile şi pliurile abdomenului ei.

— Dumnezeule, ce se întâmplă?

Tresare, auzind orăcăiala răguşită care-i iese din gâtlej. Nu sunt picioarele ei chestiile astea pe care încearcă să le dea jos din pat. Nu sunt coapsele, nici şoldurile ei şi cu atât mai puţin pântecele ei! Iar cei pe care îi atinge cu vârful limbii nu sunt în niciun caz dinţii ei. Şi ceea ce tocmai a auzit nu e vocea ei.

Marie ridică privirea spre calendar: sâmbătă, 16 decembrie. Ziua morţii pustnicei. Când întinde mâna către măsuţa joasă unde a pus filele pe care le-a rupt când a intrat în chilie, vede cu groază o mână bătrână şi murdară care se mişcă în locul propriei mâini. O mână plină de bătături. Se uită în interiorul sertarului. Filele au dispărut.

Parks se arcuieşte şi izbuteşte în cele din urmă să se ridice. Cu febrilitate, aprinde un chibrit, îşi apropie obrazul de oglindă şi încremeneşte când îşi vede imaginea. Păr cărunt, faţă căzută şi brăzdată

de riduri, buze grele şi ochi mici, negri, înfundaţi în arcade străjuite de sprâncene stufoase. Pe măsură ce chibritul arde, Parks simte cum memoria i se umple de amintiri care nu sunt ale ei.

Decembrie. Cu două luni în urmă. În ziua aceea, pustnica se trezise tresărind. S-a ridicat din pat şi s-a apropiat de oglindă. Ca şi Marie, şi-a atins imaginea pe care i-o întorcea sticla şi a murmurat.

— Doamne, Dumnezeule, eu am dormit, iar el e acum aici. A intrat în mănăstire. După mine a venit. Doamne, dă-mi puterea să scap de el.

Parks realizează cât de cald e în chilie. E o zi frumoasă. Devine conştientă şi de spaima care a cuprins inima călugăriţei. Pustnica ştie că va muri. A descoperit ceva în biblioteca mănăstirii, un secret de nerostit pe care maicile superioare ale congregaţiei l-au lăsat moştenire de-a lungul veacurilor. Dar, înainte de a muri, pustnica mai are ceva de făcut. Trebuie să îşi respecte un legământ.

Călugăriţa cotrobăie pe dulap după o cheie, pe care o introduce în broască, având mare grijă ca nu cumva să scârţâie zăvorul. Exact gesturile pe care încearcă Parks să le reproducă în vis.

Uşa se deschide; pe coridor e frig. Înşfăcând o făclie din perete, pustnica se strecoară pe scări. Treptele scârţâie sub greutatea ei, spaima îi taie răsuflarea.

Ajunsă la primul etaj, se opreşte o clipă în faţa unei ferestre deschise pentru a inspira aer proaspăt. Prin ochii călugăriţei, Parks priveşte Hristosul de bronz din mijlocul curţii. Chipul statuii se întoarce către ea şi o priveşte, zâmbind. O mişcare. Pustnica face ochii mari. În curte se iveşte o formă îmbrăcată în rasă neagră, cu o glugă mare, care înaintează parcă alunecând pe dale. Pe călugăriţă o cuprinde spaima. Smulgându-se din toropeală, o ia la goană pe trepte până la parter, trece prin faţa biroului maicii Abigail. Se întoarce. Creatura a intrat acum în mănăstire şi vine pe coridor înspre ea.

Pustnica goneşte pe o scară în spirală, care coboară către străfundurile fortăreţei. O scurtătură către bibliotecă. La baza scării, o galerie îngustă. Călugăriţa scoate un strigăt înăbuşit, de durere. S-a înţepat în mână într-un cui ruginit. Sandalele îi clămpănesc pe trepte. Îşi şterge sângele de haine şi continuă să alerge, pipăind cu febrilitate pereţii galeriei.

La capătul puterilor, ajunge într-o încăpere mare, care miroase a lemn şi a alcool pentru lampă. Ia o lampă cu gaz a cărei flacără reglată la minim străluceşte în interiorul globului de sticlă. Înaintează, bâjbâind în întuneric. Flacăra plăpândă scoate la iveală şirul de mese de scris şi rafturi pline de cărţi vechi. Ajunsă în spatele sălii, răsuceşte butonul lămpii. Pe măsură ce flacăra se măreşte, lumina îmbrăţişează tenebrele împuţite ale bibliotecii. Călugăriţa scoate globul de sticlă şi luminează o reproducere a statuii *Pieta* a lui Michelangelo, în care Fecioara îngenuncheată strânge în braţe cadavrul lui Hristos. Parks vede degetele călugăriţei oprindu-se asupra ochilor statuii. O şoaptă răguşită:

— Aici trebuie să apeşi, ai înţeles? Aici trebuie să apeşi ca să deschizi calea ce duce în Infern.

Marie tresare. Pustnica a murmurat această indicaţie ca şi cum ar fi ştiut că ea, Marie Parks, era acolo. Brusc, flacăra pâlpâie. O mişcare în spatele ei. Un foşnet de veşmânt, uşor ca un suspin. O mână îngheţată i se aşază pe gură. Simte cum o învăluie duhoarea călugărului. Înţelege că totul e pierdut. O străfulgerare albă în faţa ochilor estompează imaginea statuii şi chipul trist al Fecioarei. Degetele se răsfiră şi scapă din mână lampa, al cărei suport de sticlă se face ţăndări. Un horcăit agonic. Sub loviturile de pumnal, bătrâna cade în genunchi. Ochii i se închid. Aplecat deasupra ei, călugărul fredonează, desăvârşindu-şi lucrarea ucigaşă. Parks tresare violent. Vocea lui Caleb.

Trezindu-se încetul cu încetul, Marie îşi controlează în gând contururile trupului. Suspină. Viziunea a luat sfârşit. Doar poziţia în care se află îi pune ceva probleme. Dacă ar fi să se ia după ceea ce îi transmite creierul, s-a dezvelit de tot, probabil a alunecat de pe saltea în timpul somnului.

Inspiră mirosurile din jur. Putoarea călugăriţei şi valurile de ceară caldă din chilie au dispărut. În locul lor, Marie detectează acum miresme stranii de lemn şi petrol, exact ca în vis. Aerul uscat al chiliei e înlocuit de o atmosferă mult mai proaspătă. Dar şi mult mai vastă. Ciuleşte urechea. În depărtare se aude un dangăt de clopot. Pipăie podeaua. Cimentul chiliei a dispărut şi el.

Deschizând ochii, Parks abia dacă reuşeşte să îşi înăbuşe un ţipăt de spaimă când constată că stă în genunchi pe parchetul prăfuit al bibliotecii. Se uită la lampa cu petrol a cărei flacără pâlpâie sub globul de sticlă. Se ridică. Afară, furtuna îşi face de cap în continuare. Mirosurile, răcoarea locurilor, toate sunt la fel ca în vis. Tânăra îşi muşcă buzele. Probabil că a fost victima unui episod de somnambulism, în cursul căruia a repetat toate gesturile pustnicei din noaptea aceea. Marie se agaţă de ideea asta. Dovadă că teoria ei se apropie de adevăr e greutatea pe care o simte în buzunarul blugilor. E cheia pe care călugăriţa o luase de pe dulap. Trebuie s-o fi luat de acolo în somn. Da, asta e, nu putea fi decât asta. Aproape că e convinsă de adevărul gândului aceluia, când o durere ascuţită îi schimonoseşte buzele: când îşi scoate mâna din buzunar, o durere ascuţită îi străpunge palma, undeva între arătător şi degetul mare. Parks priveşte zgârietura urâtă cu care s-a procopsit pustnica în noaptea aceea. Încă sângerează. Îşi înveleşte palma în batistă şi face eforturi serioase ca să se calmeze. Probabil că a repetat cu exactitate gesturile defunctei şi de aceea

s-a zgâriat, la rândul ei, alergând prin galerie spre bibliotecă. Da, asta e categoric explicaţia.

Pe dracu', scumpo, explicaţia e cu totul alta şi, de altminteri, ştii şi tu foarte bine chestia asta.

Ia lampa şi o reglează la putere maximă. În încăpere se răspândeşte un miros puternic de gaz lampant. Clatină puţin globul de sticlă şi contemplă umbrele care tremură la marginea haloului. Zăreşte reproducerea statuii *Pieta* a lui Michelangelo. De data asta chiar încremeneşte. Îşi simte degetele intrând în contact cu suprafaţa netedă a marmurei. Chipul Fecioarei. Michelangelo şi-a imaginat-o tânără, aproape copilă, încercând astfel să prezerve caracterul pur şi nemuritor al personajului biblic. Emană atâta tristeţe, încât Parks aproape că îi simte durerea. Dar şi mânia. Atingând buzele reci ale Fecioarei, urcă încet până la ochii de marmură.

„Aici trebuie să apeşi ca să deschizi calea ce duce în Infern."

Şi apasă. Ochii Fecioarei se înfundă în marmură. Un pocnet. În parchet apare o trapă. Trecerea către zona interzisă a bibliotecii, acel loc păstrat secret, pe care pustnicele îl numesc Infern.

Marie luminează în interiorul trapei şi zăreşte o scară de granit. Rămâne nemişcată o clipă, inspirând adânc mirosul de mucegai şi silitră care vine de jos. Apoi, ţinând lampa deasupra capului, pune piciorul pe prima treaptă şi începe să coboare în tenebre.

Era cam la a zecea treaptă când s-a auzit un zgomot care a făcut-o să tresară. Pusese piciorul pe un mecanism cu resort. Un hârşâit deasupra capului. Trapa grea pivotează şi recade cu zgomot pe soclu. Pe faţa ei apare o grimasă.

103

La baza scării, Parks dă peste un grilaj greu, din fontă, care închide accesul în Infern. Observă că

forjorii din Evul Mediu au adăugat un caracter gotic, lipit la cald, pe fiecare dintre cele paisprezece bare ale grilajului. Paisprezece litere care se înlănţuiesc, formând o propoziţie în latină.

LIBERA NOS A MALO

Mântuieşte-ne de cel rău. Deoarece mănăstirea Sfintei Cruci fusese ctitorită către mijlocul secolului al XIX-lea, probabil că măicuţele le ceruseră suratelor din Europa să le trimită poarta aceea cu gratii. La fel va fi fost şi cu biblioteca interzisă: va fi fost săpată în taină după consacrarea mănăstirii.

Tânăra se propteşte în grilajul care se deschide cu un scrâşnet parcă interminabil, dezvăluind o grotă uriaşă, circulară, pe care constructorii au săpat-o cu târnăcopul. O muncă titanică, ce trebuie să fi durat ani de-a rândul.

Înaintează, clătinându-şi lampa în întuneric. Pereţii sunt acoperiţi de o bibliotecă unică, imensă, a cărui structură din stejar înconjoară întreaga grotă. Rafturile gem sub teancurile de manuscrise. Parks se străduieşte să parcurgă titlurile care se întrezăresc în pâlpâirea lămpii. Tratate filosofice antice despre forţele misterioase care îşi fac lucrarea asupra universului. Tratate latineşti despre medicină, avort, alchimie. Manuale de exorcizare a puterilor abisurilor. Titlurile acestora erau acoperite de ferecături, pentru a le fi mascat conţinutul. Gromovnice ale vrăjitoarelor, biblii blestemate şi evanghelii interzise.

Pe fiecare raft, cifrele romane gravate pe panourile din cimişir indicau secolele în cursul cărora manuscrisele fuseseră recuperate de către Biserică. Un al doilea sistem de clasare, ceva mai obscur, consta într-o serie de scrijelituri făcute direct pe lemn. Fără îndoială un cod misterios, care le ajuta pe călugăriţe să identifice cărţile în întuneric doar pipăindu-le, pentru a le studia mai

apoi, chiar dacă ele vor fi fiind atinse de semnul blestemat al Diavolului. O mie cinci sute de ani de lectură tăcută şi terifiantă. Cum să nu înnebunească nefericitele alea, condamnate la o viaţă de renunţări şi la permanenta citire a unor asemenea blestemăţii în măruntaiele pământului?

Parks vede că ultimele rafturi adăpostesc un şir de sticle şi pocale prăfuite.

Îi scapă un sughiţ de spaimă când descoperă în ele fetuşi cu chipurile schimonosite şi carnea zdrenţuită, plutind într-un amestec de formol şi camfor. Pe fiecare recipient, un nume şi o dată, pe care Marie le citeşte pe măsură ce le smulge întunericului: sora Harriet, 13 iulie 1891; sora Mary Sarah, 7 august 1897; sora Prudence, 11 noiembrie 1913… Nume şi date care se succed ca un fel de epitafuri în această macabră aliniere de cadavre plutitoare.

Marie observă că pe anumite inscripţii a fost adăugat un al treilea rând. O cruce în semn de doliu şi câteva cuvinte: „Moartă în scutece." Se întoarce ca să numere inscripţiile cu trei rânduri. Treizeci în total.

La capătul primului raft, Parks remarcă şapte volume, puse unul peste celălalt. Ia unul la întâmplare, suflă peste copertă pentru a îndepărta praful. Filele mai că se rup sub degetele ei. E un registru de naşteri din perioada 1870-1900. Pagină după pagină, Marie descifrează rândurile pe care o pană înmuiată în cerneală roşie le-a scris cu grijă. Nume şi date, corespondenţă, zeci de scrisori purtând sigiliile unor familii bogate de englezi sau americani care şi-au trimis fetele la mănăstirea Holy Cross, lăsând maicii stareţe grija de a le închide cu forţa.

Sora Jenny, 21 mai 1892, moartă în scutece.

Sora Rebecca, 15 ianuarie 1893, moartă în scutece.

Sora Margaret, 17 septembrie 1900, moartă în scutece.

— Doamne, Iisuse Hristoase…

Parks înţelege acum ce e cu acele mici făpturi lipsite de viaţă ale căror trupuri descompuse plutesc de mai bine de un secol în formol. Lepădătoare de prunci. Aşa îşi completează pustnicele efectivele ordinului. Fete-mame renegate de familii, cărora bătrânele smintite le provocau avort cu andrele şi poţiuni pe salteaua chiliei lor şi le sterilizau înainte de a le obliga să îmbrace rasa călugărească. Iată de ce pustnicele nu ieşeau niciodată din mănăstire. Şi iată de ce, de teamă ca nu cumva să se descopere vreodată resturile copiilor lepădaţi, îşi conservau rodul ruşinii lor în biblioteca interzisă. O congregaţie de nebune mutilate care mutilau, la rându-le.

OK, Marie, acum e cazul s-o ştergi de aici! Dacă sadicele astea bătrâne îşi dau seama că le-ai descoperit muzeul ororilor, ar fi în stare să aprindă un rug şi să te perpelească toată noaptea, împungându-te cu vergele şi andrele. După aia te vor băga în formol şi ai să pluteşti în întuneric pân ’ la sfârşitul timpurilor. La dracu ’, fată, eşti sigură că asta vrei?

Parks dă peste masa grea de mănăstire care tronează în mijlocul bibliotecii. Acolo studiază călugăriţele în tăcere, sub privirile stinse ale fetuşilor. Pagina 71 a registrului de avorturi, din perioada 1940-1960. Borcanul 701. Sora Marguerite-Marie, călugăriţa asasinată, intră în mănăstire pe 16 noiembrie 1957. Cum să nu îţi pierzi minţile când cadavrul propriului tău copil stă şi se holbează la tine cu ochii sticloşi şi cu gura plină de formol?

Marie se apropie de masa pe care tronează o duzină de sfeşnice cu lumânări, pe care le aprinde pe rând.

Pentru Dumnezeu, Marie, de ce mai stai pe aici? Trebuie s-o tai cât mai repede, să te întorci la Denver şi să anunţi FBI!

La lumina lumânărilor, Parks vede celelalte lucrări pe care bătrâna pustnică nu a mai apucat să le pună la loc înainte de a muri. Se aşază pe bancă, în locul unde va fi stat şi ea, şi atinge masa acolo unde unghiile nefericitei au săpat zgârieturi adânci în lemn, pe măsură ce descoperea teribilul secret care i-a şi semnat condamnarea la moarte. În orice colţ de masă s-ar uita, Marie vede zgârieturi asemănătoare în lemn; unele recente, altele mai vechi, ca şi cum succesive generaţii de călugăriţe ar fi încercat aceeaşi spaimă studiind operele secrete ale creştinătăţii. Parks închide ochii. Da, acum ştie că e cu adevărat în pericol.

104

Parks trece în revistă cărţile prăfuite pe care pustnica le adnotase cu câteva ceasuri înainte de a muri, fraze ilizibile care păreau a se supune unui cod complex, compus din hieroglife şi foneme. Frunzăreşte câteva pagini. Pe fiecare călugăriţa a încercuit cuvinte care se repetau, fiecare dintre acele cercuri fiind legat de o notă din margine. Era un rebus gigantic care se întindea pe mii de pagini. Parks suspină, descurajată. Obligată fiind să studieze manuscrisele din biblioteca interzisă, pustnica trebuie să fi dat peste un amănunt care i-a atras atenţia, făcând-o să neglijeze celelalte lucrări. Un fir director, ceva suficient de îngrijorător pentru a declanşa luni şi luni de cercetare.

Pe măsură ce răsfoieşte manuscrisele, Marie începe să resimtă febrilitatea care trebuie să fi pus stăpânite pe bătrână, pe măsură ce se apropia de soluţionarea enigmei. Probabil că se trezea noaptea, când celelalte călugăriţe dormeau, şi venea aici să îşi continue cercetările. Astfel trebuie să fi dat peste secretul pentru care a plătit cu viaţa.

Când Parks se pregătea să pună pe masă ultima carte, dintre copertele ei cad câteva foi care se împrăştie pe tăblie. Le adună şi examinează filele transparente pe care călugăriţa le-a acoperit cu simboluri şi figuri neterminate. Genul de semne pe care era suficient să le suprapui peste alte simboluri incomplete pentru a înţelege ansamblul. Un cod puzzle. Aşezând o foaie peste o pagină aleasă la întâmplare din unul dintre manuscrise, Marie constată că simbolurile se îmbină perfect şi acum poate citi adnotările pustnicei. Începe să răsfoiască din nou manuscrisele şi îşi dă rapid seama că toate cuvintele încercuite de călugăriţă desemnau de fapt una şi aceeaşi creatură malefică: Gaal-Ham-Gaal. Un domn negru scăpat din Infern, marele rău. Pe el îl desemnează toate celelalte nume, el e cel care i-a plămădit pe toţi ceilalţi demoni.

Mormăind în întuneric, Parks înşiră ca o litanie numele acelor spirite ale Răului, al căror portret pustnica l-a schiţat pe marginea paginilor.

— Abbadon exterminatorul, îngerul distrugător din Apocalipsă, prinţul demonilor celei de-a şaptea ierarhii şi stăpânul genunilor sufletelor. Adramelech, cancelarul Infernului. Azazel, generalul-şef al armatelor infernale. Belial, Loki, Mastema, Astaroth, Abrahel şi Alrinach, stăpânii uraganelor, ai cutremurelor şi inundaţiilor.

Marie continuă să răsfoiască paginile, suprapunând foile transparente pe margini. Citeşte:

— Leviathan, Marele Amiral al Infernului. Magog şi Maimon, puternicii regi ai Occidentului. Samael, şarpele prin viclenia căruia a căzut Eva. Alu, Mutu, Humtaba, Lamastu, Pazuzus, Hallulaya şi Attuku, cei şapte cavaleri ai furtunilor care au răvăşit Babilonul. Tiamat şi Kingu. Seth, prinţul demonilor care au bântuit Egiptul antic. Arhiman şi Asmoug pentru perşi, Hutgin şi Ascik Pacha pentru turci, Tchen’Houang şi Yen-Vang pentru

chinezi, Durga, Kali, Rakshasa şi Sittim pentru indieni.

Îşi încheie litania cu Huitzilopochtli, zeul Soarelui căruia aztecii îi sacrificau milioane de prizonieri smulgându-le inima, pentru ca lumina lui să nu se stingă. Atâtea nume care, sub pana călugăriţei, nu desemnau decât una şi aceeaşi matrice a Răului, un flagel care a ieşit din Infern pentru a bântui întreaga lume: Gaal-Ham-Gaal.

105

Parks se freacă la ochi. Pe masă tronează o ultimă carte, groasă şi grea ca o biblie. O deschide la pagina la care pustnica pusese semn cu o poză pioasă, începutul Genezei. Testamentul facerii lumii.

— La început, Satana a făcut Cerul şi Pământul…

Tresare auzindu-şi vocea pronunţând acele cuvinte. Privirea i se întoarce la începutul frazei şi remarcă sub numele Satanei un semn. Îşi trece unghia degetului mare peste litere şi simte nişte bobiţe grunjoase în hârtie, ca şi cum textul ar fi fost şters şi o mână grijulie ar fi trecut numele Satanei în locul celui al lui Dumnezeu, imitând la perfecţie caracterele originale. Pe marginea acelui verset întemeietor al religiilor Cărţii, mâna călugăriţei a trasat o serie de caractere cuneiforme, un limbaj atât de vechi că nu putea fi transcris decât sub formă de simboluri, fiecare dintre acele semne desemnând un sunet sau un instrument care slujeşte la crearea respectivului sunet. Limba antică a regatului Sumerului, o civilizaţie care a dispărut abrupt cu o mie cinci sute de ani înainte de Iisus Hristos.

Parks citeşte titlul scrierii: *Povestea copiilor lui Cain, extras din Şcoala Misterelor.* Dacă era să dea crezare adnotărilor călugăriţei, manuscrisul acela fusese transmis de-a lungul veacurilor de la sectele

eretice la confreriile secrete. A fost apoi recuperat de Biserică după cucerirea unei fortăreţe catare de către cruciaţii lui Inocenţiu al III-lea. Copiii lui Cain.

Cercetările întreprinse de călugăriţă au dus-o, pe firul timpului, până în anul 8300 î.Hr., în zorii omenirii. Legenda spune că în această epocă uitată descendenţa blestemată a lui Cain şi-a găsit refugiu aproape de actualele ţărmuri ale mării Negre, într-un loc trist şi obscur numit Acheron. Acolo, au săpat în măruntaiele pământului şi şi-au întemeiat un regat întunecat asupra căruia soarele nu se ridica niciodată.

Dar tot săpând, copiii lui Cain au dat de porţile Abisului, care străjuiau intrarea în lumea din adâncuri. Ei sunt cei care l-au eliberat pe Gaal-Ham-Gaal, a cărui putere s-a răspândit atunci pe toată suprafaţa pământului.

Marie răsfoieşte paginile roase de vreme. Ceva mai încolo se reiau şi adnotările pustnicei. Văzând că demonii au scăpat din Infern prin grotele regatului Acheron, Dumnezeu a hotărât să îşi nimicească lucrarea, înainte ca Răul să se înstăpânească întru totul asupra ei. Şi a abătut asupra pământului zile întregi de ploi. Ploi îngheţate, ale căror rafale neîncetate au dus la revărsarea oceanelor, au umflat apele Mediteranei şi ale mării Marmara, care au străpuns strâmtoarea Bosforului şi s-au revărsat în actuala mare Neagră. Potopul biblic a înghiţit lumea şi grotele din Acheron, unde se spune că blestemaţii copii ai lui Cain au murit înecaţi. Sub apăsarea apelor, porţile Abisurilor s-au închis încetul cu încetul.

În zorii ultimei zile, pământul dispăruse cu totul sub apele Domnului, cu excepţia celor mai înalte piscuri, care mai puteau fi zărite ici şi colo, la suprafaţa apelor. Dar demonul pe care copiii lui Cain l-au eliberat din Infern a supravieţuit Potopului şi, când apele s-au retras, blestemăţia aceea s-a răspândit în străfundurile lumii.

Poveşti de bătrâne smintite. Cel puţin aşa încerca Parks să se convingă singură, când descoperi alte file, pe care pustnica le arhivase cu grijă în huse transparente: studii ştiinţifice realizate în secolul XX de echipe de cercetători americani asupra unei inundaţii catastrofale care s-ar fi produs în Mezolitic în regiunea mării Negre. Parks parcurge textele în grabă.

Pentru oamenii de ştiinţă americani, cataclismul a avut cu certitudine loc: în ziua în care bariera de stânci a Bosforului a cedat sub presiunea apelor, cataractele de apă sărată s-au revărsat brusc în apele dulci ale viitoarei mări Negre, care la acea vreme nu era decât un lac. Un torent de patru sute de ori mai puternic decât cascada Niagara a dus la creşterea apelor cu o sută treizeci de metri în doi ani. O sută de mii de kilometri pătraţi de teren devastaţi de cataclism.

Pentru a-şi demonstra teoria, arheologii au prelevat mai multe probe din straturile sedimentare ale mării Negre. Cele provenite de la o adâncime mai mare de două sute cincizeci de metri corespundeau perioadei cuprinse între 7500 şi 7200 î.Hr. Şi erau compuse din cochilii de apă dulce. Mai sus, până la o adâncime corespunzătoare intervalului 7000-6500 î.Hr., sedimentele conţineau numai cochilii de apă de mare, sărată. O dovadă certă că marea Marmara s-a revărsat în lac în perioada 7200-7000 î.Hr.

Aceiaşi arheologi au descoperit şi paleocoaste din pietriş şi argilă scufundate la o adâncime de o sută douăzeci şi cinci de metri. Erau malurile vechiului lac cu apă dulce care a fost inundat şi a dat naştere mării Negre în circa 7100 î.Hr. Conform manuscriselor pustnicei, aceasta ar fi perioada în care copiii lui Cain l-ar fi eliberat pe Gaal-Ham-Gaal.

Parks trece la următorul studiu ştiinţific. Doisprezece ani mai târziu, o echipă de cercetători ruşi descoperă o reţea de grote la o sută de metri

sub nivelul mării Negre. Grote înfundate, ale căror galerii păreau a coborî atât de mult în măruntaiele pământului, că niciun proiector n-a izbutit să le străpungă întunericul. Au fost trimişi roboţi submarini care nu s-au mai întors niciodată. Au trimis şi scafandri autonomi, echipaţi cu centuri grele de plumb şi proiectoare cu halogen, plecându-se probabil de la principiul că o asemenea genune trebuia în mod automat să ascundă şi buzunare de aer, care să permită exploratorilor refacerea rezervelor de aer. Nu s-a mai întors decât unul, unul care a ieşit la suprafaţă cu minţile rătăcite, cu sângele curgându-i pe gură şi pe nas pe sub sticla căştii. Nefericitul abia dacă a apucat să spună că a zărit în fundul genunii o lumină albăstruie în care unduiau formele gigantice ale câtorva monştri marini, prizonieri ai abisului; apoi, cuprins de convulsii, scufundătorul a murit. Parks închide ochii. Arheologii ruşi descoperiseră grotele de la Acheron.

106

Marie Parks îşi înăbuşă cu greu o înjurătură şi ridică de jos Biblia Copiilor lui Cain, pe care tocmai o scăpase din mână. Când o pune pe masă, constată că mai multe cusături ale legăturii au cedat sub şocul izbiturii. Îşi strecoară degetele între foiţele din piele şi simte marginile neregulate ale altor pergamente, pe care călugăriţa trebuie să le fi ascuns acolo pentru ca nimeni altceva să nu le mai descopere. O ascunzătoare pe care o deschidea, probabil, în fiecare seară, pentru a-şi recupera misterioasele comori, iar în zori o cosea la loc, cu un fir de aur identic cu cel original.

La suprafaţa pergamentelor sclipesc rânduri stranii, roşii. Sau mai curând în interiorul lor, ca şi cum pana le-ar fi trasat în trama însăşi a hârtiei, fără a fi lăsat vreo urmă la suprafaţa foii.

Pe măsură ce Parks scoate documentele din ascunzătoare, liniile roşii se estompează. O iluzie optică, fără îndoială: când le examinează îndeaproape, observă că pergamentele sunt curate, nicio urmă de cerneală nu se observă pe foile mototolite. Parks ridică una în faţa flăcării unei lumânări. Lumina abia dacă trece prin grosimea hârtiei. Judecând după caracteristicile foii, e probabil vorba de un pergament de Perugia, tăiat din cea mai bună hârtie. Genul de suport rezervat de obicei textelor sacre sau secretelor pe care oamenii au vrut să le conserve de-a lungul veacurilor. Numai că acest pergament rămânea perfect curat, fără nici cea mai mică urmă de pană, fără nici cea mai uşoară zgârietură.

Tot apropiind foaia de flacăra lumânării, Parks simte cum pe degete i se prelinge un strop de ceară topită. Bombănind, întoarce pergamentul. Nici cea mai vagă urmă de arsură. Cu toate acestea, e sigură că flacăra a intrat în contact cu hârtia preţ de câteva secunde. Îşi trece degetul peste hârtie şi îl retrage repede: acolo unde flacăra a atins pergamentul, foaia e fierbinte.

Pe măsură ce îndepărtează foaia de lumânare, Parks face ochii mari, constatând că rândurile roşii reapar încetul cu încetul. Ca şi cum cerneala cu care fuseseră scrise s-ar fi temut de lumină sau, mai curând, ar fi fost special concepută în acest scop: să nu fie vizibilă decât în întuneric.

Parks suflă în cele mai apropiate lumânări şi priveşte cum scânteiază rândurile roşii. Apoi îşi pune palmele căuş de o parte şi de alta a pergamentului, pentru a accentua obscuritatea şi citeşte cu voce tare mesajul care străluceşte în tenebre.

17 Octombrie anul de graţie 1307

Noi, Mahaud de Blois, stareţa pustnicelor din Notre-Dame-du-Cervin, purcedem în această zi la traducerea şi copierea celei mai ticăloase şi mai

cumplite evanghelii pe care ne-a fost dat s-o adăpostim între aceste ziduri sfinte.

Această lucrare, despre care se zvoneşte că ar fi fost scrisă de mâna Satanei însuşi, a fost găsită de arcaşii regelui Franţei în fortăreaţa Ordinului Templierilor, după ce acesta a căzut în dizgraţie. Pentru că ereticii nu au dezvăluit nimic din tainele manuscrisului, e de datoria noastră să îi cercetăm conţinutul funest.

Vom considera că ne vom fi împlinit sarcina după ce vom fi citit tot ceea ce vom putea citi fără a ne pierde raţiunea, după care scrierea blestemată va fi condusă sub escortă între zidurile confreriei trapiste de la Maccagno Superiore, unde va fi acoperită de mai multe straturi de piele, şi apoi va fi sigilată cu un zăvor florentin otrăvit, pentru ca acela care va cuteza să o pângărească să aibă parte de o moarte sigură.

Noi, maica Mahaud de Blois, cu asentimentul papei Clement şi al monseniorului episcop d'Aoste, vom lua după aceea hotărârea de a închide manuscrisul în subteranele de neatins ale fortăreţei Cervin.

Fie ca Domnul să ne călăuzească ochii şi mâinile în această primejdioasă încercare şi ca, sub pedeapsa smulgerii membrelor noastre, să ne pecetluiască pe vecie buzele pentru ca nicio blasfemie din câte se vor afla în aceste pagini să nu ajungă vreodată la urechile lumii.

Parks trece la al doilea manuscris. Se înfioară, dându-şi imediat seama că are în mână un fragment din evanghelie, copiat de pustnicele din Evul Mediu. Un extras care începe cu un avertisment.

EVANGHELIA DUPĂ SATANA DESPRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA NEFERICIRE, DESPRE MORŢI, FLAGELURI ŞI CATACLISME TERIBILE.

AICI ÎNCEPE SFÂRŞITUL,
AICI SE SFÂRŞEŞTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR CARE VOR ÎNCERCA SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.

La începuturi, Abisul etern, Domnul tuturor dumnezeilor, picătura din care s-au ivit toate câte sunt, a creat şase miliarde de lumi pentru a îndepărta neantul. Apoi, acestor şase miliarde de lumi le-a dat sisteme, sori şi planete, întregul şi nimicul, plinul şi vidul, lumina şi întunericul.

Le-a insuflat apoi echilibrul suprem, cel conform căruia un lucru nu poate exista decât dacă dimpreună cu el coexistă şi non-lucrul care îi corespunde.

Şi aşa au ieşit toate lucrurile din Abisul etern. Şi fiecare lucru s-a articulat cu non-lucrul său, iar cele şase miliarde de lumi au intrat în armonie.

Dar întrucât aceste nenumărate lucruri au generat, la rându-le, alte şi alte lucruri generatoare de viaţă, le făcea trebuinţă un vector de echilibru absolut, contrariul contrariilor, matrice a tuturor lucrurilor şi non-lucrurilor, a Binelui şi a Răului.

Abisul etern făcu atunci un supralucru, Binele suprem, şi un supranon-lucru, Răul absolut. Supralucrului îi dădu numele de Dumnezeu. Supranon-lucrului îi dădu numele de Satana. Şi dărui acestor mari spirite contrare voinţa de a se înfrunta întru eternitate pentru a menţine în echilibru cele şase miliarde de lumi.

Când într-un sfârşit toate lucrurile se articulară fără ca dezechilibrul să mai rupă vreodată echilibrul care le susţinea, Abisul etern văzu că toate acestea erau bune şi se închise la sine. Şi s-au scurs aşa mii de secole în tăcerea lumilor care creşteau.

Dar veni o zi când Dumnezeu şi Satana, rămaşi singuri să controleze aceste şase miliarde de lumi,

au ajuns la un nivel atât de înalt de cunoaştere şi plictiseală, încât, trecând peste ceea ce Abisul etern le-a interzis, cel dintâi a început să creeze o lume în numele său. O lume imperfectă, pe care cel de-al doilea se strădui din răsputeri să o distrugă pentru ca nu cumva acest univers cu numărul şase miliarde unu să nu ajungă să distrugă, prin absenţa contrariului său, alinierea şi echilibrul tuturor celorlalte.

Şi pentru că lupta dintre Dumnezeu şi Satana se concentră atunci în interiorul acestei singure lumi pe care Abisul etern nu o prevăzuse, echilibrul celorlalte lumi începu să se năruiască.

107

Un foşnet de hârtie. Parks trece la ultimul pergament scris cu cerneală luminescentă. Un extras din facerea lumii. Ca şi cum cei care redactaseră această evanghelie ar fi urmat firul Bibliei oficiale, povestind ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

În prima zi, când Dumnezeu a creat cerul şi pământul, precum şi soarele pentru a-i lumina această lume, Satana a creat golul dintre pământ şi stele, apoi a cufundat lumea în tenebre. A doua zi, când Dumnezeu a creat oceanele cu ţărmurile lor, Satana le-a dat puterea de a se înălţa pentru a potopi creaţia lui Dumnezeu.

A treia zi, când Dumnezeu a creat copacii şi pădurile, Satana a făcut vânturile care le culcă la pământ, iar când Dumnezeu a făcut plantele care vindecă şi alină, Satana le-a creat pe celelalte, veninoasele, precum şi armia celor care înţeapă.

A patra zi, Dumnezeu a făcut pasărea, iar Satana a făcut şarpele. Apoi Dumnezeu a făcut albina, iar Satana, viespea. Şi, pentru fiecare specie creată de Dumnezeu, Satana făcea şi el câte un prădător, pentru a nimici acea specie. Apoi,

când Dumnezeu a împânzit animalele pe întregul apelor şi pământului şi cerului pentru a se înmulţi, Satana le-a dăruit pe creaturile sale cu gheare şi colţi şi le-a poruncit să ucidă toate animalele lui Dumnezeu.

A şasea zi, când Domnul Dumnezeu a hotărât că lumea lui era pregătită să plămădească viaţă, a creat două spirite după chipul şi asemănarea lui şi le-a numit bărbat şi femeie.

Ca răspuns la această crimă a crimelor care ameninţa alinierea lumilor, Satana a aruncat un blestem asupra acestor suflete nemuritoare. Apoi a semănat îndoiala şi disperarea în inimile lor şi, furând de la Dumnezeu soarta propriei sale creaţii, Satana a condamnat la moarte omenirea ce urma să se nască din împreunarea bărbatului cu femeia.

Înţelegând că lupta împotriva contrariului său era zadarnică, în cea de-a şaptea zi Dumnezeu i-a lăsat pe oameni în seama animalelor pământului, pentru ca acestea să le devoreze. Şi după ce l-a închis pe Satana în măruntaiele acestui univers haotic pe care Abisul etern nu îl prevăzuse, Dumnezeu şi-a întors faţa de la lucrarea lui, iar Satana a rămas singur, pentru a-i bântui pe oameni.

Evanghelia după Satana,
Înlănţuirea *lui Gaal-Ham-Gaal.*
Al şaselea oracol al Cărţii Blestemelor.

Citind ultimele două fraze ale pergamentului, Parks şi-a dat seama că îngheţase în aerul rece al bibliotecii. Demonul Gaal-Ham-Gaal, acest domn al Infernului pe care copiii lui Cain l-au eliberat din măruntaiele pământului, această fiinţă la fel de invincibilă ca şi Domnul Dumnezeu, era Satana.

108

Parks pune pergamentele cu cerneală luminescentă în copertă şi reia lectura poveştii copiilor lui Cain. Odată Gaal-Ham-Gaal eliberat din lanţuri, spiritul său malefic s-a abătut asupra lumii pentru a-i sminti pe oameni. Parks urmă traseul demonului în cele mai îndepărtate dintre civilizaţii, precum şi trecerea lui prin lume sub forma marilor cataclisme şi epidemii mortale care au lăsat cicatrici de neşters în memoria umanităţii. Din Australia, unde reprezentări ale lui Gaal-Ham-Gaal au fost descoperite pe pereţii peşterilor, până în marile prerii ale Americii de Nord, trecând prin Africa şi platourile înalte din lanţul Anzilor, expediţiile arheologice au dezgropat alte şi alte vestigii ale cataclismelor care au bulversat primele vârste ale umanităţii: inundaţii, cutremure şi erupţii vulcanice. Precum şi un fel de mare rău straniu, un soi de lepră a arborilor care otrăvea pădurile şi ucidea oamenii.

Astfel, demonul cel negru cu o mie de nume a devastat puţin câte puţin memoria oamenilor, lăsând atât în religii, cât şi în spirite o amprentă mai profundă decât cea a lui Dumnezeu. Până când, sătul de toate acţiunile lui, Dumnezeu a hotărât să îl închidă din nou pe Gaal-Ham-Gaal în genuni.

S-au scurs multe veacuri apoi fără ca nimeni să mai fi auzit vorbindu-se de el. Şi, încetul cu încetul, urma pe care a lăsat-o acesta în interiorul religiilor a început să se estompeze, la fel şi amintirea terorii pe care o sădise în inimile oamenilor.

Conform cercetărilor pustnicei, Gaal-Ham-Gaal a fost din nou eliberat în cursul domniei faraonului Tuthmosis al III-lea, întemeietorul Şcolii Misterelor, care reunea în secret toate numele valoroase ale Egiptului şi lumii elene din domeniul ştiinţelor, filosofiei şi alchimiei. Tuthmosis i-a adunat pe toţi într-o sală întunecată a marii piramide de la Saqqara, pentru a invoca împreună

puterile invizibile, pentru ca acestea să le dezvăluie tainele universului. Nu din întâmplare a fost aleasă acea piramidă: conform celor mai vechi credinţe, edificiul simboliza colina primordială, cea de la care şi-a început marele zeu egiptean Aton facerea lumii. Mai mult, conform calculelor astrale ale marelui preot Imhotep, cel care coordonase ridicarea piramidei, Saqqara s-ar afla exact în centrul lucrării creatoare a zeului Aton, căreia i-a şi slujit drept fundaţie. Datorită acestui atribut aparte, piramida lui Imhotep era poarta secretă între cele vizibile şi cele invizibile. O cale de trecere ce unea cele două dimensiuni care în niciun caz nu trebuia să coexiste, căci asta implica riscul de a declanşa haosul distrugător al lumilor.

Această poartă au văzut-o discipolii lui Tuthmosis al III-lea ivindu-se din subteranele piramidei, pe măsură ce incantaţiile lor străpungeau tenebrele. Aşa s-a deschis calea către Infern şi a fost eliberat Gaal-Ham-Gaal, care a răvăşit Egiptul umflând peste măsură apele Nilului mai bine de un an şi abătând ploi cu scorpioni asupra câmpiilor inundate.

Parks parcurge cu febrilitate ultimele note ale călugăriţei, legând povestea copiilor lui Cain de cele aflate din Evanghelia după Satana. Conform acesteia din urmă, Gaal-Ham-Gaal s-a manifestat pentru ultima oară la începutul erei noastre, când fiul său a luat locul lui Hristos pe cruce – Iisus, fiul lui Dumnezeu şi Ianus, fiul Satanei. Povestea copiilor lui Cain a străbătut veacurile, trecând prin confrerii secrete şi secte satanice, cultul lui Ianus şi al lui Gaal-Ham-Gaal generând marile erezii care vor zgudui creştinătatea. O poveste din cauza căreia au fost masacrate pustnicele de la Cervin într-o noapte de ianuarie a anului 1348, o pistă veche de şapte sute de ani a cărei urmă se pierde peste Alpi, până la întunecata fortăreaţă a Dolomiţilor, unde evanghelia după Satana pare a fi ieşit din memoria oamenilor.

Într-o învelitoare subţire din piele, tânăra găseşte câteva schiţe în cărbune şi gravuri datând din Evul Mediu, făcute de notarii Inchiziţiei în timpul întunecatelor procese în care erau judecaţi cu uşile închise ucigaşii de călugăriţe.

Prima gravură data din 1412 şi se referea la procesul unui călugăr-rătăcitor prins în Calabria, după ce masacrase congregaţia pustnicelor din Cervin. A doua data din 1511, anul masacrării congregaţiei pustnicelor din Saragosa, Spania. 1591, încă un masacru, cel al congregaţiei pustnicelor de la Santo Domingo, dosar instrumentat de Inchiziţia spaniolă. De fiecare dată, ucigaşul a fost condamnat la cele mai teribile torturi şi la cea mai lentă dintre morţi: a fost tras pe roată, membrele i-au fost smulse, a fost spânzurat şi ars în ulei clocotit. Apoi i-a fost tăiat capul, pentru a nu mai afla niciodată ieşirea din mormânt. Dar de fiecare dată genul acela de crime se reluau după câţiva ani, în altă parte a lumii.

Înarmată cu o lupă, Parks compară feţele condamnaţilor, aşa cum au fost ei imortalizaţi de notarii Inchiziţiei la pronunţarea sentinţei. De fiecare dată acelaşi chip: cel al lui Caleb.

109

Absorbită în lectură, Parks a şi uitat de trecerea timpului. Când şi-a ridicat privirea, a văzut că lumânările erau pe jumătate arse şi rotocoale mari de ceară topită şi întărită împodobeau acum braţele sfeşnicelor. Se uită la ceas: patru şi jumătate. Trebuia să se grăbească, dacă voia să nu fie găsită acolo de pustnice.

Închide cartea copiilor lui Cain şi o pune la loc pe raftul bibliotecii. Un abur alb îi iese de pe buze. Temperatura a scăzut brusc. Parks observă că manuscrisele s-au acoperit de o peliculă fină de gheaţă. Un suspin în tenebre.

Răsucindu-se, Marie zăreşte o formă aşezată pe locul pe care îl ocupase cu doar câteva clipe în urmă.

Bătrâna pustnică asasinată atinge scrijeliturile pe care unghiile ei le făcuseră în lemn. Cu mâna tremurândă, alunecându-i spre patul armei, Parks se uită la nefericita care şopteşte ceva de nedesluşit între două suspine. Îşi scoate pistolul, pe care îl ţine lipit de coapsă. Bătrâna ridică încet capul. Deşi faţa ei e acum o masă diformă de carne putrezită, Parks citeşte atâta tristeţe şi durere în ochii aceia morţi, că teama o părăseşte dintr-odată. Era pe punctul de a deschide gura, când ochii călugăriţei înţepenesc. O voce răguşită şi înecată în sughiţuri iese de pe buzele moartei.

— Poţi să mă vezi?

Marie face semn din cap că da. Pustnica închide ochii.

— Acum ce ai de gând să faci?

— Am să anunţ autorităţile.

— Nu vei avea timp, biată copilă.

— De ce?

Marie tresare. Departe, deasupra ei, se aude o pocnitură în întuneric. Trapa bibliotecii. Parks începe să tremure din toate încheieturile auzind râsul smintit al pustnicei.

— Vine.

Marie ridică arma spre tavan.

— Cine vine?

A…… a

— Încetează să te mai opui, copilă, şi descarcă-ţi mai bine arma aia in ţeastă, ca să te iau cu mine în iad. Căci nu poţi face nimic împotriva celui care vine.

Paşi îndepărtaţi răsună în tăcere. Cineva coboară scările care duc la biblioteca interzisă. Mişcându-se ca o pisică, Parks îndreaptă ţeava armei către locul dinspre care se aud paşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, soră, spune-mi cine vine!

Marie se întoarce către masă. Călugăriţa a dispărut. Sesizând că podeaua scârţâie sub paşii ei, se ghemui în întuneric şi îşi aţinti arma asupra intrării în grotă.

O umbră imensă agită flacăra lumânărilor; cineva pătrunse în bibliotecă. Poartă o rasă neagră şi sandale. Faţa îi e ascunsă de o glugă. Ochii par a-i scânteia pe când cercetează rafturile. Parks îşi duce o mână la gură. *Dumnezeule, e imposibil…*

Atingând uşor cotoarele cărţilor, călugărul pătrunde tot mai mult în bibliotecă. Apoi se opreşte. A găsit ce căuta. Ia de pe raft un volum greu, pe care îl pune pe masă. În lumina tremurândă a lumânărilor, Parks îl vede deşirând legătura lucrării şi scoţând un fel de plic. Străduindu-se să îşi ţină respiraţia, Parks se întreabă câte documente secrete nu vor fi ascuns astfel pustnicele de-a lungul veacurilor. Fără îndoială, mii de file.

Călugărul rupe plicul, scoate de acolo o foaie şi începe să o descifreze la lumina lumânărilor, apoi înalţă capul. Parks încremeneşte. Creatura i-a adulmecat prezenţa. Atunci, ridică siguranţa armei şi iese din întuneric.

Călugărul nici măcar nu tresare când vede arma îndreptată către el. Luând în cătare spaţiul invizibil pe care îl ghiceşte între ochii ucigaşului, tânăra îl vede ridicând încet braţele, ca şi cum s-ar fi pregătit de rugăciune.

— Fă-mi plăcerea, lepădătură, să mai mişti mâinile fără să îţi dau eu voie, că îţi zbor gluga în celălalt capăt al încăperii!

O adulmecare. O răsuflare grea.

— Arma asta nu ţi-ar sluji la nimic dacă aş fi cu adevărat cel care îţi imaginezi că aş fi.

Vocea asta… Mâinile lui Marie se încleştează pe patul armei.

— Cine eşti?

Bărbatul îşi ridică încet gluga şi lasă vederii un chip epuizat, dar zâmbitor. Degetele lui Parks se

relaxează pe trăgaci.

— Sunt părintele Alfonso Carzo, exorcist al Congregaţiei Miracolelor de la Vatican. Vin din Manaus şi sunt aici pentru a te ajuta, agent special Marie Parks.

— De unde ştii cine sunt?

— Ştiu multe despre tine, Marie. Ştiu că ai darul de a vedea lucruri pe care alţii nu le văd. Ştiu că ai descoperit un secret pe care nu ar fi trebuit să îl descoperi niciodată. Şi mai ştiu că acum te paşte un mare pericol.

— Ar fi prea mult dacă ţi-aş cere să îmi arăţi ce ai descoperit în bibliotecă?

— O listă de citate în latină şi greacă. Un document care ne va fi de mare ajutor în ancheta noastră.

— Ancheta noastră?

— Îţi voi răspunde mai târziu la toate întrebările. Acum trebuie să ne mişcăm repede.

Parks vrea să mai adauge ceva, când clopotele mănăstirii încep să bată, dangătul lor fiind înăbuşit de grosimea zidurilor. Chipul părintelui Carzo se crispează.

— Ce-i asta, părinte? Prima slujbă din zori?

— Nu, e altceva.

Exorcistul înalţă privirea către plafon şi ascultă atent notele care pătrund până la ei.

— Doamne, e toaca.

— Adică?

— Un semnal de alarmă.

Un zgomot îndepărtat deasupra lor. Trapa bibliotecii se deschide. Foşnete. Ceva coboară treptele în grabă. Parks simte cum mâna preotului o înşfacă de braţ cu o forţă uimitoare.

— Dacă vrei să trăieşti, urmează-mă.

În timp ce preotul o trage spre un coridor ascuns în spatele bibliotecii, Parks pare a pricepe în sfârşit ce se întâmpla: tropăielile şi frânturile acelea de voci de deasupra lor erau ale haitei de pustnice

care năvăliseră pe scări scoţând schelălăituri pline de ură.

110

Marie aleargă cât poate de repede prin subterane. Alunecă de mai multe ori pe pământul înmuiat şi doar datorită mâinii preotului care se strânge de fiecare dată în jurul braţului ei reuşeşte să rămână în picioare. Au parcurs mai bine de patru sute de metri în întuneric şi tânăra e convinsă că măicuţele au renunţat la urmărire. La capătul puterilor, încearcă să încetinească ritmul, dar părintele Carzo o trage de mână şi o obligă să ţină pasul.

— În niciun caz nu te opri.

În aceeaşi clipă, Parks aude un zgomot de sandale. Preotul măreşte pasul.

— Fugi! Fugi cât poţi de repede!

Ciulind urechea printre propriile ei gâfâieli, Parks aude rumoarea care însoţeşte plescăiturile sandalelor. Ţipete şi mârâieli. Pustnicele se apropie. Cum pot fugi atât de repede babele alea? *Nu fug. Galopează.*

Vocea lui Carzo răsună din nou.

— Nu, Marie! mai ales nu privi în urmă!

Prea târziu. Ca o puştoaică urmărită de un monstru, Marie nu s-a putut abţine să nu se uite. Şi ceea ce vede aproape că îi taie picioarele. Flăcări. Creaturile alea bătrâne, cu corpurile schimonosite, galopează în patru labe cu o viteză formidabilă şi scot nişte grohăituri de fiare. În fruntea haitei, ţopăie maica Abigail, care scoate nişte urlete mânioase. Spectacolul o face pe Marie să se-nfioare.

În depărtare, se întrezăreşte o lumină cenuşie. Îi tresaltă inima. Ieşirea din subteran se decupează în albeaţa zorilor. Atunci reîncepe să alerge cu ultimele puteri, străduindu-se să ignore behăiturile pustnicelor care se apropiau. Brusc, creaturile care

galopau în subteran tac. Sandalele lor fac în continuare zgomot, dar ele nu mai latră, ca şi cum şi-ar economisi suflul pentru a-şi prinde prada înainte de ieşirea din tunel.

Accelerând, Abigail s-a distanţat de haită. Parks îi aude maxilarele clămpănind la câţiva metri în spatele ei. Şi, ca o fetiţă epuizată, simte că o lasă puterile. Îi vine să se oprească şi să se lase jos, în genunchi. Dar părintele Carzo o obligă să alerge în continuare.

— Încă puţin, Marie, aproape am ajuns.

Mai sunt cam treizeci de metri până la ieşire. Tânăra nu mai simte nici muşcătura crampelor care îi sfârtecă picioarele, nici acidul care îi sufocă muşchii. Fuge, potrivindu-şi pasul după cel al preotului, respirând pe gură ca o alergătoare de viteză.

Pe măsură ce întunericul se risipeşte, grohăiturile maicii superioare se transformă în behăituri mânioase, apoi în guiţături de spaimă. Zgomotul sandalelor se depărtează, făcând loc unui zumzet al cărui ecou umple subterana. Parks şi părintele Carzo ies în sfârşit sub cerul liber.

Zorii înroşeau munţii albiţi de zăpadă. Furtuna se potolise. Din tunel răsunau acum lătrături furioase şi urlete de durere. Cizmele i se afundau în zăpadă în timp ce cobora în fugă panta, alături de preot, îndreptându-se către parcare. Lui Parks i se păru că pustnicele erau pe cale de a se devora între ele.

PARTEA A ŞAPTEA

111

Interstatala 70. Cu fruntea sprijinită de geamul maşinii FBI-ului, Marie Parks contemplă munţii Stâncoşi, peste ale căror piscuri ninse apune soarele. Pe bancheta din spate, Crossman şi părintele Carzo au parte de pârâiturile difuzoarelor.

Dis-de-dimineaţă, după ce au scăpat de răzbunarea pustnicelor, Parks şi Carzo au condus prin nămeţi până la Holy Cross City. Acolo, au alertat biroul FBI din Denver. Crossman era deja pe poziţii. Au fost recuperaţi rapid, iar după-amiaza au şi fost trimise elicoptere la mănăstire. Aceasta e operaţiunea pe care preotul şi tânăra femeie o urmăresc acum din maşină, printre pârâiturile care ies din difuzoare. Huruitul elicopterelor care aterizează. Ordinele care răsună în căşti. Zăpada care scârţâie sub cizme în timp ce agenţii FBI încercuiesc mănăstirea. În habitaclu răsună glasul şefului unui grup.

— Albastru, aici Albastru 2. Efectiv desfăşurat.

Cu nasul lipit de geam, Marie îl aude pe Crossman apăsând pe butonul staţiei de emisie-recepţie.

— Aici Albastru. Atacaţi.

O explozie. Un zgomot de parcă s-a prăbuşit ceva. Federalii tocmai au aruncat în aer poarta grea, cu ajutorul explozibililor fixaţi în crăpături. Şoapte, zgomote de paşi. Respiraţii agitate în microfoane. În timp ce un grup pătrunde în subterana care duce spre bibliotecă, grosul detaşamentului urcă în grabă treptele mănăstirii.

Parks se ghidează după zgomotul tălpilor pentru a estima cât de departe au ajuns oamenii. Par a fi depăşit jumătatea scării, iar acum aleargă pe falsul platou care adăposteşte celulele din care au ieşit mâinile care au încercat să o strângă de gât.

Parks închide ochii. În spate, Carzo şi Crossman ascultă încordaţi. Zgomotele paşilor se aud din nou. Grupul parcurge acum ultima parte a scării.

— … al nenorocitei ăleia de scări?

Marie tresare auzind vocea îngheţată a directorului FBI.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce e în capătul nenorocitei ăleia de scări care nu se mai termină.

— O nenorocită de clopotniţă.

Parks fixează vârfurile albe ale munţilor, care defilează prin faţa geamului maşinii. Nu vrea să îşi ia privirea de la ele. Altminteri, va fi absorbită de zgomotele care se revarsă din difuzoare. Sunete care îi umplu urechile şi care i-ar putea declanşa în orice clipă o viziune care să o întoarcă acolo, jos. Orice, numai asta nu. Îl aude pe Crossman apăsând din nou butonul staţiei.

— Aici Albastru. Din informaţiile mele, scara dă într-o clopotniţă.

Acum, agenţii au ajuns la capătul treptelor. Zgomotul vântului. Din nou, vocea conducătorului echipei:

— Şi după aceea?

Crossman ia degetul de pe butonul staţiei.

— După aceea, Parks?

— Un Hristos din bronz, un portal şi un coridor lung. Scările deservesc chiliile pustnicelor, dar nu aici le vor găsi.

— Atunci, unde?

— Trebuie să coboare direct către bibliotecă şi să facă joncţiunea cu cealaltă echipă.

Crossman transmite informaţiile echipei de pe scări, apoi îl contactează pe conducătorul detaşamentului care înaintează în subteran.

— Albastru 3, aici Albastru. Raportează contactul.

Pârâituri. Se pot auzi şuşotelile agentului special Woomak.

— Aici Albastru 3. Am ajuns la patru sute de metri în interiorul tunelului. Contact negativ.

— Fir-aş al dracului, Woomak. Îţi tremură glasul. Ce se întâmplă?

— Ar trebui să vezi asta, şefule.

— Ce, Woomak? Ce să văd?

— Sânge, şefu'. Pentru Dumnezeu, e atât sânge aici, de parcă am fi într-un abator…

Cealaltă echipă ajunge la biblioteca mănăstirii.

— Albastru, aici Albastru 2. Am dat de o trapă deschisă în podeaua bibliotecii. O scară.

Agasat, Crossman ia din nou degetul de pe butonul staţiei.

— Ce dracu', Parks, ce naiba mai e şi cu scara aia?

— E scara care coboară în Infern.

— Baţi câmpii? Chiar vrei să le spun chestia asta?

— Aşa îşi numesc pustnicele biblioteca interzisă.

Crossman ridică iar staţia de emisie-recepţie.

— Albastru 2, aici Albastru. Coborâţi rapid scara aia şi faceţi joncţiunea cu echipa lui Woomak. Mişcaţi-vă repede, că arde.

— Recepţionat, Albastru.

Paşii grăbiţi ai agenţilor răsună pe scări. Pârâituri. Vocea lui Woomak se aude iar din subteran:

— Doamne, Iisuse Hristoase…

— Fir-ar să fie, Woomak, spune-mi ce vezi!

Marie contemplă piscurile. Viziunea se apropie. Deja luminile încep să se estompeze. Deja începe să simtă cum sub degetele ei plasticul portierei se transformă treptat în ceva mai tare şi rugos, asemenea pietrei. Închide ochii.

Flash.

Întuneric. Woomak tocmai intră în biblioteca interzisă. Parks geme. În spatele lui, mai mulţi agenţi şi-au scos cagulele de protecţie şi vomită pe dalele grotei. Vocea tremurătoare a lui Woomak:

— Albastru, aici Albastru 3. Contact pozitiv. Pustnicele sunt aici, şefu'.

— Şi?

Grilajul scârţâie din balamale. A ajuns în Infern şi cealaltă echipă. Marie deschide ochii şi strânge pumnii cu putere pentru a alunga viziunea. Îşi astupă urechile ca să nu audă vocea lui Woomak. Imaginile cu cadavre mutilate cu atrocitate se disipează. Se încăpăţânează să privească piscurile acoperite de zăpadă, care defilează prin dreptul geamului.

112

Difuzoarele au tăcut. Limuzina goneşte în tăcere pe Interstatala 70. Un panou îi anunţă că mai sunt douăzeci de kilometri până la aeroportul Denver. Parks aruncă o privire în oglinda retrovizoare de interior. Cu faţa trasă şi cu privirea aţintită în gol, Crossman nu şi-a descleştat buzele de când s-a întrerupt comunicarea cu mănăstirea din Denver. Soneria telefonului sfâşie tăcerea. Directorul FBI ridică receptorul. Nu scoate niciun sunet. Apoi închide şi tuşeşte uşor, pentru a-şi drege vocea:

— Câţiva legişti s-au deplasat la faţa locului pentru a aduna resturile de cadavre şi pentru a încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat acolo. Au găsit deja echivalentul a paisprezece cadavre. Spun „echivalentul" pentru că, vedeţi dumneavoastră, părinte, legiştii mei nu reuşesc să reconstituie cadavrele în întregime. Au capete de braţe, mâini, degete şi nişte bucăţi de picioare sfâşiate, dar nu prea reuşesc să îşi dea seama cui şi ce aparţine din hălcile alea de carne. De unde întrebarea pe care sper că mă veţi scuza că v-o adresez atât de direct: Ce dracu' s-a întâmplat acolo, sus?

Tăcere. Părintele Carzo îl priveşte fix şi îndelung pe directorul FBI.

— Domnule Crossman, credeţi în Dumnezeu?

— Doar duminica. De ce?

— Pentru că uneori sunt în joc forţe care depăşesc puterea noastră de înţelegere când încercăm să le explicăm în mod raţional.

Un zâmbet glacial arcui buzele lui Crossman. Scoase din buzunar un plic şi îl pune pe măsuţa din faţa preotului.

— Bine, părinte, dacă aşa vreţi să jucaţi, fie! Aveţi aici cele două bilete la clasa întâi pe care mi le-aţi cerut, cu destinaţia Geneva. Un avion Lufthansa decolează de la Stampelton la ora optsprezece. Aveţi suficient timp pentru a mă convinge să vă permit să plecaţi împreună cu agentul meu. Până atunci, fie veţi fi îmbarcat liniştit în acel avion, fie o să vă îmbarc eu pentru obstrucţionarea unei anchete federale.

Un moment de tăcere. Apoi preotul spune:

— De câteva luni asistăm la o recrudescenţă spectaculoasă a cazurilor de posedare satanică, ceea ce ne face să credem că vechile profeţii ale creştinătăţii sunt pe cale de a se împlini.

— Dacă doriţi să îmi povestiţi despre întoarcerea Satanei, vă dau eu adresa lui: lucrează pe Wall Street şi în fiecare vară face surfing în California.

— Nu glumiţi cu astfel de lucruri, domnule Crossman. Fiara există, agenţii voştri tocmai au avut posibilitatea să îşi dea seama. Dar, asemenea lui Dumnezeu, Satana poate lua diferite înfăţişări, şi tot asemenea Domnului, îi place în mod deosebit să se slujească de oameni ca să-şi atingă scopurile.

— Această profeţie are vreo legătură cu evanghelia pe care Biserica a pierdut-o în Evul Mediu?

— Ştim că o confrerie secretă de cardinali s-a infiltrat la Vatican. Această lojă se autointitulează Fumul Negru al Satanei. Evanghelia acea le aparţine şi vor face orice pentru a pune mâna pe ea.

— Ce conţine manuscrisul?

— O minciună. Ceva ce papii ascund de secole, iar Fumul Negru încearcă să scoată la lumină pentru a zgudui din temelii întreaga creştinătate. Sunt fanatici, cardinali satanişti. Nu îi interesează puterea. Îi motivează doar haosul. Credem că vor profita de conciliu pentru a prelua controlul asupra Vaticanului.

— Îmi puteţi da vreun nume?

— Îmi puteţi jura că informaţia nu va ieşi din limuzina asta?

— Aveţi chef de glume? Chiar vă imaginaţi că am dreptul să ţin pentru mine o asemenea informaţie? În orice caz, vă pot garanta că un astfel de lucru nu va fi niciodată făcut public.

Carzo scoate din buzunarul sutanei plicul care conţine codul templierilor. Ezită o clipă, apoi i-l întinde lui Crossman. Directorul FBI desface foaia şi o analizează preţ de câteva secunde. Apoi se uită şi la poze şi, în cele din urmă, ridică un ochi întrebător către preot.

— Mesajul a fost trimis acum o săptămână. Provine de la un cardinal de la Vatican infiltrat în congregaţia Fumului Negru. Foloseşte un cod pe bază de simboluri geometrice.

— Şi?

— Şi în acest mesaj cardinalul cu pricina vorbeşte despre prăbuşirea cursei Cathay Pacific 7890.

— Baltimore-Roma?

— Da. Vorbeşte şi despre un cotidian scoţian, *Edinburgh Evening News*. E ziarul pe care îl citeşte bătrânul din fotografie. A doua zi după accident.

— Nu vă înţeleg.

— Pozele au fost făcute într-un loc numit Fenimore Harbour Castle, o mică fermă în extremitatea nordică a Scoţiei. Conform informaţiilor noastre, acolo a avut loc ultima întrunire a Fumului Negru. A doua zi după accident.

— Tot nu vă înţeleg.

— Sunt sigur că mă înţelegeţi, domnule Crossman.

Degetele directorului FBI zboară acum pe tastatura laptopului pe care tocmai l-a deschis. Se conectează la baza de date a FBI şi cere lista pasagerilor dispăruţi în catastrofa aviatică. Ridică din nou privirea către Carzo.

— Glumiţi?

— Aşa vi se pare?

— Încercaţi să-mi spuneţi că Fumul Negru şi-a permis luxul unui atentat în aer pentru a şterge de pe lista participanţilor la conciliu numele câtorva cardinali?

— Nu e vorba despre nişte cardinali oarecare, domnule Crossman. În acel accident a dispărut elita Vaticanului. Toţi devotaţi papei şi, credeţi-mă, numărul acestora este foarte mic. Dar atenţia mi-a reţinut-o în special prezenţa cardinalului Miguel Luis Centenario, şi asta în măsura în care el avea sprijinul cardinalilor electori şi tocmai de aceea numele lui era vehiculat cu temei drept succesor al papei.

— Ceea ce înseamnă că Fumul Negru a organizat acel atentat pentru a scăpa de singurul pretendent cu şanse reale la tronul Sfântului Petru?

— Şi pentru ca omul propus de Fumul Negru să rămână singurul în cărţi în cazul unui conclav.

O tăcere.

— Cine e bătrânul din fotografie?

— Cardinalul şambelan Campini.

— Cel care deţine puteri depline la Vatican dacă moare papa? Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Ei, nu ar mai trebui decât să moară papa şi Sfântul Scaun să fie vacant.

— În acest caz, părinte, vă anunţ cu regret că papa a decedat ieri la prânz, după ora Romei. Dacă povestea dumneavoastră despre această confrerie e adevărată şi ei sunt cei care au aruncat în aer zborul Cathay Pacific care-l avea la bord pe

potenţialul său succesor înseamnă că Fumul Negru are acum mână liberă pentru a-şi instala unul dintre membri în fruntea Bisericii. Şi cum cardinalii creştinătăţii s-au reunit deja la Vatican pentru conciliu, a-i convinge să transforme conciliul în conclav nu va fi decât o simplă formalitate.

În timp ce Carzo închidea ochii pentru a lupta împotriva ameţelii care îl cuprinsese, Crossman ridica telefonul de urgenţă. Câteva tonuri în gol. În sfârşit, răspunde o voce.

— Cartierul general din Langley, vă ascult.

— Stuart Crossman sunt, faceţi-mi legătura cu directorul CIA.

— Domnul Woodward e la pescuit, undeva prin Arizona.

— Cum?

— E ziua lui liberă, domnule Crossman.

— Atunci transmiteţi-i să îşi împacheteze undiţa şi să se întoarcă rapid. Avem o urgenţă.

— Rămâneţi pe fir, vă fac legătura pe mobil.

Un pâcâit. Vocea îndepărtată a lui Stanley Woodward:

— Alo, Stuart, ce s-a întâmplat?

— Avem un cod H în braţe.

— O alertă de lovitură de stat? Unde? Prin Africa, America de Sud pe undeva?

— Roma, Cetatea Vaticanului.

Tăcere.

— Îţi baţi joc de mine?

— Întoarce-te rapid, Stan. E urgent.

113

Cetatea Vaticanului, ora unu

Monseniorul Ricardo Ballestra se trezeşte tresărind şi se ridică în pat. Visase o epidemie mortală care se răspândise în toată lumea şi decimase oraşe întregi. Un coşmar atât de

îngrozitor, încât omul Bisericii are senzaţia că visul se continuă în realitate.

Aşa cum i-a recomandat cardiologul, prelatul inspiră încet pe nas, pentru a scădea presiunea din artere. În gând îi revin frânturi din coşmar.

Molima a atins mai întâi păsările migratoare; mii şi mii de berze şi gâşte cenuşii au părăsit Africa, pentru a infesta regiunile cu climă temperată. Unele au căzut în timpul călătoriei, fulgerate deasupra oceanului de răul pe care-l purtau asupra lor. Altele s-au sufocat în uriaşele plase aeriene pe care autorităţile emisferei nordice le-au întins pentru a stăvili invazia. Dar grosul acestei adevărate armate a atins coastele, iar molima s-a extins cu rapiditate în zonele rurale şi în oraşe.

Spitalele au fost rapid depăşite de situaţie şi în scurt timp a fost nevoie să se instituie zone de carantină, pentru a se stopa răspândirea epidemiei. S-a apelat apoi la armată, care a încercuit oraşele şi a primit ordin să tragă în fugarii care încercau să străpungă barajele. În ultimele zile ale marii nenorociri au fost văzute chiar avioane de vânătoare lansând rachete şi bombe cu carburant solid asupra Parisului, Londrei sau New Yorkului pentru a rade de pe faţa pământului cartierele măcinate de rău. Se mai zvonea că guvernele asiatice şi-au evacuat capitalele pentru a le nimici apoi din temelii cu încărcături nucleare. Dintr-odată, asupra lumii s-a lăsat tăcerea, o tăcere de moarte.

Ballestra îşi amintea că la sfârşitul visului său Roma nu mai era decât o imensă groapă comună asupra căreia planau mii şi mii de păsări de pradă. Piaţa Sfântul Petru şi cupolele bazilicii erau pline de găinaţ, străzile Cetăţii Eterne gemeau de cadavre în putrefacţie. În acest moment a apărut Fiara: un călugăr deasupra căruia se rotea un stol de corbi cobora pe Via della Conciliazione în direcţia palatului pontifical.

Monseniorul Ballestra îl privea apropiindu-se de la fereastra biroului său. Când Fiara a trecut peste lanţurile care protejau palatul sfânt, un vânt îngheţat s-a abătut asupra Vaticanului şi Ballestra a zărit, în depărtare, cum apele Tibrului se revarsă. Ape roşii, ale căror şuvoaie otrăvitoare s-au unit şi au năvălit înspre bazilică, infiltrându-se printre coloane şi acoperind pavajul. Ca şi cum întreg oraşul ar fi început să sângereze. Călugărul a încremenit în mijlocul pieţii, iar clopotele au început să bată năvalnic.

Ballestra aruncă privirea spre ceasul deşteptător: unu şi două minute. Au trecut aproape treisprezece ore de când Sanctitatea Sa a fost găsit mort în pat, cu ochii larg deschişi şi cu răsuflarea stinsă. O zi încărcată de tristeţe, care fără îndoială explică acest coşmar căruia i-a căzut pradă.

Inspirând adânc pentru a alunga spaima care încă îi stătea ca o gheară-n gât, Ballestra îşi aminteşte ce agitaţie a cuprins Vaticanul când la vremea prânzului s-a auzit *Angelus.* Încetul cu încetul, tăcerea de marmură care domnea de obicei în cetate a fost înlocuită de murmurele prelaţilor şi foşnetul sutanelor. Robele au traversat în lung şi-n lat piaţa, pentru a răspândi discret vestea. Doar cei iniţiaţi au înţeles ce se întâmplă. Strânşi în sala presei şi ascultându-l pe cardinalul Camano care le povestea balivernele lui despre ectoplasmă şi manifestări paranormale, jurnaliştii nu au văzut şi nu au auzit nimic. A fost nevoie ca mulţimea să înceapă să se adune în piaţa Sfântul Petru pentru ca telexurile agenţiilor de presă din întreaga lume să înceapă şi ele să bâzâie.

Monseniorul Ballestra s-a strecurat atunci prin grupurile de prelaţi care se buluceau pe coridoarele palatului apostolic pentru a aduce un ultim omagiu defunctului. Sărutând fruntea mortului, s-a minunat de căldura pielii. Categoric, din cauza instalaţiei de încălzire care a fost pusă în funcţiune şi care întârzia instalarea rigidităţii cadaverice. Dar

după aceea, când era pe punctul de a se ridica, a simţit un firicel de aer atingându-l pe gât, venind dinspre buzele mortului, care erau totuşi imobile şi întredeschise. A rămas o clipă uitându-se fix la gura mortului, pândind un semn care nu a venit. Un curent de aer, fără îndoială. Şi cu toate că papa părea mort, Ballestra avu impresia că învelişul nu era tocmai… gol. Ultimele secunde ale prezenţei sufletului. Acest contrast subtil între trupurile care tocmai au murit şi cadavrul care este coborât în pământ. Asta a simţit Ballestra sărutând fruntea bătrânului. Că papa ar fi în continuare viu. Sau nu, ca şi cum nu ar izbuti să moară.

Ridicându-se încet, a mai sesizat că un strat straniu de cenuşă căptuşea nările Sanctităţii Sale. Aceeaşi cenuşă folosită la trasarea semnului Crucii pe fruntea credincioşilor la începutul postului. Apoi, simţind mâna şambelanului cuprinzându-i umărul, Ballestra s-a depărtat, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce a văzut era rodul imaginaţiei sale. Când a părăsit apartamentele papei, tocmai soseau cei care urmau să se ocupe de îmbălsămare. Aveau să scoată măruntaiele Sfinţiei Sale, înainte ca învelişul din carne să fie depus pe un catafalc din catifea în centrul bisericii. Căci indiferent dacă îi convenea lui sau nu, papa era mort şi în marea carte a Bisericii urma să se deschidă o nouă filă. O pagină sumbră, în aceste vremuri în care s-au dezlănţuit cu toată puterea forţele Răului.

Asemenea gânduri se îngrămădeau în mintea prelatului care încerca să alunge ultimele rămăşiţe ale coşmarului. Tocmai se pregătea să se întindă din nou, să mai prindă câteva ceasuri de somn, când ţârâitul telefonului sfâşie liniştea. Ballestra pipăi pe noptieră şi ridică receptorul mormăind.

— Prefectura Arhivelor Vaticanului, monseniorul Ballestra la telefon.

Un pârâit. O voce întreruptă şi îndepărtată.

— Monseniore, sunt părintele Alfonso Carzo.

114

Monseniorul Ballestra aprinde veioza şi pipăie după ochelari.

— Alfonso? Pe unde naiba umbli? Cardinalul Camano te caută peste tot. Eram morţi de îngrijorare.

— Vă sun de pe aeroportul internaţional Denver. Mă pregătesc să mă îmbarc, vin în Europa.

— Sfântul Scaun e vacant, Alfonso. Sfântul Părinte ne-a părăsit ieri, după o scurtă agonie.

— Sunt la curent şi, credeţi-mă, e o veste mai proastă decât vă închipuiţi.

— Cum ar putea fi mai rea decât este?

— Ascultaţi-mă cu atenţie, monseniore. Iezuiţii din Manaus au fost asasinaţi. Înainte de a muri, superiorul lor a apucat să îmi dezvăluie o conspiraţie în interiorul Vaticanului. O confrerie secretă care se autointitulează Fumul Negru al Satanei.

Ballestra tace o clipă.

— Dar e o poveste veche, Alfonso. Nu cred că e nici momentul, nici situaţia potrivită pentru a o dezgropa.

— Din contră, monseniore, nu cred că ar fi vreo oră mai indicată. Dar pentru asta am nevoie să deschideţi mai întâi arhivele secrete ale papei. Trebuie neapărat să ştiu ce au descoperit pustnicele din Evul Mediu înainte ca întreaga comunitate de la Cervin să fie masacrată.

— Alfonso, arhivele au acelaşi regim de secret absolut ca şi revelaţiile Fecioarei sau cele şapte peceţi ale sfârşitului timpurilor. În afara Sanctităţii Sale, nimeni nu poate avea acces la ele. Şi oricum nimeni nu ştie unde sunt depozitate.

— În Camera Misterelor, monseniore, acolo trebuie să le căutaţi.

— Dragul meu, camera aceea e o poveste de adormit copiii. Toată lumea vorbeşte despre ea, dar nimeni nu ştie dacă a existat vreodată cu adevărat.

— Există. Superiorul iezuiţilor din Manaus mi-a spus locul în care se află şi combinaţia cu ajutorul căreia o puteţi deschide.

— Combinaţia?

— Tocmai v-o trimit prin fax.

Ballestra se ridică din pat şi se îndreaptă către birou. Telecopiatorul intră în funcţiune. Imprimanta scoate o foaie pe care arhivistul o parcurge în diagonală.

— Citate în greacă şi latină?

— Fiecare dintre ele corespunde unei lucrări care trebuie deplasată de pe rafturile marii biblioteci a Arhivelor pentru a acţiona mecanismul camerei.

Ballestra suspină.

— Alfonso, dacă această cameră chiar există şi conţine arhivele secrete ale papilor, probabil că acestea sunt pecetluite cu un sigiliu de ceară marcat cu inelul Sanctităţii Sale. Cel ce rupe acest sigiliu e imediat excomunicat. Cu atât mai mult în aceste vremuri dureroase, când Scaunul e vacant.

— Monseniore, am neapărat nevoie de acele informaţii. E o problemă de viaţă şi de moarte.

— Nu înţelegi: dacă mă prinde cineva citind asemenea secrete, îmi risc cariera.

— Cu tot respectul cuvenit, Sfinţia Voastră nu înţelege: dacă ceea ce bănuiesc eu e adevărat, dacă Fumul Negru al Satanei s-a răspândit din nou asupra lumii, atunci riscăm cu toţii mult mai mult decât propria noastră carieră!

Monseniorul Ballestra se uită la cadranul luminos al deşteptătorului.

— Să văd ce pot face. Cum dau de tine?

— Vă voi căuta eu. Grăbiţi-vă, monseniore, căci timpul ne presează, iar eu…

Un pârâit îndelung acoperă vocea lui Carzo.

— Alfonso?

— … un ultim lucru important: feriţi-vă de cardinalul… el e neîndoielnic cel care… mă auziţi?

— Alo? Părinte Carzo?

Legătura se întrerupe. Perplex, Ballestra se holbează la receptor chinuindu-se să îşi dea seama împotriva cui a încercat Carzo să îl pună în gardă. Apoi prin faţa ochilor încep să plutească stolurile de corbi invadând Vaticanul şi sângele Tibrului năvălind pe străzi. Este imposibil să mai spere că va mai închide ochii în noaptea asta.

115

Cetatea Vaticanului, ora unu şi jumătate

Monseniorul Ballestra traversează sălile imense cu colonade ale bibliotecii Vaticanului, în care generaţii de arhivişti au depozitat memoria scrisă a omenirii. Cât vezi cu ochii, doar rafturi care gem de tomuri frumos aliniate, pe care copiştii din veacurile trecute le-au migălit, pentru a le salva conţinutul de ravagiile timpului. Mii şi mii de opere de artă originale se odihnesc în sălile subterane.

La capătul ultimei săli, un grilaj din oţel marchează intrarea în perimetrul rezervat arhiviştilor legiuiţi. La apropierea lui Ballestra, cei doi uriaşi în albastru şi cu tricorn îşi îndepărtează halebardele şi ridică grilajul mobil. În partea cealaltă, o scară ce poartă urmele a mii şi mii de tălpi conduce la Arhivele secrete. Acolo, în acel labirint de culoare subterane şi încăperi obscure, arhiviştii depozitează de veacuri cele mai secrete dosare ale Bisericii.

Ajuns la baza scării, monseniorul Ballestra împinge o poartă din fier care dă într-o sală uriaşă, garnisită cu biblioteci şi seifuri. Pustii la aceste ceasuri, când echipele care lucrează ziua nu şi-au început încă munca, locurile miroseau a praf şi a parchet proaspăt lăcuit. Prelatul se opreşte în mijlocul sălii. Dacă ar fi să dea crezare

dezvăluirilor iezuitului din Manaus, aici s-ar afla intrarea în Camera Misterelor.

Potrivit legendei, această încăpere ar fi fost construită în Evul Mediu pentru a depozita comorile cucerite în cruciade. Se spune că arhitectul ar fi fost zidit de către oşteni în zidurile ei, pentru ca secretul să nu iasă niciodată la iveală. Un secret care, de atunci încolo, se transmitea din papă în papă, conform procedurii sigiliului pontifical: când suveranul pontif murea, cardinalul şambelan declara *sede vacantis*, vacanţa Sfântului Scaun, o perioadă de doliu şi de conclav pe durata căreia nu se putea lua nicio decizie importantă. Cardinalii se limitau să îşi rezolve problemele curente; şambelanul era cel care intra în apartamentele papei şi sigila seiful care conţinea scrisori şi secrete pe care doar succesorul Sanctităţii Sale avea dreptul să le citească.

Fiecare dintre acele documente era pecetluit cu un sigiliu de ceară marcat cu inelul pontifical. Cum acest inel era spart de şambelan în momentul în care tot el constata decesul papei, nimeni nu mai putea sigila sau desigila documentele pe durata vacanţei Sfântului Scaun.

Din clipa în care era ales succesorul, meşteşugarii Vaticanului făceau un alt inel, cu efigia noului papă. Însoţit de şambelan, acesta intra în noile sale apartamente şi asista la deschiderea seifului, asigurându-se că pe durata conclavului nu a fost rupt niciun sigiliu. Rupea pecetea documentelor pe care dorea să le consulte, resigilându-le apoi cu propria-i pecete. În felul acesta, nu doar că orice suveran pontif se putea asigura că nimeni altul în afară el nu a avut acces la documente, dar putea şti când şi de către ce papă anume a fost consultat cutare sau cutare document. Era o amprentă caracteristică fiecăruia şi era suficient să se uite în marea carte a sigiliilor pontificale pentru a şti exact cine ce sigiliu a avut.

Graţie acelui procedeu ingenios papii au putut transmite succesorilor, veac după veac, secrete care nu trebuiau văzute decât de ochii Sanctităţilor Lor: revelaţia celor douăsprezece mari mistere, avertismentele Fecioarei, codul secret al Bibliei, cele şapte peceţi ale sfârşitului vremurilor, precum şi rapoartele confidenţiale ale comploturilor de la Vatican. Astfel, dacă un papă se temea pentru viaţa sa şi voia să îşi avertizeze urmaşul, care, la rându-i, risca să fie şi el ameninţat, prin procedeul sigiliului pontifical mesajul străbătea veacurile.

Se mai întâmpla totuşi ca seifurile să se umple peste măsură, atât de mult le plăcea pontifilor să îşi transmită secrete. Conform legendei, Sanctitatea Sa o lua pe un culoar secret care lega apartamentele sale de Camera Misterelor, unde aranja aceste documente în criptele predecesorilor. De aici, misterul care înconjura această încăpere stranie pe care generaţii de prelaţi şi-au imaginat-o fie sub mormântul Sfântului Petru, fie în catacombe, fie chiar în canalele Romei.

Ballestra e acum pe punctul de a descoperi exact această încăpere. E o idee care îl tulbură profund acum, în timp ce se îndreaptă spre imensa bibliotecă ce tapetează peretele din spate. Acolo sunt conservate majoritatea manuscriselor originale ale Bisericii. Banca de date a arhiviştilor.

Încremenit în faţa rafturilor, Ballestra se concentrează. Clopotele de la Santa Maria Maggiore bat în depărtare. Le răspund cele de la San Lorenzo. Înarmat cu lista citatelor expediată de părintele Carzo, arhivistul se caţără pe una din acele scări din lemn cu care sunt de obicei dotate bibliotecile, şi găseşte cu uşurinţă operele corespunzătoare pasajelor respective. Şapte cărţi prăfuite pe care le deplasează câţiva centimetri, una după alta, mişcarea declanşând de fiecare dată un zgomot caracteristic mecanismelor cu scripeţi.

Coborât de pe scară, Ballestra tocmai mişcă şi cea de-a şaptea carte, aflată pe un raft cam la

înălţimea unui stat de om. Un pârâit surd se propagă în tot raftul. Urmează un scârţâit interminabil de scripeţi şi butuci, care iese din adâncul zidurilor. Făcând câţiva paşi în spate, arhivistul vede cum biblioteca se separă în două într-un nor de praf, eliberând trecerea către Camera Misterelor, al cărui aer stătut năvăleşte în sala mare precum suspinul unui uriaş.

116

Ţinându-şi respiraţia, de parcă s-ar teme că încăperea ar conţine în atmosfera ei rarefiată cine ştie ce otravă în suspensie, monseniorul Ballestra păşeşte printre corpurile larg deschise ale bibliotecii. Făcând acest pas, are neplăcuta senzaţie că trece o frontieră invizibilă între două lumi diametral opuse.

Abia ce pune piciorul de partea cealaltă, că aude cele şapte volume alunecând la locurile lor cu un fâsâit de copertă de piele. Apoi răsună o serie de pocnete surde, iar biblioteca se închide la loc, scârţâind. O gheară de spaimă îi sugrumă gâtlejul; Ballestra se răsuceşte. Luminile sălii arhiviştilor au dispărut. Un ultim pocnet, iar laturile bibliotecii se unesc din nou, un ultim scârţâit, iar roţile înţepenesc şi piedicile mecanice cad la loc, condamnând mecanismul: un fel de încuietoare automată, care parcă arată existenţa unei alte treceri, căci pare evident că cea din bibliotecă nu slujeşte decât pentru a intra în Camera Misterelor, în niciun caz pentru a şi ieşi. Cel puţin asta speră monseniorul Ballestra când îşi aprinde lanterna.

Contrar a ceea ce crezuse, trecerea secretă nu ducea direct în Camera Misterelor, ci într-o galerie îngustă care şerpuia pe sub Vatican, un tunel înalt cât un stat de om, pe care arhitecţii de odinioară l-au susţinut cu bârne grele.

Înaintând în subteran, monseniorul Ballestra numără două sute de paşi în direcţia bazilicii. Apoi

ecoul sandalelor pare a se amplifica şi tenebrele încep a se lărgi în jurul lui. Aerul e mai proaspăt: Camera Misterelor. Ballestra se opreşte şi se roteşte pe loc, măturând încăperea cu lanterna.

Camera e mai vastă decât ar fi crezut. Cam patruzeci de metri în lungime. Douăzeci în lăţime. O sală joasă şi arcuită, ale cărei bolţi se unesc în două şiruri de piloni suficient de puternici pentru a susţine apăsarea câtorva mii de tone. Ceea ce pare a demonstra că încăperea a fost săpată la temelia unui monument care exista deja – bazilica Sfântul Petru – şi că arhitecţii fuseseră suficient de precauţi pentru a o întări zdravăn, pentru ca nu cumva să apară crăpături la suprafaţa podelei edificiului, fapt ce ar fi sfârşit prin a trăda existenţa acelei camere din măruntaiele pământului.

În timp ce Ballestra rătăceşte prin întuneric, luminează cu lanterna nenumăratele fresce de pe pereţii albi: scene de odinioară, ce descriu lupta arhanghelilor cu forţele Răului. Ceva mai departe, tablouri uriaşe cu vopseaua scorojită povestesc despre marile procese ale Inchiziţiei şi torturile la care au fost supuşi ereticii: masa pentru întins, pe care erau alungite tendoanele, sfarmă-oase, masca de fier încins la alb şi grătarul pe care era prăjit braţul suspectului, ungând în permanenţă carnea arsă cu grăsimea care se scurgea.

Ballestra îşi agaţă lanterna între piloni. Cripte de marmură adăpostesc mese grele de scris, din lemn masiv, şi rafturi îmbrăcate în purpură. Acolo se află arhivele secrete ale fiecărui papă, de la Leon cel Mare până la Ioan-Paul al II-lea. Arhivistul observă că aproximativ treizeci dintre cripte sunt construite din marmură neagră şi că ele par a sluji la arhivarea documentelor aparţinând aşa-numiţilor antipapi şi pontifilor blestemaţi: cei care au fost unşi în mod ilegitim în timp ce alt papă domnea deja pe tron şi cei care au trădat demnitatea cu care au fost învestiţi. Prevaricatorii, otrăvitorii, fornicatorii şi apostaţii.

Stele albe şi stele negre. Ballestra merge pe firul secolelor până la cripta papei Leon cel Mare, căruia omenirea îi datorează întemeierea a două dintre cele mai secrete ordine ale Bisericii: cel al arhiviştilor, din care Ballestra însuşi făcea parte, şi cel a pustnicelor. Aceasta este epoca în care a început totul.

Ballestra face o plecăciune înainte de a ridica perdeaua de catifea ce protejează corespondenţa secretă a lui Leon cel Mare. Sub lanterna lui ies la lumină teancuri de suluri şi pergamente. Arhivistul le extrage pe rând şi le pune pe masa de lucru. Hârtia îi pocneşte între degete în timp ce derulează cu grijă filele acelea. Documentele sunt atât de vechi, încât din cerneala cu care au fot redactate au mai rămas acum doar câteva urme albăstrii.

Ballestra începe prin a citi scrisorile pe care Leon i le-a trimis lui Attila în taină în anul 452, în momentul în care hunii ameninţau Roma. Misive scurte, în care se vorbea despre pregătirea viitoarei lor întâlniri de pe colinele Mantovei.

Mesajul următor datează din 4 octombrie 452, a doua zi după întâlnire. Leon cel Mare se întoarce la Roma cu două care pline cu manuscrisele pe care Attila i le-a oferit în semn de respect. Preţioasele documente fuseseră furate de barbari din mănăstirile Orientului. Leon s-a închis în apartamentele lui şi nu a mai ieşit decât peste o săptămână, epuizat şi slăbit.

Căutând în continuare, Ballestra dă peste multe alte suluri, cărora le rupe sigiliul. Leon cel Mare a consemnat pe acele pagini note în urma lecturii unui manuscris blestemat găsit în carele trimise de Attila, un text într-atât de întunecat, încât papa a decis să îl trimită cât mai departe de Roma. L-a încredinţat de curând înfiinţatului ordin al arhiviştilor, propria lui creaţie, şi ai cărui primi membri l-au escortat până la o veche mănăstire de lângă Alep, unde a căzut în uitare.

Înainte de a închide cripta, Ballestra mai desfăşoară un ultim pergament, ale cărui file crăpate de vreme cuprindeau un fel de testament. Nu, mai curând un avertisment pe care Sanctitatea Sa l-a lăsat moştenire urmaşilor sub pecetea secretului absolut.

Scrisoarea datează din 7 noiembrie 461, cu doar trei zile înainte de moartea lui Leon cel Mare. Rândurile sunt aproape ilizibile, iar zgârieturile făcute de pană sunt acoperite, pe alocuri, doar de un praf de cerneală. Din câte reuşeşte Ballestra să descifreze, Sanctitatea Sa povesteşte succesorilor despre înspăimântătorul conţinut al manuscrisului descoperit. Conform spuselor sale, ar fi vorba despre o mărturie referitoare la Iisus, o evanghelie care-l insultă grav pe Creator, înlocuind istoria lui Mesia cu o cu totul altă blestemăţie. După această scriere, Iisus l-ar fi renegat pe Dumnezeu pe cruce şi s-ar fi transformat într-o bestie urlătoare şi blasfemiatoare pe care romanii ar fi fost obligaţi să o ucidă cu lovituri de ciomege. Atunci pe cer ar fi apărut semne şi un nor de fum negru, gros, s-ar fi înălţat de la cruce până la nori: fumul negru al Satanei.

Arhivistul face ochii mari: cu uimire, descoperă o gravură pe care papa însuşi o făcuse cu stiletul pe o bucată de piele. Era o reproducere a portretului de pe coperta manuscrisului şi reprezenta un Hristos a cărui gură schimonosită de ură şi suferinţă blestema mulţimea şi Cerul. Sub această gravură, Leon a copiat şi sensul denaturat al *titulus*-ului pe care romanii l-au bătut deasupra capului creaturii: *Ianus Nazarenus Rex Infernorum.* Acesta este Ianus, Regele Infernului. Ballestra tresare citind titlul pe care Leon cel Mare l-a dat acestui manuscris, altminteri neintitulat: Evanghelia după Satana. Arhivistul închide ochii. Iată că ceea ce a fost luat drept o legendă funestă, acest Mesia al întunericului urlând pe cruce şi

această evanghelie, matrice a Răului, care îi spunea povestea, se dovedeşte a fi real.

118

Ballestra face cale-ntoarsă şi scotoceşte una după alta criptele succesorilor lui Leon cel Mare. Întinde pe mesele de scris numeroase pergamente pe care le consultă la lumina lanternei. Abia în cripta lui Pascal al II-lea regăseşte urma manuscrisului.

Conservată cu grijă în mănăstirea de lângă Alep, unde o trimisese sub escortă Leon cel Mare, evanghelia după Satana a căzut în uitare vreme de aproape şapte veacuri. Până în anul 1104, în timpul primei cruciade. Un anume Guillaume de Sarkopi, căpitanul comandant al ariergărzii armatei prinţului normand Bohemond, o găseşte pe jumătate îngropată în nisip în mijlocul scheletelor păzitorilor ei. Sarkopi trimite o scrisoare la Roma pentru a-l avertiza pe papă. Ballestra citeşte cu voce tare acest mesaj, datat 15 septembrie, anul de graţie 1104.

Sanctitate,

Astăzi, lângă Alep, am descoperit o mănăstire din bârne a cărei congregaţie restrânsă, de unsprezece membri, pare a fi fost decimată de un rău straniu.

Reproduc aici blazonul acestei confrerii, pentru ca să puteţi să îi aflaţi originile. Dar, din câte au spus călugării care mă însoţesc, el nu seamănă cu niciun altul cunoscut. Ca şi cum acest ordin nu ar fi existat niciodată sau s-ar fi născut dintr-un jurământ secret al câtorva prea-puternici prelaţi.

Şi mai ciudat încă, se pare că această congregaţie nu avea altă raţiune de a exista decât conservarea manuscriselor vechi pe care le-am găsit în grotele mănăstirii.

Printre aceste lucrări, care poartă semnele Orientului şi amprenta Fiarei, se află una anume, cea mai întunecată dintre toate, în jurul căreia cadavrele erau aşezate în cerc, de parcă ar fi vrut să o păzească până la ultima suflare.

Înainte de a muri, stareţul confreriei a apucat să schiţeze un avertisment pe nisip, căci am găsit osul degetului lui înţepenit la capătul ultimei litere pe care a avut puterea să o scrie. Urmele au rămas intacte datorită aerului încremenit şi foarte uscat care domneşte în grote. Iată ce am putut înţelege, după ce unul din lăncierii mei italieni mi-a tradus conţinutul, căci se pare că semnele în nisip au fost scrise în limba mercenarilor din Genova.

Hârtia foşneşte. Ballestra citeşte acum rândurile pe care Sarkopi le-a recopiat pornind de la inscripţiile trasate cu un secol în urmă în nisip.

13 august 1061. Noi, fratele Guccio Lega de Palissandre, cavaler arhivist la ordinele Sfântului Scaun, avertizăm asupra unui rău nevindecabil care ne-a lovit comunitatea şi că eu însumi, singurul supravieţuitor dintre toţi confraţii mei, mă voi stinge în scurt timp, dar nu înainte de a porunci celui care ne va descoperi rămăşiţele să umble cu mare grijă cu manuscrisul pe care l-am aşezat în mijlocul cadavrelor noastre. Căci aceasta este lucrarea Celui Rău şi trebuie transportată neîntârziat până la prima fortăreaţă a creştinătăţii, între ale cărei ziduri va fi ferită de ochi cercetători. De acolo, va trebui trimisă sub mare pază la Roma, unde doar Sanctitatea Sa va fi în măsură să hotărască ce se va alege cu ea. Închei aici cu un blestem şi spun ca aceluia ce va comite ireparabilul sacrilegiu de a deschide această lucrare blestemată să-i ardă ochii în orbite, iar sufletul lui să nu îşi afle niciodată odihna.

Ballestra lăsă din mână pergamentul, care căzu jos; cu febrilitate, se apucă să citească a treia filă a mesajului pe care Sarkopi l-a expediat la Roma.

Sanctitate, aşa cum recomandă acest avertisment, am vârât manuscrisul într-o învelitoare de pânză şi acum îl ducem, sub pază, la fortăreaţa Acra, pe care regele Baudouin tocmai a smuls-o din mâinile arabilor. Acolo voi aştepta ordinele Sfinţiei Voastre cu privire la soarta scrierii, care pare atât de întunecată şi blestemată, că aş putea jura că ea e cea care şi-a ucis paznicii.

119

Continuându-şi cercetările în cripta lui Pascal al II-lea, Ballestra scoate la lumină un sul legat cu o panglică. Era un mesaj scris chiar de papă. Noiembrie 1104. După ce a primit mesajul lui Sarkopi, Sanctitatea Sa ordonă garnizoanei din Acra să îl sugrume pe acesta din urmă şi să îi expedieze detaşamentul în prima linie, pentru ca mercenarii lui să îşi afle sfârşitul într-o luptă demnă de servitorii Domnului. Manuscrisul urma a fi zidit în subteranele fortăreţei până ce va fi trimis cineva după el.

Punând documentul pe măsuţa de scris, Ballestra aproape că aude şnurul de piele şuierând în jurul gâtului tânărului cavaler, a cărui singură vină a fost aceea de a fi dezgropat ceea ce ar fi trebuit să rămână pe vecie ascuns. Vede şi săgeţile sarazinilor străpungând platoşele bărbaţilor daţi pe mâna duşmanului, în cursul unui asalt din care nu aveau nicio şansă să scape cu viaţă.

În nişele următoare arhivistul nu mai găseşte nicio referire la evanghelie vreme de optzeci de ani. Dar căderea fortăreţei Acra în mâinile sarazinilor în 1187 va scoate iar la iveală acea blestemată amintire.

În cripta rezervată corespondenţei secrete a papei Celestin al III-lea Ballestra dă iar de urma firului pierdut. Iulie 1191. A treia cruciadă condusă de Richard Inimă-de-Leu recucereşte fortăreaţa Acra după un asediu care a durat aproape un an. După ce au pus pe fugă armatele lui Saladin, cruciaţii au pătruns în cetate. Printre ei, cavalerii templieri, conduşi de Marele lor Maestru, Robert de Sable.

Zile la rând, templierii au inspectat oraşul în căutarea relicvelor pierdute şi a bijuteriilor uitate. Sunt specialişti în ascunzători secrete şi încăperi mascate, cunosc toate tehnicile de tăinuire a unei comori folosite de arabi şi creştini. Aşa au reuşit în cele din urmă să dea de evanghelia pe care defunctul comandant al garnizoanei o îngropase în subteranele fortăreţei.

La câteva ore după descoperire, în timp ce vălătuci de fum negru se înălţau din rugurile pe care cruciaţii ardeau cadavrele, Robert de Sable trimite un porumbel călător cu un mesaj la Roma, cel pe care Ballestra îl găseşte acum în cripta lui Celestin.

Sanctitatea Voastră,

Acra a căzut, iar între zidurile ei am găsit un volum cu o legătură stranie, care ne-a dus cu gândul la un manuscris despre care legenda povesteşte că ar fi fost îngropat aici încă din timpul primei cruciade a lui Bohemond. Legendă sau realitate, cert e că această scriere a fost zidită în subterane cu infinite precauţii, pe care zidarii şi le iau în general când au de-a face fie cu o comoară nepreţuită, fie cu un obiect blestemat. Deoarece descoperirea nu include aur sau argint şi depăşeşte cadrul misiunii mele, îmi iau libertatea de a vă informa despre cele petrecute pentru ca Sfinţia Voastră să trimită nişte arhivişti care, neîndoios, vor şti mai bine cum să procedeze.

Pentru că mai avem de cercetat aripa de vest a fortăreţei înainte de a face joncţiunea cu armatele lui Richard Inimă-de-Leu, voi rămâne la Acra atât timp cât va avea nevoie Sfinţia Voastră să organizeze trimiterea manuscrisului în locuri mai puţin expuse profanatorilor şi celor lipsiţi de suflet.

13 iulie, anul Cruciadei 1191
Robert de Sable,
Mare Maestru al templierilor

120

Ballestra scoate alte pergamente din cripta lui Celestin al III-lea. Răspunsul la mesajul lui Sable ajunge la Acra în zilele de 21,22 şi 23 iulie, sub forma unor copii ale aceleiaşi scrisori, purtate de un stol de porumbei călători; această insistenţă a răspunsului îl convinge pe templier de importanţa descoperirii sale. Papa îl avertizează că lucrarea nu trebuie deschisă sub niciun pretext. Îl mai previne şi că un grup de arhivişti a şi pornit la drum pentru a pune la punct repatrierea documentului. Sanctitatea Sa îi mulţumeşte lui de Sable pentru devotament şi îi acordă ca recompensă pentru osteneala sa o mie de indulgenţe.

După ce a citit acele mesaje, Robert de Sable a făcut un calcul rapid: distanţa dintre Acra şi Roma nu putea fi străbătută în mai puţin de o lună pe mare, din acest interval, iar porumbeii călători au avut nevoie de patru zile şi trei nopţi pentru a ajunge de la Roma la fortăreaţă. Aşadar, avea la dispoziţie aproximativ trei săptămâni, pentru a vedea dacă nu cumva secretele conţinute de manuscris puteau sluji propriei sale cauze, înainte de a fi închis pe vecie în tainiţele Vaticanului. Va trebui, aşadar, să o asigure pe Sanctitatea Sa că a primit mesajele, apoi să se închidă cu cei mai buni

dintre templierii lui în subteranele fortăreţei şi să studieze evanghelia.

Analizând la lumina lanternei cripta lui Celestin al III-lea, Ballestra descoperă alte documente, aşezate într-un plic greu, sigilat cu ceară: vreo cincizeci de file cu însemnările făcute de de Sable după citirea manuscrisului din subteranele cetăţii Acra.

La început bine definită, scriitura templierului devine, de-a lungul paginilor, un fel de mâzgălitură, de parcă de Sable ar fi fost teribil de înspăimântat. Călugărul spune că evanghelia este blestemată şi că mărturiseşte în rândurile ei întunecate că o fiară monstruoasă i-a luat locul lui Iisus pe cruce. Iisus, fiul lui Dumnezeu, şi Ianus, fiul Satanei. Sable mai pretinde că discipolii care au asistat la abjurarea lui Iisus au decimat detaşamentul roman însărcinat cu crucificarea, au furat cadavrul lui Ianus şi au fugit cu el. La sfârşit, templierul afirmă că se apropie ceasul Fiarei şi niciun munte nu va fi suficient de înalt pentru a opri vânturile ce se vor dezlănţui.

Ballestra constată că ultimele pergamente redactate de Sable sunt acoperite în întregime de caractere minuscule, fără spaţii între ele sau între rânduri. O amestecătură continuă de litere microscopice fără puncte, fără virgule, în care Marele Maestru al templierilor explică faptul că a descoperit în ultimele pagini ale evangheliei un secret atât de înspăimântător, că nu are curajul nici măcar să îl transcrie. Apoi anunţă că în următoarele zile va trimite un detaşament de templieri către o destinaţie necunoscută, în nordul Ţării Sfinte, unde, spune el, s-ar putea afla dovada celor consemnate în manuscrisul cel întunecat. Ultimele cuvinte ale lui de Sable reflectă un asemenea strigăt de disperare, încât Ballestra, pronunţându-le cu voce tare, înţelege că templierul şi-a pierdut minţile:

— Dumnezeu e în Infern. Porunceşte demonilor. Porunceşte sufletelor osândite. Porunceşte umbrelor care rătăcesc în tenebre. Totul este fals. Oh, Doamne! Tot ceea ce ni s-a spus este o minciună!

Arhivistul se apleacă pentru a căuta prin ce mai rămăsese pe cripta lui Celestin al III-lea. Mai era un singur pergament, a cărui panglică o desface grăbit. E vorba despre o scrisoare adresată Vaticanului cu câteva ceasuri înainte să moară de către Umberto di Brescia, căpitanul arhivist, comandant al detaşamentului trimis la Acra pentru a repatria evanghelia.

Aşezat jos, pe podea, Ballestra îşi ascultă propria voce înălţându-se în întuneric ca şi cum, traversând veacurile, Brescia însuşi şi-ar fi recitit epistola înainte de a o expedia la Roma.

121

Sanctitatea Voastră,

După ce au înfruntat o furtună puternică pe marea Egee, corăbiile noastre au atins în sfârşit coastele Pământului Sfânt la capătul celei de-a treizeci şi treia zile de navigare neîntreruptă. Când treceam prin dreptul cetăţii Haifa, am zărit coloane de fum negru înălţându-se dinspre fortăreaţa Acra şi, când norii de cenuşă s-au abătut asupra pânzelor noastre, am înţeles că duhoarea cumplită adusă de vânt era a cărnii de om arse pe ruguri.

Când am trecut printr-un fel de strâmtoare, din cocă au început să răzbată zgomote ciudate. Când ne-am aplecat peste bastingaj, am băgat de seamă înspăimântaţi că prora noastră îşi croia cu greu drum într-un ocean de cadavre atât de lipite unele de altele, că nici nu se mai vedea luciu de apă între leşurile acelea plutitoare.

În cele din urmă, am intrat în portul Acra, ale cărui ape fumegau. Aşa cum se afla, acoperită de

praful de cenuşă, fortăreaţa părea a fi un lăcaş infernal, de unde demoni în armură aruncau cadavre peste metereze. O cruzime dezlănţuită, care ne-a făcut să ne gândim că Diavolul s-a înstăpânit asupra cetăţii Acra.

Ajunşi sub zidurile ei, am cerut să fim primiţi de Marele Maestru al templierilor, care fusese prevenit de misiva Sfinţiei Voastre despre sosirea noastră. Un cavaler s-a îndepărtat în galop către partea de sud a cetăţii, unde se pare că ordinul şi-a stabilit cartierul general. Am avut de aşteptat o oră până când cavalerul s-a întors şi ne-a anunţat să ne prezentăm la baza fortăreţei. Robert de Sable ne-a primit pe un promontoriu, la adăpost de privirile celorlalţi. Îl cunoşteam, căci mă întâlnisem adesea cu el la Roma şi Veneţia. De aceea m-a şi surprins să văd cât de mult părea a fi îmbătrânit. La început, am pus această stare de fapt pe seama numeroaselor lupte şi odioaselor condamnări la moarte la care templierii trebuie să fi fost martori. Dar cuprinzându-l şi îmbrăţişându-l pe Robert de Sable, fără a da atenţie mirosului de carne arsă cu care îi erau impregnate hainele, am văzut din ochii lui injectaţi că bărbatul săvârşise ceva mai cumplit decât toate crimele comise în acea anticameră a Infernului. Reproduc în continuare frânturi din schimbul nostru de cuvinte petrecut la umbra zidurilor. Am început prin a-i spune:

— În numele lui Hristos, Robert, te rog să îmi răspunzi fără ocolişuri la întrebarea pe care am să ţi-o pun. Ai comis fărădelegea de a deschide evanghelia pe care sunt însărcinat să o duc la Roma? Şi dacă da, imprudenţa e cea care a declanşat dezlănţuirea de ură şi nebunie? Căci, dacă aşa s-a întâmplat, Robert, dacă ai parcurs efectiv paginile pe care niciun ochi nu le poate citi fără a se stinge, am toate motivele să mă tem că, procedând astfel, ai eliberat nişte forţe care te depăşesc cu mult. Te ascult. Ai comis ireparabilul?

Auzind vocea care s-a desprins de pe buzele templierului, am început să tremur.

— Fugi, biet smintit, căci Dumnezeu a murit aici, la umbra acestor metereze.

— Ce spui, creatură nefericită?

— Am spus că Dumnezeu a murit şi de aici începe domnia Fiarei. Du-te şi spune-i papei că totul e fals. Ne-au minţit, Umberto. Sufletele ard întru eternitate, iar Dumnezeu e cel care întreţine flacăra ce le mistuie.

Pentru că arhiviştii mei îşi acopereau faţa auzindu-l cum ridică braţele pentru a insulta Cerul, l-am somat să îmi predea evanghelia şi l-am ameninţat că voi trimite Inchiziţia să stârpească Diavolul dintre zidurile cetăţii Acra. Păru încurcat şi regretându-şi, fără îndoială, spusele, îmi făgădui că manuscrisul va fi adus pe corabia noastră la căderea întunericului. Nu am crezut o iotă din cuvintele lui şi, întors pe vas, vă scriu această misivă pentru a vă împărtăşi temerile mele.

Un foşnet de hârtie. Ballestra desfăşoară şi ultimul pergament al scrisorii lui Brescia.

Sanctitate, mai sunt câteva ceasuri până la căderea întunericului; noi vom aştepta ca de Sable să îşi ţină făgăduiala, dar vom întări şi garda pe punte. Căci, aşa cum mă tem, e posibil să trimită câţiva ucigaşi cu ordinul de a ne spinteca şi a ne azvârli cadavrele pe rugurile care luminează în ceaţă.

Refuzând să abandonez evanghelia blestemată în mâini care vor fi osândite la moarte, dacă o vor atinge, îmi încredinţez soarta în mâinile Domnului. Vă voi trimite acest mesaj cu cel mai bun dintre porumbeii mei voiajori pentru ca, în cazul în care noi vom dispărea, să puteţi da dispoziţiile care se impun pentru a readuce ordinea cuvenită în Acra şi a goni dintre zidurile

sale sfinte teribilul demon care şi-a făcut sălaş acolo.

20 August, anul Cruciadei 1191
Scris de pana lui Umberto di Brescia,
Cavaler-arhivist aflat la ordinele Romei.

Aşa se termină mesajul căpitanului. Conform unui raport redactat în aceeaşi noapte de şeful garnizoanei din Haifa, în larg a fost reperată o goeletă în flăcări plină cu cadavre, iar cele câteva şalupe trimise pentru salvarea supravieţuitorilor nu au putut să o ajungă. Ballestra închide ochii; nu îi vine greu să îşi imagineze ce s-a întâmplat atunci. De Sable şi-a pierdut cu adevărat minţile, iar templierii s-au grăbit să îl urmeze pe calea adoratorilor forţelor Răului.

122

Ballestra se uită la ceasul ale cărui limbi lucesc slab în întuneric. De mai bine de patru ceasuri scormonea prin Camera Misterelor şi mai avea vreo duzină de cripte de cercetat. Desfăşoară repede câteva braţe de suluri de pergamente, pe care le studiază febril la lumina lanternei.

În secolul care a urmat masacrării arhiviştilor de către templieri, la Acra, nimeni nu a mai auzit vorbindu-se despre evanghelia după Satana. A fost o vreme de mari tulburări şi de cumplite suferinţe, în cursul căreia cruciaţii au pierdut unul după altul locurile sfinte ale creştinătăţii. Dar şi o perioadă în care templierii s-au îmbogăţit peste măsură, strângând o comoară fabuloasă care a atras curând ranchiuna şi pizma puternicilor lor debitori.

În decursul aceluiaşi secol, ordinul templierilor s-a infiltrat în Vatican, atrăgând de partea sa episcopi şi cardinali, cărora le-a fost dezvăluită odioasa minciună pe care de Sable a descoperit-o citind evanghelia după Satana. Păstrând secretul

convertirii lor, aceşti prelaţi au început să ţească intrigi pentru a prelua controlul Bisericii.

Desfăşurând alte şi alte pergamente, lui Ballestra i se taie răsuflarea când descoperă întunecatul complot care s-a petrecut în virtutea atotputerniciei templierilor.

Pe 16 iunie 1291, la aproape o sută de ani de la cucerirea fortăreței Acra de către Richard Inimă-de-Leu, armatele sultanului egiptean Al-Ashraf au ocupat-o pentru totdeauna. Bătălia a durat câteva săptămâni; în decursul acelor zile sângeroase, templierii, ospitalierii şi cavalerii teutoni au lăsat la o parte neînţelegerile dintre ei pentru a face faţă sutelor de breşe deschise de musulmani în zidurile cetăţii.

A căzut Acra, urmată de Sidon şi Beirut; Pământul Sfânt a fost pierdut, iar cruciadele – abandonate. Templierii au făcut marea greşeală de a-şi stabili cartierul general în Franţa, unde domnea cel mai înverşunat duşman al lor, regele Filip al IV-lea cel Frumos, care le datora o sumă uriaşă.

5 iunie 1305. Clement al V-lea este ales papă şi se instalează în Avignon. Este prieten cu regele Franţei. Şi aşa, laţul se strânge în jurul templierilor. Prin scrisoarea din 11 august 1305, papa declanşează mai multe anchete ale Inchiziţiei împotriva templierilor, bănuiţi de erezie.

Octombrie. Un prim raport al inchizitorului Adhemar de Monteil susţine că templierii l-au renegat pe Dumnezeu şi că în locul Lui îl adoră pe Baphomet, monstrul cu cap de ţap, cel a cărui efigie împodobeşte medalionul pe care îl poartă în taină pe sub tunicile lor. Monteil mai afirmă că ordinul s-a infiltrat în Vatican şi că demnitarii lui se reuneau în încăperile secrete ale fortăreţelor lor pentru a pune la cale o lovitură de stat împotriva Bisericii. Şi mai grav încă, în raport se spune că Marele Maestru Jacques de Molay ar fi în posesia unei evanghelii stranii şi blestemate, descoperite în

timpul cruciadelor, cea căreia ordinul îi datorează formidabila lui putere şi inestimabilele sale bogăţii. Inchizitorii au întors pe dos toate arhivele vremurilor şi au sfârşit prin a da peste mesajul expediat din Acra de căpitanul Umberto di Brescia, cu câteva ore înainte de a fi ucis, împreună cu oamenii lui, de templierii lui de Sable.

Toate acele dezvăluiri au pecetluit soarta templierilor; oamenii papei şi cei ai regelui Franţei s-au întâlnit în taină în Elveţia pentru a pune la cale distrugerea ordinului. Acordul s-a încheiat pentru ca regele să păstreze comoara templierilor, iar suveranul pontif, evanghelia blestemată. Odată înţelegerea parafată, în zorii zilei de 13 octombrie 1307 toţi templierii din Franţa au fost arestaţi şi aruncaţi în temniţă.

Ballestra îşi agaţă lanterna de cripta lui Clement. I-au mai rămas patru pergamente. Ia unul la întâmplare şi îi dezleagă şnurul.

15 octombrie 1307, la două zile după arestarea călugărilor-soldaţi, în amurg, spionii regelui Franţei predau evanghelia emisarilor Sanctităţii Sale într-un castel situat lângă Annecy. Chiar în aceeaşi seară manuscrisul ia calea munţilor până la mănăstirea Notre-Dame-du-Cervin.

Pergamentul următor conţine mesajul secret expediat de urgenţă de pustnicele de la Cervin, la cinci zile de la sosirea evangheliei în mănăstirea lor, la 21 octombrie 1307. Redactată în grabă, scrisoarea anunţă că au fost descoperite cadavrele a patru călugăriţe spânzurate în chiliile lor, iar o a cincea nefericită s-a aruncat de pe zidurile fortăreţei. Era vorba despre cele cinci pustnice însărcinate să deschidă evanghelia. A cincea era Mahaud de Blois, maica stareţă.

Înainte de a se arunca în gol, călugăriţa şi-a sfâşiat faţa cu unghiile. Apoi, cu degetele înmuiate în sânge, a scris pe zidurile chiliei ei cuvintele pe care Iisus însuşi le-a rostit înainte de a muri pe cruce: „Doamne, Dumnezeul Meu, de ce M-ai

părăsit?” Şi-a străpuns apoi ochii cu o pană înmuiată în cerneală, după care s-a aruncat pe fereastră.

Ballestra îşi şterge broboanele de sudoare de pe frunte. Ce va fi putut citi acea slujitoare a Domnului, de i-a tulburat într-atât sufletul, încât să-şi piardă credinţa şi dorinţa de a trăi? Răspunsul era conţinut în penultimul document aflat în cripta lui Clement al V-lea. Un pergament din vremea cruciadei lui Richard Inimă-de-Leu, pe care inchizitorii l-au găsit în arhivele secrete ale templierilor.

123

Documentul era datat 27 iulie 1191, la patru zile după ce de Sable profanase manuscrisul. Lui Ballestra i se pune un nod în gât: e pergamentul care conţine cheia misterului.

După ce au fugit cu cadavrul lui Ianus, discipolii prezenţi la abjurarea lui Iisus au ajuns la muntele Hermon, în vârful căruia au descoperit o grotă. Acolo, în măruntaiele stâncii, au întocmit ei evanghelia după Satana. E grota pe care au descoperit-o templierii trimişi de de Sable în nordul Galileei, după o noapte de galop nebun, de mai c-au murit caii sub ei.

Pergamentul din mâinile lui Ballestra este scris de sergentul templier Hubertin de Clairvaux. Îl anunţă pe Robert de Sable că el şi oamenii lui s-au afundat în măruntaiele muntelui şi au dat peste o peşteră mare, circulară, ai cărei pereţi erau acoperiţi de inscripţii malefice şi unde au descoperit un perete zidit pe care era reprodus cu litere însângerate *titulus*-ul lui Hristos, în versiunea denaturată de adoratorii lui Ianus. Clairvaux povesteşte că a pus să fie spart zidul, iar suflul arzător şi coroziv care a năvălit prin breşa făcută i-a desfigurat patru oameni.

Odată otrava risipită, supravieţuitorii au pătruns în acea parte a peşterii zidită de discipolii renegării. Acolo au găsit un mormânt de granit în mijlocul căruia era construit un fel de pat din ramuri. Pe el, odihnea o formă omenească acoperită de un linţoliu prin a cărui ţesătură rărită se întrezăreau oseminte umane. Clairvaux povesteşte că templierii au descusut giulgiul pentru a scoate scheletul. Între oasele încheieturilor mâinilor şi la glezne luceau slab piroane mari, ruginite de aerul acid din peşteră. Articulaţiile şi oasele cadavrului păreau fracturate în mai multe locuri. În jurul craniului, care fusese şi el spart cu lovituri de piatră, templierii îngroziţi au văzut o coroană uscată de spini, dintre care unul străpungea arcada torturatului. Cadavrul lui Ianus. Asta descoperiseră în peşteră templierii lui Clairvaux: dovada irefutabilă care confirma ceea ce de Sable citise în evanghelie. Aceeaşi dovadă pe care pustnica Mahaud de Blois a dezgropat-o din arhivele ordinului templierilor. Ballestra închide ochii. Ce i s-ar fi putut întâmpla mai îngrozitor acelei biete călugăriţe din Evul Mediu, cu mintea plină de superstiţii şi spaime sfinte? Citind acele rânduri, probabil că întreaga ei credinţă s-a năruit. Un sentiment pe care el,

Ballestra, îl poate înţelege foarte bine, căci iată, propria lui credinţă se cutremură, iar spiritul i se clatină ca un catarg în furtună.

— Dumnezeu e în Infern. Porunceşte demonilor. Porunceşte sufletelor osândite. Porunceşte umbrelor care rătăcesc prin tenebre. Totul e fals. Oh, Dumnezeule! Tot ceea ce ni s-a spus e o minciună!

Ballestra se-nfioară auzindu-se şoptind acele cuvinte. Vorbele pe care le-a rostit şi Robert de Sable, cel care şi-a pierdut minţile în subteranele fortăreței Acra. După patru zile, primea acel mesaj expediat de la grotele de pe muntele Hermon de către Hubertin de Clairvaux. Mai rămăseseră doar

câteva rânduri şterse de vreme din acea poveste tristă, pe care Ballestra le citeşte rapid.

Clairvaux scrie că, în momentul în care au vrut să scoată osemintele lui Ianus, din pereţii peşterii au năvălit mii şi mii de scorpioni şi păianjeni veninoşi care i-au atacat pe profanatori. Descrie cumplitele urlete ale templierilor, care au răsunat multă vreme în străfundurile pământului, în timp ce el însuşi urca spre lumina zilei cu sângele otrăvit.

Reuşind să iasă la suprafaţă, a scrijelit cu ultimele puteri rândurile pe care le-a strecurat sub şaua iepei, după care i-a dat un lat de spadă pe crupă, sperând că va afla cumva calea către Acra. După aceea, înnebunit din cauza celor văzute, Clairvaux şi-a luat viaţa cu propria spadă.

Aşa l-au găsit templierii din Acra. La ordinul lui de Sable, au provocat o avalanşă de bolovani pentru a bloca pentru totdeauna intrarea în peştera în care odihneau rămăşiţele lui Ianus. După acele întâmplări teribile, ordinul templierilor a supravieţuit unui secol de cruciade şi masacre, unui veac de sânge şi durere, în răstimpul căruia singura lui obsesie a fost să strângă suficiente comori pentru a-i cumpăra pe cardinalii electori şi a-l pune pe unul dintre ei în fruntea Bisericii. Un papă antihrist, care să nimicească creştinătatea şi să înlocuiască domnia lui Hristos cu cea a Fiarei. Ambasadorul lui Ianus.

124

Ballestra îşi verifică bateriile reportofonului, apoi începe să şoptească în microfon, trecând în revistă mandatele de arestare şi actele de punere sub acuzare emise pe numele cavalerilor templieri şi semnate de mâna papei Clement al V-lea.

În acel 13 octombrie 1307, în zori, în timp ce trei mii de arcaşi dărâmau porţile reşedinţelor templierilor risipite în întreg regatul, iscoadele

regelui Franţei infiltrate la Vatican îi sugrumau pe cardinalii convertiţi la blestemata credinţă a ordinului, cu excepţia câtorva, a căror apartenenţă la acesta a rămas necunoscută. Intrând în clandestinitate, acei înalţi prelaţi au întemeiat atunci o confrerie secretă pe care au botezat-o Fumul Negru al Satanei. Cum în acea perioadă papii s-au refugiat de la Roma la Avignon, confreria a continuat să se extindă în interiorul Vaticanului.

Ballestra desface apoi un pergament de Bergamo, pe care un miniaturist al lui Clement al V-lea a reprodus blazonul Fumului Negru: o cruce de un roşu însângerat, încercuită de flăcări ale căror capete se înlănţuie pentru a forma cele patru litere ale *titulus*-ului blestemat al lui Ianus. Simbolul aramaic al damnării eterne, emblema Hoţilor de Suflete.

Ia alte două suluri din arhivele secrete ale templierilor şi le citeşte cu voce scăzută în microfon.

Martie 1314. La capătul unui proces a cărui sentinţă era dintru început stabilită, Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al ordinului templierilor, este condamnat la ardere pe rug pentru păcatul de a-şi fi renegat jurămintele. Încremenit în mijlocul flăcărilor, îi blestemă pe rege şi pe papă, căruia îi prevede că va compărea, în mai puţin de un an, dinaintea judecăţii lui Dumnezeu. Nimeni nu ia ameninţarea în serios, cu excepţia lui Clement al V-lea, căruia posteritatea îi va datora prima scrisoare de avertizare a succesorilor prin procedura sigiliului pontifical. Aceasta e epistola, datată 11 aprilie 1314, pe care Ballestra a găsit-o în cripta papei Inocenţiu al VI-lea. Ilustrul predecesor al acestuia afirma în misivă că în sânul Vaticanului dospeşte o lojă secretă, iar cardinalii convertiţi la cultul Satanei complotează împotriva Sfântului Scaun. În mesajul lui, Clement al V-lea vorbeşte despre arestarea templierilor,

despre regăsirea evangheliei blestemate într-unul dintre refugiile lor şi despre blestemul proferat pe rug de ultimul Mare Maestru al templierilor. Clement mai avertizează şi că Fumul Negru al Satanei câştigă teren la Vatican şi că papii ce vor urma va trebui să supravegheze cu atenţie semnele prevestitoare ale întoarcerii Fiarei. În încheiere, Clement al V-lea declanșează o anchetă internă care se va întinde de-a lungul câtorva secole, fiecărui papă cerându-i-se să adauge la dosar concluzia propriilor sale cercetări, înainte de a-l transmite succesorului prin intermediul sigiliului pontifical.

Pergamentul următor. Pe 20 aprilie 1314, la nouă zile după ce ordonase acea investigaţie, Clement al V-lea se stingea la Roquemare, după o agonie pe cât de stranie, pe atât de fulgerătoare. Şambelanul consemnează că Sanctitatea Sa a fost găsit fără viaţă, întins în pat, cu ochii larg deschişi şi cu nările înfundate cu un praf misterios care aducea foarte mult a cenuşă.

— Doamne, Iisuse Hristoase…

Îngrozit de cele pe care tocmai le citise, Ballestra rupe în grabă sigiliul de ceară al câtorva pergamente alese la întâmplare din teancul documentelor care purtau pecetea pontificală. Într-un act datat 11 aprilie 1835 descoperă lista papilor morţi în aceleaşi circumstanţe stranii ca şi Clement al V-lea: douăzeci şi opt de suverani pontifi găsiţi fără suflare în patul lor, cu ochii ieşiţi din orbite şi nările căptuşite cu un strat de cenuşă.

Pe lângă acea listă de răposaţi, un document întocmit de Grigore al XVI-lea enumeră simptomele tăcute ale răului bizar care pare a lovi în mod repetat de-a lungul secolelor: pielea călduţă, ochii larg deschişi ai „defunctului” şi impresia tuturor celor veniţi să-i aducă ultimul omagiu că sufletul nu i-ar fi părăsit trupul.

— Oh, Dumnezeule, Te implor, fă în aşa fel încât să nu…

La trei zile după redactarea acelui manuscris, şambelanul lui Grigore al XVI-lea îl găseşte pe Sanctitatea Sa fără suflare, cu ochii larg deschişi şi nările astupate cu cenuşă. Pune un eşantion din praful misterios într-un vas închis ermetic, care va traversa veacurile, ascuns în întunericul arhivelor Camerei Misterelor.

Ştergându-şi fruntea de sudoare, Ballestra deschide ultimele cripte şi desface pergamentele care se răspândesc pe podea; le aruncă, pe rând, furios, peste umăr. Găseşte în sfârşit ceea ce caută: într-un plic maroniu care poartă sigiliul lui Pius al X-lea, trei file pe care le desfăşoară cu grijă.

Iulie 1908. Suveranul pontif reia ancheta iniţiată de Clement al V-lea şi adaugă la lista papilor asasinaţi un raport întocmit în cel mai mare secret de un grup de medici elveţieni, în baza analizei probei de cenuşă prelevate cu un secol în urmă de şambelanul papei Grigore al XVI-lea. Raportul afirmă că e vorba despre o otravă cu acţiune lentă, care are proprietatea de a cufunda victima într-o stare de letargie comparabilă cu o comă profundă. Atât de profundă, încât oricine l-ar fi consultat pe nefericit nu ar fi putut decât să-i constate decesul. O otravă cataleptică. În acest fel îi asasinaseră cardinalii Fumului Negru pe suveranii pontifi de-a lungul veacurilor. Ballestra simţea că îşi pierde minţile Câţi papi vor fi fost îngropaţi de vii şi vor fi murit apoi de foame şi de sete, cu ochii larg deschişi, în beznă? Şi după ce efectul otrăvii trecuse, câte spectre nu se vor fi trezit urlând şi zgâriind piatra grea, de granit, care îi acoperea? Şi, mai rău chiar, câţi nenorociţi nu vor fi fost eviscerаţi de vii de când fusese introdusă îmbălsămarea în ritualul funerar al papilor?

Ballestra scapă lanterna din mână şi face câţiva paşi în spate, în întunericul Camerei Misterelor. Trebuie să iasă cu orice preţ de acolo şi să îl avertizeze pe şambelan că Fumul Negru al Satanei se pregăteşte să preia controlul asupra conclavului.

Nu, nu pe şambelan! Mai bine pe redactorul-şef al cotidianului *Observatore romano.* Sau mai bine pe un reporter de la *Corriere della Serra* sau *Stampa* sau orice ziar american, *Washington Post* ori *New York Times.* Da, asta trebuie să facă, cu riscul de a semna condamnarea la moarte a Bisericii prin dezvăluirea teribilei taine. Orice, numai să nu permită unuia dintre membrii congregaţiei Fumului Negru să urce pe tronul Sfântului Petru!

În timp ce Ballestra se apleacă să îşi ia reportofonul, simte o adiere în ceafă. Dă să se întoarcă, dar nu mai apucă. Un braţ cu o putere supraomenească i se încleştează în jurul gâtului. Lama unui pumnal îi muşcă spatele şi o străfulgerare de lumină albă îl orbeşte. Şi-n vreme ce tăişul iese din carne doar pentru a lovi iar şi iar, Ballestra caută în minte o rugăciune, o rugă către Dumnezeul în care a crezut atât. Numai că îşi dă seama, cu o imensă durere, că a lui credinţă s-a stins, la fel cum iată, el însuşi e pe cale să se stingă. Şi bătrânul scoate un urlet răguşit, al cărui ecou se pierde sub arcadele Camerei Misterelor.

125

Subteranele din Bolzano. Părintele Carzo dă drumul mâinii lui Marie. El continuă să fugă. Ea îl strigă, întinde mâinile spre el. El se îndepărtează. Ea fuge cu ultimele puteri, dar o dor atât de tare picioarele, că nu mai poate, încetineşte. În spatele ei, răsuflarea maicii Abigail se simte tot mai aproape.

Marie urlă de groază când mâinile călugăriţei îi cuprind gâtul. Degetele ei s-au înfipt în carne. Marie cade în genunchi. Simte în obraz răsuflarea puturoasă a pustnicei şi colţii acesteia sfâşiindu-i grumazul. Pe bărbia bătrânei smintite curge un firicel de lichid cald. Marie încearcă să ţipe după ajutor, dar sângele îi îneacă plămânii. Celelalte călugăriţe se năpustesc asupra ei. Mârâie, latră,

muşcă. O vor devora. Marie întinde mâinile înspre ieşirea din tunel. În depărtare, părintele Carzo a ajuns în lumină. Se întoarce. Zâmbeşte.

***

Parks se trezeşte tresărind şi se agaţă cu disperare de şuieratul reactoarelor. Îşi priveşte imaginea reflectată în hublou. Jos, sub avion, departe, apele îngheţate ale Atlanticului de Nord strălucesc sub luna plină. Se uită la ceas. Zboară deja de mai bine de şapte ceasuri, iar orizontul începe deja să se albească – un firicel rozaliu mângâie linia pământului. Se întoarce către părintele Carzo, ai cărui ochi larg deschişi par a scruta întunericul. Ai zice că nu s-a clintit niciun milimetru de la decolare. Parks îşi muşcă buzele când revede coşmarul a cărui amintire se risipeşte încetul cu încetul. Îşi adună gândurile.

— Acum, părinte, ori îmi spui exact ce trebuie să facem în Elveţia, ori sar din avion.

Carzo tresare încetişor, ca şi cum întrebarea ei l-ar fi smuls dintr-o reflecţie profundă.

— Ce vrei să ştii?

— Totul.

Preotul se întoarce şi examinează cu atenţie cabina. Pasagerii dorm, tolăniţi în scaunele lor. Exorcistul se destinde.

— Cum ţi-am spus deja, am fost trimis de la un capăt la altul al pământului pentru a ancheta multe cazuri de posedare care par a însoţi asasinarea pustnicelor.

— Ce cazuri?

— De posedare multiplă: posedaţi risipiţi prin toată lumea, care prezentau toţi aceleaşi simptome şi rosteau exact aceleaşi cuvinte, în acelaşi timp, fără a se fi cunoscut vreodată.

— Ca şi cum acelaşi demon i-ar fi posedat pe toţi, simultan, în mai multe ţări? Asta vrei să spui?

— Da, ceva de genul ăsta. Numai că aici avem de-a face cu demoni din cea de-a şaptea ierarhie: garda apropiată Satanei. Asemenea cazuri de

posedare sunt extrem de rare, mai ales dacă adăugăm faptul că fiecăreia dintre aceste posedări demonice, aşa cum apăreau ele odinioară, îi corespundea alt caz, când persoana era, dimpotrivă, însufleţită de un înger, un duh al Domnului care vorbea prin intermediul ei, în timp ce trupul părea cufundat într-un somn profund. Cazurile de posedări benefice prezentau toate stigmatele Patimilor lui Iisus: răni la mâini, la picioare şi pe coaste, precum şi înţepăturile provocate de coroana de spini de pe frunte, craniu şi arcadă. Manifestări pe care noi, exorciştii, le numim cazuri de prezenţă.

— Sunt frecvente?

— Biserica a înregistrat ultima dată un astfel de fenomen în ianuarie 1348 la Veneţia. Pe trupul unei fetiţe pe nume Toscana au apărut dintr-odată stigmatele Crucii. Cu o voce gravă şi înecată în lacrimi, Toscana a anunţat iminenta izbucnire a epidemiei de ciumă neagră. S-a spus şi că trupul martirizatei emana un puternic miros de trandafiri, un alt semn distinctiv al acestor manifestări: persoanele care sunt protagonistele unor cazuri de prezenţă răspândesc un miros de trandafiri, în timp de răsuflarea posedaţilor duhneşte a violete.

După o scurtă pauză, Parks întreabă:

— Aceste cazuri de posedare te-au determinat să anticipezi iminenta împlinire a unei profeţii a Bisericii?

— De fapt, noi ştiam că profeţia e pe cale de a se împlini şi că trebuie să facem totul pentru a împiedica acest lucru. Dar, pentru a o putea contracara, mai întâi e nevoie să o înţelegem. De aceea trebuie să găsim evanghelia după Satana.

— Şi care ar fi rostul meu în povestea asta?

— Ai aflat nişte taine pe care nu ar fi trebuit să le descoperi niciodată, agent special Marie Parks. De-a lungul veacurilor, puţini sunt cei care au trăit mai mult de o oră ştiind ceea ce ştii tu acum, Marie.

— Fără intervenţia ta, aş fi fost moartă acum.

— Sau poate că nu. În orice caz, ar fi trebuit să mori cu mult înainte de a ajunge la mănăstirea pustnicelor. O remarcabilă realizare care poate fi pusă pe seama încăpăţânării tale. Dar şi a harului tău.

— Cum?

— Vezi lucruri pe care alţii nu le pot vedea, Marie Parks. De aceea ai şi reuşit să mergi atât de mult pe urmele Hoţilor de Suflete. Şi tot de aceea Caleb nu te-a ucis atunci când te-a avut în gheare, în tenebrele din criptă.

Parks se concentrează pentru a nu-şi trăda tulburarea: preotul o citeşte ca pe o carte deschisă.

— De unde ştii toate astea despre mine?

— Biserica este o instituţie extrem de bine informată.

— Ce altceva mai ştii?

— Aproape totul.

— Adică?

— Ştiu că lucrezi la departamentul de psihologie criminalistică a FBI şi eşti specializată în criminali-rătăcitori. Ştiu că eşti cea mai bună la luat urma acestor bestii. Intri în pielea lor, îţi însuşeşti raţionamentul lor, te contopeşti cu ei.

Tânăra inspiră adânc, încercând să scape de nodul care i se pusese în gât de spaimă.

— Altceva?

— Mai ştiu că vezi morţi şi că iei somnifere pentru a dormi. Ştiu că ai avut un accident grav în urma căruia ai stat câteva luni în comă profundă. Viziunile au început să apară în urma şocului.

— Sindromul mediumnic reacţional. Şi?

— Suficient ca să găseşti evanghelia înaintea cardinalilor Fumului Negru.

— Tot nu am înţeles cum anume te-aş putea ajuta în mod concret.

— Vom relua ancheta lui Thomas Landegaard, pentru a descoperi ce s-a întâmplat în acea zi de februarie 1348. Ziua în care a dispărut evanghelia.

— Te referi la inchizitorul trimis de papă pentru a ancheta masacrarea pustnicelor de la Cervin?

— Acolo a început totul. De acolo va trebui să luăm şi noi totul de la zero.

— Şi cum anume ai de gând să acţionezi?

— Folosind şi harul tău, şi pe al meu. Vreau să te hipnotizez ca să te determin să intri în pielea lui Landegaard.

Tăcere. Parks caută un fir călăuzitor, încercând să pună cap la cap informaţiile primite în ultimele minute.

— Ai spus că datorită a ceea ce tu numeşti harul meu nu m-a omorât Caleb atunci, în criptă.

— Este evident, altminteri nu ai mai fi aici, depănând amintiri cu mine.

— Dar atunci, dacă îmi dorea cu atâta ardoare binele, de ce dracu' s-a mai ostenit să mă răstignească?

— A fost o înscenare. Caleb a hăcuit-o pe prietena ta, Rachel, doar pentru a te scoate din pădure, sau, mai bine zis, a te face să intri în pădure. Altminteri, nu şi-ar fi asumat niciodată riscul de a răspunde anunţului dat de nefericita aceea în ziarul din Hattiesburg, exact în ajunul morţii sale.

— Vrei să spui că acest Caleb ştia că poliţia e pe urmele lui?

— Noţiunile astea nu au nicio relevanţă pentru mintea lui. Să spunem, mai curând, că ţi-a simţit prezenţa şi ştia că vei porni în urmărirea lui.

— Baţi câmpii!

— Din păcate nu, Marie! Caleb ştia prea bine că tu şi numai tu aveai puterea de a-l găsi în câteva ceasuri, în timp ce poliţia convenţională ar fi pierdut săptămâni întregi periind pădurea. De aceea nu te-a omorât. Pentru a te obliga să iei urmele evangheliei, mergând pe pista pustnicelor. Eşti singura care poate găsi manuscrisul. Iar Caleb ştia asta foarte bine.

— Vrei să spui că acesta e singurul motiv al prezenţei mele în avion? Pentru a găsi un manuscris blestemat pe care Biserica l-a pierdut prin tenebrele Evul Mediu? Să fim serioşi, părinte, eu nici nu mai ştiu exact cu ce mână se face semnul crucii!

— Ştii că la începuturi Magii au fost asasini plătiţi de Irod pentru a-l ucide pe Iisus?

— Şi?

— Ei, şi Dumnezeu i-a condus El însuşi până la staulul unde urma să se nască fiul Lui, tocmai pentru ca ei să se convertească. I-ar fi putut lăsa să moară de foame şi de sete în deşert sau să-i abandoneze haitelor de câini sălbăticiţi. Dar nu, El i-a dus până la Iisus, tocmai pentru ca ei să se căiască şi să-l trădeze pe Irod.

— Dar de ce? Unde vrei să ajungi cu toată povestea asta?

— La faptul că neştiute sunt căile Domnului, copila mea. Dar şi la acela că folosirea necredincioşilor întru atingerea scopurilor Sale ascunse pare a fi o artă pe care acest bătrân ciudat o îndrăgeşte foarte mult.

126

Cetatea Vaticanului, ora şapte

Cardinalii, îngenuncheaţi în bazilică, se holbează la cadavrul monseniorului Ballestra, răstignit între stâlpii de marmură ai mormântului Sfântului Petru, pe o cruce din lemn de stejar, pe care asasinul a fixat-o cu sfoară. Mâinile şi picioarele arhivistului au fost străpunse de piroane imense. Sângele încă şiroieşte din răni şi din gâtul tăiat, semn că asasinatul a avut loc nu cu multă vreme în urmă.

La schimbarea de dimineaţă a gărzii au fost descoperite cadavrul nefericitului şi balta de sânge de la baza altarului. Comandantul gărzii elveţiene

l-a trezit pe cardinalul şambelan Campini. Acesta, la rându-i, l-a anunţat pe Camano, iar telefoanele au început să sune de la un birou la altul, chemându-i la apel pe capii tuturor congregaţiilor.

Gărzile elveţiene au dat jos de pe cruce cadavrul schingiuitului, iar înalţii prelaţi se strâng în jurul trupului lui Ballestra, care zace pe dalele de marmură. Punând un genunchi la pământ, Camano se apleacă asupra cadavrului şi se adresează direct comandantului gărzii elveţiene, o namilă de doi metri, cu faţă de dog german şi o privire îngheţată.

— A fost ucis aici?

— Nu am descoperit nicio altă urmă de sânge, cu excepţia bălţii de sub victimă. Nu ştim decât că gărzile care păzeau biblioteca l-au văzut pe monseniorul Ballestra intrând acolo în jurul orei unu şi jumătate dimineaţa, de unde nu a mai ieşit.

— Deci a fost omorât jos, în bibliotecă?

— Aşa credem, dar nu am găsit niciun indiciu în sala Arhivelor. Niciun strop de sânge, nici cea mai mică urmă de luptă.

Perplex, Camano palpează cu vârful degetelor pleoapele lui Ballestra. Părându-i-se ciudat de flasce, le întredeschide cu delicateţe, între degetul mare şi arătător. Fire de sânge se preling pe tâmplele albe. În vreme ce cardinalii scapă strigăte de groază, Camano se apleacă pentru a examina orbitele goale. Aşa erau pedepsiţi de către Inchiziţie cei care comiteau fărădelegea de a citi cărţi interzise.

Punând o mână pe bărbia lui Ballestra, cardinalul Camano apasă pentru a deschide maxilarele crispate de rigiditatea cadaverică. Gura arhivistului e plină de sânge coagulat. Prelatul îndreaptă lumina lanternei în fundul gurii şi observă o bucată de limbă tăiată. Ballestra era încă în viaţă când fusese supus la acel supliciu, folosit odinioară pentru cei care intraseră în posesia unui secret, ca să-i împiedice să vorbească. Era clar că asasinul aplicase practicile Sfintei Inchiziţii. Nu

putea fi vorba, aşadar, decât de o faţă bisericească sau de un istoric. Sau de o persoană care era şi una, şi alta. Cardinalul îşi şterge degetele pe sutana lui Ballestra şi suspină adânc.

— Atunci, unde a fost omorât?

— Imposibil de ştiut, Eminenţă. Cadavrul pare a fi fost transportat, nu târât de la locul crimei.

— Fără ca ucigaşul să fi lăsat nici cea mai mică urmă de sânge după el şi fără să fi fost văzut de gărzile voastre în timp ce traversa bine mersi piaţa Sfântul Petru cu un cadavru în spate?

Comandantul gărzilor elveţiene ridică mâinile spre cer, în semn de neputinţă. Camano analizează acum sandalele lui Ballestra. Pe tălpi observă urme de pământ umed şi nişte pietricele.

— Ştie cineva dacă a plouat în noaptea asta?

Comandantul gărzii face semn din cap că nu. Continuându-şi inspecţia, Camano sesizează praful de pe sutana arhivistului. Îşi trece mâna prin părul cadavrului şi îşi priveşte degetele la lumina beculuí: praf de var şi pânze de păianjen, ca şi cum Ballestra ar fi bântuit prin subterane înainte de a-şi fi aflat moartea. Camano se apleacă mai mult şi simte mirosul ciudat, de carne arsă, care vine dinspre cadavru. Înalţii prelaţi murmură când trage sutana lui Ballestra. Torsul arhivistului e o grămadă de carne carbonizată pe care asasinul a gravat patru litere cu fier înroşit în foc: INRI. Comandantul gărzilor elveţiene traduce cu voce tare în semiîntunericul bazilicii:

— Iisus din Nazaret, regele iudeilor.

— Nu. Ianus, regele Infernului. Se ridică şi, fixându-i pe rând pe cardinalii prezenţi, Camano adaugă: Asta înseamnă, Eminenţele Voastre, că Fumul Negru al Satanei s-a răspândit din nou asupra lumii şi că membrii lui nu se vor da în lături de la nimic pentru a pune stăpânire pe conclav. Şi vreţi să ştiţi care e partea cea mai ciudată?

Din rândul prelaţilor se înalţă alte murmure.

— Partea cea mai ciudată este că, deoarece în această clipă, când vă vorbesc, sunt de faţă cei mai puternici cardinali ai Vaticanului, există toate şansele ca un membru al congregaţiei blestemate să îmi asculte chiar acum spusele.

— Şi ce propuneţi să facem?

— Cardinalii participanţi la conciliu fiind deja aici, sugerez să anulăm ceremoniile de primire şi să convocăm conclavul imediat după înmormântarea papei.

— Dar nu riscăm să facem jocurile duşmanului?

— Dimpotrivă, presupun că singura noastră şansă de a controla din nou conclavul este să obligăm Fumul Negru să îşi joace cărţile mai repede decât era prevăzut. S-ar putea ca această grabă să îi facă să comită o greşeală care să îi dea de gol. După aceea, dacă vom reuşi să ne unificăm voturile şi să alegem în câteva ceasuri un papă de încredere, Fumul Negru va fi pierdut partida.

După o pauză, cardinalul şambelan Campini întreabă pe un ton ezitant:

— Iar cu cadavrul lui Ballestra ce facem? Anunţăm carabinierii?

— Poliţia romană? Şi de ce nu şi FBI-ul, dacă tot veni vorba? Conclavul va începe, iar porţile Vaticanului se vor închide. Vom fi deci obligaţi să rezolvăm problema în interior. Sper că m-aţi înţeles destul de bine, domnilor. Nicio vorbă despre povestea asta. Cât despre tine, comandante, răspunzi de gărzile tale, altminteri deschid o ambasadă la Teheran doar pentru plăcerea de a te trimite acolo!

— Pare a fi genul de secret care lasă multe cadavre în urmă, Eminenţă.

La auzul vocii feminine care tocmai răsunase sub bolta bazilicii, cardinalii tresar speriaţi. Furios, Camano îşi îndreaptă lanterna spre forma care păşeşte pe aleea centrală, cu un ţăcănit de tocuri. Fasciculul luminos conturează o femeie înaltă, brunetă, îmbrăcată cu un taior negru şi un

impermeabil alb. În spatele ei, în biserică pătrund patru carabinieri şi câţiva poliţişti în civil.

— Cine sunteţi şi ce vreţi?

— Comisar Valentina Graziano, Eminenţă. Am fost însărcinată de superiorii mei să asigur protecţia turmei pe care o păstoriţi. Sper că aţi înţeles că asemenea crime, de felul celei pe care încercaţi să o muşamalizaţi, nu se vor opri, din nefericire, aici.

— Copila mea, oricât de romană şi comisar vei fi fiind tu, mi se pare că uiţi că Vaticanul e stat independent şi nu ai dreptul să pătrunzi aici fără o autorizaţie semnată de Sanctitatea Sa.

— Un document greu de obţinut în această perioadă de doliu. Mă tem că va trebui să ne descurcăm fără el.

Apropiindu-se de tânără, în încercarea de a masca oarecum cadavrul lui Ballestra, Camano inspiră parfumul ei tulburător.

— M-aţi înţeles greşit, doamnă. Această crimă este o problemă internă aflată strict sub jurisdicţia statului suveran al Vaticanului. Mă văd nevoit să vă cer să părăsiţi imediat acest loc.

— Nu, Sfinţia Voastră a înţeles greşit. Tribunalele solemne ale Bisericii sunt abilitate să rezolve cazuri de anulare a căsătoriilor sau derogări de la dogme, dar în niciun caz crime. Iată ce vă propun: dacă acceptaţi să colaboraţi cu autorităţile civile ale Romei, vă garantez totala mea discreţie.

— Şi dacă refuz?

O ploaie de flash-uri luminează biserica, în timp ce legiştii poliţiei iau primele imagini de la faţa locului.

— Dacă refuzaţi, fotografia cadavrului monseniorului Ballestra va fi mâine pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Toţi vor afla impresionata listă a pustnicelor asasinate, o altă afacere pe care Vaticanul încearcă să o ascundă de câteva săptămâni.

— E un şantaj odios, doamnă Graziano. Fiţi sigură că le voi transmite cele cuvenite superiorilor dumneavoastră.

Tânăra suspină uşurată.

— Eminenţă, faceţi-mi plăcerea şi spuneţi-mi Valentina.

127

Cu faţa lipită de hublou, Parks admiră oceanul, ale cărui valuri se decupează în penumbră. Banchize albe şi uriaşe aisberguri se ciocnesc în imensitatea apelor cenuşii. Spuma valurilor pare a încremeni sub efectul frigului. În depărtare, Marie întrezăreşte coastele Groenlandei. Se uită la ceas. Încă patru ore de zbor. După care va trebui să înfrunte necunoscutul, rătăcirea spre Infern, pe urmele unei pustnice moarte în Evul Mediu.

Parks tresare dureros. Gândindu-se la calea aceasta rece şi fără de întoarcere care o aşteaptă, îşi aminteşte de o cină cu prietenii, la un restaurant, unde a acceptat ca o ţigancă să îi ghicească viitorul. Un episod pe care îl crezuse uitat cu totul. Se întâmplase cu o lună înainte de accident. S-a cutremurat dezgustată când degetele noduroase ale cerşetoarei i-au înşfăcat mâna. Prietenii ei au glumit puţin atunci, dar lui Marie zâmbetul i-a îngheţat pe buze când ţiganca a început să îi strângă tot mai tare mâna. Când a ridicat privirea, a văzut o pâlpâire de spaimă cumplită în ochii vrăjitoarei. Râsetele mesenilor s-au stins tot atunci şi peste toţi s-a lăsat o tăcere îngheţată.

Ţiganca a început să dea ochii peste cap şi să mormăie cuvinte fără noimă.

Dumnezeule, mai are puţin şi face o criză de epilepsie! La asta s-a gândit Marie când cerşetoarea a început să se zvârcolească pe podea.

Prin hublou, Parks priveşte noaptea. O săptămână mai târziu, ţiganca a reuşit să îi

telefoneze, dejucând vigilenţa celor de la secţia de psihiatrie, unde fusese internată. Marie a întrebat-o ce anume a văzut în seara aceea. După o lungă ezitare, femeia i-a răspuns că a zărit cinci răstignite într-o criptă. O altă tăcere grea. Şi vocea înspăimântată a vrăjitoarei a răsunat din nou în aparat.

— Ascultă-mă cu atenţie, nu mai am timp. Hoţii de Suflete se apropie. Te caută. Patru femei vor dispărea. Tu vei fi însărcinată cu ancheta. Nu trebuie să te afunzi în pădure. Ai înţeles? Orice ar fi, nu te afunda în pădure!

— De ce?

— Pentru că a cincea eşti tu!

Parks îşi şterge o lacrimă. Câteva zile mai târziu, ţiganca s-a sinucis, lăsând în urmă o cameră plină cu schiţe ale viziunilor ei: bătrâne crucificate, morminte deschise şi păduri de cruci. Dar şi un teanc de desene ale unei fortăreţe cocoţate pe un pisc de munte. O mănăstire. Cea a pustnicelor de la Cervin.

Marie închide ochii. Da, părintele Carzo are dreptate: răpind cele patru femei la Hattiesburg şi lăsându-le hainele la lizieră, Caleb ştia că pe ea o va suna şeriful Bannerman în noaptea aceea. De aceea o omorâse pe Rachel.

Epuizată de rememorarea atâtor lucruri, Parks adoarme. Peste vreo două ceasuri, când se trezeşte, avionul coboară lin înspre Alpi.

PARTEA A OPTA

128

Veneţia, ora treisprezece

Înfofoliţi în pelerine şi cu feţele ascunse în spatele unor măşti din argint, au coborât pe debarcaderul palatului Canistro de la bordul vedetelor în ale căror geamuri vitrate se reflectau apele tulburi. Pentru a nu atrage atenţia, au sosit la intervale neregulate, cu ambarcaţiuni diferite. Nu se cunosc între ei, nu şi-au văzut niciodată omologii şi nici nu le-au auzit timbrul vocii.

Au ales Veneţia fiindcă cetatea se afla în plin carnaval, aşa că nimeni nu va fi intrigat să vadă şapte pelerine negre în noianul acela de măşti şi costume care a inundat străduţele şi podurile şi care va dansa până târziu, în zori, la balurile private.

În timp ce înaintau pe debarcader, în straiele lor de odinioară, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că majordomii se înclină în faţa a şapte dintre cei mai puternici cardinali ai creştinătăţii. Cum au aflat de conciliu, şi-au părăsit episcopiile de la capătul lumii, din Australia sau Brazilia, din Africa de Sud sau Canada. Nimeni, niciodată, nu trebuia să bănuiască motivul prezenţei lor în locuri alese în ultimul moment, de la cele mai mari palate ale planetei, până la cele mai discrete hanuri. De aceea se deplasau întotdeauna incognito şi participau la reuniunile secrete ale ordinului mascaţi şi echipaţi cu aparate pentru distorsionat vocea. Acesta este motivul pentru care nu se cunoşteau între ei şi, mai mult, nici nu încercau să o facă. Era o chestiune de viaţă şi de moarte pentru Fumul Negru al Satanei.

Majordomii îi conduc în încăperile private, unde, în aşteptarea ceasului întâlnirii, le este oferită o gustare. Acolo, fără a schimba nicio

vorbă, înalţii prelaţi se cuibăresc în fotoliile adânci, printre care servitorii se agită tăcuţi.

O oră mai târziu, la bordul unei vedete rapide care nici măcar nu îşi opreşte motorul, soseşte şi Marele Maestru al Fumului Negru. Patru gărzi elveţiene costumate în arlechini desfăşoară puntea şi rămân să supravegheze împrejurimile, în timp ce înaltul prelat dispare în *palazzo.* Şambelanii îl escortează până la încăperea subterană, unde au fost conduşi şi cardinalii, imediat ce le-a fost anunţată sosirea lui. Murmurul prelaţilor se stinge. Se ridică şi se înclină în faţa nou-venitului, apoi se aşază în jurul unei mese dreptunghiulare, pe care servitorii au pus bucatele pentru cină. Sorb în tăcere din cupele cu vin şi gustă antreurile îmbietoare. Când Marele Maestru apreciază că au mâncat destul, agită un clopoţel din argint. Cupele cu vin sunt rapid abandonate pe masă. Clinchetul tacâmurilor se opreşte.

Marele Maestru îşi drege glasul şi vorbeşte apoi în aparatul electronic cu care e prevăzută masca, cel care îi distorsionează vocea.

— Fraţii mei! Se apropie ceasul în care un papă al Fumului Negru se va aşeza în sfârşit pe tronul Sfântului Petru.

Dinspre adunare răsună murmure, în timp ce măştile se înclină satisfăcute una către cealaltă.

— Numai că, înainte de asta, va trebui să preluăm controlul conclavului care începe în această seară, lucru pe care, de altminteri, îl pregătim de multă vreme, cu daruri scumpe şi numiri utile. Gesturi măgulitoare, la care majoritatea cardinalilor au rămas insensibili. Robele alea bătrâne fidele tronului uzurpatorului nu trebuie în niciun caz să încline balanţa votului. Veţi găsi adresele familiilor şi ale apropiaţilor lor în camerele voastre de la hotel. Transmiteţi-le urgent contactelor voastre, pentru a putea face presiunile necesare. Noi ne însărcinăm să aducem

la cunoştinţa conclaviştilor vizaţi că soarta apropiaţilor lor depinde de votul pe care îl vor da.

— Şi cei care nu au familie? întreabă un cardinal cu o voce guturală.

— Nu sunt mai mult de trei sau patru. Va trebui să avem grijă să nu poată participa la conclav.

— Dar atâtea crize cardiace nu vor stârni suspiciuni?

— Duşmanii noştri ştiu că existăm, dar nu ştiu cine suntem. Le vom exploata aşadar teama şi îngrijorarea pentru a ne atinge scopurile.

Cardinalii meditează asupra acelor ultime cuvinte. Marele Maestru îşi reia expunerea.

— Încă ceva. În această noapte, prefectul Arhivelor secrete ale Vaticanului a reuşit să se strecoare în Camera Misterelor. Deoarece ne-am temut că ne-ar putea demasca, am fost obligaţi să îl asasinăm şi să crucificăm cadavrul în bazilică.

— De ce nu l-am făcut mai curând dispărut?

— Tocmai din cauza fricii, dragii mei fraţi. Frica este cel mai preţios aliat al nostru, iar descoperirea acelui imbecil golit de sânge a îngheţat inimile duşmanilor noştri. Acum ştiu că avem puterea de a lovi chiar şi în inima Vaticanului. Rămâne problema numărul unu, cea a evangheliei noastre pe care trebuie neapărat să o găsim înaintea duşmanilor noştri. Ştim că un exorcist din congregaţia Miracolelor tocmai a ajuns în Europa. E însoţit de agentul acela FBI… Cum spuneaţi că se numeşte?

— Marie Parks, Mare Maestru. A descoperit multe secrete în mănăstirea pustnicelor din Denver. Un alt risc considerabil pentru ordinul nostru.

— Un rău necesar. Ea e singura noastră şansă de a găsi evanghelia. Va trebui aşadar să ne concentrăm toate eforturile asupra părintelui Carzo şi a acestei Marie Parks. Trebuie să aveţi grijă ca nu cumva să păţească ceva înainte de a găsi evanghelia.

— Şi după aceea?

— După aceea va fi deja prea târziu.

Un moment de tăcere.

— O ultimă problemă înainte de a ne despărţi. Una dintre cupele din care aţi băut în această seară conţinea o doză şoc din acea otravă care a făcut faima confreriei noastre de-a lungul veacurilor. Cupa lui Iuda.

Un cor de exclamaţii de groază se înalţă după această ultimă afirmaţie. La celălalt capăt al mesei, unul dintre cardinali îşi duce mâna la gât şi începe sa gâfâie.

— Armando Valdez, cardinal-arhiepiscop de Sao Paolo, vă acuz de înaltă trădare faţă de Fumul Negru. Voi sunteţi cel care a dezvăluit preotului iezuit Jacomino existenţa Camerei Misterelor. Procedând astfel, aţi acţionat nu doar ca un trădător, ci şi ca un imbecil: din cauza voastră, va trebui acum să apelăm la forţă, acolo unde am fi putut folosi viclenia.

Cardinalul Valdez reuşeşte să se ridice şi să îşi smulgă masca, dezvăluindu-şi chipul schimonosit de durere. Din gură i se prelinge un firicel de sânge negru; se prăbuşeşte. Trupul mai zvâcneşte convulsiv de câteva ori. Dar creierul îi murise deja.

129

Parks şi părintele Carzo au închiriat un jeep cu care se îndreaptă în trombă spre Zermatt. Pe măsură ce automobilul înghite kilometri de viraje, tânăra are tot mai pregnanta senzaţie că silueta impunătoare şi rece a mănăstirii Cervin zdrobeşte orizontul. Se întoarce către preot, care pare trist şi îngrijorat. Acum o oră, când au aterizat pe aeroportul din Geneva, s-a baricadat într-o cabină telefonică, spunând că unul dintre contactele lui de la Vatican trebuia să îi transmită informaţii de cea mai mare importanţă. Parks îl privea cum bătea darabana în geamul cabinei, aşteptând să ridice

cineva receptorul la capătul firului. Apoi văzu cum chipul lui Carzo se descompune sub ochii ei şi, când ieşi, femeia înţelese că preotul tocmai pierduse un prieten.

Zermatt. Lăsându-şi maşina într-o parcare pustie la poalele muntelui, Parks şi Carzo o apucă pe cărările bătătorite de catâri, care duc spre zidurile mănăstirii. E o vreme păcătoasă, iar piscurile dispar încetul cu încetul sub ceaţa groasă. Omătul scârţâie sub cizmele călătorilor. La capătul puterilor, Parks e pe punctul de a deschide gura pentru a-l anunţa pe preot că nu e dispusă să mai facă niciun pas, când acesta se opreşte şi îi arată un punct pierdut în ceaţă:

— Uite, e sus, acolo.

Marie înalţă privirea. Oricât s-ar holba la stânca aia, nu distinge nimic altceva decât piatra cenuşie şi îngheţată.

— Eşti sigur?

Carzo încuviinţează. Mijind ochii, Marie reuşeşte să întrezărească un zid vechi, care se decupează pe fondul cenuşiu al stâncii. Suspină, iar aerul expirat îngheaţă instantaneu.

— De când e pustie mănăstirea?

— A fost părăsită după masacrarea pustnicelor. Cu excepţia unei perioade de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, când aici şi-a găsit refugiul o congregaţie de surori trapiste.

— Şi nu au rămas aici?

— La sfârşitul războiului, un detaşament american a spart porţile mănăstirii. Înăuntru, au găsit cadavrele călugăriţelor, unele mutilate, altele spânzurate. Se pare că acele nefericite, cuprinse de nebunie, s-au ucis între ele, iar supravieţuitoarele au devorat cadavrele victimelor înainte de a-şi pune capăt zilelor.

— Vrei să spui că a fost la fel ca şi cu pustnicele de la Holy Cross? Preotul nu răspunde.

— Mulţumesc pentru că mi-ai ridicat moralul. Cum urcăm?

— Pe aici.

Prelingându-se pe lângă peretele de stâncă, cei doi se îndreaptă spre o bară de metal fixată în piatră. Pe măsură ce urcă spre pisc, arsura metalului le muşcă adânc palmele.

130

După ce trec peste un pod de gheaţă de deasupra unei prăpăstii ameţitoare, Carzo şi Parks înaintează cu grijă, lipiţi de peretele de stâncă. În cele din urmă, dau de o breşă, îndeajuns de largă cât să poată trece un om. Parks se strecoară şi ea, în urma lui Carzo. Vântul care şuieră afară pare a se îndepărta.

În interior, aerul îngheţat e încremenit.

Ascultându-şi zgomotul paşilor pe ciment, Parks inspiră mirosul de pământ ud şi praf care domneşte pe culoare. Şi de piele. Da, predomină un iz de piele, ca şi cum mirosul manuscriselor interzise ascunse de-a lungul veacurilor în această mănăstire s-ar fi impregnat în ziduri. Memoria pietrelor. Parks îşi fixează atenţia asupra torţei pe care o aprinde Carzo. Flacăra pâlpâie în curenţii de aer, ca şi cum la etajele superioare s-ar fi deschis, pe undeva, o uşă.

Merg acum pe un coridor larg, care urcă în pantă lină. Scrutând tavanul, Parks zăreşte nenumărate pământufuri portocalii pe care torţa le luminează în trecere. Un fâlfâit de aripi. Un ţipăt ascuţit se propagă în tunel. Ultrasunete.

— Pentru Dumnezeu, Carzo, stinge imediat torţa!

Instinctiv, preotul înlemneşte şi înalţă torţa. La început, lumina pare a se pierde într-un fel de frunziş des care acoperă pereţii şi tavanul, apoi, cortina de frunze începe să agite furioasă aerul din jur, ca o pădure de aripi şi boturi împodobite cu colţi.

— Doamne, Iisuse Hristoase, acoperă-ţi faţa şi fugi cât te ţin picioarele!

Ai fi zis că tavanul şi zidurile s-au năruit când liliecii au năpădit coridorul.

Carzo bate aerul cu torţa, pentru a-şi croi un drum. Înecată de mirosul de carne arsă care invadează brusc tunelul, Parks se agaţă de rasa călugărului când simte nişte gheare înfigându-i-se în păr. Îngrozită, trage piedica armei şi expediază trei gloanţe în botul micii bestii – trei detunări scurte care îi explodează în timpane, în vreme ce carnea moale şi sfârtecată a animalului îi cade pe grumaz.

— Nu te opri sau suntem pierduţi!

Parks simte că o năpădeşte un val de mânie. Nu avea nici cea mai mică intenţie să sfârşească aşa, devorată de vie de vampirii ăia mici care au bunul obicei să ronţăie cadavrele până la os. Supunându-se îndemnului lui Carzo, Parks ţipă furioasă şi îl împinge pe preot în faţa ei cu toate puterile.

131

Roma, ora paisprezece

Comisarul Valentina Graziano închide uşa camerei monseniorului Ballestra. Un parfum de om bătrân pluteşte în aer. Din câte îşi poate da deocamdată seama aşa, în penumbra în care sunt cufundate toate, în cameră se află un pat acoperit cu un pled roşu, deasupra căruia se înalţă un crucifix ornat cu câteva ramuri uscate. La dreapta, un dulap din lemn masiv, o măsuţă joasă din acelaşi material şi un cabinet de toaletă protejat de o draperie. Pe un birou, un teanc de dosare, un calculator şi o imprimantă.

Conform raportului gărzii de noapte, monseniorul Ballestra a intrat în Arhive către unu şi jumătate dimineaţa. Ciudată oră de muncă! „Câtuşi de puţin!”, i-a întors-o cardinalul Camano

în bazilică, adăugând că Ballestra era insomniac şi i se întâmpla adesea să profite de somnul altora pentru a-şi finaliza lucrările cu care era în întârziere. Valentina a încuviinţat din cap, lăsându-l pe cardinal să creadă că a păcălit-o. Dar imediat ce a ieşit din biserică a sunat la comisariatul central pentru a cere lista apelurilor telefonice pe care arhivistul le-a primit şi le-a dat între orele douăzeci şi unu şi unu dimineaţa. La celălalt capăt al firului, şeful ei, Pazzi, mai avea puţin şi se sufoca de tot.

— Eşti sigură că nu vrei să pun direct Casa Albă sub ascultare, ca să nu ne mai încurcăm cu fleacuri de-astea?

— Trebuie să ştiu dacă victima a primit sau a dat ceva telefoane în orele care au precedat asasinatul. Nu-mi pasă câtuşi de puţin că e cardinal, astronaut sau un amărât de cherestegiu canadian!

— Valentina dragă, te-am trimis acolo ca să asiguri protecţia conclaviştilor, nu ca să scormoneşti în muşuroi, cum ai făcut la Milano sau la Treviso!

— Guido, dacă ai fi vrut cu adevărat să nu faci valuri, ai fi trimis pe oricine altcineva în afară de mine.

— Fii totuşi cu ochii-n patru şi păzeşte-ţi spatele. De data asta nu ai de-a face cu judecători sau cu politicieni corupţi. E Vaticanul în joc, ce aia mă-sii! Fii politicoasă cu popii şi închină-te când treci pe lângă nu ştiu ce statuie sau te mut cât ai zice peşte la Scorta de Palermo, ca să asiguri protecţia rudelor naşilor care s-au dat cu noi!

— Termină cu porcoşeniile şi trimite-mi ce te-am rugat.

— Mă scoţi din fire, Valentina. Şi apoi, de ce eşti aşa de sigură?

— Aşa de sigură de ce?

— Aşa de sigură că e vorba de o crimă.

— Ar trebui să fii teribil de disperat ca să te baţi singur în cuie, la doisprezece metri deasupra solului, asta după ce ţi-ai retezat beregata şi ţi-ai spart ochii, nu ţi se pare, dragul meu?

— OK, îţi trimit tot ce vrei, dar promite-mi că ai să fii cuminte.

Zece minute mai târziu, Valentina primea prin SMS lista apelurilor pe care monseniorul Ballestra le-a recepţionat cu câteva ore înainte de a muri. Primele, de departe cele mai numeroase, erau între orele douăzeci şi unu şi douăzeci şi două. Majoritatea apeluri interne din Vatican, câteva din Roma şi din mai multe oraşe din Italia sau restul Europei. Ceva firesc în orele agitate care au urmat morţii papei. Şase apeluri între orele douăzeci şi două şi douăzeci şi trei. Apoi nimic. Până la ora unu şi două minute dimineaţa. Acel apel, care fusese dat de pe aeroportul din Denver, fusese cel care îl trezise pe arhivist în toiul nopţii. Valentina se uită spre deşteptătorul preotului, să vadă la ce oră era fixat: cinci dimineaţa. Clar, bătrânul era matinal, nu insomniac.

Comisarul inspectează urmele lăsate de Ballestra la părăsirea camerei. Aşternutul e în neorânduială, iar pijamaua zace lângă papuci, pe care i-a descălţat în grabă. Abia dacă a avut vreme să îşi tragă sandalele şi o sutană. Valentina pipăie chiuveta. Nici urmă de umezeală. La fel, nici pe robinet. Cu degetul mare, verifică şi periuţa de dinţi: uscată şi ea.

Ridică un flacon greu de sticlă şi adulmecă mireasma: o apă de colonie puternică, pe bază de ambră, exact efluviile care plutesc în încăpere. Monseniorul Ballestra a avut totuşi răgazul să îşi împrospăteze faţa cu parfumul lui favorit. Apoi a ieşit, uitând să-i pună capacul.

Valentina zări un telefon fără fir pe măsuţa joasă. Aşezându-se pe marginea patului, apasă o tastă şi se uită la numărul de pe ecran: 789-907. Ultimul număr din lista trimisă de Pazzi. Acest

apel intern, din Vatican, fusese dat la ora cinci şi jumătate dimineaţa, aşadar la peste patru ceasuri după ce Ballestra dispăruse în Arhive. Valentina ascultă soneria care ţârâie în gol, apoi cineva răspunde:

— Arhivele, vă ascult.

Un accent elveţian îi zgârie urechile. Comisarul întrerupe comunicarea şi, suspinând, pune telefonul la loc pe măsuţă. Din două, una: fie Ballestra s-a întors în cameră să dea un telefon înainte de a muri, dar atunci de ce nu îl văzuse nimeni ieşind din Arhive? Sau altcineva folosise telefonul din camera lui, cineva care ştia că Ballestra era mort. Asasinul, de pildă.

132

Temându-se că nu vor reuşi să ajungă la capătul tunelului, Marie Parks şi părintele Carzo reuşesc în cele din urmă să găsească poarta din stejar a fostului refectoriu al mănăstirii. Luptându-se ca să evite zgârieturile şi muşcăturile, izbutesc să se strecoare şi să trântească uşa grea în faţa haitei urlătoare de lilieci. Totuşi, vreo duzină de animale au reuşit să intre agăţate de spatele lor. Două dintre ele şi-au înfipt colţii în braţele şi în beregata lui Carzo, iar Marie trebuie să le distragă cumva atenţia pentru a-şi lăsa prada. Ceilalţi zboară împrejurul lor cu un fâlfâit sinistru. Parks le ia la ţintă ca la antrenament şi le trimite două gloanţe de 9 mm direct în pântece. Peste refectoriu se aşterne din nou tăcerea.

În timp ce preotul aprinde câteva torţe, Parks îngenunchează şi se uită de jur împrejur. Refectoriul pustnicelor a fost săpat în măruntaiele muntelui pe o lungime de mai bine de două sute de paşi şi o lăţime de aproximativ şaizeci. Patru rânduri de mese grele ocupau sala în lungime. Aici se întâlneau călugăriţele din Evul Mediu pentru a mânca în tăcere terciul de linte, masa lor zilnică.

La capătul sălii, pe o estradă îmbrăcată în roşu se afla un fotoliu vechi, din lemn, pe care în mod cu totul ciudat secolele păreau a-l fi cruţat. La dreapta, un pupitru şi un taburet acoperit de o pânză zac în praf amestecat cu fecale de şobolani. Pustnica desemnată se aşeza acolo şi începea să mormăie lectura zilei, epistole terifiante şi extrase din Evanghelii, în larma gamelelor şi a gurilor pline de terci.

Închizând ochii, Parks simte cum mirosurile străvechi îi umplu nările şi toate acele zgomote uitate încep să îi izbească timpanele. Paşii preotului de lângă ea se estompează tot mai mult, pe măsură ce spiritul i se moleşeşte.

Când redeschide ochii, părintele Carzo a dispărut, iar sala de mese e invadată de o lumină chioară. În aerul îngheţat pluteşte un miros puternic de ceară şi de lampă cu ulei. Îşi reprimă un strigăt de stupoare la vederea pustnicelor aşezate la masă. Le aude târşâitul saboţilor, le vede mâinile ducând la gură terciul pe care îl sorb cu plescăituri. Parks întoarce privirea către fotoliul pe care şede o călugăriţă fără vârstă. Are ochii închişi, pare a fi adormit. Alături, pe estradă, pustnica însărcinată cu lectura îşi mormăie epistolele. În mod evident deranjată de apropierea surorilor sale, o călugăriţă scoate un răget de fiară, la care celelalte guri pline răspund printr-un cor de chicoteli – un râs de smintite pe care nici măcar cravaşa nu le-ar putea potoli. Sub ochii lui Marie adunătura guiţă, cotcodăceşte, behăie. Iar când clopotele care dau alarma răsună în turn, îi îngheaţă sângele în vene. Tresare. Uşa refectoriului se deschide şi în încăpere năvăleşte o pustnică. Cele care stăteau la masă scapă lingurile din mâini şi se întorc către maica stareţă, care deschidea încet ochii. Parks îşi dă seama că în noaptea aceea a fost atacată mănăstirea: 14 ianuarie 1348, imediat după prima slujbă a serii.

Parks îşi acoperă faţa în timp ce călugăriţele se bulucesc urlând să iasă din sala de mese. Le simte trupurile şi mirosurile. Încremeneşte. O mână i se aşază pe umăr.

133

Valentina îşi îndreaptă lampa către biroul monseniorului Ballestra. Pe sub hârtii clipeşte o luminiţă roşie. Dă la o parte teancul de foi şi găseşte un reportofon, pe al cărui ecran sunt anunţate două mesaje înregistrate. Primul, la ora unu şi două minute, celălalt, la cinci şi jumătate, un apel dat la Arhive. O cuprinde o stare de agitaţie. Deranjat în toiul nopţii, Ballestra trebuie să fi întârziat ceva până a ridicat receptorul, iar aparatul de înregistrare pornise înainte ca el să răspundă. Mai rămânea de aflat de ce se înregistrase şi apelul care fusese dat la cinci şi jumătate dimineaţa. În mod clar, o eroare de manevrare. Sau, cine ştie, poate bătrânul arhivist avea obiceiul să îşi înregistreze toate convorbirile. Discuţii telefonice pe care le reasculta sau întâlniri pe care şi le nota după ce punea receptorul în furcă. Sau, la fel de bine, poate se va fi temut de ceva.

Valentina ridică receptorul şi formează numărul comisariatului central. Răspunde un funcţionar.

— Alo?

Auzind banda pornind automat pentru a înregistra convorbirea, pe Valentina o pufneşte râsul.

— Comisar Graziano. Ceva mesaje pentru mine?

— Nu, comisare, dar comandantul Pazzi a cerut să îl sunaţi imediat.

Valentina închide. Acum, pe ecranul aparatului de înregistrat figurează trei mesaje. Îl şterge pe al ei şi apasă tasta de redare pentru a asculta mesajul de la unu noaptea, cel de pe aeroportul Denver. O

serie de bipuri. În aparat răsună vocea metalică a arhivistului.

Ascultă cu atenţie conversaţia, până la punctul la care vocea lui Carzo se pierde în pârâiturile de pe fir. Apoi rămâne câteva clipe cu ochii închişi, ascultându-şi bătăile inimii. Dacă ceea ce tocmai a auzit nu e rodul imaginaţiei ei, înseamnă că e pe punctul de a face saltul de la o simplă crimă la un complot orchestrat de o conspiraţie în cadrul Vaticanului. Un drum fără ocolişuri către postul de comandant de divizie. Sau către morgă.

Valentina analizează faxul. Cine ştie, poate are norocul ca arhivistul să nu fi ştiut că aparatele moderne păstrează o perioadă în memorie ultimele mesaje primite. Apasă pe tasta de reimprimare. Imprimanta scoate o nouă filă, pe care femeia o recuperează din tăviţă. Bingo. Şapte citate din şapte volume care trebuiau mutate, din biblioteca din sala Arhivelor. Împătureşte lista, o strecoară în buzunar. Apasă pe altă tastă, pentru a trece la înregistrarea automată a apelului de la ora cinci şi jumătate. Banda începe să se mişte.

O sonerie în gol. Între două tonuri de apel, o răsuflare grea în receptor. O fracţiune de secundă, Valentina speră că va auzi vocea lui Ballestra, apoi îşi aminteşte de cadavrul masacrat, luminat de flash-urile legiştilor, în bazilică. O ultimă ţârâială. Cineva răspunde.

— Arhivele Vaticanului, vă ascult.

Valentina tresare. Acelaşi accent elveţian care îţi zgârie urechile şi aceeaşi voce pe care a auzit-o şi mai devreme. Vocea necunoscutului de la cinci şi jumătate spune:

— S-a rezolvat.

Tăcere.

— Cine e la telefon.

— Eu.

— Tu?

— Da.

— De unde suni?

— Din camera lui.

— Ai înnebunit? Închide imediat şi şterge toate urmele trecerii tale pe acolo! Ai recuperat lista cu citate?

— O caut.

— Găseşte-o, pentru numele lui Dumnezeu, şi şterge-o de acolo înainte să dea careva peste tine!

Un clic. Vocea de la Arhive a închis. Valentina se desfată cu plăcuta senzaţie de ameţeală care a pus stăpânire pe ea. Ballestra căzuse într-o capcană, dar înainte descoperise ceva, ceva ce îi semnase condamnarea la moarte. Mai rămânea să afle despre ce anume era vorba. Pentru aceasta însă, va trebui să se aventureze în Arhivele Vaticanului.

134

— Trezeşte-te, Marie.

Când deschide ochii, Parks zăreşte obrazul preotului aplecat asupra ei.

— Nu mai închide ochii până nu îţi spun eu.

— De ce?

— Pentru că în încăperea asta au fost schingiuite până au murit pustnicele în noaptea aceea şi nu e un loc prea sigur pentru cei care pot să readucă la viaţă asemenea grozăvii.

— Semăna cu un vis.

— Nu a fost un vis.

— Cum adică?

— Marie, e foarte important să înţelegi că în timpul transelor tale te afli într-o primejdie de moarte. Datorită harului tău, nu te transpui acolo, jos, doar în gând, ci cu întreaga ta fiinţă. Rişti în orice moment să rămâi blocată în viziune sau să o iei pe o cale greşită.

Parks îşi aminteşte de teribila durere pe care o resimte de fiecare dată după ce retrăieşte supliciile victimelor ucigaşilor în serie pe care îi anchetează.

Părintele Carzo are dreptate: nu doar că asistă la viziune, ci participă efectiv la ea.

Sprijinită de preot, urcă pe estradă şi se aşază pe fotoliul al cărui lemn mâncat de vreme geme sub greutatea ei. Părintele Carzo deschide un săculeţ, scoate o seringă şi o umple cu un lichid transparent.

— Ce ai acolo?

Preotul îi leagă un garou deasupra cotului şi împinge pistonul, pentru a elimina bulele de aer.

— Un drog şamanic care relaxează muşchii. Vrăjitorii Yanomani îl foloseau pentru a intra în contact cu spiritele pădurii. Te va ajuta să te destinzi şi va limita impactul pe care viziunile l-ar putea avea asupra mentalului tău.

Marie se strâmbă când acul îi înţeapă pielea. Lichidul care i se propagă prin vene e atât de arzător, că aproape reuşeşte să îi urmărească traseul în timp ce i se dizolvă în trup. Apoi arsura se estompează şi spiritul începe să i se moleşească. Se uită la părintele Carzo, al cărui chip pare acum aureolat de o lumină stranie, albăstruie. Cu gâtul uscat, întreabă:

— Şi acum?

— Bătrâna călugăriţă care a reuşit să fugă în noaptea aceea cu evanghelia după Satana se numea Gabriella. Conform documentelor pe care le-am găsit, se pare că ea e cea care a preluat stăreţia congregaţiei după sinuciderea maicii Mahaud de Blois.

— Cea care s-a aruncat de pe metereze după ce a citit câteva fragmente din evanghelia după Satana?

— Da. Sunt aproape sigur că, în noaptea în care Hoţii de Suflete au atacat mănăstirea, maica Gabriella stătea pe fotoliul acesta.

— Am văzut-o.

— Cum?

— Adineauri, în timpul viziunii. Era aici.

— Asta ne poate ajuta să intrăm în contact cu ea.

— Cu ea?

— Cu duhul ei, vreau să spun. Sau, mai curând, cu amintirea ei.

— Nu pricep.

— Pe faţa pământului, există multe locuri stranii care rămân profund impregnate de dramele la care au fost martori tăcuţi: case bântuite, păduri blestemate şi mănăstiri de felul acesteia, ale căror ziduri încă îşi amintesc de cumplitele întâmplări la care au asistat şi pe care oamenii le-au uitat.

— Memoria pietrelor?

— Da, se poate spune şi aşa.

— Credeam că vrei să intru în contact cu inchizitorul Landegaard.

— Mai târziu. Deocamdată, trebuie neapărat să ştiu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Dar e foarte important să nu uiţi că în acel 14 ianuarie 1348 au murit toate pustnicele, cu excepţia maicii Gabriella. În niciun caz nu va trebui să intervii şi să influenţezi cursul evenimentelor la care vei asista. Trebuie să te concentrezi strict asupra ei. Dacă ai modifica fie şi cel mai neînsemnat amănunt, e posibil ca maica Gabriella să moară. Iar odată cu ea, vei muri şi tu.

Marie Parks tace îndelung.

— Eşti gata?

Cu un nod de spaimă în gât, face semn că da.

— Închide ochii, acum. Vreau să îţi goleşti mintea. Alungă-ţi orice urmă de teamă şi mânie.

Tânăra încearcă să se elibereze de toată tensiunea acumulată în muşchi.

— Acum, vreau să asculţi numai şi numai de vocea mea. Nimic altceva nu mai contează. Doar vocea mea te va conduce printre meandrele viziunii. Pe măsură ce vei intra într-o stare de hipnoză din ce în ce mai profundă, vei avea impresia că nu îmi mai auzi vocea. Totuşi, fiecare dintre cuvintele mele se va întipări în

subconştientul tău. E foarte important să adormi ascultându-mi glasul. Căci doar el va avea puterea să te aducă înapoi dacă demersul nostru va lua o întorsătură nedorită.

Încetând să mai lupte împotriva toropelii care o cuprinde, Marie reuşeşte cu greu să mai articuleze câteva cuvinte care plutesc parcă la suprafaţa spiritului ei năucit.

— Ce trebuie să fac dacă sunt în pericol?

— Taci. Nu mai vorbi. Dacă eşti în primejdie, strânge pumnii şi te voi aduce înapoi. Acum, vreau să te concentrezi asupra maicii Gabriella. E aşezată aici, unde stai tu. Mâinile ei se odihnesc în acelaşi loc în care se odihnesc mâinile tale. O vezi?

Vântul a tăcut. Vocea părintelui Carzo s-a estompat. Parks simte cum pântecele i se îngreunează, sânii îi ies din sutien, coapsele i se fleşcăiesc, iar carnea braţelor îi atârnă pe sub haine. Ţesătura aspră a unei rase înlocuieşte atingerea blugilor şi a hanoracului. Şalele îi devin rigide, sexul i se contractă. Simte cum dinţii i se depărtează şi i se cariază. Un miros acid îi inundă sinusurile. Acelaşi miros de oţet care a trezit-o la mănăstirea din Holy Cross.

Pe măsură ce intră în trupul maicii Gabriella, Marie Parks aude din nou zgomotul lingurilor, târşâitul saboţilor şi sorbiturile călugăriţelor care iau masa. Deschide ochii în lucirea palidă a torţelor. 14 ianuarie 1348, anul marii epidemii de ciumă neagră… În seara aceea, legănată de vocea monotonă a pustnicei care recita de la pupitru litania demonilor, maica Gabriella aţipise. În cele câteva secunde de relaxare, a visat o ploaie cu stropi mari, cadavre abandonate în ruine, haite de câini vagabonzi terorizând cetăţile devastate de ciumă. A mai văzut şi cavaleri ciudaţi, îmbrăcaţi în rasă şi cu glugă călugărească, ce purtau torţe şi călăreau întins spre mănăstire. Uşa izbită a sălii de mese a trezit-o, făcând-o să tresare. Călugăriţa care

intrase gesticula, arătând înspre întunericul de afară.

În acea seară, stareţa Gabriella a înţeles că acei cavaleri se apropiau de mănăstire.

135

După ce cardinalii au fost anunţaţi de iminenta începere a conclavului, cardinalul şambelan a dispus închiderea porţilor Vaticanului, izolând prelaţii tăcuţi de mulţimea de credincioşi care năvălise în piaţa Sfântul Petru. Apoi a dispus gărzile elveţiene la intrarea în bazilică, pentru a îndruma şirul pelerinilor veniţi să se închine dinaintea rămăşiţelor pământeşti ale papei, un şir interminabil, care ajungea până la podul Sant' Angelo şi care va şerpui probabil câteva zile, în ciuda burniţei dese şi reci care se abătuse deasupra Romei.

Croindu-şi drum prin mulţime, comisarul Valentina Graziano ajunge la clădirea Arhivelor. Îşi flutură permisul de trecere şi depăşeşte cordonul de pază, cu halebardele lucind sub stropii de ploaie.

Înăuntru, bibliotecile şi statuile sunt cufundate în întuneric, iar Valentina are senzaţia că a pătruns într-un cimitir. La sosirea ei, ofiţerul care păzea arhivele secrete face un semn şi soldaţii îşi încrucişează halebardele. Apoi apucă permisul de liberă trecere pe care i-l întinde femeia.

În timp ce ofiţerul examinează documentul, comisarul se întreabă unde mai văzuse ea mutra aceea de buldog. Îşi aminteşte: namila în armură care întoarce pe toate părţile permisul e chiar comandantul gărzii elveţiene a Vaticanului, cel a cărui siluetă impunătoare a zărit-o alături de cardinalul Camano când şi-a făcut spectaculoasa intrare în bazilică. Şi-l aminteşte cu atât mai bine, cu cât i s-a părut ciudat atunci pasul în spate, în umbră, pe care l-a făcut la sosirea ei. De parcă nu

ar fi vrut să îi reţină chipul. Straniu, din nou, faptul că un ofiţer de rangul lui îşi pierde vremea pe la arhivele secrete, când în bazilică au început deja ceremoniile de reculegere.

Comandantul o măsoară pe Valentina, care reuşeşte cu greu să îi susţină privirea. Nişte ochi reci şi lipsiţi de orice urmă de omenie. Îi face semn să rămână pe loc, ridică un telefon şi începe să şuşotească în receptor. Tânăra desface un pachet de gumă şi îşi îndeasă o lamă în gură, pentru a-şi ascunde nerăbdarea. Doar namila ştie prea bine că permisul ei e valabil, de vreme ce el însuşi l-a contrasemnat. Ceea ce înseamnă că încearcă să câştige timp pentru ca oamenii lui să apuce să şteargă toate urmele din arhivele secrete.

Mestecând gumă, Valentina aşteaptă sub privirea distantă a halebardierilor. Sună telefonul. Comandantul ridică receptorul şi ascultă răspunsul. Valentina strânge pumnii în buzunarele impermeabilului. La telefon nu era secretarul de stat, ci mai curând complicele care îl informa că a terminat de curăţat urmele. *Nu mai fabula, fătucă dragă, elefantul ăsta cu fustiţă îşi face datoria, nimic altceva.*

Comandantul închide şi îi întinde Valentinei permisul.

— Aveţi grijă, domnişoară, treptele sunt alunecoase şi n-aş vrea să vă frângeţi gâtul ăsta drăgălaş căzând în beznă.

Auzind accentul elveţian al colosului, femeia tresare. El e cel care a răspuns când a format ultimul număr înregistrat pe telefonul lui Ballestra şi când asasinul arhivistului l-a sunat din camera victimei.

— S-a întâmplat ceva?

— Poftim?

Valentina simte o senzaţie de leşin când ochii colosului se înfig din nou în faţa ei.

— Sunteţi foarte palidă.

— Puţină febră. Probabil am răcit.

— Atunci, ar trebui să vă întoarceţi acasă până nu e prea târziu, spuse el cu acelaşi accent elveţian care îţi zgâria urechile.

O flacără ironică dansa în ochii lui. Valentina ar fi jurat însă că era altceva: o sclipire de răutate pură. Nu, şi de nebunie. Tipu' ăsta e smintit. Dus cu pluta, plecat de-acasă, complet deraiat. *Pentru Dumnezeu, Valentina, doar vezi şi tu că ştie şi că trebuie să îşi fi postat gărzile la baza scărilor. Ce dracu' îţi închipui? Că o să te lase să o iei pe urmele lui Ballestra?*

Valentina e pe punctul de a renunţa, când uriaşul se întoarce brusc şi face semn gărzilor să ridice grilajul. Tânăra simte că i se moaie genunchii. Ar trebui s-o şteargă. Să invoce ceva, orice, să plece, să anunţe carabinierii şi să-i aresteze pe ticăloşii ăştia. *Să pui cătuşe comandantului gărzii elveţiene a Vaticanului în plină ceremonie de reculegere? Pe baza căror dovezi? O voce cu accent elveţian înregistrată pe o bandă nenorocită? Ce Dumnezeu, Valentina! Doar sunt elveţieni, toţi vorbesc cu accent elveţian! Nu mai bate câmpii!* Ceea ce nu înseamnă că, dacă şi-ar fi urmat instinctul, nu i-ar fi înfipt tipului un toc în boaşe şi ar fi tulit-o cât ar fi ţinut-o picioarele. În loc de asta, pe măsură ce grilajul arhivelor se ridica greoi, cu un scrâşnet metalic, picioarele se îndreptau aproape fără voia ei, spre capătul întunecat al scărilor.

136

Părintele Carzo, îngenuncheat în faţa agentei FBI care se răsuceşte în fotoliu, simte cum îl cuprinde îngrijorarea. Transa începuse bine şi tânăra părea a dormi liniştită. După, aceea însă, pe chipul ei au apărut grimase de spaimă, iar muşchii braţelor au început să se contracte convulsiv. Mai mult – chiar dacă raţiunea lui refuză să accepte acest lucru – exorcistul observă că Parks

îmbătrâneşte. Trăsăturile feţei i s-au lăsat, pielea s-a încreţit, i-au apărut riduri. Acum şi gâtul i s-a fleşcăit, iar faţa pare a i se şterge, ca şi cum ar fi pe punctul de a se nărui cu totul.

Carzo e tentat să pună schimbarea asta pe seama luminii slabe a torţelor, dar când şi părul negru al fetei începe să albească, preotul e obligat să admită că Parks e pe cale de a se transforma. Brusc, Marie începe să urle cu o voce puternică, ce nu semăna deloc cu glasul ei:

— Înapoi, blestemaţilor! Nu puteţi intra aici!

Sunt cuvintele pe care le strigase maica Gabriella cavalerilor care se pregăteau să dea asaltul final sub zidurile mănăstirii. Călugări-rătăcitori fără de Dumnezeu şi fără de stăpân, briganzi şi eretici care s-au întors la starea de sălbăticie în acele vremuri răvăşite de ciumă, în care legea spadei a înlocuit-o pe cea a lui Dumnezeu.

Scuipând flăcări care înghit acoperişurile şi mistuie bârnele caselor, rugul care s-a întins în întreg cătunul Zermatt luminează munţii. Cavalerii i-au masacrat locuitorii şi au incendiat toate fermele întâlnite în cale, pentru a nu lăsa niciun martor al fărădelegilor care aveau să urmeze.

Fornăind şi lovind cu copitele, vreo sută de cai s-au oprit în faţa zidurilor mănăstirii. Maica Gabriella strigă din nou la ei. La auzul ţipătului care vine dinspre metereze, călugării înalţă privirea. La lumina lunii, ochii le ard ca nişte geme. O pădure de licurici, asta vede Parks cu ochii maicii Gabriella, care se apleacă peste ziduri. Apoi aude o voce care se înalţă dinspre ceata călare:

— Aruncă-ne corzi ca să putem urca! Aruncă-ne corzi sau o să vă înghiţim sufletele!

Pustnicele înghesuite pe ziduri încep să ţipe, speriate; maica Gabriella e nevoită să ridice glasul ca să le potolească. Apoi se adresează din nou cavalerilor:

— Ce căutaţi prin locurile astea, voi, cei care jefuiţi şi incendiaţi ca nişte câini rătăcitori ce sunteţi?

— Căutăm o evanghelie care ne-a fost furată şi pe care o ascundeţi fără ruşine între zidurile astea.

Maica Gabriella tresare. Înţelege cine sunt călugării şi ce manuscris vor să recupereze.

— Manuscrisele din sfânta mănăstire aparţin numai şi numai Bisericii şi sunt cu toate atinse de pecetea Fiarei. Aşa că vedeţi-vă de drum dacă nu aveţi ordin de rechiziţie de la Sanctitatea Sa papa Clement al VI-lea care domneşte la Avignon.

— Am ceva mai bun decât atât, femeie. Am un ordin de drum semnat chiar de mâna Satanei. Aruncaţi-ne funiile alea sau jur pe toţi diavolii care ne conduc că o să ajungeţi să ne imploraţi să vă omorâm!

— Atunci întoarceţi-vă la Satana, dacă tot de acolo veniţi, şi spuneţi-i că eu nu ascult decât de bunul Dumnezeu!

De-a lungul zidurilor se înalţă urletele Hoţilor de Suflete. De parcă ar fi fost mii şi mii, iar vocile lor s-ar înmulţi la infinit. Când asupra munţilor se lasă din nou tăcerea, călugăriţa se apleacă iar peste ziduri, să vadă ce se întâmplă jos. Dar ceea ce vede îi îngheaţă sângele în vene: înfigându-şi unghiile în zonele de îmbinare a blocurilor de granit, Hoţii de Suflete escaladau peretele îngheţat cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi mers pe el.

— Marie, trebuie să te trezeşti acum!

Carzo o zgâlţâie. Respiraţia ei e sacadată şi şuierătoare.

Maica Gabriella fuge. Îşi conduce suratele în subsolul mănăstirii. Înainte de a dispărea în pasajele secrete, mai întoarce o dată capul. Multe dintre surori au rămas în urmă, împietrite de spaimă. Altele s-au aruncat în gol pentru a scăpa de soarta crudă pe care o anticipau. Celor care au îngenuncheat hohotind, în vreme ce umbrele

imense săreau parapetul, Hoţii de Suflete le-au frânt gâtlejurile înainte de a le arunca peste ziduri.

Carzo ridică pleoapele Mariei. Ochii femeii şi-au schimbat culoarea. Drogul i-a dilatat pupilele şi privirea ei pare moartă, ca şi cum conştiinţa i s-ar fi dizolvat total în cea a pustnicei. O fuziune mentală extrem de rară pe care Carzo nu a mai văzut-o decât la unii posedaţi aflaţi în ultimul stadiu al Răului. O zgâlţâie din nou, cu toate puterile. Cu orice preţ, trebuie să găsească modalitatea de a o scoate din transă, altminteri riscă să se trezească legată fedeleş de un pat dintr-un spital de psihiatrie, cu spiritul captiv pe vecie în acela al unei călugăriţe bătrâne, care a murit acum şase secole.

— Marie Parks, mă auzi? Acum trebuie să te trezeşti!

Exorcistul e pe punctul de a se ridica, când mâna femeii ţâşneşte de pe braţul fotoliului şi o apucă pe a lui cu o forţă uimitoare. Încearcă să îşi elibereze degetele din strânsoarea care le frânge. Însă, la auzul vocii tenebroase care iese printre buzele lui Marie, încremeneşte pur şi simplu:

— Dumnezeule, sunt aici… au ajuns…

137

Maica Gabriella şi pustnicele ei şi-au găsit refugiu în biblioteca interzisă a fortăreţei. Acolo, între rafturile prăfuite şi şemineul pe care îndesau de zor teancuri de manuscrise cărora le dădeau foc, călugăriţele s-au aşezat în şir indian, trecând de la una la alta volumele grele, pentru a reuşi să dea pradă flăcărilor toate paginile blestemate pe care niciun ochi nu trebuia vreodată să le citească.

Lăsându-le să îşi vadă de treaba lor, maica Gabriella acţionează o uşă ascunsă şi se strecoară în altă sală secretă. Odată blocată trecerea, stareţa îngenunchează şi deschide un bloc de granit care maschează o ascunzătoare. În interior, mai multe

cufere pe care le scoate şi le pune jos, apoi le desface lacătele. Scoate din ele suluri de pânză cerată şi cearşafuri de pânză pe care le despătureşte; în ele, câteva oase, printre care şi un craniu încoronat cu spini. Mâinile maicii Gabriella încep să tremure. Îşi aminteşte, acum îşi aminteşte… S-a întâmplat cu patruzeci de ani în urmă. Ea e cea care a găsit cadavrul lui Mahaud de Blois jos, la baza zidurilor. Ea e cea care a şters cuvintele scrise cu sânge de sinucigaşă pe pereţii chiliei. După ce a descoperit motivele acelui gest teribil în paginile evangheliei după Satana, maica Gabriella l-a anunţat pe papă, care a trimis în secret un detaşament în Ţara Sfântă, ocupată de armatele musulmane. Cei câţiva dominicani şi cavaleri arhivişti au găsit peştera de pe muntele Hermon. Pentru că aveau la ei leacuri împotriva păianjenilor şi scorpionilor care mişunau în sanctuar, au dezgropat cadavrul lui Ianus, au împărţit osemintele şi s-au despărţit, luând-o fiecare pe alt drum. Oseminte pe care garda papei le-a adus apoi acolo, la Cervin, pentru a le încredinţa pustnicelor. Şi trecuseră de atunci patruzeci de ani…

După ce bagă craniul într-un săculeţ de piele, maica Gabriella adună celelalte oase în poala rasei şi se întoarce la pustnicele care întreţin focul din şemineu cu teancuri de manuscrise din bibliotecă.

O duhoare iute de carne arsă se risipeşte în încăpere. Călugăriţele îşi privesc stareţa care aruncă în foc moaştele. Şi înţeleg că totul e pierdut. Aşa că îşi înghit lacrimile şi încearcă să se mişte mai repede. Sunt pe punctul de a ajunge la cel mai preţios manuscris pe care îl păstrau, când în uşa bibliotecii răsună bubuituri.

— Dumnezeule, au ajuns…

Cu chipul înroşit de căldura flăcărilor, maica Gabriella strânge la piept evanghelia după Satana, ale cărei filigrane roşii sclipesc în penumbră. Se uită cu tristeţe la cuptor, în vreme ce berbecele

Hoţilor de Suflete se izbeşte în uşa ferecată. Da, ştie că flăcările nu vor apuca să mistuie manuscrisul. Aşa că îl pune într-un etui de pânză şi, împreună cu craniul lui Ianus, îl aruncă în trapa pentru lături a mănăstirii. Ascultă cum pachetele alunecă de-a lungul toboganului de piatră care se deschide, două sute de metri mai jos, într-o groapă săpată şi ea în munte. Apoi încremeneşte, auzind ţipetele pustnicelor: porţile bibliotecii au cedat.

Maica Gabriella se întoarce. Conducătorul Hoţilor de Suflete se îndreaptă spre ea. În mână are un pumnal plin de sângele unei pustnice pe care tocmai a măcuit-o pentru că încercase să îi stea în cale. Stareţa îi simte duhoarea. În picioare are cizme grele, de cavaler, faţa îi e ascunsă sub o glugă mare, de călugăr, iar ochii îi ard în întuneric. Ochii şi un medalion imens, din argint, care îi loveşte pieptul, o stea cu cinci colţuri ce încadrează un demon cu un cap de ţap. Semnul adoratorilor Fiarei. În timp ce se apropie de ea, stareţa îi vede încheieturile şi pielea de pe braţe scarificate până la os cu o lamă ascuţită. O cruce de un roşu sângeriu, înconjurată de flăcări ale căror vârfuri se împletesc pentru a forma *titulus*-ul lui Iisus.

— Doamne, cine eşti tu?

De sub cagula călugărului iese o voce cavernoasă:

— Numele meu este Caleb. Sunt Rătăcitorul.

Pustnica e cuprinsă de o spaimă teribilă. Ştie că nu se poate aştepta nici la cea mai mică urmă de milă de la un astfel de demon. Şi se aruncă în pumnalul pe care Hoţul de Suflete abia ce apucă să îl întoarcă cu vârful în jos. Un strigăt de durere. Maica Gabriella s-a rănit. Caleb o loveşte cu pumnul în gât.

În jurul călugăriţei care se prăbuşeşte încep să plutească tot felul de luminiţe. Simte răsuflarea lui Caleb pe buze.

— Nu te îngrijora, maică Gabriella, vei muri curând. Dar înainte de asta ai să îmi spui unde e evanghelia.

138

— Marie, mă auzi?

Carzo îşi muşcă buzele ca să nu urle de durere când degetele lui Parks se încleştează convulsiv pe mâna lui. Plecând privirea, observă că pe antebraţul tinerei apăruse o tăietură, iar pe estradă picurau stropi de sânge. Fuziunea era pe cale de a deveni ireversibilă.

— Unde ne duc? Dumnezeule, unde ne duc?

Exorcistul îşi înfige unghiile în încheietura lui Marie pentru a o face să îi lase mâna. Palma femeii se desface. Preotul îşi masează degetele înţepenite, apoi rupe ambalajul seringii de unică folosinţă în care trage conţinutul unui alt flacon. Un antidot menit să inducă un şoc nervos, care ar putea-o determina pe

Marie să-şi vină în fire. În carnea slăbită a tinerei, venele abia mai zvâcnesc pe sub piele. Carzo face stază cu garoul şi o înţeapă la întâmplare. Venele sunt atât de întărite, că trebuie să înţepe de două ori până ce reuşeşte să străpungă una. Injectează o jumătate de seringă. În clipa aceea, Marie începe să urle ca o nebună şi să se zbată, de parcă s-ar lupta cu o forţă invizibilă.

După ce au stins focul şi au răvăşit cenuşa în căutarea resturilor evangheliei, Hoţii de Suflete le-au târât pe pustnicele rămase în viaţă în refectoriu şi le-au legat de mese. Au legat-o şi pe maica Gabriella de fotoliul ei, ca nu cumva să piardă ceva din spectacol. Au pângărit femeile cu bucăţi de tăciune şi le-au tăiat gâtul cu lame încinse în flacără. Pentru că nu au obţinut răspunsurile dorite, le-au străpuns ochii şi le-au smuls unghiile cu cleştii. Le-au sfărâmat încheieturile cu ciocane şi le-au bătut piroane mari în mâini şi în picioare.

— Marie, te implor, trezeşte-te!

Majoritatea călugăriţelor au murit în timpul torturilor. Cele rămase în viaţă, cu minţile rătăcite, urlau atât de tare, că Hoţii de Suflete au fost nevoiţi să le strângă de gât ca să le facă să tacă. Apoi s-au dezlănţuit asupra stareţei Gabriella, pe care însă au lăsat-o legată de o masă din refectoriu, pentru a-şi continua căutările prin mănăstire. Tăcere. Pârâitul torţelor. Chiţcăitul şobolanilor care alergau de-a lungul coridoarelor pentru a linge şi ultimul strop de sânge.

Închisă în trupul pustnicei, lui Parks îi e rău. Cu carnea hăcuită, stareţa Gabriella încearcă acum să îşi ţină răsuflarea ca să moară mai repede. Nu izbuteşte. Atunci începe să smucească de legăturile de la mâini şi picioare. Nu-i vină să creadă. Un nod prost făcut cedează. Trage şi reuşeşte să îşi elibereze un braţ plin de sânge. După alte câteva minute de chin, cu dinţii încleştaţi ca să nu urle de durere, bătrâna călugăriţă se ridică şi se dă jos de pe masă. Traversează încăperea. O uşă. Maica Gabriella o ia pe culoare şi străbate clătinându-se cei aproximativ o sută de metri până la uriaşa tapiserie a lui Mortlake pe care o ridică, lăsând o urmă de sânge pe perete. Un pocnet sec. Se deschide o trecere secretă. Bătrâna călugăriţă se afundă în întuneric. Colţul de zid se închide în urma ei.

— Marie, mă auzi, Marie?

O scară de piatră în spirală coboară în măruntaiele stâncii. Când trece prin dreptul încăperilor interzise, pustnica se opreşte o clipă pentru a asculta prin pereţi urletele îndepărtate ale Hoţilor de Suflete ale căror ecouri îşi răspund de la o cameră la alta. Au descoperit ceva: osemintele calcinate în vatra şemineului. Vor scormoni prin rafturi şi vor ciocăni în ziduri câteva ceasuri până când îşi vor da seama că evanghelia nu mai e acolo. Apoi se vor întoarce să îşi tortureze iar prizoniera.

Maica Gabriella o ia din loc. Strâmbându-se de durere, Parks se clatină împreună cu ea în întuneric, abia abţinându-se să nu urle la fiecare pas.

Când ajunge la baza scării, bătrâna o ia spre dreapta, pe o galerie îngustă ce duce direct la puţul cu lături prin care mâinile ei scormonesc acum cu febrilitate. Marie simte cum mâinile ei, acum bătrâne, apucă un etui de pânză şi un săculeţ din piele. Apoi merge de-a-ndăratelea prin galeria îngustă până când ajunge la pasajul care coboară în pantă lină spre vale. În clipa aceea Parks simte că spiritul se desparte de ea. Durerile care îi biciuiesc trupul încep să se atenueze. Rămasă singură, se uită după bătrâna călugăriţă care se îndepărtează clătinându-se către capătul tunelului. Tresare. O voce îndepărtată o strigă în tenebre:

— Marie, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe măsură ce antidotul i se răspândeşte în vene, Marie începe să întinerească sub ochii uluiţi ai lui Carzo. Pielea feţei se întinde, iar părul i se înnegreşte. Apoi preotul vede că pieptul tinerei se contractă violent, iar ea se ridică, înghiţind aerul ca o înecată. *Dumnezeule, se sufocă…*

Carzo o împinge înainte şi o izbeşte cu toată puterea în spate, pentru a o forţa să respire. Un sughiţ. Când pieptul începe să i se ridice normal, în ritmul respiraţiei, Parks slobozeşte un urlet prelung, de groază.

139

Ajunsă în arhivele secrete ale Vaticanului, Valentina îşi scoate pantofii cu toc cui, pentru a nu altera indiciile de la prezumtivul loc al crimei şi se desfată o clipă cu parchetul călduţ de sub tălpi. Apoi îşi trage o pereche de mănuşi din latex şi se îndreaptă spre rafturile din lemn de cedru care gem sub dosarele aliniate, pergamentele clasificate în

ordine cronologică. Tulburată de liniştea locului, are senzaţia că se află printre raioanele pustii ale unui supermarket în care a fost încuiată peste noapte. Din câte a auzit, acolo s-ar afla documentele proceselor lui Galilei şi ale lui Giordano Bruno, precum şi discursul pe care Columb l-ar fi ţinut în faţa savanţilor Universităţii din Salamanca, cei care refuzau să creadă că Pământul e rotund.

Încremenită în mijlocul sălii, Valentina suspină descurajată. I-ar trebui ani de zile ca să găsească cele şapte manuscrise indicate de Carzo printre sutele de mii de volume de pe rafturi. Trebuie să înceapă prin a descoperi în ce parte a încăperii se află. Din câte îşi amintea, Carzo îi spusese lui Ballestra că manuscrisele se aflau în marea bibliotecă a Arhivelor. Valentina priveşte de jur-împrejur şi numără nu mai puţin de şase, dintre care una, imensă, acoperă în totalitate peretele din spatele încăperii.

Cu lanterna între dinţi, pipăie raftul primei biblioteci. Nici urmă de praf. Se îndreaptă către a şasea, care era atât de înaltă, că fusese prevăzută cu scări montate de roţi. Până acum, parchetul reflectase atât de bine lumina lanternei, de parcă ar fi fost o oglindă. Însă pe măsură ce comisarul înaintează spre partea din spate a sălii, parchetul începe să îşi piardă din luciu, ca şi cum natura materialului ar fi fost alta sau, mai curând, cei care l-au lăcuit se opriseră pe undeva, pe acolo. Un strat de praf acoperă podeaua, din ce în ce mai gros, cu cât se apropie de ultima bibliotecă.

Valentina îngenunchează şi pipăie parchetul. De mănuşă se prind particule negre şi fire de pânză de păianjen. Ca şi cum aici, în zona asta, s-ar afla un pasaj străvechi care, când s-a deschis, a murdărit parchetul cu toate mizeriile pe care le conţinea.

Cu ajutorul lanternei, a descoperit rapid urmele sandalelor imprimate în praf. Mergând pe firul lor, fasciculul de lumină se opreşte asupra celei mai

îndepărtate: o jumătate de urmă doar, restul sandalei dispărând sub bibliotecă. Cineva stătea în mijlocul norului de praf în clipa în care trecerea secretă s-a deschis.

140

— Eşti sigură că vrei să te întorci?

Parks încuviinţează clătinând încet din cap. Sângele încă îi bubuie în tâmple din cauza spaimei pe care a tras-o după prima şedinţă de hipnoză. Carzo suspină.

— Mă îngrijorează stigmatele tale.

— Ce?

Preotul arată spre braţele ei. Rana pe care a căpătat-o în timpul transei e acum vindecată şi se reduce la o cicatrice fină, în formă de semilună.

— Ce-i asta?

— O rană care a apărut în momentul în care Caleb a lovit-o pe stareţă cu pumnalul. A început să se cicatrizeze rapid din clipa în care te-ai întors. Asta înseamnă că harul tău e mai puternic decât credeam şi că transele tale ţin de o formă extremă de posedare. Dacă aş fi ştiut asta mai devreme, nu te-aş fi trimis înaintea Hoţilor de Suflete. De aceea te întreb din nou dacă eşti sigură că vrei să intri în contact cu inchizitorul general Landegaard. Ar putea fi foarte periculos.

— Nu, cu condiţia să nu fi ajuns deja la mănăstirea Bolzano. I-am citit rapoartele secrete la pustnicele din Denver.

— O parte din rapoarte. Dumnezeu ştie câte fragmente însemnate nu vor fi distrus încântătoarele noastre gazde de la Denver.

— De aceea vrei să mă trimiţi acolo, jos, nu?

— Da.

— Atunci, hai să începem. Dar de data asta fără drog.

Părintele Carzo scoate din rucsac curele prevăzute cu bucle largi şi fermoare securizate.

— Ce faci?

— Sunt curele de contenţie folosite în spitalele de nebuni.

— Aş fi preferat o brăţară, ceva.

— Nu glumesc, Marie. Când erai în contact cu maica Gabriella a fost cât pe ce să îmi frângi degetele, deşi era vorba doar de o biată băbuţă inofensivă. Acum, vei intra în spiritul unui inchizitor general în floarea vârstei, o namilă la vreo treizeci de ani, care putea ucide un taur cu mâinile goale.

Exorcistul trece curelele peste încheieturile şi gleznele lui Parks şi le strânge la ultima gaură, fără ca femeia să aibă vreo clipă senzaţia că e legată. Cu toate acestea, nu îşi poate mişca deloc membrele.

— Faine, şmecheriile astea ale tale.

— Au fost concepute special pentru ca imobilizaţii să nu aibă senzaţia că sunt legaţi de pat. În acest fel, se evită creşterea stresului. Le folosesc pentru subiecţii aflaţi în ultimul stadiu de posedare. Până acum, nu s-a plâns nimeni.

Parks încearcă să zâmbească, dar e prea înspăimântată pentru a reuşi.

— Şi de data asta cum ai să mă aduci înapoi dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită?

— Nu ştiu încă, dar o să găsesc eu ceva.

Tăcere.

— Eşti gata?

Ea închide ochii şi încuviinţează.

— Bine. Acum, te trimit în ziua de 11 iulie 1348. E ziua în care Landegaard a ajuns la mănăstire, trimis de Sanctitatea Sa, papa Clement al VI-lea, pentru a vedea care este cauza tăcerii pustnicelor din Cervin.

— Ce să spun, mare vizionar, Clement ăsta al tău!

— Gata, nu mai vorbi. În epoca în care te vei trezi, ciuma neagră face ravagii în toată Europa de peste un an. După ce a trecut prin Italia şi Elveţia,

flagelul a lăsat în urmă sute de mii de morţi, oraşe pustii şi câmpuri peste care nu mai răsună decât croncănitul corbilor şi urletele lupilor.

Cuvintele lui Carzo se insinuează în spiritul ei ca o ceaţă. Parks simte cum conştiinţa i se estompează treptat. Are impresia că trupul i se lungeşte, ca şi cum ar trage la infinit de braţe şi de picioare.

141

— 1348. În primăvara acelui an al groazei şi al dezolării, Landegaard a părăsit Avignonul împreună cu notarii lui, carele-celulă şi garda, pentru a cerceta mănăstirile care au supravieţuit marelui rău. Are o dublă misiune, cât se poate de crudă: trebuie nu doar să verifice dacă acele comunităţi au supravieţuit, ci şi să se asigure că disperarea şi singurătatea nu i-au aruncat pe ocupanţii lor direct în braţele Diavolului. Are mână liberă pentru a judeca şi condamna la ardere pe rug orice călugăr sau călugăriţă care se va fi făcut vinovat de rătăcire.

Pe măsură ce vocea lui Carzo se îndepărtează, lui Parks i se pare că trupul nu i se mai lungeşte. Acum braţele încep să se umfle din cauza muşchilor, groşi şi tari ca nişte odgoane. Umerii încep să i se lăţească în pârâituri de cartilaje şi tendoane. Gâtul şi faţa i se măresc şi, în timp ce i se risipeşte şi ultima rămăşiţă de conştiinţă, are certitudinea fermă că i s-au mărit şi picioarele. Apoi bazinul i se strânge şi abdomenul se face tare, ca de piatră. Între picioare începe să îi crească un sex bărbătesc. Vocea lui Carzo încă şopteşte undeva, la suprafaţa spiritului ei:

— Încă ceva, înainte de a adormi. Pentru a putea intra pe deplin în mintea lui Landegaard, trebuie să ştii ce rol avea un inchizitor în acele vremuri de restrişte. În 1348, aceşti slujitori ai papei sunt, înainte de orice, anchetatori, căutători ai

adevărului. Contrar legendelor, torturează arareori şi chiar şi mai rar ard oamenii pe rug, iar asta doar în ultimă instanţă. Înainte de toate, sarcina lor constă în a aduna mărturii şi a conduce anchetele ascultând toate părţile implicate, cam cum face astăzi un judecător de instrucţie. Când sunt însărcinaţi să ancheteze un dosar fierbinte în interiorul unei confrerii contaminate de Demon, au obiceiul de a pătrunde acolo îmbrăcaţi ca nişte călători rătăciţi. O tehnică de infiltrare care le permite să asiste ei înşişi la fărădelegile de care e acuzată respectiva comunitate.

Vocea lui Carzo se face tot mai mică. Marie simte un buchet de miasme asaltându-i nările. Efluvii de sudoare şi de murdărie pe care nici piatra de alaun, nici pulberea de nisip nu au reuşit să le înlăture. Şi mirosul veşmintelor.

O ţesătură aspră şi grosolană care îi irită pielea şi care duhneşte a umezeală şi a foc de lemne.

— Aceste misiuni pot dura câteva zile sau câteva săptămâni şi nu de puţine ori s-a întâmplat ca inchizitorul să fie descoperit de membrii comunităţii în care s-a strecurat. De cele mai multe ori, asasinii îi hăcuiesc cadavrul şi împrăştie bucăţile în cele patru vânturi. Astfel, când peste o perioadă apare un alt inchizitor, cu carele şi cu gărzile lui, criminalii speră că se pot sustrage dreptei judecăţi. Dar niciun asasin nu cunoaşte un important aspect al acestei stranii miliţii a Domnului: de fiecare dată când un inchizitor infiltrat se simte ameninţat cu moartea sau face o descoperire importantă, gravează un mesaj pe o piatră de la ieşirea din mănăstire sau pe cel de-al doisprezecelea stâlp al clopotniţei, folosind un cod pe care doar tovarăşii lui ştiu să-l decripteze.

În jurul lui Parks lumea începe să se lărgească din nou, pe măsură ce trece de partea cealaltă. Alte mirosuri plutesc acum în jurul ei. Unele savuroase, dintre cele mai vii şi mai puternice din câte i-a fost dat să simtă. Mireasmă de piatră caldă şi de iarbă

udă. Parfum de ciuperci, de mentă şi de conifere. Plouase zdravăn în ziua aceea, iar acum pământul întorcea oamenilor toate miresmele pe care le cuprindea. Marie ciuleşte urechea pentru a auzi ultimele frânturi din vocea lui Carzo, care parcă ajunge la ea purtată de adierea vântului:

— În acest scop, inchizitorul are un etui în care sunt puse ordonat douăzeci şi cinci de ciocănele ale căror capete, tăiate în forma literelor alfabetului, care îi permit să îşi compună mesajul imprimându-l direct în piatră. Cel de-al douăzeci şi cincilea slujeşte la semnarea mesajului, cu ajutorul lui încrustându-se blazonul inchizitorului. Se ştie că, dată fiind natura secretă a misiunii lor, pustnicele au obţinut şi ele autorizaţia de a utiliza acest procedeu în caz de pericol. Cum clopotniţa de la Notre-Dame-du-Cervin nu a rezistat secolelor şi frigului, va trebui să cauţi în altă parte inscripţiile. Cele pe care maica Gabriella sigur le-a lăsat în urma ei când a hotărât să fugă, dar şi cele pe care Landegaard trebuie să le fi gravat pentru a-şi anunţa tovarăşii că, pentru a-şi urma pista, va urca în munţi. Şi ţine minte, timpul ne este potrivnic, aşa că trebuie neapărat să te întorci înainte ca Landegaard să părăsească mănăstirea…

Tăcere. Apoi şuieratul vântului. Picăturile care cad de pe frunzele arborilor, pe covorul de vegetaţie uscată. În depărtare, bubuie un tunet. Caii fornăie şi atacă panta. Pe măsură ce vocea lui Carzo se stinge, Marie detectează senzaţii noi, cu ultimele ei rămăşiţe de conştiinţă: tropotul copitelor, fâsâitul hăţurilor în mâinile ei păroase şi pline de bătături, antebraţele noduroase şi puternice, coapsele musculoase şi zdravene lipite de şaua calului.

Chiar dacă în ziua aceea plouase, nici stropii de ploaie, nici mormăitul îndepărtat al tunetelor nu reuşeau să tulbure liniştea inchizitorului general care picotea, cu bărbia-n piept, aplecat de spate, aşa, cocoţat în şa cum se afla. Thomas Landegaard

deschide ochii asupra culorilor asfinţitului, îşi îndreaptă spinarea şi trage adânc în piept o gură de aer tare, încărcat de miros de pin şi ferigi. În depărtare, în ceaţă se decupează piscurile de deasupra cătunului Zermatt. Landegaard schiţează un zâmbet. Cu voia Domnului, în noaptea asta se va întinde într-un pat adevărat, cu burta plină cu o halcă zdravănă din capra pe care unul dintre arcaşii lui a doborât-o în urmă cu câteva ceasuri. Cu gândul la aceste bucurii simple, inchizitorului nici nu-i trece prin gând ce i se va întâmpla în curând.

142

Îngenuncheată pe parchetul sălii arhivelor secrete, Valentina pulverizează o soluţie care acoperă urmele pe care sandalele lui Ballestra le-au lăsat în praf. După ce substanţa se solidifică, pune în dreptul fiecărei amprente cartoane numerotate de la unu la şapte, trasând astfel traseul urmat de arhivist. Apoi îşi scoate camera al cărei bliţ sfâşie întunericul în timp ce tânăra fotografiază amprentele.

Pipăie primele urme, clare şi adânci, care de conturează de o parte şi de alta a fasciculului lanternei. Lumina se oglindeşte în parchetul lustruit, semn că nu există nici cel mai mic fir de praf: da, acolo aşteptase arhivistul ca pasajul secret să se deschidă.

Amprentele următoare sunt mai apăsate pe călcâi şi vârf. Forma unei tălpi în mişcare. Valentina îndreaptă lanterna în direcţia lor: parchetul nu mai reflectă lumina, deci praful din pasajul secret trebuie să fi acoperit deja locul în care Ballestra pusese piciorul.

La câţiva centimetri de bibliotecă, un al doilea grup de urme adânci, apropiate, cu praful tasat pe fundul amprentei şi pe parchetul tern. Înainte de a se fi aventurat în pasaj, prelatul trebuie să fi zăbovit din nou câteva clipe acolo – câteva

secunde de ezitare, răstimp în care, probabil, va fi scrutat tenebrele. Lanterna Valentinei pâlpâie. Apoi vârful ultimei urme dispare sub bibliotecă: Ballestra a intrat în pasaj, iar biblioteca s-a închis în spatele lui.

Tânăra desface lista cu citate şi îşi plimbă ochii peste rafturile cu cărţi. Paisprezece metri lungime şi cam şase înălţime: pe puţin şaizeci de mii de manuscrise. Şi face un calcul rapid. Trebuie să găsească şapte cărţi dintr-o bibliotecă ce conţine şaizeci de mii, ceea ce înseamnă, pentru fiecare volum, o şansă de 1 la 8 752 de a găsi cartea de care avea nevoie. Odată cele şapte cărţi găsite, trebuie să descopere şi ordinea în care vor trebui mişcate pe rafturi, adică încă 823-853 de posibilităţi. Rezultă că riscul de a da de combinaţia adecvată mişcând la întâmplare cărţile pe rafturi este de 1 la 700 de miliarde. Niciun seif de pe planeta asta nu garantează o securitate mai bună decât acest procedeu inventat în Evul Mediu, nici măcar în cele mai bine protejate bănci elveţiene, în subsolurile blindate ale Rezervei Federale Americane sau în tezaurului betonat al Băncii Mondiale. Fără a mai pune la socoteală faptul că, pentru a modifica toată combinaţia, era suficient să fie înlocuite cărţile prin şapte lucrări desemnate prin altă listă de citate. Valentina simte un gust amar în gură. Zi de zi, veacuri de-a rândul, mii de arhivişti au mutat şi răsmutat toate acele volume, fără ca niciunul dintre gesturile lor să fi avut fie şi cea mai mică şansă de a declanşa mecanismul.

Comisarul scrutează sala arhivelor secrete. Ca în orice bibliotecă din lumea asta, trebuie să existe pe undeva o înregistrare a listei de titluri. Plimbându-se printre rafturi, Valentina zăreşte monitorul unui calculator. Pe ecran rulează la nesfârşit o frază: *Salve Regina, Mater Misericordiae* – primele cuvinte din *Ave Maria,* în latină. Întrerupe mesajul apăsând pe o tastă. Monitorul clipeşte, apoi afişează o fereastră în care i se solicită parola.

— Fir-ar să fie, nu se poate! Da' ce se cred ăştia, spioni?!

Pipăie pe sub tăblia mesei, în speranţa de a găsi o dublură a parolei. Nimic. Atunci încearcă la întâmplare diverse combinaţii. Date, cifre romane, toţi termenii religioşi care îi vin în minte. La fiecare tentativă, pe ecran apare o fereastră care îi anunţă eşecul. Când era gata să renunţe, pe buze îi apare un zâmbet sardonic.

— Dă, Doamne, să fie cu totul imbecili!

Tastează rapid şi introduce în calculator mesajul care rula pe ecran. *Salve Regina, Mater Misericordiae.* Apoi apasă tasta *enter;* inima începe să îi bubuie în piept când aude hardul pârâind.

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne…

Acum, pe monitor se derulează office-ul calculatorului. Valentina dă clic pe baza de date. În faţa ochilor îi defilează mii şi mii de titluri în latină şi greacă. Sus, deasupra listei, un câmp de căutare. Introduce primul citat. Calculatorul începe să toarcă în timp ce procesorul trece prin memorie pentru a găsi scrierile care conţin respectiva frază. Un semnal sonor. Pe ecran sunt afişate douăsprezece titluri care corespund criteriului. Valentina examinează răspunsurile. Două dintre volume conţin fraza exactă, celelalte nu fac decât să o reia în formă de citat: un manuscris în latină şi traducerea lui în greacă. Citatul expediat de Carzo fusese redactat în latină. Valentina apasă pe link-ul respectiv. Pe monitor apare răspunsul: *Prima Secundae,* al doilea volum din *Summa Theologica* a Sfântului Toma d'Aquino. Conform bazei de date a arhiviştilor, cele patru tomuri ale acestei scrieri monumentale se aflau în bibliotecă. În fereastră, înaintea titlului, apare poziţionarea exactă a volumului: rândul 12, nivelul al treilea, raftul 6.

Valentina introduce următorul citat, a cărui traducere apare automat pe ecran. „În acele

vremuri, mana cădea din înaltul cerului.” Un citat din *Apocalipsa siriană* a lui Baruch, o culegere de texte apocaliptice ale iudaismului antic, întocmită cu o sută de ani înainte de naşterea lui Iisus. Rândul 50, nivelul unsprezece, raftul 4. Repetă manevrele pentru toate citatele şi îşi notează rezultatele afişate. Face ochii mari pe măsură ce pe ecran apare traducerea ultimului citat: „Atunci am văzut Fiara ivindu-se din ape şi nimicind pământul. În pântecele ei respira fiinţa supremă, omul nedrept, fiul pierzaniei. Cel pe care Scripturile îl numesc Antihrist şi care se va ivi din neant pentru a sminti lumea.”

Un extras din *Apocalipsa Sfântului Ioan.* Rândul 62, primul nivel, raftul 2. E ultima lucrare din listă, cea care va trebui să acţioneze deschiderea pasajului, când celelalte vor fi deblocat mecanismul.

Întorcându-se în bibliotecă, Valentina împinge scara grea în faţa celui de-al doisprezecelea rând şi se urcă până la al treilea nivel. Cu lanterna între dinţi, nu-i trebuie mult să găsească volumele îmbrăcate în piele neagră ale lucrării lui Toma d’Aquino, *Summa Theologica.* Prinde cotorul volumului între degete şi îl trage încet înspre ea. Ciuleşte urechile. Aude un zgomot îndepărtat, care seamănă cu pârâiturile unui catarg de navă pe punctul de a se rupe.

Lăsând cartea puţin ieşită din rând, coboară şi împinge iar scara de la un raft la altul. Fiecare volum pe care îl deplasează produce acelaşi zgomot caracteristic vechilor mecanisme cu scripeţi. Apoi dă scara deoparte şi se uită la *Apocalipsa Sfântului Ioan,* aflată pe un raft situat aproximativ la înălţimea ei. Ţinându-şi respiraţia, trage încet volumul, declanşând astfel ultimul mecanism, ale cărui unde de şoc se propagă în tot corpul bibliotecii. Se dă înapoi câţiva paşi; un scrâşnet interminabil de lemn şi metal se înalţă din adâncurile zidului. Biblioteca grea se deschide

într-un nor de praf, lăsând să pătrundă în încăpere un curent de aer călduţ care o învăluie.

143

Inchizitorul general Landegaard, împreună cu gărzile lui nobile, carele şi notarii lui a părăsit Avignonul. A urcat spre nord până la Grenoble, apoi la Geneva, de unde a hotărât să se întoarcă în Italia scurtând drumul prin munţi. În buzunar, pe o foaie de hârtie împăturită, sunt menţionate congregaţiile pe care trebuie să le inspecteze, risipite între malurile lacului Serre-Poncon şi îndepărtaţii Dolomiţi. Paisprezece schituri şi mănăstiri care nu mai răspund apelurilor Sanctităţii Sale.

Cervin este a şasea etapă a acelui periplu prin Alpi. Şi cea mai periculoasă: chiar dacă o cunoaşte personal pe maica Gabriella şi are o slăbiciune pentru ordinul tăcut care slujeşte celor mai înalte scopuri ale Bisericii, Landegaard ştie şi că acele ziduri adăpostesc evanghelia după Satana şi osemintele lui Ianus, două relicve care prezintă cel mai înalt interes pentru numeroşii duşmani ai credinţei. Iată de ce tăcerea pustnicelor, după trecerea valului de ciumă, nu poate fi decât îngrijorătoare; a şasea etapă se bucură de întreaga atenţie a lui Landegaard. Insistase pe lângă Sanctitatea Sa să se ducă direct la Cervin. Dar Clement îi spusese că, dacă s-ar îndrepta spre Cervin fără a se opri la congregaţiile aflate în drum, ar fi putut atrage atenţia asupra adevăratei misiuni a pustnicelor.

La câteva ceasuri după părăsirea Pământului Sfânt, inchizitorul şi oamenii lui au dat de ultimele gropi comune săpate în solul ţinutului Provence; gropari epuizaţi acopereau cadavrele calde încă. După aceea, nu au mai întâlnit nici ţipenie de om prin cetăţile pustii şi câmpurile părăsite pe care le-au traversat.

Aceeaşi tăcere şi senzaţie de singurătate s-au pogorât, încetul cu încetul, şi asupra micii trupe care se apropia de satul Zermatt: de câţiva kilometri, un miros straniu de şarpantă arsă şi jar mocnit gâdila nările cavalerilor, care se înălţau în şa căutându-i sursa.

Landegaard a fost primul care a zărit ruinele carbonizate ale satului. Patru ostaşi care se hlizeau în spatele coloanei au tăcut brusc la vederea spectacolului sinistru: ferme mistuite de foc şi hambare prăbuşite peste familii întregi, ale căror schelete arse inchizitorul le-a descoperit în mijlocul ruinelor. Ridică privirea către mănăstirea ale cărei ziduri se profilează pe cerul asfinţitului.

Un stol de corbi planează în jurul turnurilor. Fără a scoate o vorbă, Landegaard încalecă din nou şi îşi conduce oamenii pe cărarea catârilor, care şerpuieşte până sub zidurile Cervinului.

144

Strunindu-şi bidiviul la o aruncătură de băţ de mănăstire, Landegaard priveşte în sus, către piscul stâncii şi meterezele pustii. Suflă de patru ori din corn, patru semnale prelungi care ridică stolurile de corbi pe cerul lăptos. Ascultă încordat tăcerea, sperând să audă un zgomot omenesc. Dar nu aude decât croncănitul păsărilor şi şuieratul vântului. Aşa cum se aştepta, din ceaţă nu se iveşte nicio coardă pentru a-şi putea urca trupa spre pisc.

Landegaard scrutează zidurile. Nimeni. Întorcându-se către notarii care îl însoţesc pentru a le face semn să consemneze că Cervin nu răspunde, distinge nişte forme întunecate ceva mai jos, la baza zidului. Dă pinteni calului, care începe să galopeze nechezând.

Pe măsură ce se apropie, Landegaard îngheaţă în şa, dându-şi seama că formele acelea contorsionate poartă straie de călugăriţe. Unsprezece cadavre zdrobite de stâncă. După cum erau dispuse

trupurile, se părea că nefericitele căzuseră claie peste grămadă, aruncându-se dintr-un anume loc din turn. Landegaard se uită în sus şi vede un parapet, deasupra meterezelor. Nu aveau cum să ajungă toate acolo, jos, decât dacă escaladaseră zidul şi se aruncaseră în gol.

Bidiviul lui e foarte agitat. Landegaard se apleacă asupra cadavrelor. Judecând după culoarea neagră a pielii, se părea că măicuţele stătuseră acolo toată iarna, fluidele corporale îngheţând. Când ninsoarea s-a mai potolit, cadavrele s-au mumificat. De unde duhoarea râncedă adusă de vânt şi faptul că trupurile se conservaseră relativ bine.

Inchizitorul general descalecă şi se apropie de stârvul unei călugăriţe în ai cărei ochi sticloşi, larg deschişi, se citea o spaimă cumplită. Vertijul căderii în gol, desigur. Deşi… nu, era altceva. Landegaard dă la o parte gulerul veşmântului. Gâtul nefericitei fusese devorat până la tendoane de un maxilar puternic. Pipăie rana cu vârful degetelor înmănuşate. Prea largă să fie opera unui lup, prea îngustă să fie a unui bot de urs. Dacă ar fi fost îngheţat, stârvul n-ar fi putut fi muşcat astfel, şi nicio altă parte a corpului nu mai fusese profanată. Ceea ce însemna că acele nefericite fuseseră muşcate de ceva care le atacase sus, în vârful meterezelor, ceva care le sfârtecase beregata înainte de a le arunca în gol. În carnea măcinată de frig i se pare că vede o licărire. Scoate din buzunar un cleştişor, îl introduce în rană, apucă obiectul respectiv şi ridică instrumentul la lumină. Încremeneşte. Obiectul care luceşte în lumina asfinţitului e un dinte de om.

145

Comisarul Valentina Graziano înaintează prin pasajul secret care şerpuieşte pe sub Vatican. E atât de întuneric, încât are senzaţia că înoată într-o

piscină cu cerneală. Cu câteva ceasuri în urmă, prin tenebrele acelea a mers şi Ballestra, în întâmpinarea propriului destin. Pentru a-şi da mai bine seama unde se află, îşi pune ochelarii pentru timp de noapte, ale căror lentile dau o tentă albăstrie beznei din tunel. Acum, poate observa şi paşii lui Ballestra pe pământ, dar şi urmele de altă temperatură pe care mâinile lui le-au lăsat pe ziduri.

Inspiră adânc mirosurile din tunel. Un parfum de pietre vechi şi pământ jilav. O adiere slabă de scorţişoară şi tutun încă pluteşte la suprafaţa acestor duhori stătute: apa de toaletă a lui Ballestra. Judecând după urmele adânci care punctau din loc în loc pasul lent şi măsurat al arhivistului, se pare că acesta s-a oprit de mai multe ori pentru a analiza arhitectura din subteran.

Ecoul paşilor ei pare a se stinge. Zidurile tunelului se lărgesc. Valentina îşi reglează ochelarii de noapte la capacitate maximă. Consultă planurile Vaticanului pe care le-a luat cu ea. Fundaţiile cetăţii sunt împânzite de catacombe săpate în vremea romanilor. Unele dintre cele mai vechi galerii datează din timpul domniei lui Nero şi se unesc cu mai multe construcţii din centrul oraşului, precum vestigiile Senatului imperial şi palatul împăraţilor. Alte subterane, aflate în stare mai proastă, leagă între ele cele şapte coline ale Romei. Ultimele galerii, de dată mai recentă, leagă dependinţele Vaticanului de clădirile Bisericii aflate în afara zidurilor cetăţii.

Comisarul caută zadarnic în plan pasajul în care se află, a cărui existenţă ar fi trebuit consemnată pe undeva, pe sub dalele pieţei Sfântul Petru. Urmăreşte harta cu degetul. După numărul de paşi pe care i-a făcut în subteran, plus cele două cotituri ale tunelului, Camera Misterelor ar trebui să fie undeva, imediat sub bazilică. Or, pentru a ajunge la bazilică pornind de la arhive, pe o distanţă aşa de mică, tunelul nu putea fi săpat decât sub piaţa

Sfântul Petru. Cu toate acestea, pe harta ei, acolo, nu figurează niciun tunel.

Şi mai ciudat, deschizătura uriaşă săpată în fundaţiile bisericii nu este consemnată nicăieri, în vreme ce grotele în care au fost îngropaţi papii sunt marcate în culori deschise şi vizibile pe harta pliantă pe care o deschide acum Valentina. Camera Misterelor şi tunelul care duce la ea fuseseră deci săpate în cea mai mare taină. O taină care a străbătut veacurile şi pentru care, iată, acum murise un bătrân.

Tânăra se îndreaptă spre centrul sălii. Dacă socotelile ei sunt corecte, acum se află pe verticala mormântului Sfântului Petru, la doar câţiva metri de locul în care odihneşte papa, pe catafalcul înălţat special pentru a-i expune rămăşiţele pământeşti în faţa mulţimii de credincioşi. Comisarul îşi lipeşte urechea de stâlpul central al Camerei Misterelor şi percepe sunetele îndepărtate ale orgii mari, care se propagă prin zidurile fundaţiei. Îşi imaginează zgomotul tuturor acelor tălpi care, deasupra capului ei, înaintează încet către catafalc. O mare de suflete îndurerate care se mişcă greoi pe fundalul *Stabat Mater* a lui Pergolesi, ale cărei note suspendate în norii de tămâie seamănă cu nişte lacrimi grele.

Deschizând ochii, Valentina scrutează atentă încăperea. Stâlpi cât vezi cu ochii, iar între aceştia, tabernacule acoperite cu catifea roşie care arătau ca şi cum cineva ar fi scotocit prin ele. Pe marmura de deasupra criptelor sunt gravate numele papilor creştinătăţii. Ridică unele acoperitori. Criptele au fost golite. Dacă ar fi fost să se ia după ceea ce i-a spus Carzo lui Ballestra, se pare că acolo ar fi fost depozitate cele mai arzătoare secrete ale Bisericii, încă din negura vremurilor. Tot acolo a fost încolţit şi arhivistul, după balta de sânge de lângă cripta lui Pius al X-lea. Pe puţin patru litri. Acolo fusese torturat Ballestra, acolo îi fusese tăiată beregata, înainte ca

asasinului să îi vină ideea să mute cadavrul în bazilică. Valentina priveşte dârele de sânge care se pierd spre spatele încăperii. Cu ochelarii ei de noapte, zăreşte sub criptă o lucire slabă. Se apleacă şi zâmbeşte în întuneric. Prea ocupat să golească criptele din Camera Misterelor, ucigaşul lui Ballestra nu sesizase reportofonul pe care victima îl scăpase în praf. Valentina îl ridică şi apasă pe tasta de ascultare. Aparatul emite un semnal sonor. Şoaptele îngrozite ale lui Ballestra răsună în întuneric.

146

— Marie?

Tânăra respiră sacadat; printre buzele întredeschise îi ies aburi denşi. Carzo dârdâie. De câteva minute, temperatura a început să scadă în refectoriu, ca şi cum un val de aer rece ar fi învăluit brusc mănăstirea. Nu, e altceva, ceva ce Carzo refuză din toate puterile să creadă, la fel cum refuză să creadă că zidurile încep să îşi schimbe culoarea şi mirosurile se transformă. Simte o duhoare de lână şi de bălegar. Şi mirosul de om începe să se insinueze în încăpere, odată cu palele de curent care aduc cu ele amintirea pustnicelor. Mănăstirea se trezeşte. Carzo înlemneşte când aude şoaptele care umplu dintr-odată tăcerea, zgomotele de voci, imnurile, rugăciunile mormăite monoton. Dar şi zgomote de paşi, dangăt de clopote şi trântitul uşilor. Da, mănăstirea îşi aminteşte. Ca şi cum transa lui Parks l-ar fi proiectat şi pe preot în trecut, deopotrivă cu zidurile, mirosurile şi toate celelalte.

— Marie, mă auzi?

Aceeaşi respiraţie sacadată. Acelaşi abur care îi iese pe gură. Pe fruntea Mariei, adormită, preotul vede o venă zbătându-se. Se luptă cu ceva.

Carzo aude pârâitul curelelor care imobilizează braţele fetei. Pleacă privirea şi nu-şi crede ochilor.

Antebraţele lui Parks s-au umplut acum de echimoze, din cauza presiunii pe care muşchii ei o exercită asupra curelelor de piele. Încearcă să o zgâlţâie de umeri, dar articulaţiile ei sunt atât de strâns legate, că nu reuşeşte să o clintească nici măcar cu un milimetru.

— Marie, lucrurile au mers prea departe! Trebuie să te trezeşti!

Parks deschide ochii. Pupilele îi sunt dilatate. Vocea îi vibrează straniu în tăcerea refectoriului.

— Se apropie. O, Doamne, se apropie…

147

— Mă numesc Ricardo Pietro Maria Ballestra. M-am născut pe 4 august 1932 la Toscana. Mama se numea Carmen Campieri, iar tatăl meu – Marcello Ballestra. Numele meu secret de arhivist este fratele Benedetto da Messina. Rostul datelor de aici este acela de a demonstra că sunt cu adevărat autorul prezentei înregistrări.

Comisarul Valentina Graziano îşi lipeşte reportofonul de ureche, pentru a prinde mai bine şoaptele lui Ballestra.

— Noaptea aceasta, în jurul orei unu, am fost trezit de părintele Alfonso Carzo, care m-a sunat când se întorcea din Amazonia, unde a fost trimis să ancheteze nişte cazuri de posedare extremă. Pretindea că a descoperit nişte fresce foarte vechi în vestigiile unui templu aztec. După el, basoreliefurile ar reprezenta scene biblice. Ceea ce pare a se lega de mărturiile conchistadorilor, când au debarcat pe urmele lui Columb pe coastele Americii. Indigenii care le-au ieşit în întâmpinare i-au primit ca pe nişte zei. Mărturiile spun că oamenii albi fuseseră deja văzuţi în acele locuri cu multă vreme în urmă şi întoarcerea lor era aşteptată. Ceea ce pare a acredita teza multor studii ştiinţifice care afirmă că misionarii catolici ar fi pus piciorul pe pământul Americii cu mult înaintea

spaniolilor. Cu deosebirea, totuşi, că frescele văzute de Carzo în jungla amazoniană nu îl reprezentau pe Iisus din Scripturi, ci mai curând dublura lui satanică: o fiară feroce pe care strămoşii aztecilor au pironit-o în vârful uneia dintre piramidele lor, o creatură care a provocat distrugerea civilizaţiei lor. Ianus, fiul Satanei. Ciuma olmecilor.

Valentina dă sonorul la maximum pentru a acoperi foşnetul documentelor pe care arhivistul le cercetează în timp ce vorbeşte.

— Imediat după telefonul părintelui Carzo, am descoperit în subsolurile bazilicii Camera Misterelor, pe care atâţia predecesori au căutat-o înaintea mea. Aici este depusă corespondenţa secretă a papilor care se transmite de secole prin procedeul sigiliului pontifical. Rupând aceste peceţi am descoperit existenţa unei uriaşe anchete interne care avea ca scop demascarea nelegiuirilor congregaţiei Fumului Negru, o conspiraţie a cardinalilor, a cărei influenţă creşte de veacuri în interiorul Vaticanului. De şase sute de ani confreria încearcă să găsească evanghelia după Satana, un manuscris care ar conţine, zice-se, dovada unei minciuni atât de mari, că dezvăluirea ei ar duce la prăbuşirea Bisericii. Din câte am putut eu descoperi, Fumul Negru ar ţese intrigi şi ar ucide şi în încercarea de a recupera un craniu uman ale cărui răni ar fi dovada că Evangheliile mint.

Valentina închide ochii. Era mai grav decât îşi închipuise.

— După acest manuscris, după renegarea lui Iisus de pe cruce, discipolii ar fi dus cadavrul lui Ianus în grotele din nordul Galileei. Acolo şi-ar fi scris evanghelia, iar apoi şi-ar fi trimis misionarii către nord, pentru a propovădui cuvântul Antihristului. Acum se ştie, după urmele de evanghelizare pe care le-au lăsat, că aceşti misionari au traversat Mongolia şi Siberia. De acolo, au trecut pe gheţurile strâmtorii Bering

pentru a coborî apoi pe continentul american, de-a lungul coastelor Pacificului. Aşa se face că au ajuns în Mexic, Columbia şi Venezuela. E o teză avansată de unii cercetători americani, care au încercat să explice astfel prezenţa Potopului şi a miturilor Facerii la civilizaţiile care, teoretic, nu s-au întâlnit niciodată. La acea dată, Biserica a respins categoric o asemenea teorie. Dar ea ştia… O, Doamne Sfinte…

Un foşnet de hârtie: Ballestra desfăşura un alt pergament.

— În cripta papei Adrian al VI-lea am găsit nişte carnete vechi, din piele, care seamănă cu acele jurnale de bord în care exploratorii Lumii Noi îşi consemnau descoperirile. *Valladolid,* nava-amiral a lui Hernando Cortes… Unul dintre ele conţine o foarte veche hartă maritimă, acoperită cu un strat gros de ceară, care pare a ţine seama de mersul stelelor şi de vânturi. În coperta celui de-al doilea carnet am găsit o altă hartă, de astă dată terestră, acoperită de simboluri maiaşe şi aztece, precum şi de cruci de un roşu însângerat care par a indica amplasamente misterioase risipite în lanţul Anzilor şi în cele mai înalte platouri ale Mexicului.

Iar foşnete de hârtie. Ballestra vorbeşte în timp ce descifrează documentele. Şi vocea lui se aude iar în reportofon:

— În aceeaşi criptă am descoperit scrisorile pe care Cortes le-a adresat Inchiziţiei spaniole şi oamenilor Bisericii de la Universitatea Salamanca. Exploratorul şi conchistadorii lui au trimis aceste mesaje din inima Imperiului Aztec, pe care au ordin să îl supună prin viclenie. Cortes scrie că împăratul Montezuma îi crede zeii care au promis să se întoarcă. Aşa se face că s-a bucurat de ospitalitatea duşmanilor şi, mai mult, aceştia l-au invitat să asiste la o ceremonie religioasă stranie. Templul aztec în care s-a desfăşurat ritualul este împodobit cu o cruce grea de marmură, deasupra căreia se afla o cunună de spini însângeraţi.

Ceremonia este un fel de replică a sfintei liturghii: un preot cu o robă împodobită cu pene oficiază în faţa unui altar, rostind cuvinte sacre într-un amestec de limbi, de la turcă la latină. Şi încă ceva: când ritualul ajunge la sfârşit, Cortes îl vede pe preotul aztec punând în două cupe de aur bucăţi de carne de om şi un lichid roşu care părea a fi sânge. Sub ochii conchistadorului, credincioşii s-au aşezat pe două şiruri şi au îngenuncheat unul după altul în faţa preotului pentru a primi împărtăşania.

O pauză. Vocea lui Ballestra rupe din nou tăcerea. Pare epuizat.

— Oh, Dumnezeule, toate acestea demonstrează că aztecii au fost efectiv evanghelizaţi de misionarii eretici cu mult înainte de sosirea expediţiei lui Columb. Asta explică şi descoperirile părintelui Carzo în templul amazonian şi demonstrează că discipolii renegării au ajuns până la coastele Mexicului, după ce au trecut pe gheţurile strâmtorii Bering. Ei sunt cei care i-au convins pe azteci că Ianus a fost ciuma olmecilor şi va trebui ca ei să îl venereze, dacă nu vor să împărtăşească aceeaşi soartă ca şi strămoşii lor. Iată ce se străduieşte Biserica să ascundă de veacuri întregi. Marea minciună.

Valentina începe să îşi dea seama în ce muşuroi a intrat. Îl aude pe Ballestra scotocind prin alte cripte.

— Doamne, te implor, fă în aşa fel încât să nu fie adevărat…

Un foşnet de hârtie. Vocea arhivistului se frânge.

— Sunt în posesia dovezii că, pentru a acoperi această minciună şi a recupera evanghelia după Satana, cardinalii Fumului Negru asasinează papi încă din secolul al XIV-lea. Prima lor victimă a fost Sanctitatea Sa, papa Clement al V-lea, ucis prin otrăvire la Roquemare, pe 20 aprilie 1314. Conform documentelor pe care le-am descoperit în ultimele cripte, lista crimelor săvârşite de Fumul

Negru ar cuprinde douăzeci şi opt de suverani pontifi ucişi în decurs de aproape cinci secole.

Un pocnet. Arhivistul îşi va fi lăsat reportofonul jos, pentru a avea mâinile libere. O clipă, vocea îi e acoperită de foşnetul pergamentului pe care pare să-l fi desfăşurat, scuturându-l. Descoperise un raport de expertiză din 1908 pe care îl comenta pe măsură ce îl citea.

— Otrava folosită de această confrerie e un neuroleptic puternic care cufundă victima într-un somn cataleptic vecin cu moartea. Dar acest produs de nedepistat la analize lasă cel puţin o urmă lesne de observat de către cei care ştiu ce să caute. Un fel de cenuşă ce se formează în interiorul nărilor victimei. Exact ca praful a cărui prezenţă am observat-o la cadavrul papei care tocmai a murit.

Valentina aude zgomotul lanternei pe care arhivistul o scăpase din mână.

— Doamne, Dumnezeule, fă în aşa fel încât să iasă la lumină toată această minciună înainte ca Fumul Negru să pună stăpânire pe Vatican…

Paşii lui Ballestra se îndepărtează. Îl aude şoptind ceva la distanţă, apoi se apropie iar de reportofon. Un foşnet de sutană: se apleacă. Un şoc. Un ţipăt înăbuşit. Zgomote cleioase şi metalice, ca nişte lovituri de pumnal. Un ultim vaiet răsună sub boltă. Tăcere. Valentina ia aparatul de la ureche. Acolo se încheie drumul lui Ballestra. Se apleacă pentru a examina mai îndeaproape urmele agoniei lui când, prin lentilele ochelarilor de noapte, sesizează o formă albăstruie care se strecoară printre coloanele Camerei Misterelor.

148

După ce a pus în buzunar macabra descoperire, Landegaard a ordonat escortei să deschidă un drum în stâncă folosind corzi şi pioleţi pentru a

putea urca notarii, cu numeroasele lor registre. Refuzând să se lase tras ca un măgar, inchizitorul se leagă de talie cu o coardă şi face singur ascensiunea.

— Mai repede, băieţi, nu mai avem mult.

Inchizitorul ajunge sus, pe metereze, şi sare peste parapet apucând mâna pe care i-o întinde unul dintre străjeri. Apoi se apleacă deasupra golului pentru a-i călăuzi pe notarii înfricoşaţi pe care oştenii îi trag în sus prin forţa braţelor. Jos, la baza zidurilor, cadavrele pustnicelor contemplă cerul.

Odată trupa adunată sus, pe metereze, Landegaard se îndreaptă către poarta grea, de fier, care dă spre mănăstire. Aruncă o privire la vizorul rămas deschis. În partea cealaltă, o altă încăpere mare, cu pereţii albiţi de căldură. Nici cea mai vagă mişcare pe coridoare, nici cel mai mic zgomot, în afara şuieratului vântului care se plimbă nestingherit printre geamurile pe care pustnicele au uitat să le închidă.

După ce a rezolvat problema lacătului cu o lovitură de picior, Landegaard şi oamenii lui se împrăştie ca să cerceteze împrejurimile: câţiva o iau spre etajele superioare, în timp ce inchizitorul şi garda lui se îndreaptă spre scările care duc la încăperile secrete ale mănăstirii. Acolo, descoperind porţile smulse din ţâţâni şi bibliotecile răsturnate, inchizitorul înţelege că ireparabilul s-a produs deja.

Îngenuncheat lângă şemineu, analizează stratul gros de cenuşă pe care curenţii îl agită în aer. Judecând după cristalele de gheaţă de pe conductă, căminele nu au mai fost aprinse de luni de zile. Dând la o parte cu grijă cenuşa cu vătraiul, mâna înmănuşată a lui Landegaard scoate la iveală fragmente de hârtie arsă şi bucăţi de copertă. Îşi trece degetul peste un fir de grăsime care s-a prelins pe marginea căminului. O grămadă de praf urât mirositor pe care nările lui îl identifică fără

greş: e duhoarea pielii arse, cea cu care erau legate manuscrisele. Inchizitorul se întoarce către bibliotecile răvăşite. Prinse în capcană, pustnicele au aplicat fără zăbavă regula bibliotecilor interzise: mai bine distrugi manuscrisele, decât să permiţi duşmanului să pună mâna pe ele.

Landegaard continuă să scormonească prin cenuşă. Nişte aşchii albe şi tari în fundul vetrei. Le adună şi le examinează în tăcere. Păreau fragmente de os. Apoi găseşte o aşchie mai groasă, pe care o scoate cu un cleşte: o bucată dintr-o tibie umană, uscată şi friabilă, pe care focul a mistuit-o repede. O pune într-un săculeţ de catifea şi se întoarce ca să examineze podeaua. Peste amprentele sandalelor, se suprapun urme de cizme, cizme de cavaleri, ale căror tălpi pline de noroi au pângărit acele locuri retrase. Alte urme de sandale se opresc lângă un perete pe care ochiul exersat al inchizitorului observă o uşoară denivelare datorată unei uşi secrete. Pipăind panoul, descoperă repede mecanismul de deschidere cu balamale. Panoul se dă la o parte cu un scârţâit. O cameră secretă. Aceleaşi urme de sandale în praf. O ascunzătoare deschisă în perete. În mijlocul încăperii, Landegaard găseşte cufere deschise şi bucăţi de pânză cerată. Atunci îşi dă seama că resturile de oseminte pe care le-a găsit în cenuşă provin din scheletul lui Ianus. Dar – şi aici inchizitorul e sigur – în cenuşă nu a găsit nici dinţii, nici articulaţiile maxilarelor. Se agaţă de această speranţă. Cu puţin noroc, poate călugăriţa care a recuperat osemintele a reuşit să salveze craniul lui Ianus. Asta dacă nu a murit şi ea în timpul atacului, iar cele două relicve nu au căzut în mâinile duşmanului. Ar fi o catastrofă fără precedent în istoria Bisericii. Căci, dacă secretele cuprinse în evanghelia blestemată s-ar dezvălui în acele vremuri de ciumă şi haos, în câteva săptămâni toată creştinătatea s-ar nărui. Oraşe şi continente întregi trecute prin foc şi sabie, sfârşitul regatelor şi al imperiilor, armate de

nelegiuiţi incendiind bisericile şi spânzurând preoţii de ramurile copacilor, în marşul spre Roma, unde ar urma gestul final: destituirea papei. Iar omenirea s-ar cufunda în mii de ani de întuneric. Domnia Fiarei.

Landegaard se pregătea să părăsească încăperea secretă pentru a se întoarce la oamenii lui, când un sunet prelung de corn răsună la etajele superioare. Detaşamentul trimis în acea parte a mănăstirii trebuie să fi descoperit ceva.

149

Cel care înaintează în Camera Misterelor pare a pluti deasupra podelei. Poartă o rasă şi o glugă de călugăr care îi ascunde în întregime faţa.

Valentina se ascunde după ultimul stâlp şi îşi scoate pistolul Beretta. Se asigură că e încărcat şi trage piedica de siguranţă. Ciuleşte urechile. Călugărul ăsta nu face niciun zgomot când merge.

Când consideră că ucigaşul se află cam la cincizeci de metri de ea ţâşneşte de după coloană şi ţinteşte forma care înaintează în lumina albăstrie a ochelarilor:

— Stai! Poliţia!

Călugărul nu pare deloc impresionat. Valentina simte un ghem în stomac. Tipul ori e surd, ori e cu adevărat tâmpit. Ţinteşte cu degetul încleştat pe trăgaci.

— Ultimul avertisment: stai pe loc sau trag!

Vede lucirea unei lame străpungând întunericul în momentul în care călugărul depărtează braţele. O năpădeşte un val de mânie amestecată cu spaimă.

— Ascultă-mă cu atenţie, javra naibii: lasă arma jos sau te dobor ca pe un câine ce eşti!

Călugărul ridică atunci capul. Îi vede ochii scânteind sub glugă. Simte cum i se contractă vezica. Ucigaşul zâmbeşte.

Comisarul trage patru gloanţe unul după altul, ale căror fragmente luminiscente îl ating în umăr. Primul impact îl opreşte. Celelalte îl fac să dea înapoi. Când ea ridică privirea prin vălul de fum care iese din ţeava armei, realizează că monahul vine spre ea. Înaintează. Încearcă să îşi potolească bătăile dezordonate ale inimii şi acum ţinteşte direct în toracele bărbatului. Apoi, cu un picior în spate, ca la antrenament, trage nouă gloanţe blindate care îi sfâşie pieptul; la fiecare impact ţâşneşte mult, foarte mult sânge. Cade în genunchi. Nouă cartuşe fumegânde zac acum în praf. Valentinei i se pare că mirosul prafului de puşcă îi arde nările. Tresare violent când îl vede pe călugăr ridicându-se încet. Bărbatul se clatină puţin, apoi începe din nou să meargă, apăsându-şi rănile cu palmele.

Dumnezeule, e imposibil…

Cu degetul mare, eliberează încărcătorul gol care cade pe podea. Călugărul mai are mai puţin de zece metri până la ea. Pune un încărcător nou, pe care îl goleşte în el, urlând din răsputeri:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ai de gând să mori odată, ticălos ordinar?

Gluga pare a se nărui sub rafala gloanţelor care explodează în obrazul călugărului. Se clatină şi scapă pumnalul, apoi cade în genunchi şi se prăvăleşte pe-o parte.

Valentina scoate al doilea încărcător gol, îl fixează pe al treilea, ultimul, de altminteri, şi trage chiulasa pentru a fixa un glonţ pe ţeavă. La capătul puterilor, înaintează încet către ucigaş. Luând în cătare cagula plină de sânge, mai trage patru gloanţe care explodează în liniştea de sub pământ. Şi, când e sigură că blestematul de călugăr nu se va mai ridica niciodată de jos, izbucneşte în hohote de plâns.

150

Frigul devine tot mai pătrunzător. Carzo priveşte urmele violacee pe care curelele de piele le desenează pe antebraţele lui Parks. Respiraţia tinerei e tot şuierătoare. Numai că ritmul în care i se ridică pieptul nu coincide deloc cu cel al respiraţiei, ca şi cum altceva ar respira prin ea, ceva care a pus treptat stăpânire pe trupul ei. Sau, mai curând, ca şi cum, punând încetul cu încetul stăpânire pe Parks, acel ceva ar deveni din ce în ce mai… *prezent.* Da, asta îl înspăimântă cel mai mult pe Carzo, în timp ce chipul tinerei femei se schimonoseşte sub ochii lui: acel ceva care creşte înlăuntrul Mariei e pe punctul de a prelua controlul.

— Marie?

Un şuierat răguşit şi adânc. Curelele de piele se întind sub presiunea braţelor lui Parks. Carzo se întoarce. Culorile refectoriului se schimbă; reapar vechile tapiserii care înfrumuseţau încăperea în Evul Mediu. Acum, ţesăturile acoperă toate urmele mai deschise la culoare cu care absenţa lor a împodobit pereţii. Ţesături grele de praf şi de amintiri. Carzo tresare când aude, în depărtare, un sunet de corn. Se întoarce către Parks şi realizează că tânăra îl fixează cu atenţie.

— Marie?

Preotul o priveşte în ochi. Nu, ăştia nu sunt ochii ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, trebuie să te trezeşti acum! Doamne, iar sunt pe punctul de a te pierde!

Tăcere. Din nou, un sunet de corn răsună prelung în întuneric. Carzo înţepeneşte când aude zgomot de cizme pe scările fortăreţei.

— Marie?

O voce gravă şi melodioasă vibrează în gâtlejul agentei FBI:

— Numele meu este Thomas Landegaard, inchizitor general al ţinuturilor Aragon, Catalunia, Provence şi Milano.

— Hai, Marie, fii drăguţă şi trezeşte-te!

Curelele cedează cu un pocnet sec. Tânăra se ridică şi se îndreaptă către mesele din refectoriu.

151

Abandonând cadavrul călugărului în Camera Misterelor, Valentina o ia pe urma dârelor de sânge lăsate de acesta când a transportat trupul lui Ballestra.

În spatele încăperii, dă peste o trecere secretă rămasă deschisă în perete.

Orgile cele mari se aud din ce în ce mai puternic pe măsură ce comisarul urcă treptele. În capul scării, iese din pasaj şi examinează tunelul îngust şi boltit în care a nimerit. Recunoaşte catafalcul iluminat pe care sunt depuse moaştele Sfântului Petru. S-ar părea, aşadar, că a ajuns în galeria deschisă publicului, care trece pe sub mormântul din bazilică. Cu pistolul în mână, Valentina urcă cele câteva trepte care o mai despart de suprafaţă.

Şi iese în mijlocul mulţimii de pelerini în momentul în care orga atacă primele măsuri ale *Patimii* lui Bach. Se lipeşte de o coloană: după aerul stătut şi apăsător din camera subterană, vaporii de tămâie şi notele asurzitoare ale muzicii sacre au ameţit-o cu totul. Expuse în faţa altarului, rămăşiţele pământeşti ale papei sunt încadrate de membrii gărzilor elveţiene, îmbrăcaţi în ţinută de gală. La căpătâiul sicriului se află patru şiruri de cardinali în robe purpurii, îngenuncheaţi; o adevărată armată de prelaţi pe care mulţimea e nevoită să o ocolească atunci când înconjoară catafalcul, pentru a se îndrepta apoi încet, spre ieşire.

Ascunsă după o coloană, Valentina se întreabă ce ar face oare toţi oamenii aceia care se reculeg, trişti, dacă s-ar apuca să urle cât o ţin puterile că deţine dovada că papa a fost asasinat, iar conjuraţii sunt cardinali. Închide ochii, încercând să alunge

fantomele care o bântuie. Dacă ar începe să strige acum, pe fundalul muzicii de orgă, probabil că sute de chipuri anonime s-ar întoarce spre ea, i-ar zâmbi, ar lua-o drept o nebună oarecare, apoi şi-ar continua în tăcere procesiunea. Ar veni apoi gărzile elveţiene care, cu blândeţe, ar încerca să o conducă la comandant. *Nu. S-ar arunca asupra mea şi m-ar sfâşia de vie.*

Valentina tresare. Acesta e motivul pentru care nu scoate niciun sunet şi se lasă dusă de valul mulţimii către ieşire. Priveşte totuşi pe furiş peste umăr şi îl vede pe comandantul gărzii şoptind ceva la urechea cardinalului şambelan Campini, îngenuncheat pe un scăunel pentru rugăciune. Bătrânul ascultă cu capul plecat. Apoi şuşoteşte şi el ceva la urechea comandantului. Pare furios. Colosul se îndreaptă de spate, face semn câtorva gărzi, se răsuceşte pe călcâie şi dispare după o uşă mascată.

Tânăra încearcă să dea din coate pentru a ajunge mai repede la ieşire, dar e atât de multă lume, că nu reuşeşte decât să îşi atragă priviri dezaprobatoare şi murmure de nemulţumire. Zece minute mai târziu, când ajunge în sfârşit în piaţeta bătută de ploaie, un detaşament de gărzi elveţiene e deja pe poziţii.

Cocoţat în capul scării, comandantul priveşte pelerinajul credincioşilor. Nu, nu, de fapt scrutează chipurile oamenilor. Valentina tremură în bătaia vântului care mătură piaţa. Încearcă să se dea câţiva paşi înapoi, dar mulţimea nu îi permite. Aşa că se refugiază sub o umbrelă, zâmbeşte pelerinului care o ajută şi profită de ocazie să se lipească de el în timp ce procesiunea trece prin faţa gărzilor. Simte privirea colosului sfredelind umbrela. Având grijă să nu îl strângă prea tare de braţ pe bietul om fără vină, Valentina înaintează odată cu mulţimea. Gata, a ajuns la baza scărilor. Pierzându-se în aglomeraţie, aruncă o privire peste umăr. Namila se uita în altă parte. Dă drumul

braţului pelerinului şi se strecoară printre coloanele care străjuiesc piaţa. Apoi o ia la goană pe pavajul ud al Borgo Santo Spirito şi, din câţiva paşi, ajunge la podul de peste Tibru. Aici, clănţănind din dinţi sub ploaia deasă, îşi scoate mobilul şi formează numărul personal al lui Mario Canale, redactorul-şef al *Corriere della Serra.*

152

Când goarna răsună în întuneric, inchizitorul şi străjerii săi se reped pe scările care duc la etajele superioare ale mănăstirii. Sus, dă într-un coridor larg, care urcă în pantă lină. La capătul lui, uşa refectoriului, pe care Landegaard o trânteşte de perete cu o izbitură de umăr, aproape smulgând-o din ţâţâni.

Gornistul e îngenuncheat în praf. Ceilalţi ostaşi sunt livizi. Pustnicele asasinate erau legate de mesele refectoriului cu şnururi de cânepă. Odată cu venirea dezgheţului, cadavrele umflate au început să se descompună; pe podea, fluidele trupurilor mutilate se preling şuvoaie, amestecându-se cu sângele uscat care acoperă lemnul. Duhoarea de stârv se împleteşte cu aceea de linte stricată, uscată pe fundul gamelelor.

Trecând de la o masă la alta, Landegaard examinează îndelung cadavrele şi, pe măsură ce descoperă torturile la care au fost supuse femeile, stomacul i se face ghem: ochii sparţi, limbile smulse, sexele profanate şi membrele jupuite. Suplicii extreme, arareori practicate de Sfânta Inchiziţie. Numai că de astă dată torturile au fost comise într-o asemenea dezlănţuire de ură şi mânie, că nu puteau fi duse la îndeplinire decât de adepţii Satanei sau de mercenari nebuni. Cei care le-au chinuit pe călugăriţe nu au încercat doar să le smulgă o mărturie, ci au vrut şi să se răzbune, ca şi cum ei înşişi vor fi fost interogaţi odinioară într-un fel asemănător. Landegaard încearcă să îşi aducă

aminte. Inchiziţia a aplicat ultima dată astfel de pedepse cu aproximativ patruzeci de ani în urmă, în temniţele regelui Franţei, când templierii au fost schingiuiţi luni la rând pentru a-şi mărturisi crimele.

Inchizitorul se întoarce către una dintre gărzile sale, care îi întinde un medalion găsit în praf. Răsucind lanţul în jurul degetului înmănuşat, Landegaard îl examinează. O cruce cu cinci braţe care încadrează un demon cu chip de ţap. Simbolul Hoţilor de Suflete.

Landegaard examinează celelalte cadavre din refectoriu. Chipuri desfigurate şi trupuri martirizate, printre care se străduieşte zadarnic să îl recunoască pe acela al maicii Gabriella. Paisprezece cadavre. Cu cele şapte nefericite pe care Hoţii de Suflete le-au aruncat de vii de sus, de pe parapet, sunt în total douăzeci şi una de slujitoare ale Domnului care şi-au pierdut viaţa în noaptea aceea. Landegaard se apropie de unul dintre notari, care tocmai găsise registrul mănăstirii. Cu excepţia unei pustnice moarte anul trecut din cauza unei gripe, lipseşte doar maica superioară, gărzile nu au găsit-o.

Inchizitorul se apropie de ultima masă. E goală şi plină de sânge uscat. Se apleacă şi ia de pe jos nişte capete de sfoară. Pe acea masă fusese torturată maica Gabriella, alături de surorile ei. Pentru că nu au obţinut niciun răspuns, Hoţii de Suflete îşi vor fi întrerupt probabil lucrarea şi se vor fi întors să scotocească prin mănăstire. Iar călugăriţa trebuie să fi profitat de răgaz pentru a fugi.

Landegaard se ia după dârele de sânge uscat de pe jos. Bătrâna pustnică a găsit cumva forţa de a se ridica şi de a traversa refectoriul, până la o altă poartă, ce dădea spre clopotniţă.

Mergând pe această urmă de-a lungul coridorului, Landegaard se opreşte în faţa unei tapiserii mari, de Mortlake. Urmele se opresc

acolo. Inchizitorul ridică tapiseria şi dă de degetele însângerate ale pustnicei întipărite pe zid. Pune şi el mâna în acelaşi loc. Un pocnet sec. O pală de aer îngheţat năvăleşte prin crăpătura care s-a deschis în perete. De partea cealaltă, o scară care coboară în beznă – un pasaj secret, întâlnit în toate mănăstirile şi abaţiile creştinătăţii, şi pe care arhitecţii de mănăstiri îl numesc, generic, cale de fugă. În caz de pericol de moarte, congregaţiile au ordin să se salveze folosind acest drum alternativ. În mod normal, pasajul secret ar trebui să ducă undeva, la câţiva kilometri în afara mănăstirii. Pe acolo trebuie să fi fugit maica Gabriella.

153

Traversând încet podul de peste Tibru, Valentina ascultă mobilul sunând de câteva ori în gol. În cele din urmă, Mario răspunde. Dându-şi seama după vocea tinerei că ceva nu e în regulă, redactorul-şef al *Corriere* i-o retează scurt:

— Presupun că nu m-ai sunat ca să îmi povesteşti despre farmecul ploii?

— Sunt în rahat, Mario.

— Zi-i!

Comisarul îi rezumă situaţia. După ce termină, Mario tace în continuare câteva secunde.

— OK, sun imediat la tipografie să oprească rotativele şi să modific deschiderea de pe pagina întâi.

— Bun, da’ eu ce fac?

— Ne întâlnim în zece minute pe terasa hotelului Abruzzi, în faţa Panteonului. Adu înregistrarea lui Ballestra.

— De ce nu direct la redacţie?

— Nu tu ai zis că Fumul Negru este pe urmele tale?

— Ba da.

— Ei, atunci la ziar ar fi prea periculos. Dacă şambelanul face cu adevărat parte din conspiraţie,

înseamnă că va pune sub supraveghere redacţiile tuturor cotidienelor importante din Roma. Aşa că te faci mică de tot, cât un şoarece, rămâi în mijlocul mulţimii şi pe mine mă găseşti în zece minute la Panteon.

Tăcere.

— Valentina?

— Da.

— Dacă papa chiar a fost asasinat de Fumul Negru, eşti în pericol de moarte. Aşa că fie-ţi milă de fundul tău şi ţine-te departe de stâlpii de iluminat!

Mario închide. Valentina tresare violent auzind paşi în urma ei. Se întoarce.

Nimeni. În depărtare, o mare de lumânări înaintează către domurile bazilicii Sfântul Petru. Cetatea Eternă e în doliu. Uitându-se la pelerinii lipiţi unii de ceilalţi, Valentina realizează brusc că oricine ar fi putut s-o ucidă adineauri, în mulţime. Un pumnal în spate, cadavrul aruncat peste parapet, dispărut în apele mâloase ale Tibrului… Se poate muri atât de uşor în mijlocul unei mulţimi.

154

— Marie?

Părintele Carzo o urmăreşte din priviri pe tânăra care se plimbă prin refectoriu, examinând mesele. Se apleacă. A găsit ceva pe jos. Totuşi, când se ridică nu are nimic în palmă. Însă Marie îşi priveşte îndelung mâna goală. Apoi înaintează analizând podeaua, ca şi cum ar merge pe nişte urme de mult şterse. Se opreşte dinaintea unei uşi ruginite care dă spre clopotniţă şi adulmecă, înălţându-şi capul. Carzo o urmează. Rămâne înţepenită dinaintea unui perete pe care îl pipăie cu vârful degetelor. Un declic. Peretele glisează. Parks ia torţa pe care i-o întinde Carzo şi luminează o scară care coboară în beznă.

— Unde duce scara asta, Marie?

155

Înşfăcând torţa întinsă de unul dintre străjeri, Landegaard intră în pasajul subteran şi se ţine după urmele pustnicei. Ceva mai jos, călugăriţa s-a sprijinit de un zid. Judecând după balta de sânge din acel loc, se pare că maica Gabriella a zăbovit ceva vreme aici. Va fi încercat să găsească, probabil, înlăuntrul ei, puterea de a merge mai departe.

Flacăra torţei pâlpâie când o preumblă de-a lungul zidurilor pentru a depista alte urme. Landegaard îşi continuă coborârea în adâncul stâncii. Zidurile sunt acoperite de un strat de gheaţă. Are impresia că merge de ceasuri întregi.

În sfârşit, ajunge la ultima treaptă. Pereţii tunelului se înclină. Inchizitorul merge acum printr-un soi de canal. Zăreşte un culoar şi mai îngust care se desprinde din subterana principală; simte un miros de lături. Puţul cu dejecţiile şi gunoiul mănăstirii. Întinde torţa şi luminează pereţii. Urme de sânge îngheţat. Maica Gabriella a mers în direcţia aceea. Inchizitorul zâmbeşte în sinea lui. Îşi aminteşte că în încăperile secrete ale mănăstirii a zărit o trapă pentru gunoi, o trapă prin care pustnica trebuie să fi aruncat craniul lui Ianus şi evanghelia după Satana înainte de a cădea în mâinile Hoţilor de Suflete.

Landegaard mai face câţiva paşi pe culoarul principal şi regăseşte urmele călugăriţei, care s-a întors de la groapa cu dejecţii. Flacăra torţei se zbate tot mai puternic sub curenţii de aer. Mai merge preţ de un kilometru; în zare, se vede punctul alb al ieşirii din tunel. Pustnica a pierdut atât de mult sânge, încât inchizitorul se aşteaptă la fiecare pas să se izbească de cadavrul ei. Dar nu. Mânată de Dumnezeu ştie ce forţă, a reuşit să se ţină pe picioare.

Acum, Landegaard nu mai are nevoie de torţă. Stinge flacăra cu talpa, aruncă parul peste umăr şi, din câţiva paşi, ajunge la grilajul greu, care blochează ieşirea din tunel. Câţiva stropi de sânge pe grilajul răsucit, câţiva stropi şi pe broasca pe care maica Gabriella va fi pipăit-o, ca să vâre cheia. Înarmat cu spada, inchizitorul zboară cât acolo lacătul şi împinge grilajul. În faţa lui se înalţă piscurile Alpilor.

Ochii i se umplu de lacrimi în faţa luminii orbitoare care făcea zăpada să scânteieze. Landegaard pipăie piatra plată, care străjuieşte intrarea. Dacă ar fi fost obligat să fugă pe acolo, piatra aceia ar fi ales-o pentru a lăsa un mesaj tovarăşilor săi.

Fără a-şi dezlipi privirea de la splendoarea Alpilor, pipăie în continuare adânciturile bolovanului, acolo unde dăltiţa pustnicei a indicat locul spre care se îndreaptă. Fortăreaţa-abaţie de la Maccagno Superiore, o congregaţie de trapişti a căror mănăstire străjuieşte unda îngheţată a lacului Maggiore. Călugări legători, care îşi văd în tăcere de arta legătoriei. La ei au dus călugăriţele evanghelia, pentru a o acoperi cu mai multe straturi de piele, înainte de a o fereca bine cu o încuietoare otrăvită. Apoi, sfintele femei au incrustat în piele acele stranii filigrane roşii, care nu se lasă văzute decât la adăpostul întunericului.

Arcuindu-şi buzele învineţite de frig într-un zâmbet, inchizitorul pune mâna pe cornul care îi atârnă la cingătoare şi suflă îndelung. Ecourile chemării lui se înalţă din văile munţilor; înalţă privirea şi urmăreşte conturul piscurilor. Două sute de kilometri de drum îngheţat şi nesigur care şerpuieşte până la îndepărtatele frontiere ale Ungariei. Cel mai periculos itinerar. În acea direcţie a apucat-o bătrâna pustnică acum şase luni, ducând cu ea un craniu uscat şi o carte veche.

156

E noapte. Luna şi stelele scaldă piscurile într-o lucire stranie, albăstrie. La capătul puterilor, Marie se prăvăleşte peste stela pe care acesta şi-a dăltuit destinaţia. Din stânca netedă pe care Landegaard a pipăit-o cu veacuri în urmă nu a mai rămas decât un bolovan vechi, acoperit de muşchi.

— Marie, te simţi bine?

Clănţănind în vântul îngheţat, tânăra simte mâna preotului atingându-i umărul. Se agaţă de acea atingere. Viziunea care e pe sfârşite încă îi vuieşte în cap. Mirosul lui Landegaard încă îi bântuie prin minte. Marie se apleacă şi vomită. Nu doar din cauza mirosului lui, ci şi din pricina amintirii trupului bărbatului. Ca şi cum braţele şi picioarele ei nu ar izbuti să îşi găsească încă dimensiunile fireşti. Un nou spasm o frânge în două. Când se ridică în sfârşit, dă peste preotul care o priveşte îngrijorat.

— Gata, Carzo, linişteşte-te, m-am întors.

Marie tresare: nici cu vocea nu stă mai bine decât cu corpul!

157

Valentina îşi croieşte drum prin mulţimea compactă de credincioşi şi o ia la stânga, pe străduţele pustii ale Romei.

În mai puţin de zece minute ajunge la piaţa Navona, unde e înghiţită de altă procesiune. Înaintează prin oceanul de lumânări ale căror flăcări luminează frânturi de chipuri înlăcrimate şi copii adormiţi. Depăşeşte în cele din urmă mulţimea şi se opreşte o clipă, inspirând adânc mirosul înnebunitor de pâine caldă, care răzbeşte prin uşile unei patiserii. Când marea de lumânări se închide în spatele ei, priveşte în spate şi înlemneşte: de cealaltă parte a pieţei apar doi călugări, care înaintează fără probleme spre masa de credincioşi. Poartă glugi mari, sub care ochii

lucesc slab la lumina lumânărilor. Valentina mai înaintează câţiva metri, apoi întoarce iar capul. Călugării au ajuns în mijlocul mulţimii. Merg de parcă ar pluti deasupra pământului, iar gloata nici măcar nu îşi dă seama de prezenţa lor. *Dumnezeule, ei sunt…*

Înnebunită de spaimă, Valentina iuţeşte pasul şi o ia pe o străduţă îngustă, ce duce direct la Panteon. Se abţine cu greu de la o înjurătură de durere când îşi scrânteşte glezna din cauza tocului care s-a prins între două dale de pavaj.

îşi scoate pantofii şi o ia la fugă fără să se mai sinchisească de bălţile îngheţate de pe drum. La capătul puterilor, se îndreaptă către lampadarele care sclipesc în depărtare. În urma ei se înalţă cor de lătrături de câine, de parcă toate javrele alea s-ar fi înţeles să-i anunţe pe Hoţii de Suflete de trecerea ei. *Nu mai bate câmpii, fetiţo, fugi cât poţi de iute!*

Chiar înainte de a ajunge la Panteon, se întoarce şi scrutează bezna prin perdeaua de ploaie. Nimeni. Se strecoară în umbra unei statui pentru a cerceta piaţa. Îl zăreşte pe Mario, care tocmai coboară dintr-un taxi la câţiva metri de hotelului Abruzzi. Înlemneşte. De partea cealaltă a Panteonului au apărut cei doi călugări care se îndreaptă spre el. În loc să se uite pe unde merge, redactorul-şef formează un număr pe telefonul mobil. *Mario, te implor, ridică odată capu'…*

Călugării mai au mai puţin de treizeci de metri până la el. Valentina îl vede pe unul dintre ei scoţând o lamă curbă, care fulgeră pe sub mâneca rasei.

— Mario! Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Urletele ei se risipesc în ploaie. Călugării nu mai au nici zece metri până la ziarist. El s-a oprit în ploaie şi formează din nou numărul pe care probabil nu l-a nimerit la prima tentativă. Apoi, fără a înălţa privirea, lipeşte telefonul de ureche şi îşi vede de drum. Valentina e pe punctul de a o lua

la goană spre el când îi zumzăie mobilul. Răspunde şi, când aude vocea lui Mario, izbucneşte în plâns.

— Valentina, ce naiba faci?

— Mario! Atenţie! În faţa ta!

Redactorul-şef rămâne stană de piatră.

— Ce? Ce-ai spus?

— Pentru Dumnezeu, Mario! Călugării! Te omoară!

Vede pe Mario ridicând ochii exact în clipa în care pumnalul călugărului îl izbeşte în pântece. Scapă mobilul şi întoarce capul spre Valentina, care se şi repede în ajutorul lui. Dar nu mai are vreme: scoţându-şi pumnalul pe care îl şterge de sânge pe haina lui Mario, călugărul se îndreaptă spre ea.

PARTEA A NOUA

158

Lacul Maggiore, Italia, ora douăzeci şi unu

Din clipa în care jeepul s-a cufundat în noapte cu viteză, pentru a recupera timpul pierdut, Parks şi părintele Carzo nu au schimbat nicio vorbă. Trei ore de mers prin Elveţia şi strâmtoarea Saint-Gothard pentru a ajunge acolo unde, în urmă cu şapte secole, lui Landegaard şi escortei sale i-au trebuit zece zile de marş greu prin Alpi.

Au parcat pe malurile lacului Maggiore, apoi au urcat la ruinele calcinate ale fortăreţei-abaţie Maccagno Superiore. Din această cetate trapistă a Evului Mediu, care a apărat vreme îndelungată zona Milano de năvălirile barbare, nu au mai rămas acum decât patru corpuri năruite de clădiri şi câţiva metri de metereze năpădite de muşchi. Da, şi un rest de clopotniţă în care copiii locului aprindeau focuri de tabără şi spuneau poveşti terifiante.

Carzo se întoarce spre Parks. Cu privirea pierdută în zare, tânăra îi indică o capelă veche, ale cărei ziduri calcinate erau lipite de vestigiile clopotniţei. Au intrat acolo. Parks s-a aşezat pe un vechi jilţ de ceremonie, ale cărui încheieturi mâncate de vreme au protestat ascuţit sub greutatea corpului ei. La fel ca şi fotoliul din refectoriul pustnicelor din Cervin. Şi aceeaşi tapiserie, acea catifea roşie şi prăfuită care purta mirosul veacurilor apuse.

— Eşti gata?

— Da.

Parks întoarce privirea către nişele care străpung zidurile din Maccagno. Printr-o fantă îngustă, zăreşte luna care se reflectă în unda lacului Maggiore.

— Acum închide ochii.

Marie priveşte pentru ultima dată zidurile în ruină şi băncile pentru rugăciune răsturnate pe jos. Apoi închide ochii şi îşi deschide spiritul la vocea lui Carzo.

— Te trimit la zece zile după masacrul de la Cervin. Conform registrelor de drum, inchizitorul Landegaard şi trupa lui au ajuns sub zidurile fortăreţei Maccagno în zorii zilei de 21 iulie 1348. Ştim că ceva s-a întâmplat acolo. Ceva ce Landegaard nu a prevăzut. Dar nu ştim ce anume. Or, ceea ce s-a întâmplat în acea zi constituie, fără îndoială, cheia care duce la evanghelie. Aşa că fii extrem de prudentă, Marie, căci ştim că Landegaard nu a fost binevenit în acele locuri şi nu a lipsit mult să îşi piardă viaţa. De aceea trebuie neapărat să ştim ce s-a întâmplat cu trapiştii de la Maccagno după trecerea inchizitorului şi de ce…

Pe măsură ce vocea preotului se estompează, Marie îşi simte din nou trupul mărindu-i-se, mâinile lăţindu-i-se sub piele şi picioarele lungindu-i-se. Torsul i se acoperă de păr, muşchii se întăresc. Adulmecă, în cele din urmă, duhoarea de jeg care se degajă dinspre subţiori şi pântece. Ca şi la Cervin, în aerul cald se amestecă alte şi alte mirosuri. Parfumuri care se conturează încetul cu încetul, precum tuşele unui tablou. Mireasma plăcută a pietrelor încinse, a mierii de albine şi a tufelor de mărăcini. Şi zgomotele se insinuează în urechile ei: murmurul unui stup, clipocitul unui pârâu, târşâitul saboţilor pe pietrele unui drum, zumzăitul insectelor şi icnetele cailor care urcau. Cu ultimele urme de conştienţă, Parks sesizează aceleaşi senzaţii pe care le-a încercat şi când a intrat prima dată în pielea lui Landegaard. Recunoaşte fâsâitul hăţurilor în mâini şi senzaţia de frecare a coapselor de lateralele şeii.

În ziua aceea era cumplit de cald, dar nici razele soarelui, nici roiurile de ţânţari însetaţi de sânge nu au izbutit să tulbure odihna inchizitorului general,

care a adormit din nou în şa, cu capul în piept şi lăsat pe spate. Când se dezmeticeşte, Thomas Landegaard deschide ochii şi admiră apele adânci ale lacului Maggiore. În zare, turlele fortăreţei Maccagno Superiore se decupează pe cerul sângeriu al asfinţitului.

159

Cu faţa arsă de soare şi tăbăcită de vânturile aspre din munţi, Landegaard şi escorta lui au mers fără încetare vreme de zece zile de-a lungul crestelor care leagă Cervinul de relieful abrupt al munţilor Tessin. În zorii celei de-a şasea zile, căruţa unuia dintre notari s-a prăvălit în hău. Înălțându-se în şa, Landegaard s-a aplecat deasupra prăpastiei, privind atelajul care se dezmembra şi se rostogolea în genune, izbindu-se de stânci. Fără a arunca nicio privire către însoţitorii săi, Landegaard le-a făcut semn că trebuie să-şi continue drumul.

În acea zi, spre asfinţit, când deja aşteptau de ceasuri întregi să le răsară dinainte mănăstirea marialelor din Ponte Leone, au zărit în sfârşit zidurile calcinate ale lăcaşului şi şi-au aşezat acolo trista lor tabără. Landegaard a inspectat stâlpii clopotniţei şi a sfârşit prin a descoperi inscripţia pe care o căuta. Pustnica a trecut prin aceste locuri, unde a zăbovit câteva ceasuri, cât să îşi panseze rănile. Apoi, deoarece marialele au descoperit ce relicve duce cu ea, nefericita a fost nevoită să îşi reia calea însingurată către Maccagno. Lui Landegaard nu i-a fost deloc greu să descopere urmarea popasului pustnicei, odată cu găsirea rămăşiţelor călugăriţelor bătute în piroane de porţile mănăstirii. Ceea ce însemna că Hoţii de Suflete continuaseră urmărirea maicii Gabriella.

Oamenii lui Landegaard şi-au reluat marşul la primele ore ale dimineţii. Au coborât de pe piscuri în direcţia lacului Maggiore, jos, departe, în vale.

Era din ce în ce mai cald. Îmboldiţi de Landegaard, nu au făcut decât foarte scurte popasuri până sub zidurile abaţiei Maccagno.

Parks geme în somn. În memoria acestui inchizitor care se trezeşte din picoteală în apropierea fortăreţei-abaţie, descoperă zece zile grele de tristeţe.

160

Ajuns în faţa meterezelor, inchizitorul smuceşte hăţul şi ridică o mână înmănuşată. În spatele lui, căruţele se opresc în scrâşnet de roţi. Landegaard ascultă liniştea munţilor. Nicio răsuflare, niciun croncănit de corb. Înălțându-se în şa, izbeşte de trei ori în poartă inelul greu de metal. Ecoul lui răsună de-a lungul zidului şi se pierde în aerul încărcat de zumzăit de insecte. Landegaard ciuleşte urechea. Nimic. Atunci arată către mecanismul care controlează coborârea punţii, ce se zăreşte printre gratiile grilajului. Arbaletrierii îşi saltă armele pe umeri şi se pregătesc să tragă când de sus, de pe metereze, o voce firavă îi întreabă cine sunt, în aceste vremuri de ciumă şi restrişte. Surprins, Landegaard îşi înfige pintenii în burta bidiviului, care se cabrează ridicând un nor de praf. Inchizitorul ridică privirea şi zăreşte sus, pe metereze, un cap cu tonsură. Îşi face palmele pâlnie la gură şi strigă:

— Hei, cei de pe metereze! Numele meu este Thomas Landegaard, inchizitor general al ţinuturilor Aragon, Catalunia, Provence şi Milano. Am misiunea de a inspecta congregaţiile muntenilor, pentru a ne asigura că nu s-a petrecut nimic rău în lăcaşurile Domnului. Şi te anunţ, călugăre, că ciuma face acum ravagii în nord şi nu văd de ce ar trebui să croncănesc eu aici ca un corb pentru ca tu să binevoieşti să cobori puntea şi să îl primeşti cum se cuvine pe ambasadorul Sanctităţii Sale de la Avignon.

Lângă cel dintâi cap apar acum alte şi alte tonsuri. Un vântuleţ uşor aduce până la urechile lui Landegaard zvonul sfatului trapiştilor. E pe punctul de a se enerva, când primul călugăr se apleacă din nou peste creneluri.

— Mulţumită Domnului, Excelenţă, congregaţia noastră a scăpat de flagel. Dar eu am auzit că ar trebui să vă îndreptaţi fără zăbavă spre abaţia Santa Madonna di Caravagna, deasupra lacului Como. Cam cu o lună în urmă, călătorii ne-au vestit că marele rău a semănat moarte şi dezolare în rândul fraţilor noştri cistercieni.

Landegaard se întoarce către oamenii lui, care îi întorc zâmbetul şi răspunde:

— Iată un răspuns care mi se pare cel puţin suspect, frate trapist. Sper că înţelegi că un inchizitor de rangul meu nu se poate lua după bârfele călătorilor pentru a-şi stabili calea pe care trebuie să o apuce pentru a-şi împlini misiunea. Coborâţi imediat puntea ca să mă asigur cu ochii mei că răul cel mare v-a cruţat. Lăsaţi-o fără zăbavă sau, pe legea mea, vor avea berbecii mei grijă!

Capetele cu tonsură se bulucesc peste metereze. Landegaard numără vreo şaisprezece, plus încă o duzină care se agită şi se fâţâie de ici şi colo. Răsună un scrâşnet de lanţuri, în vreme ce mâini invizibile coboară puntea. După ce şi-a dispus arbaletrierii în spatele lui, inchizitorul dă pinteni bidiviului.

Urmat de străjeri şi de căruţe, Landegaard pătrunde în fortăreaţă şi se uită cu atenţie la trapiştii care s-au adunat în curte. Patruzeci de călugări murdari şi temători care au supravieţuit în mod miraculos ciumei, hrănindu-se cu corbi şi carne de câine, după cum o indică resturile şi craniile risipite pe jos. În ţărână, se descompun şi schelete de pisici şi cozi de şobolani. Şi resturi de bufniţe, pe care moşnegii le-au ros până la os pentru a-şi amăgi foamea. Iată ce a făcut ciuma din

mândra comunitate a legătorilor de la Maccagno. Cu toate acestea, chiar dacă trapiştii slăbiseră în mod evident, un rest de burdihan mai rotunjeşte ici, colo, rasele. Ceea ce nu se prea potriveşte cu restul tabloului. Asta, dar şi licărirea stranie care le joacă în străfundul ochilor.

161

Arbaletrierii îşi ocupă poziţiile de tragere. Una dintre gărzi se apleacă spre Landegaard şi îi şopteşte ceva la ureche. Inchizitorul se ridică în şa şi se răsuceşte către călugări.

— Mi s-a spus că izvorul care vă alimentează mănăstirea a fost infectat de un cadavru de ciumat. Aştept explicaţii.

Remarca e întâmpinată de o tăcere mormântală. Apoi o voce răguşită se înălţă din rândul călugărilor.

— Monseniore, am topit zăpada şi am băut apă de ploaie.

Un notar deschide un registru gros cu copertă de piele şi i-l pune lui Landegaard în poală. Inchizitorul consultă câteva pagini.

— Pot accepta explicaţia pentru zăpada din timpul iernii trecute, dar conform celor consemnate aici, astă-primăvară nu a plouat decât de patru ori în regiunile Como şi Caravagna.

O nouă tăcere.

— Suflecaţi-vă mânecile şi arătaţi-vă braţele notarilor.

Călugării execută, descoperind nenumărate tăieturi care le acoperă braţele mizere: morţi de sete şi deshidrataţi din cauza lipsei apei, trapiştii au fost obligaţi să îşi străpungă carnea şi să îşi sugă sângele. Cum gărzile mânuiau manivelele arbaletelor pentru a fixa banda din piele, călugării au căzut în genunchi în praf implorându-l pe inchizitor să îi cruţe. Landegaard îi reduce la tăcere cu o plesnitură de bici.

— Să lăsăm aceste lucruri la judecata Domnului, care va avea milă pentru suferinţele pe care le-au adus sufletelor noastre aceste timpuri de pierzanie. Nu rătăcirile voastre m-au adus aici. Sunt în căutarea unei pustnice bătrâne din Cervin, care a fugit din mănăstirea ei în toiul iernii. Ştiu că a trecut pe aici şi aştept să îmi daţi veşti despre ea.

Tăcere. Landegaard se înfurie.

— V-aţi înghiţit limba? După registrele mele, superiorul congregaţiei voastre e părintele Alfredo de Toledo. Să facă un pas înainte ca să îl cunoaştem.

Un murmur străbate ceata de călugări îngenuncheaţi. Un monah bătrân se apropie, îndoit de spate. Landegaard îi ridică bărbia cu capătul cravaşei. Bătrânul îşi fereşte ochii.

— V-am cunoscut odinioară la seminarul din Pisa, don Alfredo. Dacă memoria nu mă înşală, la vremea aceea ascundeaţi sub un strat gros de pudră o cicatrice urâtă pe care v-a făcut-o un tâlhar, care v-a crestat adânc obrazul cu pumnalul. Oare foamea şi setea s-o fi şters de pe chipul vostru?

— Timpul, Excelenţă, timpul a şters-o.

Cravaşa lui Landegaard şuieră în aer şi sfâşie obrazul călugărului, al cărui sânge înroşeşte ţărâna.

— Uite-ţi îndărăt păcătoasa cicatrice, frate mincinos ce eşti. Şi adresându-se celorlalţi, ai căror genunchi tremură în praf, Landegaard tună: Adunătură de porci, aveţi vreme cât ai clipi din ochi să îmi spuneţi ce aţi făcut cu părintele Alfredo. După aceea, îi voi alege pe călăii care mă însoţesc să vă pună întrebări.

O voce şovăielnică se înalţă din rândurile celor îngenuncheaţi:

— Excelenţă, părintele Alfredo a plecat dintre noi acum o lună.

— Şi din ce cauză a murit, dacă nu ţi-e cu supărare?

— Asta a fost vrerea Domnului. S-a stins, iar noi l-am vegheat cum se cuvine înainte de a-l

coborî în pământ.

Landegaard îi interoghează din priviri pe notari. Bătrânul Ambrosio, bun cunoscător al întunecimilor sufletului omenesc, îşi mângâie barba. Nici inchizitorul nu crede o iotă din ceea ce tocmai a auzit.

— Atunci conduceţi-mă la cimitir şi arătaţi-mi mormântul.

O lucire ţâşneşte la picioarele lui Landegaard. Călugărul biciuit scoate de undeva un pumnal şi se aruncă asupra inchizitorului, care îşi cabrează calul. Deviat de mişcare, pumnalul se înfige în grumazul animalului. O săgeată şuieră prin aer şi se opreşte în gâtul trapistului. Sărind de pe calul care se prăbuşeşte în praf, Landegaard le face semn oamenilor săi, care îi încercuiesc rapid pe cei îngenuncheaţi. Apoi, lăsându-i sub pază bună, Landegaard şi câteva gărzi deschid mormântul lui Alfredo. Fără să fie surprinşi, constată că e gol. Aşa că le ordonă însoţitorilor săi să scotocească mănăstirea din turnuri până în subterane.

După câteva minute, un corn răsună din adâncul pământului. Landegaard se duce la străjerii care au găsit cadavrul stareţului, fără membre, într-o chilie din subteran. Cu o batistă la nas şi la gură, inchizitorul examinează cadavrul. Tăieturile pe trupul nefericitului au fost acoperite din belşug cu sare, pentru a nu putrezi: zi de zi, călugării au tăiat bucăţi de carne de pe lateralele şi din părţile moi ale părintelui Alfredo. Landegaard se cutremură când îşi închipuie gurile alea bătrâne şi fără dinţi mestecând carne de om.

Toată noaptea i-a torturat inchizitorul pe nelegiuiţi, pentru a-i determina să spună ce soartă infamă îi rezervaseră pustnicei. Printre urletele de durere, a reuşit să afle că maica Gabriella a ajuns la ei în cea de-a treisprezecea zi de la fuga din Cervin. A strigat către metereze că vine din Cervin şi a cerut azil peste noapte. Dar trapiştii nu au lăsat-o să intre şi i-au aruncat doar câteva bucăţele

de pâine, puţin vin şi insulte din belşug. Şi scuipături.

Urlând ca din chinurile iadului în timp ce presa îi zdrobeşte oasele, cel mai tânăr membru al congregaţiei mizerabile îşi aminteşte că a auzit-o pe pustnică ciocănind ceva în bolovanul aflat lângă puntea fortăreţei. Apoi, a văzut-o îndepărtându-se spre est.

— Şi după aceea? Ce s-a întâmplat după aceea?

Trapistul scoate un urlet agonic când inchizitorul îi pune sare pe răni.

— Vorbeşte, blestematule!

— Două zile mai târziu, nişte cavaleri au strigat sub ziduri că se află în căutarea unei pustnice fugite de la Cervin. Le-am spus să îşi vadă de drum, dar au început să escaladeze zidurile de parcă picioarele lor ar fi fost despicate, precum copitele ţapilor.

— Nu te opri, câine blestemat! Au aflat încotro a apucat-o călugăriţa după ce aţi alungat-o?

— Pentru Dumnezeu, Excelenţă! Ne-au obligat să le spunem!

— Atunci cum se face că v-au cruţat?

Izbucnind într-un râs smintit, trapistul înalţă capul şi îl scuipă pe inchizitor în obraz:

— Da’ tu ce crezi, avorton nenorocit al lui Dumnezeu? Am abjurat-o pe Fecioară şi ne-am închinat Diavolului ca să ne lase în viaţă!

În timp ce călăii continuă să-i tortureze pe cei condamnaţi, Landegaard se năpusteşte spre grilajul de la intrare. Trebuie să găsească rapid stânca pe care pustnica a scrijelit următoarea etapă a itinerarului. Degetele bărbatului pipăie cu febrilitate piatra. Înlemneşte.

— Doamne, ai milă de sufletele noastre! Abaţia cisterciană Santa Madonna di Caravagna!

162

— Trezeşte-te, Marie!

— Nefericita! S-a aruncat direct în gura ciumei!

Vocea gravă care iese acum de pe buzele tinerei repetă cuvintele ca un ecou. Parks are ochii larg deschişi, capul i s-a prăvălit pe fotoliu. De câteva minute bune, Carzo îi ia pulsul. O mică venă vineţie se zbate tot mai tare, pe măsură ce Marie se găseşte tot mai mult blocată undeva, prin cine ştie ce cotlon al transei. Atunci încep convulsiile, iar preotul se vede nevoit să îi facă o injecţie cu adrenalină, pentru a-i susţine inima, ale cărei bătăi ajung acum la o sută şaptezeci şi cinci pe minut.

— Ţine-te bine, Marie, te aduc înapoi!

Adrenalina îi arde venele. Parks scoate un urlet prelung, ţâşnind în cele din urmă la suprafaţă din viziunea ei. Deschide ochii şi înghite aerul ca o înecată. E în derivă. Părintele Carzo o cuprinde în braţe şi o strânge cu stângăcie la piept, legănând-o, încercând să o încălzească. Tânăra femeie e înspăimântată.

— Ce s-a mai întâmplat, Marie? Ce ai văzut?

Cu vocea încă spartă din cauza timbrului aspru al lui Landegaard, Marie îi povesteşte părintelui Carzo sfârşitul viziunii. Preotul face ochii mari, stupefiat.

Insensibil la lacrimile mâncătorilor de oameni, Landegaard a pus să fie îngropaţi de vii. Apoi inchizitorul şi escorta lui au incendiat mănăstirea şi au luat-o spre creste, spre Dolomiţi, pe drumul pe care o apucase, cu câteva luni în urmă, maica Gabriella.

Simţind cum lacrimile Mariei îi udă faţa, Carzo o strânge şi mai tare în braţe. A asistat la dezlănţuirile Inchiziţiei, va avea nevoie de ceva timp ca să digere ceea ce a văzut.

— Spuneai că pustnica a luat-o spre abaţia cisterciană Santa Madonna di Caravagna. Aşa e?

— Da.

— Bun. S-a terminat. Altminteri, transele astea o să te omoare.

— Şi atunci ce facem, renunţăm?

— Imposibil. Dar acum ştim că pustnica nu a lăsat manuscrisul niciuneia dintre comunităţile cărora le-a cerut găzduire în timpul fugii.

— Le-o fi lăsat cistercienilor de la Caravagna?

— Nu cred că asta a fost intenţia ei. Şi apoi, trapiştii din Maccagno i-au spus adevărul lui Landegaard, cel puţin sub un anumit aspect.

— Care?

— Abaţia din Caravagna a fost efectiv decimată de ciumă în acel an. Ştim, din arhivele noastre, că au lăsat între ziduri o femeie însărcinată, fără să ştie că purta răul în ea. Dacă pustnica a bătut cu adevărat la poarta acelei abaţii, sunt sigur că nu i-a răspuns nimeni, pentru simplul motiv că nu avea cine, nu mai erau decât cadavre. Scurtăm drumul şi ne ducem direct la mănăstirea din Bolzano, acolo unde Landegaard şi oamenii lui şi-au găsit moartea, iar Biserica a pierdut definitiv urma manuscrisului. Acolo se opreşte şi drumul călugăriţei.

Parks îşi aminteşte de ultimul mesaj al inchizitorului, pe care l-a citit în biblioteca pustnicelor din Denver. Cel în care îi spunea papei că fantomele străjerilor săi erau pe punctul de a sparge poarta donjonului în care îşi aflase refugiu.

— Nu… nu voi avea puterea să retrăiesc aşa ceva…

— Nu te teme, Marie, nu sunt chiar atât de smintit încât să te trimit la Landegaard chiar înainte de a muri. Nu ai rezista.

Lipită de pieptul preotului, Parks ascultă bătăile inimilor lor contopindu-se în tăcerea din jur. Marie ştie că minte. Şi ochii i se umplu iar de lacrimi.

— Cu toate astea, voi fi obligată să intru iar în pielea pustnicei, dacă vrem să găsim evanghelia.

— Voi fi cu tine.

— Nu, Alfonso, singură voi scormoni pământul cu ghearele după ce augustinele îmi vor fi îngropat trupul. Voi fi singură, ştii foarte bine.

Carzo simte răsuflarea lui Marie în obraz. Se cufundă în ochii ei îngroziţi. Buzele tinerei îi pecetluiesc gura.

— Marie…

Încearcă să reziste încă puţin. Apoi închide ochii şi îi întoarce sărutul.

163

Roma, ora douăzeci şi două

Aşezat pe bancheta din spate a limuzinei care îl culege de pe undeva, de prin cartierul Colosseum, cardinalul Patrizio Giovanni e îngrijorat. La Vatican domneşte o tăcere stranie, o senzaţie de vid şi aşteptare, ca şi cum Biserica şi-ar ţine răsuflarea. Nici măcar mulţimea de pelerini care se revarsă permanent către piaţa Sfântul Petru nu face mai mult zgomot decât o armată de fantome. Dar ceea ce îl preocupă în cel mai înalt grad pe cardinalul Giovanni, în timp ce limuzina în care se află îşi croieşte cu greu drumul prin mulţimea de pelerini, e că de la moartea papei nimic nu se petrece aşa cum s-ar cuveni. În orice caz, nimic din cele prevăzute de convenţiile şi regulile sacre ale Bisericii. Cu câteva ceasuri în urmă, cardinalul şambelan Campini a anunţat chiar iminenta înmormântare a Sanctităţii Sale şi anularea perioadei de reculegere de dinaintea începerii conclavului. De secole nu s-a mai văzut una ca asta.

Pe la jumătatea acelei după-amiezi, şambelanul Campini a urcat la tribuna conciliului pentru a anunţa vestea colegiului cardinalilor, justificându-şi decizia prin tulburările care ar agita creştinătatea şi care ar urgenta desemnarea noului papă. Giovanni îşi aminteşte murmurele care s-au înălţat din rândul prelaţilor. Apoi, după ce a anunţat dizolvarea conciliului în virtutea canonului 34 al Constituţiei apostolice *Universi Dominici Gregis,*

Campini a convocat cardinalii la conclavul care urma să înceapă imediat după coborârea papei în mormânt. De atunci, o tăcere de moarte s-a abătut asupra Romei. Ca şi cum ceva straniu s-ar fi insinuat la Vatican. Ceva ce era pe punctul de a se înstăpâni asupra Cetăţii Sfinte.

Prin geamurile limuzinei, cardinalul priveşte străzile ude ale bătrânului oraş. Habitaclul miroase a piele şi a malţ. Un Bentley de colecţie, care aparţine cardinalului Angelo Mendoza, secretar de stat al Vaticanului şi prim-ministru al Bisericii. Imediat după intervenţia şambelanului şi în timp ce cardinalii din conciliu îi comentau anunţul într-un freamăt de voci, mâna bătrână a lui Mendoza a pus un plic pe pupitrul lui Giovanni. Acesta din urmă l-a acoperit, pre- făcându-se că îşi adună hârţoagele. A privit spre Mendoza, care se îndepărta într-un freamăt de sutană. A desfăcut plicul mai târziu, la adăpost de priviri străine. Înăuntru, o foaie obişnuită, pe care el mâzgălise câteva cuvinte în latină care însemnau „Cel smintit are ochii deschişi, dar cel înţelept păşeşte în beznă."

Văzând acea nouă versiune a citatului din *Ecleziastul* pe care bătrânul Mendoza l-a copiat inversând subiectele, Giovanni a zâmbit în barbă. „Cel înţelept are ochii deschişi, dar cel smintit păşeşte prin beznă", aşa suna versiunea originală a maximei. Acum desface din nou foaia, aşa cum făcuse în camera lui de hotel, imediat după ce părăsise conciliul. Privind frazele scrise cu cerneală roşie care îi joacă în faţa ochilor, Giovanni nu mai zâmbeşte. Cerneală luminescentă vizibilă doar în întuneric, în vreme ce textul original dispare. Amprenta cavalerilor din ordinul Arhiviştilor, care utilizează întotdeauna arta pustnicelor când vor să împărtăşească taine. Giovanni citeşte încă o dată rândurile roşii care par a juca în trama hârtiei:

Limuzina mea va trece să te ia la orele douăzeci şi două
de pe Via di San Gregorio, numărul 12.
Nu vorbi cu nimeni.
Eşti în pericol.

Giovanni împătureşte hârtia şi o strecoară în buzunarul sutanei. Mendoza e numărul doi în ierarhia de la Vatican, prieten fidel al papei care tocmai s-a stins, membru al vechii gărzi. El e cel care, cu şase luni în urmă, i-a recomandat Sanctităţii Sale să îl înalţe pe Giovanni la rangul de cardinal la vârsta de cincizeci şi unu de ani, făcând astfel din el cel mai tânăr dintre capii Bisericii. Dar şi cel mai naiv. Însă oricât de neexperimentat ar fi fost, în mijlocul acestor scorpii bătrâne şi pline de răutate, Giovanni a învăţat repede că e mai bine să ai încredere într-un om decât să te păzeşti de toţi. Aşa că şi-a pus toată încrederea în cel care a făcut din el ceea ce era astăzi. De aceea îl îngrijorează mesajul lui Mendoza. Ca şi tăcerea care a cuprins Vaticanul.

Prelatul deschide ochii. Limuzina se opreşte într-o fundătură, în capătul căreia sclipesc neoanele unei restaurant. Un şef de sală aşteaptă la intrarea de serviciu, adăpostit sub o umbrelă.

— Aici este.

Prelatul tresare uşor auzind prin interfon vocea metalică a şoferului. Se uită către geamul despărţitor. Bărbatul nici măcar nu a întors capul. Giovanni deschide portiera, iar pantoful i se cufundă într-o băltoacă. Coboară din limuzina care demarează lin şi dispare.

Cardinalul o ia pe străduţă. Şeful de sală îi iese în întâmpinare şi îi şopteşte:

— Sunteţi Ecleziastul?

— Poftim?

Giovanni se uită în ochii îngheţaţi ai bărbatului care aşteaptă un răspuns. Cardinalul era pe punctul de a i-l da, când în întunericul fundăturii observă

patru umbre care se ascundeau. Patru bărbaţi. Face un pas în spate când îl recunoaşte pe unul dintre ei, cel mai apropiat, al cărui chip e pentru o secundă luminat de un neon: căpitanul Silvio Cerentino, comandantul gărzii loiale defunctului papă.

— Pe toţi sfinţii, ce se întâmplă aici şi ce caută gărzile elveţiene în afara zidurilor Vaticanului?

— Monseniore, v-am pus o întrebare. Sunteţi Ecleziastul?

Vocea şefului de sală e îngheţată. Giovanni tresare când observă că bărbatul şi-a strecurat deja mâna în vestă. Era înarmat. Aşa că răspunde:

— Cel smintit are ochii închişi, dar cel înţelept păşeşte prin beznă.

Chipul interlocutorului se destinde. Ia mâna de pe patul armei. Întinde umbrela, pentru ca prelatul să se poată adăposti de ploaie.

— Cardinalul Mendoza vă aşteaptă, Eminenţă.

Giovanni aruncă o privire în spate, spre fundătură. Gărzile elveţiene au dispărut.

164

Mulţimea de pelerini din piaţa Sfântul Petru şi-a îngroşat rândurile. Sunt atât de mulţi, încât murmurele lor seamănă acum cu un zumzăit. Sute de mii de buze care se roagă într-o mare de lumânări. Ca un monstru, o hidră cu mii şi mii de feţe triste şi trupuri încremenite.

Din vârful scărilor bazilicii, şambelanul Campini contemplă mareea umană care se apropie. Are impresia că toată creştinătatea se revarsă în inima Romei, ca şi cum credincioşii ar presimţi ceea ce e pe cale să se întâmple între zidurile Vaticanului.

Campini simte statura impunătoare a comandantului gărzii care rămâne nemişcat un pas în spatele lui.

— Te ascult.

— Trei cardinali lipsesc de la apel, Eminenţă.

Campini se încordează.

— Cine?

— Cardinalul secretar de stat Mendoza, cardinalul Giacomo din congregaţia episcopilor şi cardinalul Giovanni.

— Primii doi au depăşit limita de vârstă, deci nu pot participa la conclav.

— Totuşi, Eminenţă, cardinalul secretar de stat şi patronul congregaţiei episcopilor, numerele doi şi şase de la Vatican…

— Îţi amintesc că, numărul unu fiind mort, numerele doi şi şase nu au mai multă putere decât echivalentele lor dintr-un pachet de cărţi de joc. Când Sfântul Scaun e vacant, singurul care porunceşte e şambelanul. Iar şambelanul sunt eu.

— Credeţi că ştiu?

— Cred că îşi închipuie că ştiu. Dar indiferent ce ar pune la cale, e mult prea târziu.

Tăcere.

— Ceva noutăţi despre părintele Carzo şi acea Marie Parks care vede aievea lucrurile de odinioară?

— Au părăsit abaţia-fortăreaţă Maccagno Superiore. Acum se îndreaptă spre mănăstirea Bolzano.

— E absolut necesar ca evanghelia să fie găsită pentru a o utiliza la slujba solemnă care se va ţine imediat după alegerea Marelui Maestru.

— Credeţi că ar trebui să intervenim?

— Nu te băga în lucruri care te depăşesc, comandante. Nimeni nu trebuie să se atingă de părintele Carzo înainte de a veni ceasul.

— Şi cardinalii care lipsesc de la apel?

— Mă voi ocupa eu de ei.

Campini aruncă o ultimă privire înspre mulţime.

— Dublează cordoanele de securitate şi închide bazilica.

Comandantul face semn gărzilor care strâng rândurile. Apoi împinge porţile grele în spatele şambelanului, care dispare în interiorul clădirii.

165

Şeful de sală îl conduce pe cardinalul Giovanni în saloanele private ale restaurantului. Deschide uşa, apoi se dă la o parte, pentru a-l lăsa să treacă. Înăuntru, Giovanni descoperă o încăpere cu atmosferă liniştită, cu pereţii acoperiţi cu tapiserii şi parchet veci, care pârâie sub tălpile lui. La singura masă rotundă din cameră stau cardinalii Mendoza, Giacomo, prefect al congregaţiei episcopilor, şi un bătrân în costum închis la culoare şi o pălărie din fetru, cu un chip atât de brăzdat de riduri, că ai senzaţia că zâmbeşte permanent. Giovanni inspiră mirosul de fum de ţigară şi lichioruri care pluteşte în aer.

În astfel de rezerve, risipite prin toată Roma, se întâlnesc de obicei prelaţii când vor să îşi împărtăşească secretele, la adăpost de urechi indiscrete. Lucruri pe care nimeni nu îndrăzneşte să le murmure în incinta Vaticanului sunt spuse cu voce scăzută între două sorbituri de lichior şi două linguriţe de moca. Aşa se ţes intrigile care pregătesc căderea ambiţioşilor, dizgraţia celor puternici şi scoaterea în afara jocului a celor pretenţioşi.

Giovanni se aşază în faţa cardinalului Mendoza. Un chelner îi umple paharul şi îi pune dinainte un platou cu produse de patiserie. Apoi, cu voce scăzută, îi întreabă dacă doresc să ia cina. Bătrânul cardinal face semn cu mâna că nu. Chelnerul dispare şi închide uşa după el.

— Mi-am permis să comand o porţie din acest excelent tiramisu şi o carafă de rachiu de Abruzzo, după care Mântuitorul însuşi s-ar fi dat în vânt, fără îndoială, spuse Mendoza.

— Ce-ar fi, mai bine, să îmi spuneţi ce se întâmplă aici, Eminenţă?

— Mănâncă mai întâi, avem tot timpul să stăm de vorbă.

Giovanni se supune. Amestecul de ciocolată şi alcool îi arde gâtul. Ridică privirea spre Mendoza, care îl fixează prin norii de fum de ţigară. Bătrânul cu pălărie abia dacă s-a atins de desertul din faţă. Îşi rulează o ţigară pe care o lipeşte între buze şi o aprinde cu o brichetă cu fitil. Apoi se întoarce către un bărbat în haine civile, care tocmai intrase în cameră cu un plic voluminos sub braţ. Se înclină în faţa bătrânului cu pălărie şi îi şopteşte ceva la ureche. Giovanni se încordează. Sicilieni. Mesagerul îi lasă plicul bătrânului, apoi se retrage. La rândul lui, bătrânul sicilian îi întinde plicul lui Mendoza.

— Vă ascult, Eminenţă, începe Giovanni. De ce m-aţi pus să vin aici şi cine sunt aceşti oameni?

Mendoza lasă ţigara în scrumieră.

— Patrizio, avem motive întemeiate să credem că Vaticanul e pe punctul de a încăpea pe alte mâini decât ale noastre. Conciliul nu a fost decât un pretext, iar conclavul care se anunţă nu va fi decât o formalitate.

— Fumul Negru al Satanei?

— Ştim că ei sunt cei care l-au asasinat pe monseniorul Ballestra. Şi mai ştim că bătrânul nostru prieten a descoperit ceva în subteranele Vaticanului.

— Ce anume?

— Dovezile unui complot, adunate cu răbdare de-a lungul veacurilor.

— Da, şi?

— După moartea lui Ballestra şi suspecta trecere în nefiinţă a papei, am căutat în propriile noastre arhive certificatele de deces ale suveranilor pontifi începând cu secolul al XIV-lea şi am descoperit că alţi douăzeci şi opt de pontifi au fost răpuşi de acelaşi rău straniu şi fulgerător.

— Vreţi să spuneţi că Sfântul Părinte a fost asasinat?

— Mă tem că da.

— Şi atunci, ce mai aşteptaţi ca să opriţi mascarada şi să scoateţi adevărul la lumină?

— Nu-i atât de simplu, Patrizio!

— Nu-i atât de simplu? Eminenţă, aţi trimis limuzina să mă ia de lângă Colosseum, mi-aţi dat un mesaj folosind codul arhiviştilor, aţi pus un şef de sală să mă întâmpine ca pe un hoţ, cerându-mi o parolă în fundul unei uliţe protejate de gărzi elveţiene în civil, apoi îmi oferiţi un pahar de tărie şi îmi spuneţi senin că papa a fost asasinat şi că Fumul Negru se pregăteşte să pună stăpânire pe Vatican. Imaginaţi-vă ce aş putea eu înţelege de aici! Ce nu reuşesc deloc să pricep e ce vreţi de la mine şi de ce vorbim în faţa unui necunoscut care vă şopteşte nu ştiu ce la ureche în siciliană.

Pe buzele bătrânului cu pălărie se iveşte un zâmbet larg. Mendoza soarbe o gură de tărie, apoi pune paharul pe masă.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe don Gabriel.

— Mafia? Aţi înnebunit?

— Mafia, cum îi spui tu, e o mare familie, care îşi are verii, unchii şi trădătorii ei. Don Gabriel reprezintă ramura din Palermo a Cosa Nostra, Mafia bine-cunoscută, cea cu care Biserica are de veacuri relaţii pe cât de preţioase, pe atât de inevitabile. Dar nimic reprobabil, fii liniştit. Don Gabriel ne este prieten drag şi e un om credincios. M-a căutat pentru că are lucruri importante de dezvăluit.

— Ce anume?

Bătrânul suflă un nor de fum. Când, în sfârşit, începe să vorbească, lui Giovanni i se pare că ascultă un personaj de film.

— În seara aceasta, familiile aliate din Trapani, Agrigente şi Messina ne-au avertizat asupra unei tranzacţii în derulare dintre două ramuri trădătoare ale Camorra şi Cosa Nostra. Cele pe care noi le considerăm fructe putrede căzute din copac.

— Deja mi-e greu să vă urmăresc.

— Aşa cum spun cei care nu ştiu să tacă, Mafia e compusă din cinci organizaţii principale. Camorra şi Cosa Nostra sunt cele mai vechi. Ne urâm, e drept, dar cu onoare. După aceea, vin cei de la ’Ndrangheta, calabrezii.

Cu adevărat răi, extrem de cruzi. Urmează Stidda, care înseamnă *stea* în siciliană. Îi include pe cei care au dezertat din Cosa Nostra. Sunt lesne de recunoscut, pentru că idioţii au o stea cu cinci colţuri tatuată între degetul mare şi arătător. Se ocupă de drogurile din Asia şi de prostituţia din Est. E rău. În sfârşit, cei mai răi sunt cei din Sacra Corona Unita, originari din regiunea Puglia. Sunt ca nişte câini turbaţi. Obligă copiii să se prostitueze şi omoară bătrâne. Sau invers, nici nu mai ştiu.

Excedat, Giovanni se întoarce către cardinalul Mendoza:

— Chiar suntem obligaţi să ascultăm toate astea?

— Reveniţi la subiect, don Gabriel, vă rog.

Bătrânul trage din chiştocul lui şi îşi culege câteva fire de tutun de pe limbă.

— Tranzacţia în curs, despre care Cosa Nostra a auzit vorbindu-se, implică mai multe clanuri din Stidda şi Sacra Corona Unita. Se zvoneşte că în seara asta mulţi, foarte mulţi bani au trecut dintr-o mână murdară în alta. Gentlemeni bine îmbrăcaţi au venit să propună acestor organizaţii de puşcăriaşi o misiune ceva mai specială, în schimbul câtorva valize cu bani. Un sacrilegiu pe care Camorra sau noi, cei din Cosa Nostra, nu am fi acceptat niciodată să îl comitem, pentru tot aurul din lume.

— Ce sacrilegiu?

— În noaptea asta, la ora unu dimineaţa, mai multe grupuri înarmate aparţinând Stidda şi Sacra Corona Unita au luat ostatice o sută de familii de pe tot cuprinsul Italiei, dar şi din restul Europei. Familii ale cardinalilor care participă la conclav; în

mod cert, se urmăreşte constrângerea lor pentru a vota într-un anume mod.

Giovanni se încordează în fotoliul lui.

— Refuz să cred alegaţiile unuia care se ocupă cu tăiatul beregatelor.

— Şi v-aţi înşela, Eminenţă, pentru că cel care se ocupă cu tăiatul beregatelor, cum spuneţi dumneavoastră, s-ar putea să v-o salveze cât de curând pe a Sfinţiei Voastre.

— Cred că am auzit destul pentru seara asta!

— Stai jos, Patrizio.

Giovanni se lasă iar în jilţ.

— Haideţi, Eminenţă, nu-mi spuneţi că daţi crezare unui naş al Mafiei care vă spune că înalţi prelaţi de la Vatican au fost în stare să trimită ucigaşi plătiţi ca să facă presiuni asupra cardinalilor ca să dirijeze voturile conclavului!

La un semnal al lui Mendoza, don Gabriel îi întinde lui Giovanni plicul gros adus de unul dintre oamenii lui cu câteva clipe în urmă.

— Deschideţi-l.

Giovanni scoate din plic vreo duzină de fotografii. Recunoaşte aleea străjuită de măslini care duce spre casa părinţilor lui de pe colinele din Germagno, în munţii Apenini, ghivecele masive cu flori care împodobesc clădirea veche, din secolul al XVIII-lea, precum şi pridvorul din lemn masiv. În pozele următoare, părinţii lui stau pe canapeaua din salon: mama e îmbrăcată cu eterna ei rochie înflorată, iar în picioare are şosete din lână; tatăl lui poartă vechea lui vestă de vânătoare şi pantalonii decoloraţi din catifea reiată. Aveau mâinile legate la spate şi o bandă lată, adezivă, peste gură. În ultima imagine, un tip din Sacra Corona Unita proptea ţeava unui pistol automat în tâmpla mamei lui, care plângea. Cel mai tânăr dintre cardinalii Vaticanului ridică o privire încărcată de ură către don Gabriel.

— Cum aţi intrat în posesia acestor fotografii?

— Am plătit ceea ce trebuia plătit.

— Şi de unde ştiu eu că ucigaşii care apar aici nu sunt oamenii voştri?

— Oamenii mei nu sunt niciodată mascaţi.

— OK, gata, ajunge!

Giovanni împinge jilţul şi îşi înşfacă haina.

— Unde te duci?

— La carabinieri, să le predau acest dosar.

— Şi de ce, mă rog?

— Voi ce credeţi?

— Cardinale Giovanni, echipele de la Stidda şi Sacra Unita comunică între ele din sfert în sfert de oră prin walkie-talkie şi mesaje codate. Dacă un detaşament de carabinieri ar interveni asupra unei echipe sau alteia, toate familiile cardinalilor ar fi ucise în acelaşi moment. Asta vreţi?

— Nu primesc lecţii de la un naş mafiot!

— Nu veţi apuca să faceţi nici treizeci de metri în afara acestei încăperi!

— E o ameninţare?

Bătrânul cu pălărie suflă din nou un nor de fum. Nu mai zâmbeşte. Intervine cardinalul Mendoza.

— Patrizio, conclavul începe în scurt timp, iar noi nu mai avem nicio secundă de pierdut. E posibil să mai existe o cale de a opri Fumul Negru, dar trebuie să ne mişcăm repede. Acordă-mi câteva minute, poate reuşesc să te conving. După aceea, vei fi liber să faci aşa cum îţi vor dicta sufletul şi conştiinţa.

Luat din scurt, Giovanni se aşază din nou, pune mâna pe paharul cu tărie şi îl dă peste cap. Alcoolul îi arde gâtul ca un râu de lavă. Pune paharul pe masă şi priveşte fix spre Mendoza.

— Vă ascult.

166

— Aţi auzit vorbindu-se de reţeaua Novus Ordo?

— Nu.

— Novus Ordo este o lojă ultrasecretă creată la finele Evului Mediu. Ea există şi astăzi şi este alcătuită din patruzeci dintre cei mai puternici bărbaţi şi femei de pe întreaga planetă. E un fel de club al liderilor, al bancherilor şi al celor mai bogaţi industriaşi care conduc în taină destinul omenirii. Nimeni nu ştie cine sunt şi unde se întâlnesc.

— Doar nu aveţi de gând să ne serviţi acum teoria stăpânilor lumii?

— Cardinale Giovanni, dacă vrei să convingi oamenii că ceva sau cineva nu există, lansează zvonul că acel lucru anume există bine mersi, apoi aruncă pe piaţă contraargumentul, cum că nu există de fapt nimic, că totul nu e decât un zvon. În acest fel, eventualele dovezi vor fi imediat denunţate drept un nou element al zvonului, şi nu vor face decât să întărească ideea că acel lucru nu există. Exact aşa s-a putut dezvolta în linişte Novus Ordo de-a lungul veacurilor. Toată lumea a auzit vorbindu-se despre această reţea, dar toţi cred, asemenea ţie, că e un zvon fără niciun fundament.

— Aşadar, Novus Ordo şi-a inventat o legendă pentru a se ascunde mai bine în spatele ei?

— Da, e vorba de povestea Iluminaţilor, acea lojă atotputernică care ar fi fost, chipurile, creată în 1776 de către un iezuit, la Weinberg. Elită a elitelor, Novus Ordo a atribuit chiar şi un simbol acestui mit: o piramidă al cărui vârf, despărţit de bază, este iluminat de ochiul cunoaşterii supreme. Elita care a atins revelaţia şi masa plebee şi oarbă. Ba chiar au imprimat acest simbol şi deviza Iluminaţilor pe bancnotele de un dolar american, pentru ca toată lumea să le aibă astfel sub ochi. Apoi, au lansat zvonul că Iluminaţii ar fi răspunzători de toţi şi de toate. În răstimp, Novus Ordo a continuat să se dezvolte în linişte.

— OK, să spunem că aşa e. Dar ce legătură are povestea asta cu Fumul Negru?

— Novus Ordo este o organizaţie creată de Fumul Negru la sfârşitul Evului Mediu şi avem toate motivele să credem că o parte din cardinalii lor sau măcar Marele lor Maestru aparţine acestei elite conducătoare.

— Vreţi să spuneţi că Fumul Negru nu ar fi decât ramura vaticană a Novus Ordo?

— Asta a devenit de-a lungul veacurilor: o parte a unui ansamblu gigantic creat de ea însăşi. Dar nu o parte oarecare, căci din punctul de vedere al Novus Ordo, Fumul Negru are în ograda sa cea mai importantă dintre misiuni.

— Care?

— Pervertirea Bisericii din interiorul ei. Doar astfel Novus Ordo va putea controla planeta în întregul ei.

— E total absurd!

— Nu, Patrizio, nu sunt doar zvonuri.

Un moment de tăcere.

— Cum a început totul?

— Pe 13 octombrie 1307, în ziua arestării templierilor, agenţii regelui Franţei infiltraţi la Vatican i-au asasinat pe majoritatea cardinalilor care trecuseră de partea ordinului. Şapte dintre aceşti prelaţi, cei mai puternici, au reuşit să scape şi au întemeiat Fumul Negru al Satanei. În acelaşi timp, înalţii demnitari templieri au fost arestaţi în Franţa şi închişi în temniţele de la Paris, Gisors şi Chinon, pentru a-şi aştepta sfârşitul prin tortură sau ardere pe rug. Înainte de executarea sentinţei, condamnaţii la moarte au încredinţat fraţilor din ordin misiunea de a lua şi de a ascunde cele opt cruci care cuprindeau codul templierilor. Crucile celor opt Fericiri.

Un nou moment de tăcere.

— Când au fost întemniţaţi, fiecare dintre aceşti demnitari templieri a gravat pe peretele celulei locul unde se afla crucea care îi aparţinea. Opt locuri secrete care s-au transmis de la o generaţie la alta de templieri, ajungând să fie cunoscute de

cardinalii Fumului Negru, ai căror emisari au recuperat, una după alta, crucile împrăştiate prin lume. După un moment de tăcere, Mendoza continuă.

Cu ajutorul celor opt cruci ale Fericirilor, cardinalii Fumului Negru au putut găsi locul în care, la sfârşitul cruciadelor, şi-au ascuns comoara templierii. E vorba despre locul pe care îl indicau cele opt cruci alăturate.

— Unde anume?

— Credem că e vorba despre peşterile submarine din largul insulei Hierro, în arhipelagul Canare, încă virgin şi neexplorat.

— Se cunoaşte valoarea acestor bogăţii?

— La apogeul supremaţiei sale bancare, ordinul rula echivalentul a cincisprezece miliarde de dolari americani pe an. Creditori ai regilor şi ai puternicilor zilei, bancheri şi finanţatorii ai cruciadelor, templierii aveau propriile lor nave cu care făceau comerţ. Ei au inventat banca, scrisoarea de schimb, creditul şi comisionul. Ştiind că au funcţionat la capacitate maximă vreme de patruzeci şi şapte de ani, apreciem că în acea perioadă le-au trecut prin mâini aproximativ şapte sute optzeci de miliarde de dolari, la paritatea actuală. Evident că toţi banii aceştia nu le aparţineau în totalitate, dar, dacă ţinem seama de veniturile pe care le raportau cele nouă mii de comandamente pe care le patronau, de pământurile, castelele, comerţul pe care îl practicau, comisioanele şi dobânzile pe care le percepeau de la seniorii fără niciun sfanţ şi de la regii ruinaţi de războaiele pe care ei înşişi le organizau, am putea estima în mod rezonabil că bogăţia templierilor se ridica la circa o sută şaptezeci şi trei de miliarde de dolari în monede de aur şi pietre preţioase. Credem că şi-au folosit propriile nave de comerţ pentru a-şi transporta comoara până la Hierro.

Tăcere.

— Şi după aceea?

— Pe parcursul lentei şi misterioasei recuperări a comorii, cardinalii templieri au păstrat discreţia. Credem că au profitat de această perioadă pentru a-şi structura confreria şi a reînnoda contactele cu marii bancheri ai Evului Mediu: lombarzii, genovezii, veneţienii şi florentinii, familii puternice care au primit, toate, câte un procent din comoară cu ordinul de a-l fructifica şi de a deschide alte şi alte bănci în toată Europa. Graţie acestor sume fabuloase, bancherii Novus Ordo au devenit, la rându-le, creditorii regilor şi ai celor puternici, i-au înarmat pentru Războiul de O Sută de Ani pentru a-i ruina apoi şi a prelua controlul asupra finanţelor lor.

— Cam cum au făcut şi templierii, la apogeul puterii lor?

Mendoza încuviinţă din cap.

— De pe la mijlocul secolului al XV-lea se ştie că Novus Ordo cuprindea unsprezece familii care dominau Italia şi restul Europei. Dar Mediterana nu era suficientă pentru apetitul lor devastator, aveau nevoie de noi rute maritime. Cu ajutorul fabuloaselor bogăţii acumulate, bancherii Novus Ordo s-au lansat în construcţia de nave, tot mai mari şi mai performante. Ei sunt cei care au dotat caravanele maritime ale lui Columb, Cortes şi Pizarro. Ei sunt cei care au finanţat expediţiile lui del Cano şi Magellan, ale căror nave au făcut primul ocol al Pământului în 1522. Aurul incaşilor, mirodeniile din India şi uriaşa piaţă de sclavi. Aşa a traversat veacurile Novus Ordo, edificându-şi treptat un imperiu imens. Familiile care îi erau supuse au răsturnat regi şi au alimentat revoluţii, apoi au finanţat războiul american de independenţă, înainte de a traversa Atlanticul pentru a pune bazele marilor dinastii ale Lumii Noi. În sfârşit, tot aceşti bancheri au declanşat revoluţia industrială, expansiunea căii ferate şi a transportului aerian, exploatarea petrolieră şi

comerţul internaţional. În spatele tuturor acestor imperii şi multinaţionale se află comoara templierilor. Secole de comerţ, de comisioane şi de dobânzi. În aceste familii puternice moştenirea s-a transmis din generaţie în generaţie, iar elita lor alcătuieşte în continuare creierul Novus Ordo, care controlează cele mai multe pieţe bursiere, cele mai mari multinaţionale şi cvasi-totalitatea băncilor planetei. Novus Ordo instalează democraţii şi răstoarnă dictaturi. Finanţează revoluţii şi destabilizează guverne ale căror politici sunt considerate contrare intereselor sale. La fel ca în republicile de odinioară din Geneva, Florenţa şi Veneţia, scopul este controlul asupra bogăţiilor lumii şi exploatarea popoarelor în folosul propriei îmbogăţiri. Numai că această îmbogăţire nu este decât o consecinţă, nicidecum un scop în sine. Căci înainte de toate, ei doresc aneantizarea religiilor şi a libertăţii de gândire, pentru a-şi aservi mai lesne popoarele. Puterea supremă.

Giovanni tace îndelung, contemplându-şi paharul gol. Când ridică privirea, întâlneşte ochii scormonitori ai cardinalului Mendoza.

— O singură întrebare, Eminenţa Voastră.

— Da.

— De unde ştiţi toate acestea dacă nu faceţi parte din Fumul Negru?

Mendoza schimbă o privire cu cardinalul Giacomo, care de la începutul întrevederii nu a spus nimic. Bătrânul prelat al congregaţiei episcopilor clatină din cap şi rosteşte:

— La începutul anilor şaizeci, înainte de deschiderea lucrărilor conciliului Vatican II, am reuşit să infiltrăm un agent în interiorul Fumului Negru. Vaticanul nu era la prima astfel de tentativă. De-a lungul veacurilor, unsprezece astfel de agenţi au fost demascaţi şi masacraţi, ceea ce a însemnat eşecul misiunii lor. Predecesorii noştri au greşit prin aceea că şi-au subestimat adversarii. Dar cum le-am putea reproşa acest lucru câtă

vreme iată, nici măcar noi, astăzi, nu ştim exact cu ce duşman avem de-a face.

Tăcere.

— Constrânşi de toate aceste tentative ratate, am luat la puricat dosarele viitorilor episcopi şi am reţinut unul: al unui tânăr protonotar apostolic pe nume Armondo Valdez, al cărui parcurs exemplar îl recomanda drept o persoană de o onestitate şi o credinţă fără fisură. Aşadar, l-am chemat şi i-am vorbit despre existenţa Fumului Negru, propunându-i să îl infiltrăm în confrerie. Nu i-am ascuns pericolele de moarte implicate de o asemenea misiune. A acceptat; noi ne-am ocupat de educaţia lui, pe care am desăvârşit-o, trimiţându-l la Academia pontificală şi în mai multe nunţiaturi sensibile din întreaga lume. În acelaşi timp, exorciştii noştri l-au iniţiat în forţele răului şi în cultul celui de nenumit.

Un moment de tăcere. Cardinalul Mendoza preia ştafeta.

— Au trecut patru ani, timp în care Valdez a devenit episcop, apoi cardinal. O ascensiune rapidă, care nu putea fi asociată decât influenţei Fumului Negru. La câteva săptămâni după numire, ne-a parvenit un mesaj de la el prin care eram anunţaţi că fusese primit în sânul confreriei. O infiltrare care ne-a costat şapte ani de aşteptare răbdătoare şi multe nopţi albe.

Alt moment de tăcere.

— Aşa cum i-am ordonat, cardinalul Valdez a rămas inactiv timp de trei ani, pentru a se infiltra cât mai profund cu putinţă în structurile Fumului Negru. După aceea, când a fost în sfârşit în măsură să ne anunţe că făcea parte din cercul închis al celor opt cardinali din fruntea confreriei, l-am reactivat. Şi a început să facă cercetări asupra arcanelor Fumului Negru, trimiţându-şi rapoartele prin intermediul misiunilor care aveau ordin să ni le transmită, la rândul lor, prin canale securizate.

— Ce fel de canale?

— Cel mai adesea, prin intermediul unor simpli misionari însărcinaţi cu recuperarea rapoartelor agentului nostru din seifuri de pe aeroporturi, pentru a ni le aduce apoi personal.

— Ce conţineau acele rapoarte?

— Cardinalul Valdez avea o dublă misiune: identificarea ramificaţiilor Novus Ordo de-a lungul şi de-a latul lumii şi, pe cât posibil, aflarea identităţii celorlalţi şapte cardinali din conducerea Fumului Negru. În special pe aceea a Marelui Maestru. Dificultatea constă în faptul că demnitarii ordinului nu se cunosc între ei, iar la întruniri vin mascaţi şi echipaţi cu aparate pentru distorsionarea vocii. Nu ai cum să îi trădezi pe cei pe care nu îi cunoşti. Doar Marele Maestru şi cel mai fidel secund al lui cunosc identitatea celorlalţi membri, dar niciunul dintre aceştia din urmă nu a văzut vreodată chipul confraţilor săi. Or, se pare că în urmă cu o săptămână Valdez a izbutit să-i facă o poză unuia dintre ei, într-un mic han din nordul Scoţiei. A expediat către mai multe misiuni din întreaga lume un pergament care utiliza codul templier şi cele două imagini despre care vorbeam.

— Marele Maestru?

— Nu. Cardinalul şambelan Campini, numărul doi în cadrul ierarhiei Fumului Negru.

O tăcere grea.

— Şi cine este numărul unu?

— Tot ce ştim e că el este cel desemnat de confrerie să devină papă dacă Fumul Negru reuşeşte să controleze voturile în conclav. Ceea ce pare a se potrivi cu cele spuse de don Gabriel, dar şi cu dispariţia tragică a succesorului oficial al papei după prăbuşirea în ocean a cursei Cathay Pacific.

— Cardinalul Centario? Doamne, doar nu vă gândiţi că…

— Tot cardinalul Valdez a descoperit asta: pregătirea atentatului şi punerea în aplicare a

planului în ajunul ultimei reuniuni a Fumului negru.

— Aşadar, Marele Maestru este unul dintre cardinalii cu funcţii înalte la Vatican?

— E posibil. În orice caz, e un om pe care probabil îl cunoaştem foarte bine.

— Şi cardinalul Valdez? Nu poate face nimic, să oprească procesul dinlăuntrul lui?

Mendoza şi Giacomo schimbă o privire. Bătrânul secretar de stat al Bisericii reia cu o voce fără vlagă.

— Cu cardinalul Valdez am mai stabilit un lucru: în cazul în care i se întâmplă ceva, vom primi un plic sigilat în care ni se va indica locul în care vom putea găsi dosarele complete ale celor treizeci de ani de anchetă pe care a desfăşurat-o în sânul confreriei.

— Da, şi?

Mendoza scoate un plic de sub sutană. Giovanni închide ochii.

— În seara asta ne-a parvenit acest document prin curier special. Provine de la Lazio Bank din Malta.

— Atunci totul s-a sfârşit.

— Poate că nu.

— Haideţi, Eminenţă, Valdez e mort, Centario şi alţi zece prelaţi au dispărut în mijlocul oceanului, jumătate din conclavişti vor afla curând că familiile le vor fi secerate dacă nu votează cu candidatul care le va fi indicat, şambelanul controlează Vaticanul până la anunţarea rezultatului final al conclavului, iar noi nu cunoaştem nici măcar identitatea Marelui Maestru al Fumului Negru!

— Aici intervin eu, Eminenţă!

Giovanni se întoarce către don Gabriel, care între timp îşi regăsise zâmbetul.

— Aş fi curios să aflu la ce vă gândiţi.

— Oamenii mei vă vor conduce la aeroport, de unde vă va prelua un elicopter care vă va lăsa în

Marina di Ragusa, la extremitatea sudică a Siciliei. De acolo, vă veţi îmbarca la bordul unui pescador care vă va duce în Malta. Dacă vă veţi mişca repede, veţi putea ajunge în La Valetta la ora deschiderii băncii Lazio.

— Şi de ce să nu fac tot drumul cu elicopterul?

— Pentru că teritoriul pe care îl controlez se termină la Marina di Ragusa, iar elicopterele fac zgomot sau, mai rău, se pot prăbuşi.

— Şi bărcile, ele nu se pot scufunda?

— Nu ale mele.

Giovanni se întoarce spre cardinalul Mendoza.

— Uitaţi un amănunt important.

— Care?

— Sunt aşteptat la conclav, unde am un loc rezervat. Probabil că deja au început să se îngrijoreze din cauza absenţei mele.

Bătrânul cardinal îi întinde lui Giovanni o mapă din carton care conţine mai multe fotografii făcute de carabinieri la un accident rutier produs în acea după-amiază, lângă Roma. Într-una dintre ele, cardinalul vede un Jaguar zdrobit între un trailer şi o camionetă.

— Dumnezeule, e maşina mea! Am împrumutat-o unui prieten, un episcop, care avea de făcut un drum urgent, dus-întors, până la Florenţa. Trebuia să mi-o aducă astă-seară.

— Monseniorul Gardano. A murit în accident. Un deces providenţial.

— Poftim?!

— Oficial, te-ai stins în ambulanţa care te transporta la clinica Gemelli din Roma. Chirurgul defunctului papă va confirma acest lucru agenţilor Fumului Negru care îşi vor manifesta rapid îngrijorarea în ceea ce priveşte absenţa ta de la conclav. Cadavrul lui Gardano era atât de desfigurat, că pregătirea lui va dura câteva ceasuri. Ceea ce îţi dă un răgaz suficient, cel puţin până în zori, exact cât să ajungi în Malta şi să aduci dosarul cardinalului Valdez.

— Şi dacă îşi vor da seama mai repede că mortul de la morga Gemelli nu sunt eu?

— Atunci, vei fi avut dreptate măcar sub un aspect.

— Care anume?

— Că totul s-a sfârşit.

168

În timp ce ultimele note ale orgii se ridică în norii de tămâie, groparii coboară sicriul papei în subteranele în care odihnesc suveranii pontifi ai creştinătăţii. Coşciugul se loveşte de zidurile gropii când corzile alunecă în mâinile înmănuşate. Cardinalii se apleacă pentru a inspira adânc mireasma eternităţii care năvăleşte din catacombele Vaticanului. O ultimă pală de vânt îngheţat şi groparii trag lespedea grea. Cardinalul Camano ascultă zgomotul surd pe care îl face tona de marmură când cade iar pe soclu. Înalţă capul şi se uită la ceilalţi prelaţi.

Privind lespedea, şambelanul vorbeşte cu cardinalul care se ocupă de penitenţe, cu vicarul general al diocezei Romei şi parohul bazilicii vaticane. Acesta din urmă pare mânios. Camano ghiceşte de ce. După legile Bisericii, funeraliile papei ar fi trebuit cinstite prin nouă zile de pelerinaj. După coborârea sicriului în pământ ar fi urmat un răgaz decent de şase zile, timp în care congregaţiile ar fi avut posibilitatea de a se reuni în palatul apostolic, pentru a pregăti conclavul. Aşadar, între decesul papei şi începutul alegerilor ar fi trebuit să existe un interval cuprins între două săptămâni şi douăzeci de zile. În loc de asta, pontiful era îngropat ca un lepros, iar conclavul era convocat în aceeaşi seară, de parcă ar fi fost o haită de conspiratori.

Dinaintea asaltului acestor şoapte agitate, Campini rămâne neclintit. Le aminteşte, cu voce scăzută, de vremurile deosebit de tulburi pe care le

traversează Biserica şi de obligaţia şambelanului de a da cât mai repede un căpitan navei în derivă. Parohul intenţionează să insiste, dar Campini se întoarce brusc şi îi spune apăsat că nu e nici locul, nici momentul pentru asemenea conciliabule. Jignit, prelatul păleşte şi face câţiva paşi în spate.

Cercetându-i pe ceilalţi membri ai curiei, Camano îşi dă seama că toţi se privesc pe ascuns, încercând să îşi dea seama care face parte din Fumul Negru şi care nu. Deoarece confreria nu are niciun semn distinctiv, niciun tatuaj sau simbol satanic, nicio posibilitate de recunoaştere. Iată de ce Fumul Negru a putut să traverseze veacurile fără probleme: niciodată mai mult de opt cardinali în fruntea ierarhiei şi nici cea mai măruntă urmă a activităţilor lor.

Camano îngheaţă când protonotarul lui vine şi îi şopteşte că Armondo Valdez, cardinal arhiepiscop de Sao Paolo, a fost găsit mort într-o lagună din Veneţia.

— Când?

— Astă-seară. Trebui să opriţi totul, Eminenţă. Trebuie să anulaţi conclavul şi să anunţaţi mass-media. Lucrurile au mers prea departe.

Fără a îndrăzni să rostească niciun cuvânt, cardinalul Camano scoate un plic din sutană şi i-l întinde discret interlocutorului. În plic, trei fotografii făcute în împrejurimile Perugiei: o clădire veche, între vii, o femeie tânără şi trei copii palizi şi înspăimântaţi, trei ucigaşi cu cagule care le înfig armele în obraji. Protonotarul şopteşte la urechea lui Camano:

— Doamne, cine sunt oamenii ăştia?

— Nepoata mea cu copiii. În mod cert, ucigaşii sunt oamenii de casă ai Fumului Negru. Majoritatea conclaviştilor au primit asemenea fotografii, împreună cu un mesaj prin care suntem anunţaţi că imediat după începerea conclavului ni se vor da indicaţii asupra votului.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Da. Că dacă vreunul dintre noi anunţă media sau autorităţile, familiile noastre vor fi executate imediat.

— Şi atunci, ce mai rămâne de făcut?

— Să aşteptăm conclavul. Acolo, vom fi cu toţii închişi într-o încăpere şi candidatul Fumului Negru va fi obligat să se demaşte. Vom vedea atunci ce opţiuni avem.

Dangătul clopotului de la Sfântul Petru îi acoperă vocea. Cardinalii curiei încep să urce spre bazilică. Afară, clopotele fac să vibreze pavajul din piaţă şi inimile sutelor de mii de pelerini încremeniţi în burniţă. Mulţimea se dă în lături, pentru a face loc celor două rânduri de cardinali electori care se îndreaptă spre conclav. O sută optsprezece prinţi ai Bisericii în robă roşie, care trec tăcuţi de porţile Vaticanului pe care gărzile elveţiene le vor zăvorî curând. Se vor aduna în Capela Sixtină. Procesul alegerii noului papă va începe curând.

169

Un hop. Jeepul o ia pe un drum îngust, care se pierde în inima unei păduri de pin negru. Parks deschide ochii şi priveşte luna care dispare pe măsură ce maşina se cufundă tot mai mult pe sub arbori. Se întinde.

— Unde suntem?

— Aproape.

Cu un ochi pe ecranul GPS-ului şi cu celălalt pe drumul smuls întunericului de lumina farurilor, preotul conduce cu viteză pe cărarea desfundată. Din când în când, frânează pentru a putea citi panourile de lemn cufundate în penumbră apoi apasă până la fund pedala de acceleraţie şi demarează iar în trombă, stârnind nori de stropi de noroi, atacând strâns curbele în unghi aproape drept.

După aproximativ trei kilometri, opreşte maşina în faţa unei răscruci, întrerupe contactul şi arată spre o cărare.

— Pe aici e.

Parks coboară. Arborii miros a muşchi şi a mucegai. Încercând să păşească pe urmele lui Carzo, Marie merge pe mijlocul cărării. Nicio adiere de vânt. Niciun zgomot. Are impresia că aerul e mai curat, mai pur.

Pădurea se răreşte şi luna plină îi luminează din nou pe drumeţi. Pământul, care adineauri era în pantă, acum redevine plat. Ajung la un fel de promontoriu unde copacii au renunţat să mai crească, un luminiş natural. Acolo se înalţă zidurile mănăstirii augustinelor din Bolzano. O fortăreaţă rotundă, ale cărei metereze, acoperite de iederă, lasă la vedere o curte rotundă şi câteva clădiri pe jumătate năruite.

— Aici este.

— Ştiu.

170

— Papa a fost asasinat într-un complot al cardinalilor satanişti? Ai înnebunit de tot?

Valentina Graziano îşi înmoaie buzele în cana cu cafea pe care i-a dat-o Pazzi. Ia o înghiţitură şi urmăreşte mental traseul băuturii fierbinţi care se risipeşte în stomac. Apoi pune reportofonul lui Ballestra pe biroul comandantului şi apasă pe tasta de redare. În timp ce Pazzi se lasă în fotoliu pregătindu-se să asculte, Valentina închide ochii şi se gândeşte la ultimele ceasuri, când a fost atât de aproape de moarte…

Cuprinsă de spaimă la vederea celor care-l asasinaseră pe Mario care se îndreptau direct spre ea, tânăra găsise totuşi puterea să fugă. Piaţa Panteonului era pustie. Se îndreptase spre fântâna Trevi, unde spera să dea de o procesiune, ca să se poată pierde printre pelerini. Dar cu excepţia

câtorva lampioane abandonate, esplanada din faţa fântânii era goală. La capătul puterilor, Valentina scoase un ţipăt de groază văzând călugării tot la cincizeci de metri în spatele ei, deşi ar fi putut jura că nu alergaseră deloc.

Epuizată, fusese tentată să se oprească. Ar fi fost atât de uşor să îngenuncheze şi să se lase în voia sorţii. Dar îşi amintise de pumnalul care îl lovise pe Mario în pântece. De privirea lui. Urlase furioasă şi începuse să fugă înainte, balansându-şi braţele pentru a accelera ritmul. Nu era nevoie să se uite în spate, ştia, era sigură: călugării erau tot acolo. Da, de fapt nu trebuia, nu avea voie să se uite în spate. Căci dacă s-ar fi uitat, ar fi fost paralizată de spaimă.

Picioarele ei goale plescăiseră prin bălţile îngheţate. Urcase pe colina lui Quirinal înspre centru şi trecuse prin faţa palatului prezidenţial. Căutase din priviri gărzile care ar fi trebuit să se afle la post, în faţa porţilor. Gheretele erau goale, îşi continuase fuga. Când zărise în depărtare zidurile palatului Barberini, alţi doi călugări îi răsăriseră în faţă, la nicio sută de metri. Cotise pe o străduţă plină de pubele. Distinsese lumânările unei procesiuni pe Via Nazionale. În spatele ei, cei patru călugări erau tot mai aproape. Nişte luciri albastre: cu girofarurile aprinse, patru maşini de carabinieri încadraseră procesiunea credincioşilor. Un ultim efort, un ultim sprint.

Chiar înainte de a ajunge la grosul procesiunii, Valentina îşi scosese arma şi golise încărcătorul în aer. Cartuşele fierbinţi aterizaseră pe asfalt. Mulţimea se risipise, cuprinsă de panică. Fugind în continuare către carabinierii care o luau în cătare, Valentina ridicase mâinile în care îşi ţinea insigna la vedere, strigându-le în acelaşi timp numărul de înregistrare. Apoi se prăbuşise în braţele unui caporal. O ultimă privire peste umăr, în timp ce carabinierul o acoperea cu o pătură de lână. Călugării nu mai erau acolo.

171

În vechiul cimitir al mănăstirii Bolzano, umăr la umăr, Parks şi Carzo descoperă mormântul pustnicei. Piatra funerară nu are nicio inscripţie, abia dacă se mai zăreşte conturul şters de vreme al unei cruci. Acolo au îngropat-o augustinele pe bătrâna călugăriţă într-o zi de februarie 1348. Ziua în care Fiara intrase în mănăstire.

Dând la o parte un tufiş de mei, Marie descoperă o altă piatră funerară acoperită de muşchi. Pipăindu-i cu vârful degetelor asperităţile, citeşte epitaful pe care timpul şi îngheţurile aproape că l-au şters:

— Aici zace Thomas Landegaard, inchizitor al ţinuturilor Aragon şi Catalunia, Provence şi Milano.

Deci acolo odihnea omul cu care împărtăşise câteva momente din viaţă. Pe Marie o încearcă o tristeţe stranie, ca şi cum ceva din ea însăşi ar fi fost îngropat acolo. Sau, mai bine spus, ca şi cum inchizitorul şi-ar fi amintit el însuşi de întâmplările teribile ale acelui an. Parks se întreabă la ce se va fi gândit Landegaard când gărzile lui moarte se izbeau în uşa donjonului. La călugăriţele mariale din Ponte Leone, crucificate de Hoţii de Suflete? Va fi auzit, pentru ultima oară, urletele cumplite ale trapiştilor îngropaţi de vii? Sau poate în gând se va fi ivit acel parfum atât de feminin şi tulburător care i-a mângâiat nările când s-a ridicat în şa şi a inspirat adânc aerul îngheţat din Cervin? O lacrimă tremură în genele lui Marie. Da, la ea s-a gândit Landegaard când fantomele propriilor lui străjeri îl hăcuiau, iar el se stingea; ca şi cum transa a făcut-o să traverseze cu adevărat veacurile şi să lase ceva, o urmă, în sufletul inchizitorului. Ceva care nu a pierit. Ceva care nu va pieri niciodată.

Parks dă drumul tufei de mei şi îşi şterge ochii. Carzo o cuprinde de după umeri.

— Haide, Marie. Aproape am ajuns.

172

Valentina deschide ochii când în reportofon răsună ultimele vorbe ale lui Ballestra. Chipul lui Pazzi rămâne neclintit şi în momentele în care asasinul îl înjunghie pe arhivist. Degetul comandantului opreşte înregistrarea.

— Tare mă mai scoţi din fire, Valentina.

— Cum?!

— Te-am trimis la Vatican ca să organizezi paza conciliului şi tu mi te întorci cu un sac de oase, o evanghelie din Evul Mediu şi o pretinsă conspiraţie a cardinalilor.

— Uiţi cu totul de uciderea pustnicelor şi de minciuna Bisericii.

— Da, sigur, iar tu, fir-ar a dracului să fie, în loc să vii fuguţa aici, te apuci şi îl suni pe redactorul-şef de la *Corriere della Serra!* Şi încă de pe mobilul tău!

Pe Valentina o inundă un val de tristeţe.

— I-aţi recuperat cadavrul?

— Nu există niciun cadavru.

— Ce?!

— La fel cum nu există nici urme de sânge pe trotuar şi nici măcar pe stradă.

— Angajaţii hotelului Abruzzi, în faţa căruia a fost asasinat Mario, trebuie să fi văzut ceva, nu se poate!

— I-am interogat. Nimeni nu a văzut nimic.

Tăcere.

— Şi tu, Valentina?

— Eu, ce?

— Tu ce ai văzut?

— Mă crezi tâmpită?

— Valentina, amândoi suntem poliţişti. Aşa că ştim amândoi cum stau lucrurile. Te-ai trezit prinsă

într-un pasaj secret pe sub Vatican, ai clacat şi ai început să îţi imaginezi încăperi pline cu tot soiul de seifuri şi ucigaşi deghizaţi în călugări. Mă înşel eu vreodată?

Valentina smulge reportofonul din mâna lui Pazzi.

— Şi asta, pe toţi dracii, asta ce-i? Tot eu am înregistrat-o? Poate chiar într-un studio?!

— Delirul unui arhivist bătrân, depresiv şi alcoolic? Da, sigur, chestia o să facă furori în ziarele de scandal! Parcă văd titlurile: *Reglare de conturi la Vatican: un prelat dat afară din curie inventează un complot pentru a se răzbuna pe intrigile colegilor cardinali.* Trezeşte-te, Valentina, ce naiba! Fără documente care să-i susţină afirmaţiile, înregistrarea ta nu valorează mai mult decât un spot publicitar pentru o marcă de prezervative.

— Prin urmare, dacă te înţeleg eu bine, vor scăpa cu toţii. Îl vor băga în pământ pe papă şi vor manipula conclavul ca să-l instaleze pe unul de-al lor în capul Bisericii.

— Da' ce ţi-ai închipuit? C-o să trimit un detaşament de paraşutişti la Vatican? Credeai c-o să încătuşez la vreo sută de cardinali sau că o să le interzic să îl îngroape pe papă? La dracu'! Chiar, oare n-ar fi mai bine să îi chem pur şi simplu pe ăia de la baza aeriană Latina, să tragă scurt o rachetă nucleară asupra bazilicii?!

Înşfăcând telecomanda, Pazzi deschide televizorul încastrat în bibliotecă. Un prim-plan al bazilicii. Vocea prezentatorului acompaniază mişcarea lentă a obiectivelor celor unsprezece camere de filmat pe care Rai Uno le are aţintite în permanenţă aspra Vaticanului. Jurnalistul explică faptul că papa tocmai a fost înhumat şi că, din cauza problemelor care tulbură creştinătatea, lucrările conclavului vor începe imediat. Mulţimea compactă de pelerini care se înghesuie în piaţa Sfântul Petru se dă la o parte pentru a face loc

şirurilor de cardinali care se îndreaptă către Capela Sixtină. Porţile Vaticanului se închid în urma lor şi un impunător detaşament de gărzi elveţiene se aşază în dispozitiv în faţa lor. Comentatorul Rai îşi împărtăşeşte uimirea milioanelor de telespectatori de pe întreaga planetă care îl urmăresc acum. Conform spuselor lui, se pare că niciodată nu s-a grăbit atât de mult Biserica să îşi aleagă păstorul. Şi, lucru cu atât mai straniu, biroul de presă al Vaticanului a rămas mut şi nu a transpirat nicio informaţie din interior. Pazzi opreşte sonorul.

— Ce ţi-am spus, Guido! Doar vezi şi tu că sunt pe cale să preia controlul asupra Vaticanului!

— Cine, Valentina? Cine? Marţienii? Ruşii? Îmi poţi da nume? Dovezi, amprente digitale, probe ADN sau, în fine, orice, un fir care să îmi permită să fac un dosar cu care să pot trezi un judecător şi să încerc să obţin un mandat?!

— Dar cadavrul lui Ballestra?

— Cadavrul lui Ballestra nu dovedeşte decât un singur lucru.

— Care?

— Că Ballestra e mort.

— Guido, nu îţi cer decât douăzeci şi patru de ore ca să îţi aduc dovezi!

Pazzi îşi toarnă un deget de whisky, adăugând un pumn de gheaţă. Apoi se uită fix la Valentina.

— Răgazul pe care îl ceri ţi-l oferă chiar conclavul. Dacă durează trei zile, trei zile ai şi tu. Dacă durează trei ceasuri, aşa cum se prefigurează, nu vei avea niciun minut în plus.

— La naiba, e prea puţin, doar ştii şi tu foarte bine asta.

— Valentina, din secunda în care va fi ales noul papă, niciun judecător italian nu îmi va semna vreun mandat, iar cardinalii din Fumul ăsta Negru al tău nu vor avea a se teme de noi. Vei fi liberă să îţi transmiţi înregistrarea prin toate difuzoarele din Roma, nimeni nu va da nicio ceapă degerată pe ea. Dar, până una, alta, dacă vorbele tale sunt

adevărate, înseamnă că eşti într-un pericol de moarte.

Telefonul zumzăie. Pazzi ridică receptorul: secretara îl anunţă că cineva vrea să îl vadă. Comandantul se interesează de numele băgăciosului enervant. Se încordează. Uşa se deschide şi intră un bărbat de înălţime medie, palid, cu privire pătrunzătoare. În spatele lui, două gorile în costume negre. Bărbatul îi întinde lui Pazzi un teanc de documente emise de Departamentul american de Stat şi de Ministerul italian de Justiţie. Un permis care include autorizaţia de a desfăşura anchete pe tot teritoriul peninsulei. În timp ce Pazzi analizează actele, bărbatul cu privirea de vultur înhaţă reportofonul lui Ballestra şi îi întinde Valentinei o mână îngheţată.

— Doamna Graziano? Stuart Crossman, director FBI. Vin din Denver şi voi avea nevoie de ajutorul vostru pentru a-i prinde pe cardinalii Fumului Negru.

— Numai atât?!

— Nu. Mi-am pierdut un agent. Se numeşte Marie Parks. Are vârsta şi zâmbetul dumneavoastră. Dacă nu ne mişcăm repede în următoarele ceasuri, Marie va muri.

173

Carzo coboară scara ce duce spre subterana fortăreţei. Un pasaj obscur, dinspre care vine o duhoare de cărbune şi mucegai. Răsuflarea veacurilor.

Ajuns la baza scării, aprinde lanterna şi luminează zidurile prăfuite. În acea încăpere subterană a găsit Landegaard cadavrele augustinelor, treisprezece schelete care au zgâriat zidurile cu unghiile, înainte de a cădea răpuse de epuizare.

Înaintând, Parks se gândeşte la penultima scrisoare pe care i-a trimis-o Landegaard papei Clement al VI-lea:

Folosesc cu un anume scop termenul „a cădea iar”, căci augustinele erau înveşmântate în linţoliu, ca şi cum ar fi fost mai întâi îngropate în cele treisprezece morminte, iar apoi s-ar fi ridicat din morţi pentru a bântui acele locuri fără lumină.

Parks se aşază pe băncuţa de piatră pe care i-o indică preotul. Închide ochii.

— OK, Marie, ascultă-mă cu mare atenţie, căci e foarte important. Te trimit în seara de 11 februarie 1348, la treisprezece zile după moartea pustnicei. Am găsit data asta pe ultima pagină a registrului mănăstirii, sub câteva rânduri mâzgălite în grabă de maica Isolda de Trento, superioara augustinelor din Bolzano. Ea spune acolo că soarele s-a stins şi blestemăţia care i-a masacrat călugăriţele se va trezi din nou din morţi. A mai notat că trebuie să pună cumva capăt acelei stări de lucruri, că nu are de ales. Îi cere Domnului iertare pentru ceea ce are de gând să facă pentru a scăpa de Fiară. Atâta tot. Am cotrobăit prin toate cimitirele şi registrele congregaţiilor pe o rază de zeci de kilometri. Nimic. Nici urmă de maica Isolda. Cu ea va trebui să intrăm acum în legătură.

— Şi dacă şi ea a murit în ziua aceea?

Marie simte buzele lui Carzo pecetluindu-i gura; se cufundă, încetul cu încetul, în întuneric. Simte ţesătura aspră a rasei lui, răsuflarea lui caldă pe pleoape, mâna lui mângâindu-i părul. După aceea, Marie are senzaţia că sânii i se fleşcăiesc, carnea începe să-i atârne… Muşchii i se întăresc şi devin noduroşi ca nişte vreascuri răsucite. Are sentimentul că înoată într-o sutană grosolană, care miroase a pământ şi a fum. O senzaţie stranie, de arsură, îi inundă gâtul, ca şi cum cineva ar fi încercat să o sugrume. Amintirile maicii Isolda.

174

Flacăra tremurătoare a unei lumânări. Stropi de apă care picură în întuneric. În depărtare, şuierul vântului care se înverşunează asupra meterezelor. Maica Isolda stă ghemuită în nişa în care s-a zidit. Nu e suficient de înaltă ca să stea în picioare, dar nici suficient de largă ca să se aşeze. Corpul ei bătrân şi măcinat de febră e ud leoarcă de sudoare, fiecare bucăţică din fiinţa ei îi smulge suspine de durere. Bătrâna călugăriţă îşi spune rugăciunile, aşteptându-şi moartea. Cu voce scăzută, îl imploră pe Dumnezeu să aibă milă de ea. Vorbeşte singură ca să alunge teama care a pus stăpânire pe ea, pentru a nu se mai gândi, pentru a uita.

Amintirile maicii Isolda se insinuează încetul cu încetul în mintea lui Marie. Un cavaler se iveşte din ceaţă şi strigă spre metereze. O căruţă depăşeşte porţile şi se opreşte în curtea mănăstirii. Maica Isolda se apleacă: în mijlocul sacilor cu grăunţe, vede o siluetă culcată. Aşa a ajuns pustnica la mănăstirea augustinelor. La capătul puterilor, a căzut undeva, la câţiva kilometri de zidurile mănăstirii, de unde a cules-o un ţăran. Maica Isolda se teme. Un săculeţ din piele şi o husă de pânză cerată cad din straiul pustnicei când surorile ridică trupul descărnat pentru a-l duce la adăpost de frig.

Repetând gesturile maicii Isolda, Marie îngenunchează în praf; simte degetele bătrâne ale stareţei dezlegând şnurul de catifea cu care era legat săculeţul. Craniul lui Ianus. Viziunea Isoldei explodează în capul agentei FBI.

Căldura, nisipul arzător, izbiturile ciocanului în lemn şi urletele Fiarei în liniştea din jur. Marie deschide ochii în lumina albă care umple cerul. Golgota. Trei cruci, una lângă cealaltă. Cei doi tâlhari sunt morţi. Hristos urlă, lacrimi de sânge i se preling pe obraji. E al cincisprezecelea ceas al

zilei. Deasupra crucii se bulucesc nori negri, ameninţători, aproape că s-a lăsat întunericul. Îi e frică. Îi e frig. E singur. Pierde viziunea beatică ce îl lega de Dumnezeu Tatăl. În acel moment, îşi abate privirea asupra mulţimii şi o vede aşa cum este cu adevărat: o şleahtă de suflete triste, cu trupuri jegoase şi buze schimonosite. Înţelege că El îşi dă sufletul pentru toţi asasinii, toţi violatorii, toţi laşii îngrămădiţi acolo. Şi simte mânia lui Dumnezeu. Aude tunetul vuind şi grindina care îi izbeşte umerii plini de sudoare. Iar când îşi urlă disperarea către înalturi, credinţa îl părăseşte precum răsuflarea pe un muribund. Marie îşi muşcă buzele. Agonia şi moartea lui Dumnezeu. În ziua în care Iisus s-a preschimbat în Ianus, abisul a câştigat bătălia.

Isolda închide săculeţul şi pune mâna pe husa de pânză. Marie simte ceva tare în mâinile maicii stareţe: un manuscris foarte vechi, o scriere legată în piele neagră şi ferecată cu o închizătoare grea, din oţel. Evanghelia Hoţilor de Suflete. Pielea copertelor e caldă precum pielea vie de om viu.

Din chilia în care augustinele au dus-o pe pustnică răzbat strigăte. Isolda fuge pe coridoare. Se teme. Se apleacă deasupra călugăriţei muribunde care bâiguie fără şir într-o limbă necunoscută. Apoi horcăitul bătrânei se stinge, ochii îi devin sticloşi. Maica Isolda tocmai se ridică în picioare, când mâna moartei ţâşneşte din cearşafuri şi i se înfige în gât. Se sufocă, degetele ei trag zadarnic de încheietura unei smintite. Un val de sânge negru stropeşte patul când pumnalul intră în gâtlejul pustnicei. O adiere îngheţată mătură chilia.

Urme de cizme. Amintirile maicii Isolda se precipită. În minte îi răsare cadavrul surorii Sonia pironit de zid, cel al surorii Clemence care se ridică din mormânt şi îi zâmbeşte din tenebre. Urmele picioarelor ei în tină, zgomotul paşilor care urcă scara ce duce la turnul în care s-a refugiat

împreună cu cea mai tânără dintre surorile congregaţiei. Treisprezece nopţi, treisprezece crime. Aşa a voit Fiara să masacreze călugăriţele: fiecare victimă iese din mormânt pentru a o asasina pe următoarea. Hoţii de Suflete.

Amintirile celei din urmă zile. Marie vede mâinile maicii Isolda îngropând-o pe ultima dintre călugăriţe în pământul moale al cimitirului. A recuperat evanghelia şi craniul lui Ianus. Îşi scrânteşte gleznele când coboară treptele care duc în subteranele mănăstirii. Aici, se zideşte singură în perete. Ciment şi cărămizi pentru a astupa breşa din zidul de susţinere în spatele căruia şi-a găsit adăpost, înarmată cu câteva lumânări şi puţinele ei lucruşoare. Gata, maica Isolda a zidit şi ultima cărămidă. Nu mai are decât să-şi aştepte moartea. Încearcă să îşi ţină răsuflarea, doar, doar va muri mai repede.

Deschide ochii şi recitește avertismentul pe care l-a gravat pe zid. Marie tremură. Călugărul care a intrat în mănăstire şi le-a masacrat pe augustine este Caleb.

175

Stuart Crossman ascultă tăcut înregistrarea lui Ballestra. Când anumite pasaje îi reţin atenţia, îi face semn Valentinei să dea banda înapoi, pentru a asculta din nou şuşotelile arhivistului. Păleşte când cel dispărut enumeră papii asasinaţi de Fumul Negru. Înregistrarea se termină. Crossman suspină.

— E chiar mai grav decât credeam.

— Ar fi suficient să dezvăluim totul presei.

— *Observatore romano* şi toate oficioasele Vaticanului ar fi în stare să publice imediat toate dezminţirile formale din lume. Şi apoi…

— Apoi?

— Ce s-ar întâmpla dacă un miliard şi jumătate de credincioşi ar afla brusc că Biserica i-a minţit secole de-a rândul şi cardinalii din nu ştiu ce

congregaţie secretă se pregătesc să pună mâna pe Vatican? Imaginează-ţi ce impact ar avea o astfel de ştire asupra sutelor de mii de pelerini care se îndreaptă spre piaţa Sfântul Petru. Douăzeci de secole de credinţă năruite dintr-o lovitură! Ar fi o mişcare fără precedent.

— Nu ne mai rămâne decât să sperăm că până la urmă conclavul va înclina în favoarea cardinalilor fideli Sfântului Scaun.

— M-aş mira.

Crossman îi întinde Valentinei o foaie de hârtie.

— Ce-i asta?

— Lista celor unsprezece episcopi şi cardinali morţi săptămâna trecută într-un accident aviatic deasupra Atlanticului. Printre ei se afla şi cardinalul Centario, succesorul recunoscut al defunctului papă. O măsură suplimentară de precauţie, prin care Fumul Negru şi-a asigurat majoritatea absolută în conclav.

Pe ecranul televizorului, se vedea acum marea de oameni care invadase piaţa Sfântul Petru. Imagini retransmise în peste douăzeci de ţări, de către televiziuni din lumea întreagă. Comentariile jurnaliştilor se împleteau cu intervenţiile specialiştilor, derutaţi şi ei de turnura evenimentelor. Camerele s-au fixat pe coşul Capelei Sixtine, unde imediat după incinerarea buletinelor de vot va apărea firul de fum. Un fum alb, dacă papa va fi ales după primul tur de scrutin. Un fum negru, dacă oamenii Bisericii vor avea nevoie de ceva mai mult timp de gândire.

Valentina se întoarce spre Crossman:

— Care era misiunea lui Parks?

— Să găsească evanghelia după Satana înaintea ucigaşilor Fumului Negru. Din informaţiile noastre, confreria intenţionează să folosească manuscrisul pentru a dezvălui lumii minciuna Bisericii, şi asta imediat după alegerea viitorului papă.

— Şi nu ştii unde se află acum?

— Ultima oară ne-am văzut pe aeroportul din Denver, când se pregătea să se îmbarce împreună cu părintele Carzo într-un avion cu destinaţia Geneva.

— Şi după aceea?

— După aceea, nimic.

— Nu fi îngrijorat. Părintele Carzo e exorcist. Va şti cum să o apere de Hoţii de Suflete.

— Mă tem că iţele sunt ceva mai încurcate.

— De ce?

— Înainte de a se îmbarca spre Europa, părintele Carzo mi-a spus că se întorcea dintr-un periplu prin Amazonia, unde a fost trimis de congregaţia lui să ancheteze un caz de posedare supremă în ţinuturile indienilor Yanomani. Mi-a mai zis că o boală stranie i-a lovit pe şamanii tribului. Ceva care se răspândea şi prin junglă şi nimicea orice formă de viaţă întâlnită în cale. Prin urmare, am luat legătura cu oamenii noştri din Brazilia care au trimis acolo o echipă la bordul unui elicopter, pentru a ne asigura că răul în discuţie nu era provocat de un virus mortal activat de indienii Yanomani. Acum câteva ceasuri, am primit un telefon prin satelit de la ei: au ajuns în ţinuturile Yanomani şi, în ruinele unui vechi templu aztec, au găsit un carnet aparţinând părintelui Carzo. Un carnet în care preotul a reprodus nişte fresce antice şi basoreliefuri. Credem că acolo a avut loc întâlnirea cu acea formă de posedare supremă, căci paginile următoare sunt acoperite de formule malefice şi frânturi incoerente de frază. Ah, să nu uit, şi desene satanice: o creatură monstruoasă care stă în mijlocul unui cerc de lumânări, suflete rătăcite şi câmpuri de cruci. Ca şi cum posedarea supremă ar fi câştigat partida şi o forţă misterioasă i-ar fi luat în stăpânire spiritul. Dar ultimul desen reprezintă altceva: un eveniment tragic, care s-a produs cu câteva zile în urmă la Hattiesburg şi despre care Carzo, la acel moment, nu avea cum să ştie.

— Despre ce e vorba?

Crossman îi întinde Valentinei documentul găsit în Amazonia. Părintele Carzo desenase patru călugăriţe crucificate într-o criptă; în mijloc, o a cincea cruce, pe care era răstignită o tânără dezbrăcată. În josul paginii preotul scrisese cu litere roşii:

Marie Parks trebuie să moară.

176

Încetul cu încetul, spiritul Mariei se desprinde de bătrâna călugăriţă zidită. Mirosul de ceară se risipeşte uşor. Recunoaşte duhoarea de mucegai şi cărbune care a însoţit începutul transei, aude lanterna lui Carzo pârâind în întuneric. Acolo, în subteranele din Bolzano, Marie Parks îşi vine treptat în simţiri. Cu toate acestea, are senzaţia că mâinile ei continuă să pipăie zidul nişei, ca şi cum ar fi în continuare zidită împreună cu maica Isolda, dar, în acelaşi timp, ar fi şi aşezată pe băncuţa asta de piatră unde se află acum, când e pe cale să se trezească. Cu ochii închişi, încearcă să îşi dreagă gâtul uscat.

— Alfonso, ştiu unde este evanghelia.

— Şi eu.

Auzind vocea lui Carzo, Marie tresare violent. E mai profundă, mai gravă, mai melodioasă, dar şi mai rece. Ceva s-a schimbat. Marie percepe şi un alt miros, un miros de criptă. Deschide ochii. Părintele Carzo stă în picioare, şi-a tras gluga pe frunte pentru a-şi ascunde chipul. Ochii bărbatului pâlpâie în întuneric.

— Te salut, Marie.

Lui Parks îi îngheaţă sângele în vene când recunoaşte vocea lui Caleb. Vrea să îşi scoată arma, dar îşi dă seama că nu se poate mişca. Pleoapele îi cad iar, grele. Undeva, în străfundurile

spiritului ei, mâinile maicii Isolda pipăie în neştire zidurile nişei.

PARTEA A ZECEA

177

Aşezat pe terasa unui restaurant aflat pe malul mării, la Castellammare di Stabia, Stuart Crossman admiră golful Napoli. Cu două ore în urmă, după întrevederea cu Valentina Graziano, recepţionerul de la hotel l-a anunţat că îl aşteaptă un mesaj urgent la recepţie. Mesajul, redactat în engleză, suna în felul următor:

Fumul Negru are un punct slab.
Dacă vrei să afli care, să fii într-o oră
pe terasa restaurantului Frascati
la Castellammare di Stabia.
Nu anunţa poliţia.
Nu pierde vremea.
Vino singur.

Crossman a avut nevoie de doar câteva secunde pentru a se hotărî: a dat ordin să i se închirieze un avion privat, care să îl aştepte pe aeroportul Ciampino. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, debarca la Napoli şi sărea într-o maşină, pentru a ajunge la timp la Castellammare di Stabia.

Pusese cincisprezece oameni în dispozitiv, în jurul restaurantului, care rămăsese deschis la o oră la care majoritatea localurilor de la malul mării îşi trăseseră obloanele. Înăuntru, pustiu. Crossman s-a aşezat la o masă, pe terasă, şi a început să aştepte.

Un bip în cască. Unul dintre oamenii lui îl anunţă că un Zodiac tocmai a acostat pe plajă.

— Cinci oameni la bord, dintre care un bătrân. Sunt înarmaţi. Cum procedăm?

— Lasă-i să vină.

Un nou semnal sonor.

— Atenţie, se apropie.

În lumina lampadarelor, Crossman distinge cinci siluete. Patru bărbaţi robuşti. O a cincea siluetă, scundă şi cocârjată, înaintează clătinându-se, susţinută de haidamaci.

— Comandante, aici trăgătorul 1. Am ţinta în vizor.

Crossman întoarce privirea spre acoperişul unui alt restaurant, unde s-a postat trăgătorul 1. Bătrânul şi gărzile lui de corp sunt la cel mult treizeci de metri. Directorul FBI trage piedica armei, pe care o ţine la îndemână pe sub masă.

— Comandante, aici trăgătorul 1. Aştept instrucţiuni.

Crossman se încruntă când siluetele trec pe sub un lampadar. O pată de lumină scoate din umbră faţa bătrânului.

— Trăgător 1, nu trage.

— Confirmă, comandante.

— Confirm: în niciun caz nu trageţi.

Bătrânul e aproape. Gărzile lui au rămas pe chei, în timp ce el, sprijinit în baston, urcă greu treptele până la terasa restaurantului. Zâmbeşte şi se aşază la masa lui Crossman.

— Bună seara, Stuart.

— Bună seara, don Gabriel.

178

Canalul Maltei, ora patru

În picioare la prora unui pescador care înaintează în scârţâielile unui motor ostenit, cardinalul Giovanni înalţă privirea spre cerul înstelat. Luna e atât de rotundă, că poleieşte noaptea cu o lumină aproape aurie. Tânărul cardinal priveşte în zare către coastele Maltei. Încă vreo oră de navigat şi vechiul pescador va intra în portul La Valetta. Înainte de asta însă, la câţiva kilometri de coastă va trebui să lase plasele la apă, pentru a masca adevăratul scop al călătoriei. Abia

apoi oamenii lui don Gabriel îşi vor putea debarca încărcătura umană.

Giovanni strecoară o mână în buzunar şi pipăie plicul de la banca Lazio. Conţine un card din plastic transparent, prevăzut cu o amprentă securizată cu un cod din unsprezece cifre, care îl va ajuta să pătrundă în bancă, precum şi o parolă cromo-numerică pentru identificarea contului. Un ultim cod, acum alfabetic, îi va folosi la deschiderea seifului lui Valdez. E vorba despre inscripţia gravată pe spatele crucii Săracilor pe care cardinalul Fumului Negru a adăugat-o acestui mesaj, o cruce grea incrustată cu rubine, pusă pe un lanţ din argint, pe care cardinalul Giovanni şi-a pus-o la gât. Acum, nu-i mai rămânea decât să spere că informaţiile din dosar vor compensa întrucâtva pierderea singurului agent pe care Vaticanul a reuşit vreodată să-l infiltreze în rândurile congregaţiei Fumului Negru.

Giovanni simte o prezenţă în spatele lui. Cerentino, căpitanul gărzilor elveţiene. Ofiţerul insistase să îi asigure protecţia, iar Mendoza acceptase. Cerentino se apleacă la urechea cardinalului, pentru a acoperi zgomotul motorului.

— Eminenţă, trebuie să coborâm în cală căci se apropie zorile, iar sicilienii nu vor să rişte să vă repereze cineva pe punte în timp ce ei aruncă plasele.

Fără să răspundă, cardinalul deschide telefonul celular pe care i-l dăduse don Gabriel la Roma. Când prelatul îi spusese că avea deja unul, naşul sicilian îi răspunsese că telefoanele mafiei funcţionau graţie unei reţele private, compuse din antene de releu ascunse prin cele mai îndepărtate cotloane ale peninsulei. Mafioţii foloseau reţelele publice italiene doar pentru a trimite poliţiştii pe piste false.

Giovanni introduce codul de identificare furnizat odată cu telefonul. Ecranul se luminează. Apasă pe butonul de memorie pentru a afişa

ultimul număr format. Don Gabriel îi spusese că posesorul numărului aştepta apelul lui la ora patru şi jumătate fix. Giovanni se uită la ceas. Mai avea un minut. Sub tălpile lui, vibraţiile care agită puntea se răresc, apoi se opresc cu totul. Sicilienii întrerup motoarele şi încep să îşi desfăşoare plasele de pescuit. Pescadorul alunecă în linişte, împins de vânt. Noaptea devine albastră. Cardinalul priveşte luminile Maltei. Apoi apasă pe tasta de apel. Telefonul formează numărul automat, din memorie.

179

Don Gabriel îşi rulează o ţigară, o strecoară între buze. Crossman i-o aprinde. Bătrânul tuşeşte.

— Şi aşa zi, Stuart, carevasăzică m-ai recunoscut. A trecut totuşi atâta vreme…

— Cum v-aş fi putut uita? Eraţi unul dintre cei mai periculoşi naşi ai Cosa Nostra, exilat în Statele Unite din cauza unei dispute cu Camorra. Ne-aţi dat ceva de furcă.

— Conduceai biroul FBI de la Baltimore. Îmi amintesc… Ai fost cât pe ce să mă înfunzi din cauza unor flecuşteţe.

— Mai precis, o tonă de flecuşteţe sub formă de praf alb ambalat în pachete de un kilogram.

— Ce mai contează acum, cert e că întâmplarea aceea m-a obligat să mă întorc acasă şi să-mi fac ordine în ogradă.

— Iar acum?

— Acum conduc o sută douăzeci de familii. Se tem de mine, mă respectă, iar eu le protejez. Iar tu, aud că ai ajuns director al FBI. E bine.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi, don Gabriel?

— Eşti la fel de nerăbdător, se pare. Ca şi trăgătorul ăla al tău de pe acoperiş, care încă se întreabă probabil dacă să tragă sau nu într-un moşneag ca mine.

— Nu va trage până când nu îi voi spune eu.

— Păi nu e bine, Stuart. Ţi-am spus să vii singur.

— Nu ştiam că e vorba despre dumneavoastră, don Gabriel.

— Şi dacă ai fi ştiut?

— Aş fi adus de patru ori mai mulţi oameni.

Bătrânul zâmbeşte.

— Am fost urmărit de atâţia poliţişti de-a lungul şi de-a latul lumii, că n-ar încăpea toţi nici măcar într-un stadion de fotbal. Aşa că vreo câţiva, acolo, în plus sau în minus…

— În mesajul vostru, spuneaţi că Fumul Negru are un punct slab. Care e acela?

— Cineva e pe punctul de a recupera nişte documente despre confrerie. Ţi-am fixat o întâlnire cu omul acela.

— Ce fel de documente?

— Genul de hârţoage pentru care Fumul Negru ar face orice ca să le recupereze, dacă ar avea habar de existenţa lor.

— Şi cine e persoana aceasta?

Telefonul mobil îi zumzăie în vestă. Aruncând o privire întrebătoare către don Gabriel, americanul răspunde.

— Stuart Crossman, vă ascult.

— Sunt cardinalul Patrizio Giovanni. Un prieten comun mi-a dat numărul dumneavoastră. Mi-a spus că sunteţi la curent cu o afacere care ne priveşte pe amândoi şi că ar trebui să ne întâlnim cât mai repede.

— Unde şi la ce oră?

— La Valetta. Gozo. E un bar într-o mică piaţă de lângă biserica Sfântul Pavel. La şase şi jumătate. Puteţi?

Crossman aruncă o altă privire întrebătoare către don Gabriel. Bătrânul încuviinţează din cap.

180

O tăcere de moarte s-a lăsat peste Capela Sixtină. Cei o sută optsprezece cardinali electori au luat loc în fotoliile dispuse pe două rânduri, faţă în faţă, de o parte şi de alta a unui rând de mese acoperite cu brocarturi grele, albe şi roşii. Deasupra capetelor acestor prelaţi tăcuţi, frescele Facerii Lumii ale lui Michelangelo contemplă adunarea. Deasupra altarului, scena Judecăţii de Apoi pare a se afla acolo pentru a le aminti cardinalilor de importanţa misiunii lor.

Oficial, conclavul a început cu două ore în urmă printr-o slujbă solemnă în cursul căreia a fost invocat Sfântul Duh. După aceea, cardinalii s-au adunat în Capela Paulină a palatului apostolic. În sunetele lui *Veni Creator,* s-au îndreptat către Capela Sixtină. În sfârşit, procesiunea s-a împărţit în două şiruri, iar cardinalii s-au aşezat sub privirile încremenite ale personajelor biblice din fresce.

Acum, cardinalul decan se ridică şi pronunţă în latină formula ritualică de jurământ, rostită înaintea fiecărei alegeri. Cu ea se va pecetlui gura fiecărui cardinal elector, care va fi astfel obligat să nu dezvăluie nimic din cele petrecute în interiorul conclavului şi nici să comunice în vreun fel cu exteriorul, sub pedeapsa excomunicării imediate.

Cardinalii ascultă cu atenţie vocea şovăielnică a decanului. Când peste conclav se lasă din nou tăcerea, părinţii electori pun mâna pe exemplarul din Evanghelie care le-a fost aşezat dinainte şi completează angajamentul colectiv, rostind un jurământ personal: o sută optsprezece formule scurte şi identice răsună sub arcadele colorate ale capelei.

Din nou tăcere. Va începe votul. Maestrul ritualurilor liturgice pontificale pronunţă *Extra omnes*, poruncind tuturor celor care nu sunt electori să părăsească imediat capela. Apoi părăseşte el însuşi locul, lăsându-i pe cardinalii electori faţă în faţă cu propria lor conştiinţă.

Aceştia se uită unii la alţii. Aproape toţi ştiu. Înainte de a intra în conclav, mai toţi au primit câte un plic ciudat, conţinând fotografii ale membrilor familiilor lor luaţi ostatici de bărbaţi mascaţi şi înarmaţi. Un mesaj strecurat în acelaşi plic îi avertiza că li se vor da indicaţii asupra votului lor înaintea celui de-al doilea tur de scrutin. În acel moment, alesul va scoate din mânecă o batistă roşie pe care o va pune dinainte. La sfârşitul mesajului, li se ordona să distrugă plicul cu conţinut cu tot înainte de a intra în conclav. Erau astfel avertizaţi că, dacă vreunul dintre ei vorbea cu cineva din afară despre conţinutul lui, familiile tuturor celorlalţi şi propria sa familie vor fi executate imediat.

Acum, cardinalii erau siguri că Vaticanul e pe punctul de a-şi schimba stăpânul. Astfel de zvonuri şi turbulenţe ar fi fost mai mult decât suficiente ca să anuleze conclavul şi să declanşeze o criză profundă în sânul Bisericii – ar fi fost suficient să se înalţe o voce, să se ridice o mână. Cu toate acestea, nimeni nu spunea nimic, ca şi cum fiecare ar fi aşteptat ca celălalt să îşi ia inima în dinţi şi să demaşte complotul. Sau, mai curând, ca şi cum fiecare s-ar ruga în tăcere să nu vorbească nimeni. Aşa că ori de câte ori li se încrucişează din întâmplare privirile, cardinalii pleacă ochii. Le este ruşine. Le este frică.

Cardinalul decan se ridică din nou. Întreabă dacă toată lumea e gata să purceadă la vot sau ar prefera să discute deschis despre unele îndoieli care le-ar putea întuneca gândul şi conştiinţa. Camano se surprinde zâmbind. Fraza asta gata făcută seamănă perfect cu formula pronunţată de preot înainte de pecetluirea unei căsătorii. *Dacă are cineva ceva de spus împotriva acestei uniuni, să vorbească acum ori să tacă pe vecie.* Cardinalii se privesc. Da, acum ar trebui să vorbească. Dar observă cu toţii broboanele de sudoare de pe fruntea decanului. Atunci înţeleg că şi el a primit

un plic. Şi lui îi este frică. Nici el nu va spune nimic. Chipurile se pleacă. Cardinalul decan îi roagă pe cei care sunt gata să voteze să ridice mâna. O sută optsprezece braţe se ridică încet către bolta Capelei Sixtine.

181

Medicul-şef al clinicii Gemelli ridică ochii din dosare când aude uşile vitrate deschizându-se scârţâind. În încăpere intră un prelat în sutană neagră. Are ochelari cu lentile groase, iar în mână duce o sacoşă. Doctorul se străduieşte să-şi păstreze calmul. Ştie prea bine ce caută bărbatul în sutană aici, doar l-a aşteptat toată seara. Ba chiar s-a mirat că nu a apărut mai devreme. Apoi, a început să spere că nu va mai veni. Numai că acum e aici. Medicul aruncă o privire rapidă la ceas. Cinci fără un sfert. Cardinalul Giovanni mai are nevoie de cel puţin încă o oră ca să recupereze documentele. Va trebui să joace strâns.

Paşii preotului nu fac niciun zgomot pe mochetă. Se opreşte în faţa uşii şi tuşeşte încetişor, ca să atragă atenţia doctorului, care se cufundase din nou în dosarele lui de internare. Fiecare secundă e importantă: îi face semn nou-venitului să aştepte câteva clipe şi mâzgăleşte ceva pe câteva pagini pe care se preface că le citeşte cu mare atenţie. În cele din urmă, ridică ochii către bărbatul în sutană; când îi întâlneşte privirea rece, i se pune un nod în gât.

— Da, vă rog?

— Să mă prezint: sunt monseniorul Alois Mankel, din congregaţia pentru doctrina credinţei.

În sinea lui, doctorul se cutremură: congregaţia pentru doctrina credinţei este numele modern al Sfintei Inchiziţii. Aşadar, bărbatul din faţa lui e un inchizitor. Mai mult, este un protonotar apostolic care poartă titulatura de „monsenior” – echivalentul inchizitorilor generali din Evul

Mediu. Nu e genul care pierde vremea sporovăind, nici omul care să nu fie în stare să vadă în întuneric. Medicul-şef al clinicii Gemelli se aştepta la un înalt prelat sau, mai rău, la un alt medic, dar în niciun caz la un inchizitor. Prezenţa unui asemenea personaj acolo însemna că cel puţin o parte a congregaţiei pentru doctrina credinţei trecuse de partea Fumului Negru. Partida se anunţa dificilă.

— Sunt dezolat, monseniore, dar vizitele nu încep înaintea orei opt.

Buzele prelatului se arcuiesc într-un zâmbet glacial.

— Am venit să văd un mort. Sper că pentru morţi nu există ore de vizită.

— Numele?

— Nu vi l-am spus?

— Nu, nu-mi amintesc.

Tăcere. Privirea îngheţată a inchizitorului se înfige în ochii doctorului, sfredelindu-l până în străfundul sufletului. Capcana aceasta grosolană nu a funcţionat. Inchizitorul pare nervos.

— Aş vrea să examinez rămăşiţele Eminenţei Sale cardinalul Patrizio Giovanni.

— Cu ce scop, vă rog?

— Pentru a mă asigura că e cu adevărat vorba despre Eminenţa sa, pentru a-i asigura repatrierea în ţinutul lui natal, în Abruzzo.

Încă o capcană grosolană. Giovanni e originar din Germagnano, din munţii Apenini. Protonotarul ştie. Încearcă să afle dacă ştie cumva şi doctorul. Nu ar fi în mod necesar o dovadă, ci o prezumţie. Or, aşa acţionează inchizitorii, cu fragmente de prezumţii pe care le tot decupează, până ajung să îşi formeze o convingere. Deocamdată, prelatul doar bănuieşte că doctorul minte. În minutele ce vor urma, va trebui să facă totul pentru a-l împiedica să îşi transforme bănuiala în certitudine.

— Vă e cald? îl întreabă omul Bisericii.

— Poftim?

— Transpiraţi.

Medicul vede ochii prelatului fixându-se pe fruntea lui, unde se formaseră broboane de sudoare. Le şterge cu palma. Încă o prezumţie.

— Tocmai am ieşit dintr-o operaţie de patru ore. Sunt frânt.

— Văd.

Încă un moment de tăcere. Cele patru ore la care se referise medicul şi le petrecuse de fapt aranjând cadavrul episcopului care murise în maşina cardinalului Giovanni. La sosirea la spital, nefericitul avea chipul complet desfigurat şi corpul făcut bucăţi. Cum, în linii mari, Gardano şi Giovanni aveau cam aceeaşi vârstă şi statură, medicul-şef l-a sunat rapid pe Mendoza ca să îi sugereze „substituirea". Bătrânul secretar de stat al Vaticanului a încuviinţat. Apoi l-a convocat pe Giovanni la restaurant, pentru a-l trimite în căutarea documentelor lui Valdez. O oră mai târziu a sunat mobilul doctorului. Era Mendoza, care îl anunţa că Giovanni acceptase. Doctorul a închis şi, cu ajutorul fişei medicale a lui Giovanni, a petrecut patru ceasuri pline, încercând să reproducă semnele distinctive ale acestuia pe ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Gardano: semnele din naştere, cele două coroane dentare din ceramică şi una din aur, în spatele a ceea ce mai rămăsese din gura episcopului.

— Mergem?

Medicul tresare. Întrebarea inchizitorului sună mai curând ca un ordin.

182

A început votul. Fiecărui elector i-au fost distribuite câte trei buletine dreptunghiulare, inscripţionate cu menţiunea *Eligo in summum pontificem* („Aleg ca suveran pontif"), urmată de un spaţiu marcat cu o linie, unde prinţii Bisericii va trebui să treacă patronimul cardinalului căruia îi

acordă votul. Camano se uită la electorii care scriu citeţ numele preferatului lor pe buletin.

În aşteptarea celui de-al doilea tur, majoritatea dintre ei vor vota pentru ei înşişi. Dar la fel de bine, Camano ştie că mulţi văd în el o portiţă de ieşire din actuala criză care zguduie Biserica. E unul dintre cei mai puternici şi mai bine văzuţi prelaţi de la Vatican. Controlează Legiunea lui Hristos şi congregaţia Miracolelor. În plus, se bucurase de favorurile şi de afecţiunea defunctului papă. După moartea cardinalului Centenario, logic vorbind, spre el ar trebui să se îndrepte cele mai multe voturi după primul tur de scrutin.

Şi, lucru chiar mai important, se vor fi gândind cardinalii, dacă un segment important din voturile primului tur se va îndrepta spre el, poate că îl va putea învinge pe candidatul Fumului Negru în cel de-al doilea tur de scrutin. Asta în cazul în care nu ar fi primit aproape toţi electorii plicul cu fotografiile. Ei, în aceste condiţii, candidatul Fumului Negru a câştigat deja partida. Dar cum fusese posibil ca o sută şi ceva de familii să fie luate ostatice într-o singură noapte?

Aceasta era întrebarea pe care şi-o puneau majoritatea cardinalilor care-l priveau pe Camano, neştiind dacă el şi-a primit sau nu plicul.

Cum indicaţiile Fumului Negru nu urma a fi primite decât în al doilea tur de scrutin, Camano votează şi el pentru sine. Împătureşte buletinul de vot şi îl pune în faţă, pe masă, aşteptând să-i vină rândul la urnă.

Aproape toţi cardinalii şi-au închis stilourile şi au îndoit buletinele. Vor vota unul câte unul, apoi se vor întoarce la locurile lor. Camano e ultimul. Când îi vine rândul, se ridică şi înaintează încet către altar, ridicând braţul pentru ca toţi să poată vedea că în mână are un singur buletin. Ajuns la altarul lângă care sunt aşezaţi cei care supraveghează procesul de vot, pronunţă cu voce tare jurământul suprem al electorilor:

— Eu, cardinalul Oscar Camano, îl iau drept martor pe Iisus Hristos că acord votul meu celui pe care îl consider demn de a fi ales întru Domnul.

Apoi se apropie de altar. Urna este de fapt un potir imens, acoperit de un platou pentru ostie. Camano pune buletinul pe platou, apoi îl înclină uşor, pentru ca hârtia să alunece în potir. Pune deasupra platoul pentru împărtăşanie şi, făcând câţiva paşi în spate, se închină în faţa altarului.

Când ajunge la locul lui, primul observator ridică potirul plin, îl agită cu putere pentru a amesteca conţinutul. Al treilea observator scoate voturile în văzul tuturor şi le pune, unul câte unul, într-un vas transparent. În acelaşi timp, le numără cu voce tare pentru a se asigura că niciun cardinal nu a votat de două ori. În acel vas ajung toate cele o sută optsprezece buletine; observatorii îl duc la o masă pregătită în faţa altarului, unde iau loc şi se pregătesc pentru numărarea voturilor.

Primul observator ia primul buletin din vas, îl despătureşte şi îl citeşte în tăcere. Apoi îl întinde celui de-al doilea observator, care îl citeşte şi el, dar cu voce tare, înainte de a-l întinde celui de-al treilea, care controlează în tăcere dacă numele pronunţat este similar cu cel înscris pe buletin. După care înţeapă buletinul cu un ac, care are un fir de aţă. După numărătoare, buletinele înşirate pe fir vor fi arse în căminul capelei.

Deschiderea buletinelor continuă. Au fost citite deja unsprezece. Şase dintre ele cuprind şase nume diferite, două sunt în favoarea cardinalului Camano şi trei – pentru şambelanul Campini, către care se îndreaptă acum toate privirile.

Doctorul merge în tăcere în faţa monseniorului Mankel de-a lungul coridoarelor pustii ale clinicii. O ia pe o scară care duce spre morgă. Împinge o uşă batantă, care se închide cu un clinchet în spatele inchizitorului. Apoi traversează mai multe încăperi cu nişe în care sunt depozitaţi morţii care

urmează a fi autopsiaţi. Aparatele de climatizare torc încetişor.

183

Doctorul intră în ultima încăpere. Pe masa de necropsie se află un cadavru învelit într-o husă de cauciuc. Un infirmier şterge pardoseala. Inchizitorul nu îi dă nicio atenţie. Îi face semn doctorului să deschidă husa. Când vede rămăşiţele defunctului nu are nicio mişcare de recul, nici măcar un zvâcnet de pleoape.

— Asta e tot?

— Cardinalul Giovanni a intrat sub o namilă de treizeci de tone la o sută patruzeci de kilometri la oră, apoi a fost izbit şi de o camionetă, care circula cam cu aceeaşi viteză. Da, asta e tot.

— Aţi procedat la identificarea dentară?

— De ce? Era maşina cardinalului Giovanni. Prin urmare, nu putea fi decât el la volan.

— Ar fi putut să împrumute cuiva maşina.

— Dar în cazul acesta, nu credeţi că şi-ar ocupa jilţul în conclav?

— Da, bună observaţie!

Monseniorul Merkel scoate din sacoşă un dosar voluminos, din care alege câteva fotografii ale cardinalului Giovanni. O veste bună: inchizitorul trebuie să îşi fi încrucişat paşii de câteva ori pe holurile Vaticanului cu tânărul prelat, dar nu îl cunoştea personal. De aceea l-a şi ales cardinalul Mendoza. Pentru că Giovanni a fost înălţat de curând la rangul de prinţ al Bisericii şi puţini erau prelaţii romani care îl cunoşteau personal. În orice caz, faptul că obrazul episcopului Gardano a fost distrus aproape în întregime nu făcea decât să le uşureze sarcina, aşa că inchizitorului nu i-au folosit foarte mult fotografiile luate din dosar.

— Aţi efectuat prelevări sanguine?

Pierdut în gândurile lui, medicul tresare uşor.

— Poftim?

— Vă întrebam dacă i-aţi prelevat sânge.

— Legea ne obligă. Pentru alcoolemie.

— Ei, şi?

— Rezultatul e categoric: cardinalul Giovanni nu a băut niciun strop de alcool.

Învârtindu-se în jurul mesei de autopsie, inchizitorul insistă:

— Nu asta v-am întrebat. Aş vrea să ştiu dacă rezultatele sanguine confirmă sau nu dacă e vorba despre cardinalul Giovanni.

— Laboratorul nostru de genetică este închis, monseniore. Nu voi avea rezultatele decât mâine la ora nouă.

— E destul de neplăcut.

— De ce?

Fără a-şi da osteneala să-i răspundă, inchizitorul verifică acum semnele din naştere şi cicatricile cadavrului, pentru a le compara cu cele consemnate în dosarul medical al lui Giovanni. Medicul-şef răsuflă uşurat. În mod cert Mankel nu are un dosar la fel de complet precum cel de are dispune clinica Gemelli, care îl avea sub observaţie pe tânărul cardinal de ani de zile. Dovada este faptul că inchizitorul nu cercetează toate cicatricile pe care doctorul le-a fabricat în sala de operaţie, la fel cum nu trece în revistă nici toate semnele din naştere. De fapt, unul singur pare a-l interesa: un neg grunjos pe care Giovanni îl are pe ceafă, ca un fel de aluniţă mare, aplatizată, pe care a fost nevoit să o construiască pe ceea ce mai rămăsese din monseniorul Gardano. Negul acela îi luase cel mai mult timp, deoarece îl făcuse prin adăugări succesive de straturi de latex, pe care apoi trebuise să le ajusteze şi să le pigmenteze. La fel, fusese nevoit să şi vopsească părul monseniorului Gardano, ale cărui reflexe roşietice trebuiseră să fie înlocuite de negrul lui Giovanni. Pentru auricularul lipsă de la mâna dreaptă a cardinalului, o tăietură de scalpel fusese suficientă. Apoi, trebuise să sutureze pielea şi să o

aranjeze puţin, pentru ca operaţia să nu pară prea recentă. O adevărată muncă de plastician, de care medicul-şef e foarte mulţumit. De câteva secunde bune inchizitorul pipăie negul şi degetul amputat, dar nimic nu pare a-i trezi suspiciuni. Ba, mai mult, pare a fi din ce în ce mai convins că mortul aflat în faţa lui e cardinalul Giovanni. Pune o ultimă întrebare, mai mult formală:

— Şi efectele sacerdotale?

— Vă referiţi la inelul de cardinal?

— Da, şi la crucea grea, pectorală, pe care prelaţii de rangul lui o poartă de obicei pe piept.

— Nu avea decât inelul. A trebuit să îl tai ca să îl pot scoate. E în plicul de pe măsuţă.

Inchizitorul ia plicul de pe masa mortuară. Îl deschide, analizează rămăşiţele inelului din interior. Era pe punctul de a pune plicul la loc pe măsuţă, când vede pe hârtie nişte pete negre, ciudate, ca de cerneală. Nu. Nu pete, ci amprente. Mai precis, amprente digitale, dacă e să judece după şirurile concentrice imprimate pe hârtie. Inchizitorul îşi examinează mâinile. Extremităţile degetelor cu care a atins părul cadavrului sunt negre. Se întoarce către doctor. Şi el a înţeles: părul morţilor nu se colorează precum al viilor. Poate fi vopsit, e drept, dar vopseaua se usucă mult mai greu.

— Felicitări, doctore. Aproape că m-aţi păcălit.

Mankel formează un număr pe celular. Când înalţă privirea spre doctor, inchizitorul încremeneşte văzând ţeava neagră a unui pistol automat pe care infirmierul o îndreptase spre fruntea lui. În spatele mustăţii subţiri şi a ochelarilor cu lentile fumurii, prelatul îl recunoaşte în infirmier pe locotenentul gărzii apropiate defunctului papă.

— Aţi înnebunit?

Ducând un deget la buze, locotenentul îi face semn inchizitorului să tacă. Încă un ţârâit. Cineva

răspunde la celălalt capăt al firului şi ecoul unei voci îndepărtate umple sale de autopsie.

— Şambelanul, vă ascult.

Inchizitorul închide ochii.

— Eu sunt, Eminenţă.

— Cine eu?

— Monseniorul Mankel.

Tăcere.

— Da, spune.

Inchizitorul tresare simţind ţeava armei, care i se lipeşte de frunte. Locotenentul din garda elveţiană îi face un semn din cap. Mankel îşi drege vocea.

— Da, Eminenţă, e cardinalul Giovanni.

— Eşti absolut sigur?

Locotenentul apasă uşor pe trăgaci, făcând un semn afirmativ din cap.

— Da, Eminenţă. Sunt absolut sigur.

Un alt moment de tăcere.

— Mankel, ce se întâmplă acolo?

— Nu vă înţeleg întrebarea, Eminenţă.

— Vocea ta: e ceva cu vocea ta.

— Păi…

Inchizitorul se uită fix la degetul locotenentului care apasă în continuare, tot mai vizibil, pe trăgaci.

— Păi, ce, Mankel?

— Cadavrul, Eminenţă. Este într-un hal fără de hal şi…

— Şi te-a întors pe dos chestia asta, nu-i aşa?

— Da, Eminenţă, aşa este.

— Haide, Mankel, vino-ţi în fire. Nu e tocmai un moment potrivit pentru slăbiciuni!

Un declic. Legătura se întrerupe. Inchizitorul tresare când simte un ac străpungându-i carotida. Un lichid arzător i se răspândeşte prin vene. Se strâmbă. Chipul medicului-şef e tot mai estompat, ca în ceaţă, până când dispare cu totul.

184

Singur în camera lui din Casa Sfânta Marta, cardinalul şambelan Campini închide fără zgomot clapeta telefonului mobil. Ascultă liniştea din jur. Aflată în imediata apropiere a Capelei Sixtine, Casa Sfânta Marta este un loc de rugăciune şi reculegere unde se vorbeşte doar în şoaptă. Aici vin cardinalii să se refacă şi să se odihnească între două tururi de scrutin. După legile sacre ale Bisericii, cardinalii electori intraţi în conclav nu mai au voie să comunice cu exteriorul. Fără ziare, fără mesaje, fără radio, fără aparate de înregistrare şi, mai ales, fără telefoane mobile.

Să vegheze la respectarea strictă a acestei reguli cade în sarcina şambelanului. De aceea Campini ştie că a riscat enorm introducând în incinta spaţiului conclavului în mod clandestin propriul său telefon mobil. Dar mai bine să îşi asume un asemenea risc decât să lase un fals cardinal Giovanni să zacă la morgă. De aceea Campini a profitat de pauza de după primul tur de scrutin şi s-a grăbit în camera lui din Casa Sfânta Marta, aşteptând telefonul monseniorului Mankel.

Îl trimisese pe Mankel pentru că se pricepea ca nimeni altul să adulmece minciunile. Discuţia dintre cardinalul Mendoza şi comandantul gărzii, în piaţeta bazilicii, e cea care l-a făcut suspicios pe Campini. Oare ce-o fi punând la cale scorpia aia bătrână de secretar de stat? Conform ultimelor informaţii, Mendoza s-ar fi retras la vila lui din împrejurimile Romei, în aşteptarea rezultatului votului. Campini l-a pus sub supraveghere discretă. Conform ultimului raport, după ce s-a întors de la o cină din oraş, bătrânul cardinal nu îşi mai părăsise locuinţa.

O altă problemă rezolvată: cea a lui Giovanni, al cărui cadavru se afla la morga clinicii Gemelli. Rămânea însă vocea ciudată a lui Mankel la telefon. Obligat să şuşotească precum un licean în penumbra dormitorului comun, Campini nu a putut

să îi pună mai multe întrebări. Numai că… da, acum era sigur, Mankel părea… speriat.

Prelatul încearcă să se liniştească. Ce mai, în mod cert cadavrul lui Giovanni e cel care l-a întors pe dos pe inchizitor. Cu toate astea… De câteva secunde, şambelanul cântăreşte argumentele pro şi contra. Se întreabă dacă merită sau nu să îşi asume riscul de a-l suna din nou pe Mankel ca să se liniştească. E o opţiune teribil de periculoasă, o ştie mai bine decât oricine. Căci, dacă va fi surprins folosind telefonul în incinta Casei Sfintei Marta, va fi imediat exclus din conclav şi excomunicat, oricât de şambelan va fi fiind el. Pe a doua sancţiune şambelanul nu dă nici doi bani. Prima e cea care ar ridica mari probleme, şi asta în măsura în care ar avea drept consecinţă dizolvarea întrunirii şi convocarea ulterioară a unui alt conclav. Total inacceptabil.

Vrând totuşi să se convingă, bătrânul cardinal se surprinde deschizând clapeta telefonului mobil. Fără a-şi da seama, a format deja primele cifre ale numărului lui Mankel. Apasă pe tasta de apel. Dar un zgomot îl face să tresară. Cineva trece pe culoar şi bate de câte trei ori la uşi, anunţându-i pe cardinali că se reiau lucrările conclavului. Campini închide clapeta telefonului. Legătura se întrerupe. Paşii se îndepărtează. Cu febrilitate, bătrânul şambelan înveleşte telefonul într-o batistă şi îl pune jos, strivindu-l sub talpă. Scârţâitul uşilor şi zgomotul paşilor de pe hol atenuează zgomotul mobilului care se face zob sub piciorul lui. După aceea, bătrânul ridică bucata de pânză, o împătureşte şi o ascunde în fundul valizei lui, acolo unde nimănui nu îi va da prin cap să caute.

Înainte de a ieşi din cameră pentru a se îndrepta către Capela Sixtină, Campini e încercat de un val de regret. Acum, nu va mai putea comunica în niciun fel cu oamenii lui, pentru a-i dirija din interior. Dar, după rezultatul primului tur de scrutin, conclavul se va încheia în scurt timp.

185

Devreme în zori. În afara scârţâitului mocasinilor lui Giovanni şi al tocurilor din cauciuc ale lui Cerentino, niciun alt zgomot nu mai tulbură liniştea străduţelor adormite din La Valetta. Căpitanul gărzilor elveţiene merge la câţiva metri în spatele cardinalului. Şi-a scos arma şi o ţine încărcată, la îndemână, sub vestă.

Protejaţi de la distanţă de oamenii din Crucia Malta, ramura malteză a Cosa Nostra, cei doi bărbaţi intră acum pe Republic Street, un pasaj pietonal străjuit de imobile imense, care urcă în inima bătrânului oraş. Aerul sărat din port e înlocuit treptat de o adiere călduţă. Obloanele sunt trase. Niciun lătrat de câine. Niciun zgomot de maşină.

Numărul 79. Cardinalul Giovanni se opreşte. Pe trotuarul din faţă, se înalţă un imobil baroc, cu o uşă din lemn masiv, păzită de camere de luat vederi, şi un aparat pentru cod digital cu cartelă magnetică. Pe partea dreaptă, se lăfăie o placă din cupru, pe care sunt gravate două litere înlănţuite surmontate de o coroană, LB, iniţialele Lazio Bank, sucursala anonimă rezervată marilor conturi şi seifurilor cu cifru numeric.

— Aşteaptă-mă aici.

După ce aruncă o privire rapidă de jur împrejur, căpitanul Celentino încuviinţează. Pe stânga, la vreo cincizeci de metri, o camionetă verde cu cinci oameni ai Cosa Nostra. Patruzeci de metri la dreapta: alţi doi, deghizaţi în oameni de la salubritate, se prefac a mătura strada.

Giovanni traversează şi se opreşte în faţa porţii. În timp ce introduce cartela magnetică şi tastează combinaţia de unsprezece cifre, camerele de luat vederi se rotesc pe postamentul lor. După câteva secunde, se aude un pocnet sec. Uşa se deschide, pentru a se închide la loc în spatele cardinalului.

În interior, un hol de marmură, fotolii şi câteva trepte care duc la un ghişeu lung, prevăzut cu geamuri antiglonţ. În interior, o tânără este aşezată în faţa unui şir de monitoare. Giovanni se apropie. Ea ridică privirea. Îi indică bărbatului o tastatură cu butoane multicolore. Are o voce glacială, profesională, fără viaţă.

— Identificatorul dumneavoastră, vă rog.

Giovanni introduce codul cromo-numeric din plicul pe care i l-a dat cardinalul Mendoza, apoi apasă pe tasta de trimitere. Tânăra urmăreşte monitoarele, în aşteptarea răspunsului. Giovanni priveşte tablourile care împodobesc pereţii de deasupra ghişeului: chipuri de bătrâni, portretele cele mai vechi la stânga, cele mai recente în partea dreaptă. O dinastie.

— Cine sunt bărbaţii aceştia?

— Familia întemeietorilor băncii, până la Giancarlo Bardi, actualul nostru director.

Giovanni tresare. Bardi. E unul dintre numele amintite de Mendoza, când i-a vorbit despre cele mai puternice familii ale Novus Ordo, proprietari ai Lazio Bank şi ai altor zeci de sucursale din întreaga lume. Aici a găsit de cuviinţă Valdez să îşi ascundă dosarele: chiar în gura lupului.

Un semnal sonor. Cuta de îngrijorare care brăzda fruntea tinerei a dispărut. Apasă pe un buton şi în peretele din dreapta se deschide o uşă. O uşă atât de bine încastrată în zid, că nimeni nu i-ar fi putut bănui existenţa. Dincolo de uşă, o scară mochetată duce în subsolul băncii. Tânăra îl priveşte din nou pe cardinal. Vocea metalică i se mai îmblânzeşte puţin:

— Puteţi intra, Eminenţă.

Giovanni se îndreaptă spre scară. Uşa mascată se închide în spatele lui.

Jos, la capătul scării, un grilaj din oţel se deschide automat la apropierea cardinalului. O adiere de la un aparat de climatizare. Pătrunde într-o încăpere imensă, luminată de un plafon fals.

Înaintează pe mijlocul unor rânduri de seifuri. Fiecare compartiment e separat de celelalte printr-o încuietoare din oţel, conectată la un ordinator. Seifurile sunt model vechi, masive, robuste; mecanismul lor de deschidere a fost perfecţionat de-a lungul timpului. Pe unele dintre ele, se observă încă urmele încuietorilor duble şi ale rotiţelor cu cifru numeric – precauţii inutile astăzi, căci toate seifurile de la Lazio Bank funcţionează cu cod digital electronic.

Rândul 12, blocul 213. Giovanni se opreşte în faţa seifului cardinalului Valdez. Are cam doi metri înălţime şi unul lăţime. Giovanni introduce inscripţiile gravate pe spatele crucii Săracilor. Ecranul clipeşte şi, după o serie de pârâituri surde, barele de metal se retrag şi uşa grea se deschide.

În interiorul seifului, lumina se aprinde automat. Lui Giovanni i se strânge stomacul când vede că înăuntru îl întâmpină o duzină de etajere prăfuite şi… goale. Se ridică pe vârfuri şi pipăie rafturile de sus. Dă peste o cutiuţă îngustă din plastic, cu inscripţia NO, pe care o scoate din seif. Un stick cu capacitate mare de stocare. Un seif imens, care cuprinde un hard de câţiva centimetri plin cu date despre reţeaua Novus Ordo. Treizeci de ani de anchete asupra arcanelor Fumului Negru concentraţi într-o simplă bucată de plastic! Giovanni zâmbeşte. Până la sfârşitul anilor optzeci, Valdez trebuie să fi adunat munţi de documente despre reţea. Cum informatica evoluase, înregistrase succesiv toate acele date pe teancuri de dischete, apoi pe tot mai puţine CD-uri şi, în cele din urmă, pe acest unic stick cu capacitate mare de stocare, pe care putea încăpea echivalentul a o sută de mii de pagini. Giovanni realizează de ce pereţii despărţitori sunt, toţi, echipaţi cu calculatoare: tonele de hârţoage care au zăcut de veacuri în seifurile băncii Lazio trebuie să se fi evaporat cu totul, pentru a se trezi comprimate pe câteva hard diskuri.

Giovanni introduce discul lui Valdez în calculator. Procesorul pârâie şi pe ecran e afişat un sumar detaliat al conţinutului. Pagini arhivate, texte, extrase de cont, nenumărate registre dintre care cele mai vechi par a proveni din primele bănci ale omenirii, cele din Evul Mediu, deoarece sunt redactate în latină.

Primele pagini rezumă cei treizeci de ani de anchetă a lui Valdez şi prezintă principalele organigrame ale reţelei Novus Ordo ale cărei fire, ţesute cu răbdare de-a lungul veacurilor, au ajuns acum să cuprindă întreaga lume: bănci, cele mai puternice multinaţionale ale planetei, întreprinderile conexe, bursele, fondurile de investiţii, companiile aeriene şi de transport maritim, fabricile de armament, laboratoarele farmaceutice, giganţii informatici… Infinite ramificaţii în mediile financiare, ale petrolului, ale industriei grele. Dar şi comisioane de recompensare, paradisuri fiscale şi zeci de bănci *off shore* prin care este în continuare valorificată comoara templierilor.

Dar Novus Ordo nu era doar un conglomerat financiar. După ce a finanţat ereziile Evului Mediu, organizaţia a creat marile secte adversare ale catolicismului, ale căror ramificaţii erau în prezent de ordinul sutelor de mii. În spatele tuturor acelor organizaţii, în spatele tuturor acelor ramificaţii se afla comoara templierilor Fumului Negru.

187

O tresărire. Cel care doarme se trezeşte. În jurul lui, toate se zgâlţâie şi scârţâie. Zgomote şi vibraţii. Sub picioarele lui, se aude ceva bătând. *Roţi.* Agăţându-se de acest cuvânt care îi străbate mintea, bărbatul care dormise încearcă să se concentreze. Scrâşnet de vagoane şi şuieratul vântului. *Un tren.*

Părintele Carzo deschide ochii. Mâinile lui pipăie banchetele. E noapte. Lumini galbene trec în fugă prin faţa geamului. Compartimentul e gol. Carzo contemplă mozaicul suspendat din propria-i memorie. Frânturi de imagini şi rămăşiţe de sunete, care ţâşnesc ici şi colo.

Era pe punctul de a mângâia părul lui Marie în subterana de la Bolzano când s-au întâmplat toate. O senzaţie de plutire, un vertij, i s-a înceţoşat privirea, i s-au înmuiat picioarele. După aceea, inima a început să îi bată tot mai încet. Şaizeci de bătăi pe minut. Douăzeci. Două. Când inima i s-a oprit cu totul, Carzo a căzut în genunchi. Nimic, niciun vas nu îi mai pulsa sub piele, dar nu era mort. După aceea, a avut impresia că inima a început din nou să-i bată. Pulsaţii mai profunde, mai puternice. Carzo şi-a pipăit pulsul. Nimic.

Şi-a inspectat gâtul, dar nu a găsit nimic în neregulă, cu excepţia pielii îngheţate. O piele de mort. Nu, nu inima lui era cea care a reînceput să-i bubuie în piept. Nu, sângele ăsta îngheţat care îi invada acum venele era al creaturii care s-a înstăpânit asupra sufletului său. E cea care a pătruns în el în subteranele templului aztec şi a rămas ascunsă în străfundul spiritului lui, aşteptând momentul potrivit să iasă la iveală şi să pună stăpânire pe el.

Carzo deschide ochii. Culorile din jur s-au schimbat. Şi mirosurile. Şi furnicăturile din vârful degetelor lui care se strângeau în jurul gâtului lui Marie… Dumnezeule, ca şi cum i-ar fi venit să-şi înfigă dinţii în carnea ei netedă şi să simtă sângele tinerei femei mânjindu-i buzele. Parfumul lui Marie. Apă de ghimbir. Preotul se împotriveşte cu greu ispitei acesteia. Creatura a tresărit detectându-i prezenţa. O voce gravă şi melodioasă:

— Tu eşti, Carzo?

Tăcere.

— Ea mea, acum. Lasă-mă s-o muşc şi să-i sorb sufletul.

În clipa aceea, Marie a deschis ochii. A spus că ştie unde e evanghelia. Iar creatura a răspuns:

— Şi eu.

Apoi Carzo a renunţat să mai lupte.

Genunea.

Liniştea.

188

Carzo clipeşte mărunt în întuneric. Uşa compartimentului se mişcă în balamale. Jos, o cutie goală de bere se rostogoleşte în ritmul curbelor. Carzo tresare când aude un scrâşnet metalic: se uită în jos şi vede că tocmai zdrobise cutia goală sub talpă. Vocea creaturii răsună în compartiment. Pare mirată.

— Tot aici eşti, Carzo?

Vocea preotului se înalţă de pe buzele imobile ale creaturii.

— Ce i-ai făcut lui Marie?

— Tu ce crezi?

— Te cunosc?

— Eu te cunosc mai bine decât mă cunoşti tu, Ekenlat.

Carzo tresare. *Ekenlat.* În limba Hoţilor de Suflete, cuvântul înseamnă *suflet mort.* Preotul reuşeşte, într-un sfârşit, să dea un nume vocii creaturii: un demon cu care s-a înfruntat de multe ori de-a lungul carierei lui de exorcist. Calcutta, Belem, Bangkok, Singapore, Melbourne, Abidjan. Întotdeauna a câştigat creatura, Caleb, prinţul Hoţilor de Suflete. Un spirit bătrân de când lumea, al cărui patronim demonic era Baphomet, cel mai puternic dintre cavalerii Răului, arhanghelul Satanei. La fel ca în templul aztec unde încercase să exorcizeze posedarea supremă, Carzo înţelege şi de astă dată că doar credinţa lui nu poate face nimic împotriva unei astfel de întunecimi. *Posedarea supremă.* Spaima pune încetul cu încetul stăpânire pe el. Revede cercul de lumânări

şi creatura care zâmbeşte, uitându-se la el cum se apropie, ieşind din tenebre. Caleb. El e cel care a declanşat şirul posedărilor de-a lungul şi de-a latul lumii. Din cauza lui toţi posedaţii repetau numele lui Carzo. Litania morţilor. Aşa l-a obligat Caleb să o ia pe urmele posedării supreme. O pistă care se încheia pe teritoriul indienilor Yanomani, unde prinţul Hoţilor Sufletelor, înainte de a se înstăpâni asupra prinţesei Maluna, a trezit răul cel mare. *O, Doamne, Dumnezeule…*

În ziua aceea, după ce a pătruns în cercul lumânărilor, Carzo a căzut în genunchi dinaintea lui Caleb şi a început să îl adore. Atunci l-a atins demonul, atunci a pătruns în el.

Caleb începe să râdă.

— Văd că ai înţeles în sfârşit, Carzo. Gata, acum a venit vremea să mori.

189

Prin ochii lui Caleb, Carzo vede în propriile lui mâini manuscrisul pe care e pe punctul de a-l scoate dintr-o husă de pânză cerată. Evanghelia după Satana, pe care Caleb a dezgropat-o din subteranele mănăstirii Bolzano şi pe care acum o duce la Vatican.

— De ce?

Fiara zâmbeşte în întuneric.

— De ce ce, Carzo?

— De ce eu?

— Pentru că eşti cel mai bun. Simţi putoarea sfinţilor şi parfumul demonilor. Te urmăresc din ceasul în care te-ai născut, Carzo. Îţi orientez gândurile.

Îi şoptesc spiritului tău. Eram pitit în dulapul din camera ta seara, când te duceai la culcare. Eram aşezat în spatele clasei tale. Mă jucam cu tine în curte. Oriunde vei fi fost, am fost şi eu.

— Minţi.

— Şi mirosurile acelea stranii pe care le simţeai când treceai pe lângă unul sau altul. Parfumul urii, duhoarea bunătăţii şi aburul pulsiunilor. Doar atingând o persoană ştiai imediat dacă era bună sau iremediabil rea. Ştiai dacă a ucis vreodată sau dacă era un voluntar într-o asociaţie umanitară. Sau ambele. Ca Martha Jennings. Ţi-o aminteşti, Carzo? Grăsana aia urâtă şi aşa de blândă, la care mama ta te mai lăsa uneori când erai mic… Cea care mirosea deopotrivă a mimoze şi a gunoi clocit în soare. Puţin a mimoză, mult a gunoi. Vrei să ştii de ce avea aste două mirosuri atât de diferite?

— Taci!

— A adoptat doi copii cu retard mintal. Nişte puşti pe care nu-i voia nimeni. De aici, mimoza. Iar pentru a-şi binemerita duhoarea de pubelă, află că seara, când soţul ei se întorcea beat acasă, maica Jennings dădea la maxim sonorul televizorului pentru a nu auzi ce-i făcea fetiţei în camera din spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată!

O clipă de tăcere.

— A, şi Ron Calbert, de scursura aia nu îţi aminteşti? Nu, sigur că nu, aveai doar opt ani, erai prea mic. Şi totuşi. Un tip înalt şi slab, cu ochelari rotunzi şi păr lung. Te-ai şters de el în holul de aşteptare al unui cinematograf când a trecut prin faţa ta şi a tatălui tău pentru a sări câteva locuri peste rând. Era să cazi în nas, aşa de tare duhnea a amoniac. Mirosul ucigaşilor de copii. Paisprezece puşti violaţi şi îngropaţi de vii în doi ani.

Carzo închide ochii. Îşi aminteşte. În ziua aceea, când a atins braţul lui Ron Calbert, iar mirosul lui i-a invadat sinusurile, a pălit aşa de puternic, că tatăl lui s-a speriat, l-a tras din rând şi l-a obligat să se aşeze pe o bancă.

— Ia te uită, îţi aminteşti. Blestematul de Ron Calbert. Şi el a simţit că ai adulmecat ceva. S-a uitat fix la tine în răstimpul în care tatăl tău te-a oblojit.

Ba chiar s-a gândit să facă din tine a cincisprezecea lui victimă. Dar s-a răzgândit când te-a văzut sărind în camioneta tatălui tău pentru a vă întoarce acasă. L-ai privi prin geam în timp ce maşina se îndepărta. Îți amintești?

Da. Carzo îşi aminteşte. L-a privit pe Calbert. L-a privit şi asasinul, ba chiar i-a făcut un semn cu mâna.

— Vrei să ştii de ce a decis să nu te ucidă în ziua aceea?

— Nu.

— Am să îţi spun oricum. Pentru că în holul de aşteptare, chiar în faţa ta şi a tatălui tău, era o fetiţă pe care o chema Melissa. O fetiţă blondă cu codiţe împletite. Exact genul lui Calbert. De aceea s-a apropiat şi a trecut prin faţa voastră. Pentru a adulmeca mirosul părului Melissei. A aşteptat până ce s-au stins luminile. A adormit-o pe Melissa şi pe mama ei cu cloroform. Vrei să ştii câţi alţi copii a ucis până când a fost prins? Păcat că nu ai spus nimic în ziua aceea.

— Nu m-ar fi crezut nimeni.

— În mod cert.

Un nou moment de tăcere.

— Şi apoi, mai este şi Barney.

— Cine?

— Barney Clifford. Prietenul tău din copilărie. Cel la care stăteai în fiecare seară şi în weekenduri. Ce mai, vă iubeaţi ca fraţii, voi doi! Aţi trecut prin toate împreună, aţi împărţit totul. Şi clipele bune, şi clipele rele. Şi fetele… Ei, da' ia zi, părinte! Nu numai fetele, aşa e? Mă înşel?

— Taci.

Caleb fluieră în gol.

— Pe toţi demonii din iad, Carzo, erai îndrăgostit de Clifford?! La dracu', ce parşiv ordinar! Până unde ai ajuns?

— Tacă-ţi fleanca!

— Îmi pare rău. Amintire dureroasă. Din cauza asta te-ai făcut preot, nu-i aşa?

— Barney a murit într-un accident de maşină. Avea douăzeci de ani. Şi da, eram îndrăgostit de el. După aceea am intrat la seminar.

— Eu l-am ucis pe Barney. A trebuit. De fapt, acum e aici, cu noi. Vrei să-i spui ceva?

— Du-te naibii!

Părintele Carzo îşi încleştează pumnii auzind vocea prietenului de odinioară ieşind de pe buzele Fiarei.

— Hai, salut, frate, care-i treaba?

— Gata, Caleb, hai să nu mai pierdem vremea, ştii foarte bine că nu e Barney.

Caleb suspină.

— OK, să continuăm. Ai intrat la seminar şi te-ai făcut preot. Apoi ai învăţat să distingi mirosurile şi ai ajuns exorcistul Congregaţiei Miracolelor. Cel mai bun dintre toţi. Niciun demon nu a fost capabil să îţi reziste. Cu excepţia mea… În sfârşit, aproape… Îți aduci aminte de ultima noastră întâlnire de la Abidjan? Mi-ai aplicat un tratament cumplit, a fost cât pe ce să mă învingi. Atunci am ştiut că eşti gata. Şi am provocat un lanţ de posedări mult mai puternice pentru a te atrage în Amazonia.

— Şi Manaus?

— Ce-i cu Manaus?

— Te-am închis în cadavrul părintelui Jacomino. Cum ai reuşit să scapi?

— Am aşteptat să moară. Apoi i-am slobozit sufletul, să poată să se înfăţişeze în faţa celuilalt.

— Celuilalt?

— A moşneagului ăluia plin de morgă care îşi bate joc de voi de veacuri.

— Dumnezeu?

— Da. Nu am dreptul să îi pronunţ numele.

— Şi după aceea?

— Păi, după aceea Jacomino al tău trebuie să fi avut sufletul mai negru decât o mină de cărbune.

— A fost damnat?

— Fără drept de apel. Ceea ce a anulat taina ultimei împărtăşanii oficiate de tine şi aşa m-am putut elibera din cadavrul lui.

— Vrei să spui că Dumnezeu nu iartă păcatele pe care preoţii le absolvă pe pământ?

— Naivitatea ta mă plictiseşte de-a dreptul, Carzo. Moşneagu' vă urăşte, iar voi habar nu aveţi. Când şi-a expediat flăcăul pe pământ, avea el un plan pentru oameni. Dar a pierdut. De atunci, îi pasă de voi cam cât îi pasă unui ocean de stropii de apă care îl alcătuiesc. Vrei să îţi spun ce vă aşteaptă după moarte?

— Spune.

— După moarte, o luaţi de la capăt.

— Cum o luăm de la capăt?

— Morţii sunt aici, în jurul vostru. Sunt toţi aici. Trăiesc fără să vă vadă. Nu îşi amintesc de voi. Trăiesc o altă viaţă, asta e tot. Asta înseamnă osânda.

Non-moartea, eterna reîntoarcere. Vrei să vorbeşti cu mămica ta? În noua ei viaţă, e o fetiţă cu deficienţe mentale. Fetiţa adoptivă a Marthei Jennings.

— Scuteşte-mă, Caleb.

190

Trenul înaintează în noapte. Se zgâlţâie. Scrâşneşte.

— Ia spune, Carzo, ce face un exorcist ca să se exorcizeze pe el însuşi?

— Te salut, Maria, cea plină de har, Domnul este cu tine…

— Şi Ianus, rodul pântecelui tău, e blestemat. Ajunge, Carzo, eşti caraghios!

Caleb izbucneşte în râs.

— Chiar îţi imaginezi că mă poţi alunga cu nişte biete cuvinte?

— *Credo in unurn deum Patrem omnipotentem…*

— Cred în Abisul etern, matricea tuturor lucrurilor şi non-lucrurilor, unicul creator al universurilor vizibile şi invizibile.

— *Pater Noster qui est in caelis…*

— Dumnezeu este în infern, Carzo, porunceşte demonilor, porunceşte sufletelor osândite, porunceşte umbrelor care rătăcesc prin tenebre.

Părintele Carzo simte că puterile îl părăsesc şi conştienţa i se diluează. Dar la fel de bine ştie că, dacă cedează acum, partida va fi pierdută. Asta vrea şi Caleb: să abandoneze, ca să se poată înstăpâni pe vecie asupra spiritului său. Un spirit nemuritor într-un trup mort. Un cadavru pe care Caleb îl va lepăda pe undeva, pe un petic pierdut de pământ sau în adâncul vreunui puţ când nu va mai avea nevoie de înfăţişarea lui. Atunci, preotul răsfoieşte în gând paginile ritului Tenebrelor, peste care s-a uitat în cripta catedralei din Manaus. Nu exista o soluţie mai puternică împotriva unui spirit de talia lui Caleb.

— Nu-ţi va folosi la nimic, Carzo.

Preotul tresare. Hoţul de Suflete îi citeşte gândurile. Nu, mai bine spus gândeşte în acelaşi timp cu el.

— Şi vrei să îţi spun de ce?

— Nu.

— Pentru că ţi-a murit credinţa, Carzo.

— Minţi.

— A murit din momentul în care ai descoperit frescele din templul aztec. A murit din clipa-n care ai îngenuncheat dinaintea mea şi ai adorat numele Satanei. A murit când ai abandonat-o pe Marie în beznă.

— Marie…

— Renunţă. Nu mai poţi face nimic.

Ba da. Ceva încă mai poate. Măcar poate încerca. Închizând ochii, se concentrează din toate puterile. Caleb tresare.

— Ce tot faci, Carzo?

Scormonind prin tenebrele care umplu spiritul lui Caleb, preotul întrezăreşte în depărtare o mică licărire, o lumânare care pâlpâie în genune. Cu cât se concentrează mai mult, cu atât licărirea devine tot mai puternică. Luminează pereţii unei nişe astupate de un zid, în interiorul căreia chipul lui Marie pare adormit. A închis ochii şi lacrimile îi strălucesc la lumina lumânării.

191

Ceara sfârâie. Acum, flacăra lumânării e atât de slabă, că licărirea ei nu mai e decât un punct portocaliu în întuneric. Marie aude vocea maicii Isolda. De ceasuri întregi Îl roagă pe Dumnezeu să îi curme suferinţele. Dar maica Isolda nu reuşeşte să moară.

Bătrâna călugăriţă e pe punctul de a aţipi, când aude paşi răsunând pe trepte. Ciuleşte urechea. O cheamă vocea surorii Bragance. Sandalele moartei se târşâie pe piatră când coboară scara; o aude gâfâind. S-a oprit la baza treptelor. Nu mai plânge. Tăcere. Marie se sufocă. Licărirea portocalie e pe punctul de a se stinge. Noaptea o învăluie pe călugăriţa care suspină în tăcere.

Un fâsâit. Mâini care pipăie zidul, Bragance care şopteşte ca un copil care se joacă de-a v-aţi ascunselea.

— Nu te mai ascunde, maică. Vino cu noi. Suntem toate aici.

Alte şuşoteli răspund şoaptelor lui Bragance. Marie ciuleşte urechea. Douăsprezece perechi de mâini moarte pipăie zidul împreună cu Bragance. Cele treisprezece moarte din cele treisprezece morminte.

Când foşnetul ajunge în dreptul ei, Marie îşi ţine răsuflarea pentru a nu-şi trăda prezenţa. O clipă de tăcere. Un gâfâit de partea cealaltă a peretelui. Cu buzele lipite de zid, sora Bragance şopteşte din nou:

— Te simt.

O pufnitură şi mai apăsată.

— Mă auzi, scorpie bătrână? Îţi simt duhoarea.

Marie abia reuşeşte să nu ţipe. Nu, Fiara care a pus stăpânire pe cadavrul lui Bragance nu o simte. Altminteri, de ce s-ar mai osteni să o strige? Se agaţă cu toate puterile de certitudinea asta. Apoi îşi dă seama că îşi ţinea de multă vreme respiraţia şi un horcăit agonic îşi croia acum drum prin pieptul ei. Nu va reuşi să şi-l reprime. Lacrimi mari, de regret, desenează dâre albe pe obrajii ei negri de murdărie. Marie simte mâinile îngheţate ale maicii Isolda încleştându-se în jurul gâtului ei. Încearcă să se zbată, pentru a scăpa de strânsoarea călugăriţei care îşi înfige unghiile în trahee, pentru a se sugruma mai repede. Simte cum i se prelinge sângele pe gât. Trage să moară. Închide ochii. De cealaltă parte a zidului, Bragance şi surorile ei moarte mormăie, mânioase.

192

Uşa mascată care dă în holul băncii se deschide automat când Giovanni ajunge la treptele de sus. A stat aproape o oră în sala seifurilor. O salută pe tânăra din spatele ghişeului. Cu stick-ul în buzunarul sutanei, iese pe uşă. Soarele s-a înălţat pe cer şi o lumină de un galben pal inundă acum străzile. Deja a început să se încălzească.

Giovanni aruncă o privire către căpitanul gărzilor elveţiene şi înlemneşte: acesta îi face semn că „nu”, discret, din cap. Giovanni priveşte în dreapta.

O limuzină urcă încet strada şi trece prin dreptul lui. În spatele geamurilor, îl recunoaşte pe Giancarlo Bardi, directorul Lazio Bank. Bătrânul, încadrat de trei gărzi de corp, stă pe bancheta din spate şi consultă nişte hârtii. Ridicând privirea, îl zăreşte pe Giovanni şi scapă hârtiile din mână. Pe măsură ce limuzina se depărtează, întoarce capul şi

se uită după cardinal. Brusc, preotul îşi dă seama de greşeală: în subsolul băncii, după ce a introdus codul pe tastatura seifului lui Valdez, a uitat să îşi vâre crucea Săracilor sub sutană. Acum, crucea Săracilor pe care Bardi a recunoscut-o atârnă la lumina zilei de gâtul lui, la capătul lanţului de argint.

O privire piezişă la stânga. Limuzina se opreşte câţiva metri mai încolo. Se deschide grilajul unei parcări. Giovanni se uită iar la Cerentino. Acesta îi face un nou semn din cap. Care înseamnă: „În niciun caz să nu vă mişcaţi.” Apoi căpitanul se apleacă şi înaintează ascunzându-se după maşinile din parcare.

Fără a mai aştepta ca şoferul să îi deschidă portiera, bătrânul Bardi coboară precipitat din limuzină. Sprijinit de baston, încadrat de gărzile de corp, se îndreaptă către Giovanni. Bărbaţii cu căşti şi costume negre nu îl văd pe Cerentino, care traversează strada prin spatele lor. Sunt concentraţi pe camioneta verde, care îşi părăsise locul de parcare şi rula încet. Furios, Bardi nu are ochi decât pentru Giovanni şi pentru crucea Săracilor.

Patru împuşcături răsună în aerul călduţ. Primele două gărzi de corp se prăbuşesc la pământ, ochite pe la spate de Cerentino. Buimăcit, al treilea haidamac îl împinge pe Bardi la perete în timp ce şoferul se întoarce şi trage patru focuri, unul după altul, în Cerentino. Rănit la gât şi la piept, tânărul căpitan mai are puterea de a trage un ultim glonţ, care îl nimereşte pe celălalt în mijlocul frunţii. Bardi ţipă:

— Crucea, pentru Dumnezeu! Recuperaţi crucea!

Garda de corp care îl apără pe moşneagul lipit de perete scoate arma şi o îndreaptă către cardinal. Încremenit, Giovanni se holbează năuc la gaura neagră aţintită spre capul lui. Trăgătorul e la mai puţin de zece metri, nu are cum să rateze ţinta. Dar camioneta verde demarează într-un scrâşnet de

pneuri şi se opreşte chiar între Giovanni şi trăgător. Portiera din spate se deschide şi din maşină năvălesc doi oameni ai Cosa Nostra înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Deschid focul asupra lui Bardi şi asupra gărzii lui de corp, care se prăbuşesc într-o baltă de sânge, lângă perete.

Din depărtare se aude urlet de sirene. În timp ce ucigaşii mai trag un ultim glonţ în bătrânul care zace pe caldarâm, şoferul camionetei strigă la Giovanni:

— Haideţi, Eminenţă. Nu fugiţi, mergeţi normal. Luaţi-o pe străduţa din faţă, apoi faceţi prima la dreapta către port. După aceea, luaţi-o la stânga, către clopotniţa bisericii Sfântul Pavel. Vă aşteaptă persoana cu care aveţi întâlnire. Ne ocupăm noi de restul.

Giovanni traversează Republic Street. Aruncă o privire spre dreapta. Zăreşte în depărtare girofaruri. Înainte de a o apuca pe străduţa laterală, se întoarce şi vede cum oamenii Cosa Nostra pun în maşină cadavrul lui Cerentino. O observă şi pe tânăra funcţionară ieşind din Lazio Bank. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi izbucneşte în plâns la vederea cadavrului lui Bardi. Unul dintre ucigaşi se apropie de ea pe la spate, îi lipeşte arma de ceafă. O detunătură. Un val de sânge stropeşte trotuarul. Fata cade în genunchi.

Giovanni întoarce privirea şi o ia pe strada care coboară spre port. Aude camioneta Cosa Nostra demarând în scrâşnet de pneuri. Sirenele sunt tot mai aproape. În depărtare, se zăresc turlele bisericii Sfântul Pavel. Grăbeşte pasul.

193

Din cădelniţele abia aprinse, nori groşi de ceaţă parfumată se înalţă spre tavanul Capelei Sixtine. Cardinalul şambelan se apropie de confratele pe care conclavul l-a desemnat în urma celui de-al doilea tur de scrutin. Ridicându-se pe vârfuri, îi

cere celui ales să accepte o misiune atât de grea. Noul papă îi răspunde că vrerea Domnului e şi vrerea lui. Şambelanul îl conduce atunci într-o încăpere specială, unde tradiţia cere ca alesul să verse o lacrimă contemplând încercările care îl aşteaptă. Dar ochii noului papă rămân uscaţi. Campini îl întreabă sub ce nume doreşte să se facă cunoscut lumii. Alesul se apleacă şi şopteşte la urechea şambelanului numele dorit. Acesta rânjeşte. Îi scoate pontifului ales vechea sutană de cardinal şi îl ajută să-şi încheie roba albă. După aceea, în timp ce notarul suprem al conclavului arde buletinele, cardinalul şambelan porunceşte să se deschidă uşa balconului de la Sfântul Petru.

Noul papă şi bătrânul cardinal părăsesc capela şi înaintează împreună prin hăţişul de scări şi coridoare care duc la primul etaj al bazilicii. Parchetul scârţâie sub tălpile celor care îi urmează. Pe drum, alesul se apleacă din nou la urechea cardinalului.

— Deschide porţile bazilicii imediat după anunţ, ca să începem cât mai repede ultima slujbă.

Şambelanul încuviinţează. La capătul coridorului, ferestrele balconului bazilicii Sfântul Petru sunt deschise. Dincolo, se aude zumzetul mulţimii.

— O ultimă problemă. În curând se va prezenta un călugăr la porţile Vaticanului. Este cel care aduce evanghelia. Spune-le gărzilor să îl lase să treacă pe dată, fără întârziere.

— Aşa se va face, Mare Maestru.

194

Sirenele s-au oprit. Giovanni o ia acum la stânga, spre turlele bisericii Sfântul Pavel. Sutana e leoarcă de transpiraţie. Trece acum printre două şiruri de clădiri vechi, ale căror obloane se mişcă în momentul în care le depăşeşte.

În pragul unei uşi, un bătrân se uită la el. Giovanni înlemneşte. Sub un portal, zăreşte un bărbat în costum şi cu ochelari negri, care îi iese în întâmpinare. Strecoară mâna în buzunar şi scoate un portofel din piele neagră pe care îl deschide, arătându-i-l cardinalului. O insignă FBI.

— Agent special Dannunzo, Eminenţă. Mergeţi în continuare tot înainte. Stuart Crossman vă aşteaptă.

Giovanni se întoarce şi inspectează strada.

— Nu fiţi îngrijorat. Nu va trece nimeni cât timp eu voi fi aici. Duceţi-vă, nu avem nicio secundă de pierdut.

Giovanni se supune. După câţiva paşi, se întoarce din nou. Agentul special Dannunzo s-a retras iar în umbra portalului. Cardinalul înaintează. Rezistă cu greu tentaţiei de a o lua la fugă. Un alt agent îi indică o scară care coboară spre port. Se năpusteşte într-acolo. Aerul e mai proaspăt. Jos, un spaţiu verde mărginit de tei. În jurul unei fântâni, câteva mese şi scaune. Aşezat la o masă de fier forjat, în penumbră, un bărbat în costum şi cu ochelari rotunzi. Cardinalul se apropie.

— Stuart Crossman?

Bărbatul ridică fruntea. Are ochii pătrunzători şi e palid.

— Vă aşteptam, Eminenţă.

195

Înaintând cu viteză prin ţinutul Toscanei, expresul Trento-Roma a mers fără oprire până în zori. Sfârşitul călătoriei. În picioare, pe culoar, Carzo priveşte câmpia romană care iese încet, încet din ceaţă. A luptat împotriva lui Caleb agăţându-se de amintirea lui Marie, de sărutul lor de la ruinele fortăreţei Maccagno Superiore, de mireasma pielii şi a mâinilor ei pe care le-a frânt în

palmele lui când s-au iubit în neştire în praful capelei.

Pe măsură ce Hoţul de Suflete slăbea strânsoarea, Carzo simţea cum căldura i se întoarce treptat în trup. Sângele, sângele lui a început să îi curgă din nou prin vene, inima lui, nu a lui Caleb, a prins să bată. Durere şi supărare. În acel moment a pierdut contactul cu Marie. Marie, cea zidită în nişa ei. Marie, a cărei flacăra s-a stins concomitent cu flacăra lumânării.

În gara din Florenţa, unde trenul a oprit câteva minute, Carzo a ezitat în faţa uşii deschise. Ar putea coborî şi aştepta următoarea legătură pentru a se întoarce în nord, să încerce să o salveze pe Marie. Sau şi-ar putea continua drumul spre Roma, să oprească mascarada de conclav până nu era prea târziu. Simte în braţe greutatea evangheliei. Închide ochi. Trenul şuieră scurt, iar uşa se închide cu un pocnet sec. S-a hotărât. Din acel moment, părintele Carzo privea pierdut pe geam peisajul care i se prefira prin faţa ochilor.

Roma. Trenul încetineşte. Capătul drumului. Carzo pipăie arma lui Marie pe care o scoate din buzunarul sutanei. Un Glock de 9 mm, cu pat ceramic. Cum a văzut-o pe tânăra femeie, trage şi el chiulasa în spate, pentru a pune un glonţ pe ţeavă. Apoi verifică piedica şi strecoară arma la loc în buzunar. E gata.

Trenul se opreşte cu un scrâşnet metalic. La gara Roma Termini, părintele Carzo deschide uşa şi trage în piept aerul călduţ care năvăleşte în vagon. Miroase a ploaie. Un parfum de ghimbir îi mângâie obrazul când coboară din tren şi se pierde în marea de călători: mireasma pielii lui Marie.

196

Agenţii FBI încercuiesc discret piaţeta însorită unde s-au instalat Crossman şi Giovanni. Fântâna cântă. Câteva păsări ciripesc în tei. Din tufişurile

de cimbrişor le răspund greierii. Crossman analizează conţinutul stick-ului lui Valdez pe care l-a introdus în laptop. Giovanni îşi şterge fruntea de sudoare.

— Liniştiţi-vă, Eminenţă. Aici nu mai riscaţi nimic.

— Dar la familia Bardi nu vă gândiţi?

— Ce-i cu ea?

— E o familie puternică. Va întoarce insula cu fundu-n sus ca să-l găsească pe cel care l-a ucis pe Giancarlo.

— Nu îi supraestimaţi inutil. Sunt, în primul rând, bancheri, cu toate că au ceva înţelegeri pe sub mână cu câteva clanuri mafiote. Faptul că însăşi Cosa Nostra şi ramura ei malteză v-au ajutat să recuperaţi documentele dovedeşte că aveau tot interesul să o facă şi, câtă vreme aceste acte sunt în posesia dumneavoastră, vor continua să vă protejeze. Poate chiar şi după aceea.

— Nu vă înţeleg.

Fără a ridica privirea de pe ecranul pe care rulau datele adunate de Valdez. Crossman îl lămureşte:

— Don Gabriel nu e nici vreun mecena, nici copil de cor. E naşul naşilor din Cosa Nostra. Un tip de neatins, sacru ca o relicvă. Emiliano Cazano, naşul Camorra, e vărul lui. Amândoi îşi împart conducerea a mai bine de 80% din clanurile siciliene, napolitane şi calabreze. Cred că bancherii din Novus Ordo vor fi început să-i calce pe bătături cumva şi de aceea v-a ajutat don Gabriel. Dacă n-ar fi fost ei, nu aţi fi făcut mai mult de treizeci de metri după debarcarea pe pământ maltez.

Crossman termină de descifrat ramificaţiile reţelei. Înalţă capul şi se uită o clipă spre piaţetă. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit zece ani în zece minute.

— Despre ce e vorba?

— Despre un singur lucru, Eminenţă: cu cât ştiţi mai puţin, cu atât e mai bine pentru siguranţa

dumneavoastră.

— Domnule Crossman, sunt cardinal şi prinţ al Bisericii într-un ceas în care Biserica e, fără îndoială, pe punctul de a cădea în mâinile Fumului Negru. Aşa că eu cred, dimpotrivă, că pericolul va fi cu atât mai mare, cu cât voi şti mai puţin.

— Dumneavoastră aţi vrut-o. Un moment de tăcere. Pe scurt, Eminenţa Voastră, în versiune modernă, Novus Ordo e o reţea atât de vastă, încât contururile ei se estompează. O constelaţie de loji, de grupuri de presiune, de cluburi ale miliardarilor şi cercuri de influenţă.

— Există, totuşi, celule care pot fi identificate, nu?

— Sigur că da.

— Care anume?

— Millenium, de pildă. Răspund de partea financiară a Novus Ordo. Ei sunt cei care se ocupă de plasamente, bănci *off shore,* fonduri de pensii, investiţii pe termen lung şi oferte publice de cumpărare, pentru a prelua discret controlul asupra întreprinderilor care s-au sustras reţelei. Sunt infiltraţi în cele mai multe dintre marile instituţii internaţionale. Sunt mari bancheri, oameni de afaceri, finanţişti, miniştri. O dată la patru ani, se întrunesc în cele mai mari hoteluri ale planetei. Un adevărat balet de limuzine cu geamuri fumurii şi elicoptere care aterizează şi decolează fără oprire în parcul palatului cu pricina. Ultima dată, Millenium s-a reunit la palatul Versailles, în miezul zilei, în văzul tuturor. Sigur, castelul era închis şi păzit de o armată de fideli, dar cum fotografii s-au îngrămădit claie peste grămadă, unii au reuşit să facă ceva fotografii la coborârea din limuzine.

— Vreţi să spuneţi că se ştie cum arată?

— Unii, da. Mai întâi, pentru că nu e vorba despre creiere ale reţelei şi apoi pentru că ştiu şi ei foarte bine că, pe cât vor încerca mai mult să se ascundă, pe atât ne vom încăpăţâna şi noi să-i

căutăm. Aşa că organizează astfel de întâlniri la lumina zilei, numai că nu transpiră nimic din ordinea de zi.

Această pseudo-transparenţă le permite adevăratelor creiere ale Novus Ordo să acţioneze în umbră. Pe ei nu i-a văzut nimeni şi nici nu îi va vedea vreodată.

— Faimoşii iluminaţi?

— Cu deosebirea că creierele Novus Ordo există cu adevărat, dar nimeni nu încearcă să afle cine sunt, câtă vreme nimeni nu crede în existenţa lor.

— Altceva?

— Pe măsură ce urcăm în ierarhie, dăm peste cercuri tot mai închise. Precum Syrius Group, Nuclear Atomic Consortium sau Condor. Industrii de armament, centrale atomice, câteva mari laboratoare farmaceutice şi site-urile secrete, specializate în tehnologia nucleară, bacteriologică şi chimică.

— Dumnezeule, e aproape de necrezut!

Crossman schiţează un fel de zâmbet.

— Tocmai aici e problema, Eminenţă. De aceea nu crede nimeni în existenţa Novus Ordo.

— Apoi?

— Apoi urcăm un grad în ierarhie şi ajungem la societăţile secrete precum Cercul Bettany, Goliath Club, discipolii Andromedei – care se ocupă de selectarea şi recrutarea elitei. E ramura ezoterică a Novus Ordo, cea care stă sub semnul satanismului, a ocultismului, a misticismului. Fără îndoială, e şi cea mai periculoasă. În orice caz, sunt cei mai fanatici.

— Şi apoi?

— Mai sus veţi afla Santinelele, Veghetorii şi Pândarii, care formează al treilea cerc în jurul capetelor luminate ale Novus Ordo. Sunt cei care încurcă pistele şi se ocupă de comunicarea reţelei. Mai bine spus, de lipsa ei de comunicare. Sunt cei care intoxică mediile, răspândesc zvonuri şi

lansează tot felul de informaţii – perdele de fum menite să facă primul cerc imposibil de detectat. Conform organigramelor lui Valdez, Santinelele ar controla indirect patru sute de ziare, posturi de radio şi televiziuni de pe planetă.

Cardinalul Giovanni îşi tamponează fruntea.

— Şi îi avem şi pe cardinalii Fumului Negru. E al doilea cerc. Ei stăpânesc sectele internaţionale, bisericile paralele sud-americane şi asiatice, asociaţiile sataniste şi grupurile naziste de pe tot cuprinsul lumii. Noul Reich, Haosul, Armaghedon. Misiunea lor este să destabilizeze religiile, să le infiltreze şi să provoace metastaze aidoma celulelor canceroase. În sfârşit, imediat deasupra lor, găsim creierele Novus Ordo, din care face parte în mod cert şi Marele Maestru al Fumului Negru. Credem că sunt în jur de patruzeci, cel mult. Se întâlnesc o dată la şase ani în cel mai mare secret posibil pentru a stabili strategia generală a reţelei. Nu ştim nimic despre ei, nici măcar Valdez nu a reuşit să găsească decât piste false şi multe zvonuri.

— Şi de ce dracu' le-a căşunat pe Biserică?

— Pentru că prăbuşirea Bisericii ar provoca tulburări extraordinare. Iar Novus Ordo s-a hrănit dintotdeauna cu haos.

197

Valentina şi-a petrecut restul nopţii căutând chipul părintelui Carzo în mulţimea anonimă de pelerini, în mijlocul nenumăratelor feţe trase, cu ochi strălucitori şi obraji palizi, pe care lacrimile se amestecau cu ploaia.

Odată cu zorile, s-au oprit şi rugăciunile. Acum nicio mişcare nu mai străbate mulţimea. Nicio pasăre pe cer. Niciun zgomot. Valentina îşi fixează mai bine casca. Pierdut în mulţime, unul dintre oamenii lui Crossman îşi turuie raportul. Se întoarce şi îl vede în pădurea de glugi. E ascuns

după un stâlp. Fără a-l pierde din ochi, ridică emiţătorul şi îi transmite că nici în sectorul ei nu s-a semnalat vreo problemă deosebită.

Dintr-odată, când clopotele bazilicii încep să se legene în turle, un fir gros de fum alb se ridică din hornul Capelei Sixtine, risipindu-se pe cerul Romei. Un vuiet asurzitor se înalţă atunci din marea de pelerini şi sute de mii de braţe se întind spre uşa-fereastră a balconului bazilicii Sfântului Petru, care tocmai se deschide. Vuietul se stinge la fel de brusc. Cardinalul şambelan Campini anunţă în difuzoare că Biserica are un nou papă:

— *Annuntio vobis gaudium magnum! Habemus Papam!*

O scurtă pauză; aceste cuvinte se rostogolesc asupra celor din piaţă. După care vocea şambelanului sfâşie din nou tăcerea: rosteşte, în latină, numele cardinalului şi al capului Bisericii care acum iese încet din penumbră.

— *Eminentissimum ac reverendissimum Dominum, Dominum Oscar Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Camano, quisibi nomen imposuit Petrus Secundus!*

Petrus Secundus! Petru al II-lea. Sacrilegiul suprem, care întinează memoria primului papă al creştinătăţii. Când chipul cardinalului Camano apare în lumină, iar el întinde mâinile asupra pelerinilor, vuietul asurzitor care se ridicase dinspre mulţime la auzul anunţului lui Campini se stinge cu totul. Strigătele şi aplauzele se risipesc. Doar câteva palme mai aplaudă anemic, apoi tac.

Noul papă contemplă masa tăcută cu privirea lui rece, în timp ce camerele de luat vederi transmit lumii întregi stupoarea care a invadat piaţa. Comentatorii şi specialiştii se pierd în speculaţii teribile asupra riscurilor pe care şi le-a asumat noul papă alegându-şi acest nume. În timp ce şambelanul reglează înălţimea microfonului, în difuzoare se aud pârâituri şi şuierături. Din nou linişte. După care, vocea glacială a noului papă

anunţă că o pagină se întoarce acum în istoria Bisericii şi că se apropie ceasul în care vor fi dezvăluite tainele cele mari. Un alt val de murmure se ridică din mulţime, dezamăgită să îl vadă pe noul ales retrăgându-se deja din balcon. Linişte. Şuieratul vântului.

Un şuvoi de sunete de orgă invadează piaţa când uşile se deschid. În exterior, în faţa bazilicii, sunt fixate ecrane gigantice pentru ca toţi credincioşii care nu vor încăpea înăuntru să poată urmări mesa. Aceeaşi tăcere. Valentina scoate mobilul şi formează un număr.

198

Crossman suspină, închizându-şi laptopul. Giovanni îl priveşte întrebător:

— Şi acum?

— Acum ce?

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Ce poate face un strop de apă în mijlocul unui ocean? Novus Ordo e o reţea atât de vastă, încât s-ar putea să aflu la un moment dat că eu însumi făceam parte din ea şi habar nu aveam!

— Atunci, asta e tot?

— Ce aţi vrea să fac? Arestări în zori de zi ale responsabililor sferelor care gravitează în jurul lui Novus Ordo? Da, asta s-ar putea.

— Dar?

— Dar vor fi imediat înlocuiţi de alţi membri ai reţelei, pe care nu îi cunoaştem, şi praful se va alege din cei treizeci de ani de anchete ale lui Valdez. Chiar dacă, printr-o minune, am reuşi să prindem câteva dintre adevăratele creiere ale organizaţiei, nu vor fi decât nişte femei şi nişte bărbaţi oarecare, nimic mai mult. Arestarea lor nu ar schimba nimic. Genul ăsta de reţea este exact ca Mafia, un naş care cade e imediat înlocuit de altul. Dar e o mafie la puterea o mie. Precum hidra lui Iason: cum îi tai un cap, îi cresc alte o sută în loc.

— Am putea dezvălui totul în presă.

— Ce presă? Fiţuicile de bârfă locale, cotidienele gratuite sau ziarele de mică publicitate? Ce preferaţi?

— De ce nu cotidienele de mare tiraj?

— Pentru că în marea lor majoritate ele aparţin, mai mult sau mai puţin direct, acţionarilor Novus Ordo. Pe de altă parte, ce am câştiga cu asta? Am lansa un zvon în plus pe piaţă!

— Avem, totuşi, organigramele lui Valdez! Asta e o dovadă!

— Nu, Eminenţa Voastră. Nu e o dovadă, e o prezumţie. Am putea semăna ceva panică în interiorul reţelei difuzând toate datele pe internet, dar nu vă faceţi iluzii, nu va avea niciun efect.

Crossman tocmai se pregătea să mai adauge ceva, când mobilul îi zumzăi în vestă. Îşi fixează casca în ureche. Zgomote, murmure. Gălăgia tipică unei mulţimi.

— Domnule Crossman, sunt Valentina Graziano.

— Valentina? Ce s-a întâmplat?

— Nimic bun, domnule. Conclavul s-a terminat. A fost ales noul papă.

— Cine?

Crossman ascultă răspunsul. Un moment de tăcere. Apoi glasul Valentinei acoperă din nou zumzetul gloatei.

— Tocmai începe o mesă solemnă în interior. Cred că acum va încerca Fumul Negru să dezvăluie existenţa evangheliei. Mă auziţi?

— Da. Te aud. Rămâi pe fir. Am un alt apel.

Crossman apasă pe o tastă şi trece pe apelul în aşteptare. Ascultă atent, apoi, fără a scoate un sunet, se întoarce la legătura cu Valentina:

— OK, uite ce vei face. Strecoară-te în bazilică împreună cu echipa ta şi ţine-mă pas cu pas la curent cu ceea ce se întâmplă acolo. Vreau să ştiu totul, în cele mai mici detalii.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! Nu vedeţi că e prea târziu?

— Linişteşte-te, Valentina. Nu s-a terminat încă. Nu îţi pot spune nimic pentru moment. Un avion mă aşteaptă pe aeroportul din Malta. Te voi suna de la bord.

Crossman închide şi se uită la Giovanni.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, Eminenţă, că Marele Maestru al Fumului Negru a preluat controlul asupra Bisericii.

— Cine e?

— Cardinalul Oscar Camano.

Tăcere.

— Ce nume de papă şi-a ales?

— Petrus Secundus.

— Numele lui Antihrist? Atunci totul s-a sfârşit.

— Poate că nu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Al doilea apel era de la unul dintre agenţii mei de pază în gara din Roma. Acum cinci minute, dintr-un tren de noapte care venea din Trento a coborât un călugăr cu semnalmentele părintelui Carzo.

— Şi ce dacă?

— Conform spuselor agentului meu, avea sub braţ un manuscris.

199

Bazilica este plină-ochi de credincioşi. Cei mai numeroşi, cei care nu au mai încăput înăuntru şi se înghesuiau afară, la uşi, se vor mulţumi să urmărească ultimele pregătiri ale Liturghiei Mari pe ecranele gigantice pe care tehnicienii Vaticanului tocmai le-au instalat. Acum, un cordon de gărzi elveţiene blochează porţile.

În carele de transmisie ale marilor canale de televiziune amplasate de jur împrejurul pieţei Sfântul Petru, jurnaliştii se întreabă cuprinşi de

nerăbdare ce anume va dezvălui noul papă în timpul acestei slujbe. Nimic nu se petrece conform uzanţelor şi convenţiilor. Nu a transpirat nicio informaţie. Nicio vorbă din partea purtătorului de cuvânt al Vaticanului. De parcă noul papă ar fi purces deja la schimbări profunde.

În interiorul edificiului, au fost lăsate libere mai multe culoare, pentru a permite camerelor de luat vederi să transmită slujba în direct. O generozitate care îi miră cu atât mai mult pe jurnaliştii acreditaţi la Vatican, cu cât erau obişnuiţi să se mulţumească doar cu imaginile transmise de serviciul de presă al Vaticanului. RAI şi CNN au obţinut chiar autorizaţia de a-şi instala camerele rotative în contra-plonjeu, în aşa fel încât să se poată plimba prin întreaga mulţime şi da câte prim-planuri doresc cu altarul imens de după coloanele mormântului Sfântului Petru.

Dar ceea ce îi uimeşte profund atât pe jurnalişti, cât şi pe credincioşi, e tăcerea de moarte care pluteşte în continuare asupra Vaticanului.

Valentina Graziano îşi croieşte drum până în mijlocul bazilicii. Un alt cordon de gărzi elveţiene delimitează un semicerc la zece metri de coloane. În jurul comisarului se înghesuie atâţia credincioşi, că din larga alee centrală nu se mai vede decât o cărare îngustă. Aceleaşi chipuri. Aceiaşi pelerini buimăciţi şi epuizaţi după o noapte de aşteptare. Aceeaşi impresie de morţi vii pe care a avut-o şi când a părăsit bazilica după ce a scăpat de ucigaşul din Camera Misterelor.

Valentina se uită la şirurile de cardinali îngenuncheaţi pe băncile de rugăciune. Băieţii de altar aprind cădelniţele, pe care le plimbă prin jurul coloanelor. Un fum gri, parfumat, învăluie încetul cu încetul altarul şi se răspândeşte ca o ceaţă în restul lăcaşului.

Veniţi de pe scările circulare care fac legătura cu subsolul, cardinalii curiei, în robe roşii, se aşază în ordine în spatele altarului. N-a mai rămas niciun

prelat dintre cei care îl înconjurau pe fostul papă. Toţi aceştia abia au fost numiţi: cei mai mulţi dintre ei sunt necunoscuţi mulţimii, cu excepţia şambelanului şi a altor doi prelaţi din vechea curie. Valentina are sub ochi întregul stat-major al Fumului Negru al Satanei, cardinalii moştenitori ai templierilor care au reuşit în sfârşit să preia controlul asupra Vaticanului şi pot ieşi acum din umbră. S-ar spune că ei înşişi se descoperă abia acum, ei între ei, şi se măsoară pe furiş cu coada ochiului. Nu lipseşte decât unul dintre aleşi: Marele Maestru.

Un sunet puternic de orgă o face pe Valentina să tresară. Îmbrăcat în alb şi sprijinit în toiagul de păstor, cardinalul Camano se iveşte din adâncul bazilicii. Urcă încet scările care duc spre altar. Apoi se întoarce şi îşi plimbă privirea rece asupra mulţimii. Valentina strânge pumnii, gândindu-se că l-a avut în mână pe ticălosul ăla când a descoperit cadavrul crucificat al lui Ballestra. Noul papă e impasibil. A câştigat. Ia loc în fotoliul lui, alături de cardinalii noii curii. Începe liturghia.

200

Avionul lui Crossman decolează de pe aeroportul din Malta. Şeful FBI a cerut Romei eliberarea unui culoar aerian de zbor la joasă altitudine. Apoi i-a ordonat pilotului să se grăbească. Valurile defilează în viteză sub burta aparatului.

Confortabil instalat în scaunul de piele, cardinalul Giovanni contemplă prin hublou coastele Siciliei. Acum, aparatul survolează colinele aride ale provinciei San Cataldo. În faţa cardinalului, Crossman şi oamenii lui pregătesc o sinteză a organigramelor lui Valdez: un dosar consistent, care va fi tradus în peste o sută de limbi, apoi va fi postat pe internet pe marile site-uri cu descărcare gratuită. Cu puţin noroc, până ce

vor apuca să reacţioneze responsabilii Novus Ordo, dosarul va fi fost deja descărcat de câteva milioane de ori, iar internauţii vor continua să şi-l transmită de-a lungul şi de-a latul lumii. Exact cât să destabilizeze puţin reţeaua, să provoace câteva arestări, câteva sinucideri, poate ceva falimente şi multe păreri de rău.

Crossman îşi ridică privirea din dosare şi se uită pe hublou. Avionul zboară acum deasupra zonei Palermo, în extremitatea nordică a Siciliei. În zare, valurile albastre ale mării Tireniene, apoi colinele Romei. Conform legilor canonice, din clipa în care noul papă acceptă votul conclavului, porţile Vaticanului se închid definitiv. Ceea ce înseamnă că, lovitură de stat sau nu, niciun judecător nu are niciun fel de putere asupra acelei enclave. E doar o chestiune de diplomaţie şi de presiuni internaţionale. Aşa se face că Fumul Negru nu a plănuit să se înstăpânească asupra Bisericii, ci să o nimicească din interior, aruncând religiile în haos. Ceea ce trebuia împiedicat cu orice preţ. Dar pentru asta, aveau nevoie de evanghelia după Satana.

Crossman se uită la ceas. Agentul special Woomak, cel care îl reperase pe Carzo la gara din Roma, ar fi trebuit să sune deja. Durează mult, mult prea mult. În sfârşit, sună telefonul avionului. Crossman răspunde. Giovanni îl vede întunecându-se la faţă.

— Cum adică l-ai pierdut pe părintele Carzo? Îți baţi joc de mine sau ce dracu'? Ai zece minute să îl găseşti şi să recuperezi evanghelia. Înţeles, Woomak?

— Am înţeles, domnule. Mă aflu acum într-un labirint de străduţe din apropierea palatului Quirinale şi cobor spre fântâna Trevi şi piaţa Navona.

— Rahat, Woomak! Nu-mi spune că v-aţi depărtat de bulevardele mari!

— Ba da, domnule. Carzo a tăiat-o pe la palatul Barberini. Acolo l-am pierdut. A intrat într-un palat de pe Via Vinimal şi nu a mai ieşit. Când am intrat după el, nu mai era acolo. Cred că a folosit o ieşire secretă şi şi-a continuat drumul spre Vatican.

— E lume în jurul tău?

— Nu, domnule, parcă tot oraşul s-a înghesuit în piaţa Sfântul Petru.

— Woomak, întoarce-te şi spune-mi ce vezi.

Un moment de tăcere, după care:

— Nimic.

— Nimic sau nimeni?

Woomak se întoarce din nou:

— Doamne…

— Ce se întâmplă? Ce vezi?

Respiraţia lui Woomak se accelerează. Începe să fugă.

— Doi călugări, domnule. Doi călugări au ieşit din intersecţia cu Quirinale. Cred că sunt pe urmele mele.

— Calmează-te, Woomak. Cobori spre Vatican?

— Da, domnule.

— Atunci ia-o imediat pe orice străduţă pe stânga ca să ieşi cât mai repede în bulevardele mari.

— Nu, domnule.

— De ce?

— Pentru că deja fug de mai bine de două sute de metri ca un sprinter şi sunt tot acolo, în spatele meu.

— Ce tot spui acolo, Woomak?

— Adevărul gol-goluţ, domnule. Eu fug, ei merg. Şi tot în spatele meu sunt.

Crossman aude un pocnet de chiulasă.

— Ce faci, Woomak?

— M-am oprit ca să-i ţintesc, domnule.

— Nu face asta!

Dar agentul nu aude. Şi-a pus telefonul în buzunar înainte de a se întoarce spre urmăritori. Crossman şi-l imaginează cum încearcă să tragă în

călugări. Woomak e un profesionist, cel mai bun trăgător din promoţia lui, un ucigaş cu sânge rece. Dacă cineva i-ar putea opri, el e acela. Două împuşcături răsună în receptor, urmate de alte nouă detunături una după alta. Clinchetul cartuşelor pe pavaj. Pârâituri. Vocea îndepărtată a lui Woomak:

— La dracu', e imposibil…

— Woomak?

Zgomot de paşi. Agentul a luat-o iar la fugă. Îşi scoate telefonul din buzunar. Aruncă încărcătorul gol şi pune un altul.

— Woomak, mă auzi?

Răsuflarea agentului în receptor. Pare calm.

— Nu-i a bună, domnule. Le-am golit un încărcător în pântece, dar tot nu s-au oprit. Probabil că-s drogaţi beton!

— Grăbeşte-te s-o iei pe orice străduţă la stânga, pentru Dumnezeu!

— Înţeles, şefu'! Via della Consula, spre Corso.

— Bravo, ai să reuşeşti.

Woomak a priceput. Se agaţă de vocea şefului, îşi reglează respiraţia pentru a nu intra în panică şi grăbeşte pasul. Apoi răsuflarea i se accelerează brusc.

— La dracu'…

— Nu, Woomak, în niciun caz nu întoarce capul!

— Doamne, mai au puţin şi mă ajung! Am băgat câte cinci gloanţe în fiecare şi ei sunt chiar în spatele meu! Cred că am pus-o, şefu'! Nu mai rezist mult. Eu…

O izbitură. O exclamaţie de stupoare. Woomak cade. Zgomot de sandale care se apropie. Un urlet neomenesc răsună în aparat. Crossman îndepărtează o clipă telefonul de ureche, apoi îl apropie din nou.

— Alo? Woomak?

Tăcere.

— Woomak, mă auzi?

Un fâsâit. O răsuflare. O voce glacială.

— *Renuntiate.*

Un clic. Legătură întreruptă. Crossman ridică privirea spre Giovanni care contemplă marea prin hublou.

— *Renuntiate?*

Cardinalul se răsuceşte către Crossman.

— Înseamnă „renunţaţi”.

201

Cum a procedat de zeci de ori în compania vechiului său prieten, cardinalul Camano, Carzo rătăceşte aiurea pe străduţele care coboară spre podul San Angelo. Turlele fortăreţei papilor se decupează pe cerul gri. Îngerii de piatră par a-i zâmbi, când trece pe lângă ei. Cu evanghelia după Satana sub braţ, simte pistolul lui Parks atârnându-i în fundul buzunarului. Şi-a lăsat pe spate gluga de călugăr. Se uită cercetător la stânga, spre Via della Conciliazione, şi se îndreaptă spre domurile Vaticanului, în jurul cărora se zăreşte o mare de oameni.

Pe măsură ce se apropie, observă ecranele gigantice instalate în piaţa bazilicii. Din difuzoare se revarsă muzică de orgă. Liturghia a început. Ajuns în apropierea cordoanelor care delimitează piaţa, recunoaşte câţiva ofiţeri din garda elveţiană. Unul dintre ei îi vine în întâmpinare, în vreme ce toţi ceilalţi încremenesc la câţiva metri distanţă. Are un aer îngrozit.

— Îl aveţi?

De la adăpostul glugii pe care şi-a tras-o din nou peste ochi, Carzo încuviinţează. Ofiţerul împinge un grilaj şi îi face semn să treacă pe sub arcade. Mulţimea murmură şi se înghesuie în timp ce el înaintează pe sub bolţi, spre bazilică. În difuzoare răsună acum vocea şambelanului care anunţă citirea din evanghelie. Încadrat de patru gărzi elveţiene, Carzo trece pragul bisericii. E calm. Nu îi este frică.

— Valentina, mă auzi?

Femeia îşi duce discret mâna la cască, pentru a auzi mai bine vocea lui Crossman, în ciuda vuietului orgii. În jurul ei, mulţimea nemişcată formează un adevărat zid.

— Aici sunt, domnule. Nu vă aud bine.

— Aterizăm pe aeroportul Ciampino din Roma. Vom fi acolo într-un sfert de oră. Cum stau lucrurile la tine?

Valentina priveşte baletul cardinalilor care se perindă prin faţa altarului, pentru a se închina dinaintea noului papă. Şopteşte:

— Slujba a început deja, dar nu respectă niciuna dintre convenţii. Nu tu citirea epistolelor, nicio binecuvântare, niciun semn al sfintei cruci. Nu am văzut nici ostia sau potirul de împărtăşanie. Am impresia că se grăbesc.

În biserică se lasă iar tăcerea. Orga a tăcut. Ecourile ultimelor note se risipesc sub boltă. Vocea lui Crossman.

— OK, Valentina. Am o veste proastă. Agentul meu a pierdut urma lui Carzo pe străduţele Romei. Înseamnă că evanghelia e în continuare pe străzi şi se apropie de Vatican.

Valentina tocmai se pregătea să răspundă, când orga tună din nou şi noul papă se ridică şi se apropie de altar. Când priveşte către spatele bazilicii, chipul i se luminează. Valentina se întoarce şi se uită în direcţia privirii papei: zăreşte un călugăr care tocmai intra, încadrat de patru gărzi elveţiene. Halebardierii împing mulţimea pe laterale, pentru a-i face loc. Călugărul duce un manuscris greu şi vechi. Vocea lui Crossman răsună din nou în casca Valentinei.

— Ne aflăm acum în maşină şi ne îndreptăm spre centrul Romei. Vom fi la tine în zece minute.

— Prea târziu, domnule. E aici.

Valentina se uită la călugărul care trece prin dreptul ei şi încearcă să îi distingă chipul ascuns

sub glugă. Zăreşte doar ochii, care îi strălucesc în umbră. Vocea lui Crossman:

— Are evanghelia?

— Da.

— Îl poţi opri?

— Nu.

— De câţi oameni dispunem în interiorul bisericii?

— Patru agenţi de-ai dumneavoastră. Unsprezece carabinieri în civil, întăririle aşteaptă pe străduţele din preajma Vaticanului.

— Sub ordinele cui?

— Ale comandantului Pazzi.

Crossman analizează rapid situaţia.

— Valentina, trebuie acţionat acum.

Escorta se opreşte. Halebardele izbesc în pavajul bazilicii. Cordonul de gărzi elveţiene care închide altarul se dă la o parte, pentru a lăsa cale liberă călugărului.

— E prea târziu, domnule.

203

Aerul încărcat de nori de tămâie vibrează sub notele furioase ale orgii. Camerele fixate asupra altarului nu pierd niciun amănunt al scenei. Din camionetele parcate în exterior, jurnalişti echipaţi cu căşti transmit imaginile în regiile tuturor marilor canale de televiziune din lume. La vederea imaginilor, toţi specialiştii adunaţi în platouri au tăcut, urmărind stupefiaţi scena, fără a încerca să o comenteze. Abia dacă se mai găseşte câte unul care să îngaime pierit că nici măcar muzica nu are nimic sacru. Era o cacofonie de note fără niciun fel de armonie. Totuşi, această simfonie disonantă are ceva tulburător, aproape frumos, care vrăjeşte mulţimea.

Călugărul încremeneşte în faţa altarului. E acum în faţa papei, care îl priveşte. Întinde evanghelia după Satana unui protonotar care urcă treptele şi

depune manuscrisul deschis pe altar. Papa întoarce cu religiozitate câteva pagini. Apoi ridică privirea către mulţime. Vocea lui răsună în microfon.

— Preaiubiţii mei fraţi, veacuri de-a rândul Biserica a ascuns o mare minciună, pe care a venit ceasul să o dezvăluim, pentru ca fiecare să îşi poată alege credinţa în deplină libertate şi cunoaştere. Căci adevăr vă spun vouă, Hristos nu a înviat niciodată din morţi şi viaţa fără de moarte nu există.

Un val de murmure îngrozite străbate adunarea. Pelerinii se holbează unii la alţii, familiile împrăştiate prin colţurile bazilicii se caută din priviri, călugăriţele cad în genunchi, iar bătrânele îşi fac cruce hohotind. Cardinalii electori, grupaţi pe lateralele incintei, sunt de o paloare cadaverică, accentuată şi mai mult de roşul robelor lor.

Răsucindu-se pe trepiede, camerele se plimbă asupra mulţimii şi se fixează asupra unor chipuri. Apoi obiectivele se întorc brusc spre papă, care ridică încet braţele, cu palmele întinse către cer. La baza scărilor, călugărul rămâne încremenit. Are în continuare gluga pe cap şi mâinile încrucişate în mânecile largi ale rasei. Papa îşi pleacă ochii spre manuscris. Vocea lui răsună din nou în difuzoare. Anunţă tare şi clar în latină referinţele evanghelice ale fragmentului pe care îl va citi:

— *Initium libri Evangelii secundum Satanam.*

204

Carele de transmisie şi platourile de televiziune sunt cuprinse de o agitaţie vecină cu nebunia. Zeci de voci se amestecă în căştile jurnaliştilor:

— Pentru Dumnezeu, ce a spus?

Pe unul dintre platourile RAI, un specialist şopteşte năucit în microfon:

— Cred că asta înseamnă: „Începutul primei cărţi a evangheliei după Satana”. Producătorii stau călare pe telefoane şi cer date despre audienţă.

Cursoarele sar până la cer. Dacă ar fi să socotim toate canalele de televiziune, ar fi vorba de aproximativ patru sute de milioane de telespectatori care se uită hipnotizaţi în gura noului papă. Realizatorii de la CBS şi RAI vorbesc la telefon cu patronii posturilor.

— Ce facem? Întrerupem transmisia sau continuăm?

Patronul RAI se gândeşte o clipă. Cel de la CBS, care se află peste ocean, îşi aprinde o ţigară. El e cel care stabileşte primul politica postului său:

— Continuăm.

La rândul lui, patronul canalului italian le dă acelaşi ordin realizatorilor. Aceştia îl transmit mai departe carelor de transmisie şi cameramanilor aflaţi la posturile lor, în bazilică.

205

Vocea papei răsună din nou sub boltă. Începe lectura evangheliei.

— Al şaselea oracol al Cărţii Blestemelor.

Tăcere. O cameră a RAI dă un prim-plan cu buzele papei.

— La început, Abisul etern, Dumnezeul dumnezeilor, picătura din care s-au ivit toate, acest Abis a creat şase miliarde de universuri pentru a risipi neantul. Apoi a dat acestor şase miliarde de universuri sistemele, sorii şi planetele, totul şi nimicul, plinul şi golul, lumina şi întunericul. Apoi le-a insuflat echilibrul suprem, conform căruia niciun lucru nu poate exista dacă non-lucrul lui nu coexistă dimpreună cu el. Şi aşa, toate lucrurile au ieşit din neantul Abisului etern. Şi, cum fiecare lucru s-a îmbinat cu non-lucrul lui, cele şase miliarde de universuri au intrat în armonie.

În biserică răsună hohote de plâns. Lângă altar, o călugăriţă se prăbuşeşte la pământ. O buluceală lângă porţi. Gărzile elveţiene şi infirmierele evacuează femeile leşinate şi pelerinii stupefiaţi.

Camerele se întorc spre papă, ai cărui ochi strălucitori contemplă pentru o clipă mulţimea. Îşi reia lectura.

— Dar, pentru ca aceste nenumărate lucruri să genereze la rându-le o altă multitudine de lucruri care să poată crea viaţa, aveau nevoie de un vector absolut de echilibru, contrariul contrariilor, matricea tuturor lucrurilor şi a tuturor non-lucrurilor. Binele şi Răul. Abisul etern a creat atunci un supralucru, Binele suprem, şi Supranon-lucrul, Răul absolut. Supralucrului i-a dat numele de Dumnezeu. Supranon-lucrului i-a dat numele de Satana. Şi a dat acestor mari spirite ale marilor contrarii voinţa de a se înfrunta întru eternitate pentru a menţine în echilibru cele şase miliarde de universuri. După aceea, când toate lucrurile s-au articulat, fără ca dezechilibrul să mai poată vreodată rupe echilibrul care le susţinea, Abisul etern a văzut că toate erau bune şi s-a închis în sine. S-au scurs aşa mii de secole, în tăcerea universurilor care creşteau. Paginile pe care papa le întoarce foşnesc în difuzoare. Reia: Dar veni o zi în care, rămaşi singuri să orchestreze aceste şase miliarde de universuri, Dumnezeu şi Satana au ajuns la un nivel atât de înalt de cunoaştere şi de plictiseală, încât, sfidând ceea ce Abisul etern le-a interzis, cel dintâi a creat un univers în plus în propriul lui nume. Un univers imperfect, pe care cel de-al doilea s-a înverşunat să îl distrugă, pentru ca acest al şase miliarde unulea univers să nu distrugă ordinea tuturor celorlalte, prin absenţa contrariului lui. De atunci, pentru că lupta dintre Dumnezeu şi Satana s-a dus doar în interiorul acestui univers pe care Abisul etern nu l-a prevăzut, echilibrul celorlalte a început să se rupă.

Unul dintre cameramanii CBS face un plan larg cu mulţimea, apoi revine şi focalizează asupra papei. În acel moment, îl observă pe călugărul rămas în picioare în faţa altarului, care tocmai îşi dădea jos gluga. Ceva îi scânteia în mână.

206

— În prima zi, când Dumnezeu a creat cerul şi pământul, precum şi soarele care să-i lumineze universul, Satana a creat golul dintre pământ şi stele, apoi a cufundat lumea în întuneric.

Un minut de linişte.

— A doua zi, când Dumnezeu a creat oceanele şi apele, Satana le-a dat puterea de a se umfla pentru a înghiţi creaţia lui Dumnezeu.

Tăcere.

— A treia zi, când Dumnezeu a creat arborii şi pădurile, Satana a făcut vântul pentru a le pune la pământ, iar când Dumnezeu a creat plantele care vindecă şi alină, Satana a creat altele, veninoase, şi armia de plante cu ţepi.

Tăcere.

— A patra zi, Dumnezeu a creat pasărea, Satana a făcut şarpele. Apoi Dumnezeu a creat albina, iar Satana a plămădit trântorul. Şi pentru fiecare specie pe care o crea Dumnezeu, Satana făcea un prădător, care să nimicească acea specie. Apoi, când Dumnezeu şi-a împrăştiat animalele pe suprafaţa pământului

— A şasea zi, când Dumnezeu a hotărât că universul lui e gata să nască viaţa, a creat două spirite după chipul şi asemănarea lui pe care le-a numit bărbat şi femeie. Ca răspuns la această crimă împotriva înlănţuirii universurilor, Satana a aruncat un blestem asupra acestor suflete nemuritoare. A semănat apoi în inimile lor îndoiala şi disperarea şi, după ce a furat de la Dumnezeu destinul acestei creaţii a lui, a condamnat la moarte omenirea ce urma a se naşte din împreunarea lor.

Ochii papei sunt aţintiţi asupra evangheliei. Cu braţele în continuare ridicate, cu palmele deschise spre cer, nu îl vede pe Carzo lăsându-şi gluga în jos şi nici nu remarcă arma pe care călugărul o îndreaptă acum înspre el. Continuă lectura Facerii.

— Atunci, înţelegând că lupta împotriva contrariului lui era zadarnică, Dumnezeu îi lăsă pe oameni pe seama animalelor pământului, pentru ca fiarele să îi devoreze. Apoi, după ce l-a închis pe Satana în măruntaiele acestui univers haotic pe care Abisul etern nu îl prevăzuse, Dumnezeu şi-a întors faţa de la creaţia lui, iar Satana a rămas singur, pentru a-i sminti pe oameni.

209

— Valentina, mă auzi?

Femeia duce emiţătorul la gură ca să îi răspundă lui Crossman. Cuvintele îi mor pe buze. Văzând Glock-ul de 9 mm pe care Carzo îl îndreaptă spre papă, apasă mecanic pe butonul staţiei de emisie-recepţie:

— Pentru Dumnezeu, toată lumea, atenţie, e înarmat!

Vuietele mulţimii îneacă strigătul Valentinei. Comandantul gărzii elveţiene încearcă să ţintească spre trăgător. De pe părţile laterale ale bazilicii, alte gărzi în civil încearcă să găsească un unghi de tragere asupra lui Carzo. Cordonul de halebardieri care înconjoară altarul se întoarce. Papa ridică privirea. O umbră îi întunecă atunci chipul. Valentina înţelege că e prea târziu.

210

Părintele Carzo se uită la Antihristul care îşi ridică ochii din evanghelie. Cum l-ar putea rata de la o asemenea distanţă? Tămâia îi arde sinusurile. Afară, clopotele începuseră să vuiască, însoţind marea revelaţie a evangheliei după Satana. Preotul ia obrazul papei în cătare. Îl vede ca prin ceaţă pe comandantul gărzii elveţiene. Nu dă atenţie nici femeii aceleia tinere şi atât de frumoase din dreapta lui, care încearcă să îşi croiască drum prin mulţime. Pentru o frântură de secundă, totuşi, îşi

spune în sinea lui că seamănă izbitor cu Marie. Da, la Marie se gândeşte părintele Carzo când îşi goleşte încărcătorul în capul papei. Abia dacă simte gloanţele gărzii elveţiene înfigându-i-se în vintre şi-n coaste.

211

O tăcere de moarte s-a lăsat peste bazilică cu o secundă înainte de a răsuna focurile de armă. Cu braţele ridicate în continuare, papa coboară privirea spre arma pe care călugărul o aţinteşte spre el. Îi vede pe membrii gărzii îmbrâncind oamenii pentru a ajunge la trăgător, îl vede pe cardinalul Campini apropiindu-se de el, în încercarea de a-l proteja cu propriu-i trup. Vede, în sfârşit, o tânără brunetă care îi împinge pe oameni ţipând. Dar vede, mai ales, ochii ucigaşului aţintiţi asupra lui: înţelege că nu Caleb se află în faţa altarului. O privire furişată spre stânga. Şambelanul e la mai puţin de un metru de el când sub bolta bisericii răsună primele împuşcături. Făcând ochii mari de uimire, când ploaia de gloanţe îl izbeşte în plin în piept, papa îl vede pe Carzo zâmbind prin perdeaua de fum care iese din ţeava armei. Apoi, se cufundă în norii de tămâie.

212

Papa se prăbuşeşte lângă altar în acelaşi timp cu şambelanul, atins şi el de un glonţ, în zona gâtului. Lungit într-o baltă de sânge pe marmura bazilicii, părintele Carzo zâmbeşte în continuare. Departe, deasupra capului său, clopotele au tăcut.

Aude, ca prin vis, strigăte îndepărtate, ordine încrucişate, tocuri care se izbesc de dale. Toate astea cu încetinitorul. Simte vuietul mulţimii care se apropie şi se îndepărtează, la fel ca valurile unui ocean furios. Zăreşte uniforme de carabinieri în bazilică. O pală de aer, o lumină orbitoare. Au fost

deschise larg porţile, pentru a i se permite mulţimii să iasă în stradă.

Carzo zăreşte şi faţa furioasă a comandantului gărzii elveţiene, care este arestat de un ofiţer de poliţie. Se dau ordine în italiană. Colosul ştie că a pierdut, încet, îşi lasă arma pe podea, pune mâinile la ceafă şi îngenunchează.

O mişcare. O adiere parfumată. O răsuflare îi încălzeşte obrazul. Contemplă frumosul chip încadrat de plete brune care se apleacă asupra lui. Apoi închide ochii şi, treptat, îşi dă seama de balta de sânge care se lăţeşte sub spatele lui. Are impresia că el însuşi se scurge din propriul lui trup: viaţa lui, energia lui, sufletul şi amintirile lui. Mâini care îl zgâlţâie. Deschide ochii şi vede buzele tinerei femei închizându-se şi deschizându-se, în timp ce o voce melodioasă şi gravă coboară până la el într-un fel de cascadă de ecouri îndepărtate. Vocea îl întreabă unde este Marie. Carzo se concentrează. Un val de amintiri pluteşte la suprafaţa memoriei lui. O nişă întunecată, un obraz alb, lacrimi care scânteiază în lumina unei lumânări. Preotul îşi simte propriile buze articulând un răspuns. Tânăra îi zâmbeşte. Pare fericită. El închide ochii. Doamne, cât îi lipseşte Marie.

213

Unităţile de ordine publică încearcă să canalizeze mulţimea care ia cu asalt scările bazilicii şi se izbeşte în credincioşii aflaţi în piaţa Sfântul Petru. Grilajele au fost îndepărtate, pentru a dispersa mai uşor oamenii. Difuzoarele emit apeluri care îndeamnă la calm. Via della Conciliazione e neagră de lume. O mare de credincioşi se răspândeşte pe străduţele laterale; în urma lor, jurnalişti cu camerele pe umăr. Datorită celorlalte camere care filmează în continuare,

milioane de telespectatori asistă acum în direct la intervenţia carabinierilor în interiorul bazilicii.

Însoţit de cardinalul Giovanni şi de secretarul de stat Mendoza, Crossman şi echipa lui merg pe aleea centrală în spatele lui Pazzi, care dă ordine scurte în staţia lui de emisie-recepţie. Încă de la primele focuri de armă, carabinierii în civil împrăştiaţi prin bazilică au luat la ţintă gărzile elveţiene. A urmat un scurt schimb de focuri, apoi, văzându-şi comandantul predându-şi arma şi capitulând, s-au închinat şi ultimele nuclee de rezistenţă.

Crossman se apropie de Valentina, care e în continuare îngenuncheată lângă părintele Carzo şi îl mângâie pe păr, fără a se sinchisi de balta de sânge care a ajuns până la genunchii ei, murdărindu-i blugii. Trupul preotului a fost înconjurat de infirmieri. Pregăteau mai multe perfuzii cu plasmă şi glucoză şi puneau la punct ultimele detalii ale evacuării. Afară, se aude zgomotul unui elicopter care se apropie. Valentina tresare uşor când simte o mână pe umăr.

— O să scape? întreabă Crossman.

Ea ridică din umeri în semn că nu ştie. Directorul FBI se uită spre altar. Papa e prăbuşit la pământ. Şapte pete roşii îi înfloresc pe roba albă. Lângă el, agonizează şambelanul, cu ochii larg deschişi. Brusc, Crossman îşi dă seama că fotoliile din spatele altarului sunt goale.

— Valentina, unde au dispărut cardinalii Fumului Negru?

Fără a-şi lua ochii de la Carzo, pe care infirmierii se străduiesc să îl ridice cât mai încet pe o targă, tânăra arată spre scările care coboară în subsolurile bazilicii.

— Au fugit pe acolo?

Ea face semn că da.

— Pentru Dumnezeu, Valentina, adună-te, voi avea nevoie de tine ca să ne conduci prin subteranele bazilicii.

Valentina se ridică încet, privind după brancardierii care se îndepărtează. Se întoarce spre Crossman. Ochii îi sunt de gheaţă.

— Ştiu unde e Marie.

— Unde?

Valentina trage piedica pistolului Beretta.

— Mai întâi cardinalii.

Jos, în altar, zace cardinalul şambelan, căruia un glonţ i-a atins gâtul; o spumă sângerie îi înroşeşte buzele. Ştie că nu va scăpa. Se uită la cadavrul papei prăvălit pe marmură. Îngenuncheat lângă el, cardinalul Giovanni şopteşte:

— Eminenţă, vreţi să vă faceţi ultima spovedanie?

Bătrânul pare a fi conştient de prezenţa lui. Întoarce încet privirea către el. Ochii îi ard, plini de ură. Scoate un horcăit prelung.

— Cred în Satana Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului. Cred în Ianus, unicul lui fiu, care a murit abjurându-l pe Dumnezeu pe cruce.

O tristeţe nesfârşită se pogoară în inima lui Giovanni. Acum, în pragul morţii, şambelanul e pe cale să îşi ucidă sufletul. Tânărul cardinal aproape că îl invidiază pentru un asemenea curaj.

— Dar dacă El există cu adevărat? La asta nu vă gândiţi?

— Cine?

— Dumnezeu.

Bătrânul şambelan gâfâie.

— Dumnezeu… Dumnezeu este în Infern. Porunceşte demonilor. Porunceşte sufletelor damnate şi spectrelor care rătăcesc prin tenebre. Totul e fals, Giovanni. Am fost minţiţi. Şi tu, şi eu.

— Nu, Eminenţă. Iisus a murit cu adevărat pe cruce întru mântuirea noastră. Apoi a urcat la ceruri şi s-a aşezat de-a dreapta Tatălui, de unde se va întoarce pentru a-i judeca pe cei vii şi pe cei morţi.

— Minciuni.

— Nu. Sunt credinţe. Şi de aceea Biserica nu a minţit. I-a ajutat pe oameni să creadă în ceea ce aveau nevoie să creadă. A construit catedrale, a înălţat sate şi oraşe, a luminat veacuri de întuneric şi a dat un sens celor care nu aveau unul. Căci altminteri ce i-ar mai fi rămas omenirii, în afara certitudinii morţii?

— E prea târziu. Acum cunosc adevărul. Nu îl vor uita.

— Haideţi, Eminenţă, ştiţi prea bine că totuşi credinţa se hrăneşte din cele nevăzute, nu din adevăr.

Un râs chinuit scutură pieptul lui Campini.

— Eşti atât de naiv, bietul meu Giovanni.

Mai vrea să spună ceva, dar se sufocă, îl îneacă propriul lui sânge. Pieptul se blochează, trupul se prăvăleşte, pupilele devin sticloase. Giovanni închide ochii bătrânului. După care, întoarce capul şi îl vede pe Crossman, împreună cu o tânără brunetă şi un detaşament de carabinieri coborând scările care duceau spre subsolul bazilicii. Era pe punctul de a se ridica, când simte o mână îngheţată apucându-l cu o forţă neomenească de încheietură. Tresare violent şi încearcă să se desfacă din strânsoare. Cu ochii larg deschişi, şambelanul îi şuieră:

— Tu urmezi.

— Ce spuneţi?

— Nu s-a terminat, Giovanni, ai priceput? Asta e doar începutul.

Cardinalul închide ochii şi încearcă să lupte împotriva creaturii care se străduieşte să pătrundă în el şi care e de o întunecime atât de profundă, încât credinţa lui începe să pâlpâie precum flacăra unei lumânări în bătaia vântului. Apoi mâna bătrânului cade pe marmură. Deschide ochii. Şambelanul nu se mişcase cu nici măcar un milimetru. Probabil va fi aţipit preţ de câteva secunde şi a avut un coşmar. E aproape convins de asta, când simte înţepături în încheietură. Giovanni

pleacă privirea. Articulaţia se învineţise. *E doar începutul…*

Tânărul cardinal se ridică şi priveşte evanghelia deschisă în altar. O închide şi o strânge în braţe. Sub pânza sutanei, crucea Săracilor e acolo, lipită de pieptul lui.

215

Când s-a deschis pasajul secret pe unde Valentina a apucat-o pentru a coborî în Camera Misterelor, în incintă a năvălit un val de aer stătut. Paşii răsună în tăcere, pistoalele-mitralieră zăngăne. În spatele carabinierilor, Crossman şi Valentina înaintează în subterane. Lanternele fixate pe frunte mătură zidurile prăfuite. Femeia pipăie piatra, care pare a degaja o căldură stranie.

Cei din fruntea detaşamentului ajung la scara în spirală care se pierde înspre fundaţia bazilicii. Din străfunduri urcă valuri de aer fierbinte, care antrenează vârtejuri de scântei. Trosnete, pârâituri. Zumzetul focului. În Camera Misterelor arde ceva.

Valentina şi Crossman îşi croiesc drum printre carabinieri. Cei care tocmai au păşit în încăpere se dau îndărăt, livizi. Intră şi Valentina. Vede teancurile de manuscrise cărora cardinalii Fumului Negru le-au dat foc. Flăcările sunt atât de înalte, încât ajung până la boltă şi înnegresc arcadele coloanelor. Ard arhivele Vaticanului, nu doar corespondenţa privată a papilor şi rezultatele anchetei interne declanşate de Clement al V-lea. Ard şi rafturi întregi de documente secrete ale creştinătăţii, pe care cardinalii le-au transportat în Camera Misterelor după alegerea papei. Distrug toate dovezile. Douăzeci de secole de istorie şi tulburări cad acum pradă flăcărilor.

Aerul devine irespirabil. Carabinierii încearcă să o acopere pe Valentina, care înaintează spre rug, cu Beretta pregătită în mână. În spatele ei, Crossman mătură camera cu pistolul lui calibru 45. Valentina

se opreşte. Observă cinci cardinali în straie roşii care tocmai au terminat de cărat un teanc de manuscrise şi pergamente după una dintre coloanele criptei şi stropesc cu benzină piramida din hârtie.

Trage două focuri în aer. Vacarmul incendiului acoperă zgomotul împuşcăturilor. Cu un zâmbet sardonic pe buze, unul dintre cardinali nici nu bagă de seamă că părul i-a luat foc. Ceilalţi patru sunt îngenuncheaţi lângă o grămadă enormă de hârtii; tot aruncând manuscrise pe foc, degetele lor s-au preschimbat în nişte cioturi carbonizate. Unul dintre ei nu a observat nici măcar că mâneca robei i s-a îmbibat de benzină. Iată-l că încearcă să aprindă un chibrit…

Valentina strigă. Chibritul se aprinde. Flacăra cuprinde mâneca sutanei şi se răspândeşte de-a lungul braţului cardinalului. Carabinierii s-au oprit, îngroziţi. Uitându-se fix la Valentina care îl imploră să renunţe, cardinalul îşi vâră braţul transformat în torţă în grămada de manuscrise şi se jertfeşte pe rug sub ochii lor. Vaporii de benzină se contopesc şi formează o flacără unică, uriaşă, care mistuie muntele de hârtie. Legăturile din piele se topesc, sulurile cu o vechime de câteva secole se aprind precum câlţii. Valentina face câţiva paşi în spate; focul îi înghite pe cardinalii îngenuncheaţi, ale căror chipuri se topesc ca nişte măşti de ceară. În aerul încins plutesc foi înroşite, pe jumătate arse. O mână o înşfacă pe Valentina de braţ, apoi vocea lui Crossman îi bubuie în ureche:

— Pentru Dumnezeu, Valentina, trebuie s-o ştergem înainte ca focul să se extindă şi să ne trezim blocaţi aici!

— Crucile Fericirilor! Trebuie să recuperăm crucile!

Acum e atât de cald, încât flăcările se propagă de la sine. În scurt timp va arde toată încăperea. E un aer înecăcios care duhneşte a carne arsă. Valentina aruncă o ultimă privire către rug şi i se

pare că distinge cinci forme chircite în mijlocul pergamentelor. Dar simte mâna lui Crossman trăgând-o cu toată puterea în spate. Face câţiva paşi îndărăt. Se lasă în voia lui. Renunţă.

216

Urlet de sirene. Un cortegiu de maşini de pompieri îşi croieşte cu greu drum pe arterele şi podurile Romei înţesate de oameni. Nimeni nu pricepe ce se întâmplă.

În piaţă, camerele CBS şi RAI filmează în continuare armata de carabinieri care s-a aşezat pe poziţii în jurul Vaticanului. Un fum gros, negru, iese din subteranele bazilicii şi din clădirea Arhivelor secrete. Comentatorii afirmă că un incendiu uriaş a cuprins subsolurile şi se extinde de-a lungul galeriilor subterane care şerpuiesc pe sub piaţa Sfântul Petru. Ard arhivele. Două mii de ani de istorie risipiţi ca fumul. Din ei nu a rămas decât funinginea care se depune acum pe cupolele Vaticanului. Fumul e atât de negru, încât întunecă soarele. De parcă s-ar lăsa noaptea.

Camioanele frânează, pompierii desfăşoară furtunurile, îşi pun măştile de gaz, apoi dispar în clădiri, pentru a ataca incendiul din subterane. Absorbiţi de aceste manevre, cameramanii nu observă cortegiul de gărzi elveţiene care înaintează pe pasarela ce leagă palatul apostolic de castelul Sant Angelo. O contraescarpă, sus, pe meterezele groase, paralelă cu via dei Corridori, situată sus, la opt sute de metri în linie dreaptă deasupra mulţimii. Pe aici erau evacuaţi papii când Vaticanul era ameninţat. Calea nu a mai fost folosită de secole, dar pontifii s-au ocupat în permanenţă de întreţinerea ei, în caz de nevoie. Şi iată că nu s-au înşelat.

Cardinalii Mendoza şi Giovanni înaintează în tăcere în mijlocul detaşamentului. Mendoza se sprijină în baston. Giovanni duce evanghelia după

Satana, pe care a învelit-o într-o pânză groasă, roşie.

217

Elicopterul armatei italiene zboară cu viteza maximă spre nord. Aşezaţi în spate, Crossman şi Valentina privesc cursul sinuos al Tibrului care şerpuieşte în valea Umbria. Aparatul de zbor iese din zona Perugiei. Intră în aerul îngheţat care vesteşte apropierea de lanţul Apeninilor, ale căror piscuri se profilează în depărtare. Crossman închide ochii. Se gândeşte la Marie. Se simte vinovat că a scos-o din spitalul din Boston pentru a o trimite cu avionul acela blestemat la Denver. Ştia că va merge până la capăt, ştia că avea acea facultate de a vedea morţii şi de a se substitui victimelor asupra cărora se efectua ancheta. Marie găsise evanghelia, ceea ce, fără doar şi poate, o costase viaţa. Şi toate astea din cauza harului ăluia nenorocit al ei, despre a cărui existenţă Crossman s-a prefăcut ani de-a rândul că a uitat.

În şase ani de carieră comună, nu au vorbit decât o singură dată, în timpul unui dineu de gală oferit de Casa Albă, şi chiar şi atunci cu voce scăzută, ca nu cumva să îi audă cineva. Crossman era într-o dispoziţie aparte în seara aceea. Ca s-o tachineze, a întrebat-o pe Marie, care se ţinea la distanţă de el, dacă zăreşte cumva şi ceva morţi în mijlocul mulţimii de vii care umplea imensul salon în care floarea Washingtonului sorbea şampanie de mii de dolari sticla. Ea a tresărit.

— Ce spui?

— Morţi, Marie. Ştii tu, generalii din Războiul de Secesiune, Sherman, Grant sau Sheridan. Sau pe moşneagul ăla simpatic, Lincoln. Sau, şi mai bine, pe curva aia bătrână de Hoover. Nu se ştie niciodată, poate că îşi târăşte şi acum moletierele prin vreun cotlon, pe undeva.

— Ai băut, Stuart.

— Da, pe toţi dracii, am băut. Aşa că, ia zi, chiar vezi morţi printre toţi tâmpiţii adunaţi aici?

Marie a făcut semn că da. La început, a crezut că glumeşte, apoi i-a văzut ochii albaştri şi trişti.

— E unul singur, în seara asta. O femeie, i-a răspuns ea.

Crossman a încercat să glumească în continuare, deşi inima îi cerea să schimbe tonul.

— Măcar e frumoasă?

— Foarte frumoasă. E chiar lângă tine. Se uită la tine. Poartă o rochie bleu şi o brăţară cu agate.

Un parfum de lavandă a inundat atunci nările lui Crossman. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Exista în viaţa lui o rană nesfârşită, deschisă, care nu se va închide niciodată. Cu doisprezece ani în urmă, soţia lui, Sarah, murise într-un accident de maşină împreună cu cei trei copii ai lor. Patru cadavre carbonizate într-un Buick făcut armonică în urma impactului. Cu puţin înainte de a muri, el îi dăruise o brăţară cu agate. Iar asta n-o mai ştia nimeni.

După moartea lui Sarah, Crossman s-a cufundat în muncă, aşa cum alţii se apucă de băut. Aşa a şi reuşit să urce atât de repede toate treptele ierarhiei în FBI.

Văzând emoţia şefului, Marie l-a prins de mână. Crossman a bâiguit câteva cuvinte idioate, căci se referea, totuşi, la o moartă:

— Se… Se simte bine?

— Da.

A urmat un moment de tăcere. Crossman a strâns-o pe Marie de mână. Apoi a murmurat cu voce şovăielnică:

— Are nevoie de ceva?

— Nu. Tu ai nevoie de ea. Acum, ea încearcă să îţi vorbească, dar nu o auzi. Încearcă să îţi spună că de doisprezece ani e acolo, lângă tine. Nu permanent, doar din când în când. Se întoarce. Stă o clipă, apoi pleacă.

Cu lacrimile în gât, Crossman şi-a amintit de toate momentele când a simţit aburi stranii, de

lavandă, plutind în aer. Ca acolo, în acel imens salon al Casei Albe unde şampania curgea în valuri.

— Şi ce mai spune?

— Spune că e fericită acolo unde se află şi că vrea să fii şi tu fericit. Spune că nu a suferit când a murit. Nici copiii. Spune că acum trebuie să o uiţi şi să reîncepi să trăieşti.

Crossman şi-a înăbuşit cu greu un suspin.

— Dumnezeule, îmi lipseşte atât de mult.

Tăcere.

— Oare… oare ai putea să îi spui că voi încerca?

— Tu trebuie să îi spui. E acolo. Te ascultă.

— Şi după aceea?

— Ce anume?

— Se va întoarce?

— Ori de câte ori vei avea nevoie de ea, va fi lângă tine. Şi apoi, într-o bună zi, când durerea ta se va stinge, va pleca.

— Atunci spune-i că refuz să o uit.

— Trebuie, Stuart. Trebuie să o laşi să plece.

— Şi acum, acum unde este?

— Chiar în faţa ta.

Ridicând încet mâna, Crossman a murmurat ceva în mijlocul vacarmului oaspeţilor. I-a şoptit lui Sarah că îi pare rău că nu i-a spus la revedere în dimineaţa aceea, că regretă că nu a sărutat-o pentru ultima oară. După un alt moment de tăcere, a întrebat-o pe Marie, lăsând mâna în jos:

— E încă acolo?

— Pleacă.

Crossman a adulmecat aerul, pentru a reţine cât mai mult parfumul de lavandă care se risipea. Pescuindu-şi de prin buzunare ochelarii negri, pentru a-şi ascunde ochii, i-a spus:

— Nu mai discutăm niciodată despre asta, OK?

Marie a încuviinţat. Nu şi-au mai vorbit niciodată în acest fel. Ceea ce nu l-a împiedicat pe Crossman să o trimită în misiune la celălalt capăt

al lumii ca să ia locul unei bătrâne călugăriţe zidite de vie.

Când simte mâna Valentinei pe braţ, tresare violent. Ascuns după ochelarii lui negri, se întoarce către italiancă. I se pare că seamănă izbitor cu Marie, înghite în sec cu greu, un val de tristeţe îi inundă pieptul. De departe, prin hublou, se conturează văile verzi din Po şi colinele Dolomiţilor. Marie e acolo, jos, undeva prin munţi. Un val de lavandă îl învăluie pe Crossman.

Închide ochii.

218

Fumul negru de deasupra Vaticanului se risipeşte treptat, pe măsură ce furtunurile pompierilor atacă flăcările din subteran. Ieşiţi pe străzi, oamenii se holbează la scenă, camerele de luat vederi se rotesc peste tot. Nimeni nu ridică ochii, nimeni nu zăreşte gărzile elveţiene şi pe cei doi cardinali înaintând pe contraescarpă. În imediata apropiere a meterezelor fortăreţei Sant Angelo, cardinalul Giovanni se întoarce şi suspină.

— Acum, totul e pierdut.

— Ce?

— Arhivele, pergamentele, corespondenţa papilor.

Bătrânul Mendoza zâmbeşte.

— Vaticanul a trecut prin multe de-a lungul istoriei şi va renaşte curând din propria lui cenuşă. În spatele nostru nu arde decât un morman de hârtii. Câteva cărţi vechi şi pergamente pe jumătate şterse.

— Şi atunci, unde e esenţialul?

— Tu însuţi duci o parte în braţe.

Giovanni priveşte în jos, către manuscrisul învelit în pânză roşie.

— Nu ar fi mai bine să îl distrugem?

— Mai târziu, fără îndoială.

— Când?

— După ce îl vom fi studiat şi îi vom fi pătruns misterele. E o comoară inestimabilă, e singurul în măsură să ne dezvăluie adevărata natură a duşmanilor noştri.

— Dar la ce ne-ar mai putea folosi această cunoaştere acum, când cardinalii Fumului Negru sunt morţi cu toţii?

— Morţi? Eşti sigur?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că ereziile nu mor niciodată pe rug. Ereticii, da, dar ereziile – niciodată. Ele se întorc mereu. Într-un fel sau altul, se vor întoarce. Iar în ziua aceea va trebui să fim pregătiţi.

Tăcere. Detaşamentul ajunge la turnul de vest al castelului Sant Angelo. Grilajul se închide scârţâind în spatele lor. Coboară pe o scară din piatră, în spirală, care se pierde în măruntaiele pământului. În jur se face tot mai frig.

— Unde mă duceţi?

— Te duc în cel mai tainic loc al Vaticanului. Acolo unde, de-a lungul veacurilor, a fost închis esenţialul. Adevăratele comori ale creştinătăţii. Cum ţi-am spus, restul sunt hârtii.

Giovanni a pierdut noţiunea timpului. În braţele lui, evanghelia pare a cântări tone, ca şi cum ar fi ştiut că e în drum spre ultimul ei sălaş şi că se va întoarce pentru vecie în noapte.

Detaşamentul ajunge la ultimele trepte. Gărzile s-au oprit la baza unei punţi grele, din metal, păzită în permanenţă de halebardieri, care acum e coborâtă într-un scrâşnet de lanţuri. Mendoza îi explică lui Giovanni că peste acest prag nu are voie să păşească nimeni, cu excepţia papei şi a cardinalului secretar de stat.

— Suntem singurii care cunosc existenţa acestui loc. Papa fiind mort şi curia dezorganizată, te fac părtaş la acest secret pe care va trebui să îl duci cu tine în mormânt. M-ai înţeles?

Giovanni încuviinţează. Patru cleme grele, din oţel, pocnesc sec, imobilizând puntea care a

dispărut în nişa ei din piatră. Doar vârfurile se mai zăresc.

O pală de aer rece împuţinează flacăra din mâna lui Giovanni. Se ţine după Mendoza, de-a lungul unui coridor îngust, tăiat în piatră. Panta e lină, iar solul acoperit cu mozaicuri străluceşte în lumina torţelor. Giovanni merge astfel preţ de câteva minute, care i se par a fi ore. În tot acest răstimp, se agaţă de hârşâitul bastonului lui Mendoza, care răsună în tăcerea îngheţată.

Bătrânul cardinal se opreşte. Ridicându-şi torţa, luminează o poartă care trebuie să dateze de prin Evul Mediu, şi ale cărei grinzi au fost suprapuse, pentru a rezista oricâtor lovituri de berbec. În lemn era gravată următoarea inscripţie:

AICI ÎNCEPE SFÂRŞITUL
AICI SE SFÂRŞEŞTE ÎNCEPUTUL.
AICI ZACE TAINA PUTERII LUI DUMNEZEU.
BLESTEMUL FOCULUI ASUPRA OCHILOR
CARE VOR ÎNCERCA
SĂ SE OPREASCĂ ASUPRA EI.

Giovanni face ochii mari de uimire.

— E aceeaşi inscripţie de pe evanghelie!

— E deviza pustnicelor, avertismentul suprem lansat peste veacuri nebunilor şi smintiţilor care ar încerca să profaneze secretele credinţei. De aceea Inchiziţia le scotea ochii celor care contemplau asemenea mistere.

— Ce e în spatele acestei porţi?

Pipăind un lacăt florentin cu pendul care acţiona un ansamblu de bare grele, strecurate în interiorul buştenilor, cardinalul introduce cheia până la jumătate, apoi o întoarce un sfert la dreapta. Un clinchet. După aceea o introduce toată şi o întoarce de două ori la stânga şi încă o dată la dreapta. Un scrâşnet de scripeţi ruginiţi care se pun în mişcare, o serie de pocnete surde: barele ies din lăcaşurile lor, iar poarta grea se deschide scârţâind.

— Aşteaptă-mă aici.

Giovanni îl priveşte pe Mendoza îndepărtându-se. Paşii lui se pierd în interiorul a ceea ce pare a fi o sală atât de mare, încât torţa lui seamănă cu un chibrit care se consumă în tenebre.

Bătrânul ajunge în colţul din dreapta al sălii. Lui Giovanni i se pare că a rămas singur. Vede torţa înclinându-se, aprinzând o altă torţă, apoi, fără ca Mendoza să se fi clintit din loc, focul se propagă de-a lungul pereţilor: o înlănţuire de torţe legate unele de altele graţie unui sistem ingenios de fitiluri cerate.

Giovanni priveşte în jur: încăperea e chiar mai mare decât îşi închipuise.

Tânărul cardinal vede în faţa lui şiruri interminabile de mese din piatră pe care se află tot felul de obiecte acoperite cu ţesături grele, roşii. Aerul greu de praf se încarcă de un miros înţepător, de ceară. Miroase a piatră, a muşchi şi a vreme. Giovanni se apropie de Mendoza, care acum se află în mijlocul sălii. Bătrânul îi ia manuscrisul din mâini şi îl strecoară sub o bucată de ţesătură. Giovanni apucă să zărească şi celelalte cărţi vechi, cărora li se va alătura evanghelia după Satana. Apoi ţesătura grea cade peste ele, într-un nor de praf.

— Mai precis, cardinale Mendoza, ce anume se află în încăperea asta?

— Amintiri. Pietre vechi. Fragmente din adevărata Cruce. Vestigii arheologice ale civilizaţiilor dispărute şi urme ale unei religii foarte vechi, găsite în grotele preistorice. Creatorii lui Dumnezeu.

Tăcere.

— Ce altceva?

— Manuscrise. Evanghelii apocrife pe care Biserica le-a ţinut secrete de-a lungul veacurilor. Evanghelia Mariei. Cea a lui Mathias, al treisprezecelea apostol. Cea a lui Iosif şi cea a lui Iisus.

— A lui Iisus? Ce conţine?

— Ai să afli în curând, căci tu urmezi.

Giovanni tresare auzindu-l pe Mendoza rostind aceleaşi cuvinte pe care şambelanul muribund le şoptise în bazilică.

— Cum adică eu urmez?

— Tu vei fi următorul papă.

— Nu, nimeni nu poate prezice una ca asta.

— Ba sigur că da. Eşti aşa de tânăr, iar eu – atât de bătrân! Cardinalii curiei sunt atât de terorizaţi, că nu vor fi deloc greu de convins. Ai să vezi. Vor face din tine următorul. Şi atunci vei şti… Vei şti totul.

— Şi voi fi papa care va domni peste cenuşă, aşa e?

— Toţi au domnit peste cenuşă, Patrizio.

Cardinalul Mendoza acţionează levierul care coordonează stingerea luminilor. Capişoanele din cupru fixate deasupra torţelor coboară simultan, într-un scârţâit de lanţuri. Giovanni aude bastonul lui Mendoza izbindu-se de piatră, în vreme ce se îndepărtează. Atinge pentru ultima dată evanghelia după Satana; are senzaţia că legătura din piele se zbate slab sub ţesătură, iar în vârful degetelor i se răspândeşte o fierbinţeală stranie.

— Vii?

Tânărul cardinal se întoarce spre Mendoza, care e acum în pragul sălii. Bătrânul seamănă cu o statuie. Giovanni i se alătură. În spatele lor, poarta grea se închide scârţâind.

219

Întuneric. Maica Isolda e moartă de multă vreme. Parks şi-a dat seama după degetele care s-au desfăcut din jurul gâtului ei, după învelişul acesta ridat care s-a desprins, încet, de trupul ei. Un cocon de cărnuri moarte lepădate în praf. Asta a mai rămas din bătrâna călugăriţă care, cu şapte veacuri în urmă, s-a strâns singură de gât.

Acum, captivă în transa care o ţine prizonieră în nişa aceia, Marie e singură. Cu ochii aţintiţi în gol, e aşezată undeva, pe o băncuţă de piatră, de cealaltă parte a zidului, dar, în acelaşi timp, este aici, închisă în acel mormânt. De multă vreme în celulă nu mai este nicio moleculă de oxigen, dar, cu toate astea, Marie nu reuşeşte să moară.

Încremenită în întuneric, îşi aminteşte duhoarea care a invadat subteranele când a deschis din nou ochii. Caleb ar fi putut s-o omoare. Dar nu i-a făcut nimic. A preferat supliciul lent al zidirii de viu în plan mintal: viziunea şi peretele, o dublă închisoare din care Marie nu are nicio şansă să scape. Doar Carzo ar putea-o scoate din transă, murmurându-i la ureche cuvintele cuvenite. Iar Caleb ştia asta.

L-a urmat pe preot în gând pe măsură ce se depărta de Bolzano. Lupta dintre el şi Caleb a continuat într-un compartiment încins şi a durat toată noaptea. În zori, Caleb a pierdut. Marie a căpătat această certitudine când a auzit în gând vocea lui Carzo. Ajuns la gara din Roma, mai avea o ultimă datorie de împlinit. Capătul drumului.

Închisă în nişa din mintea ei, Marie a auzit clopotele, ţipetele mulţimii, împuşcăturile. A început să plângă când preotul s-a prăvălit pe marmura bazilicii, s-a sufocat împreună cu el când balta de sânge se lăţea sub spatele lui, iar bătăile inimii i se răreau. Atunci gândurile lor s-au atins pentru ultima oară. După aceea, Marie a pierdut contactul. Cu toate acestea, era convinsă că inima lui Carzo bătea încă, asemenea unui ecou îndepărtat. Şi el, ca şi ea, era închis undeva, în străfundurile propriei fiinţe; şi el, ca şi ea, îşi aştepta moartea.

Un zgomot de paşi. Marie simte cum unghiile zgârie piatra închisorii. Încearcă să mişte buzele, să strige după ajutor. Sperând pentru o clipă că părintele Carzo s-a întors după ea, Marie reuşeşte să îi şoptească numele.

220

— Acolo! E acolo!

Străpungând tenebrele cu ajutorul lanternei, Valentina tocmai luminează un trup întins pe o bancă de piatră. O tânără. Crossman se repede spre ea, în timp ce carabinierii investighează subteranele de la Bolzano.

— Marie?

Niciun răspuns. Crossman fixează fasciculul luminos asupra ochilor larg deschişi, care contemplă golul. O apucă de mână şi îl cuprind fiori când simte sub degete pielea ca de gheaţă a lui Marie. Îşi pune urechea pe pieptul tinerei. Se ridică.

— E prea târziu.

— Poate că nu.

Valentina îl împinge pe Crossman şi scormoneşte printre amintirile ei fraza pe care a murmurat-o părintele Carzo, înainte de a se prăbuşi. Apoi se apleacă la urechea Mariei şi şopteşte:

— Marie, acum trebuie să te trezeşti.

Sub degetele Valentinei, o mică venă care trasează o urmă vineţie la scobitura încheieturii lui Parks se umflă imperceptibil. Apoi cade şi se umflă din nou. Valentina o priveşte cu atenţie. Umbrele negre care întunecă privirea lui Marie sunt pe cale de a se risipi. Trăsăturile i se destind, nările încep să freamăte. Un strop de roz înfloreşte pe albul cadaveric al obrajilor. Un firicel de aer îi iese de pe buze. Pieptul tinerei se ridică. Închide ochii, îi deschide din nou. Apoi se aruncă în braţele Valentinei şi izbucneşte în plâns.

O LUNĂ MAI TÂRZIU.
221

Ora cinci. Agentul special Marie Parks doarme cu pumnii strânşi. A luat trei somnifere, să uite ţipetele lui Rachel şi degetele maicii Isolda încleştându-se în jurul gâtului ei. De atunci, are un somn ceţos şi incolor, în care nu pătrunde nimic din lumea înconjurătoare. Încă nu a început să viseze iar. Totuşi, vârtejurile din subconştientul ei încearcă să îşi croiască drum prin barajul chimic al somniferelor. Frânturi de imagini.

Gâtul i se contractă brusc. Câţiva stropi de adrenalină se răspândesc în sânge şi îi dilată arterele. Pulsul se accelerează, nările îi freamătă, pe tâmple se umflă vene vineţii. Imaginile se articulează şi prind viaţă.

Lumânări pâlpâie în tenebre. Zumzăie miriade de muşte. Miros de ceară şi de cadavru. Cripta. Marie deschide ochii. E goală, ţintuită pe cruce. Cuiele care îi străpung gleznele şi încheieturile sunt adânc înfipte în lemn. Tremură de durere. La baza crucii, Caleb se uită la ea. Ochii lui lucesc slab sub glugă.

Acum, lui Marie îi este frig. Cadavrele au dispărut. În locul lor, călugăriţele sunt îngenuncheate pe băncile de rugăciune. Se roagă şi se uită la ea. Caleb ridică braţele şi repetă gesturile mesei – cele ale preotului care ridică tava şi potirul care conţin trupul şi sângele lui Hristos. Pustnicele se aşază în rând, pe trecerea din mijloc, pentru comuniune. Caleb scoate un pumnal. Marie se cutremură. Trupul acesta pe care pustnicele îl vor primi în gurile lor, sângele pe care îl vor bea îngenuncheate lângă altar este al ei. Se smuceşte pe cruce. Caleb se apropie. Îşi dă gluga jos încet. Marie începe să ţipe. Căci acest chip care o priveşte acum este al părintelui Carzo.

Cinci şi zece. Ţârâitul telefonului rupe tăcerea. Marie tresare. Are gura uscată, cleioasă. Un gust neplăcut de tutun şi alcool îi umple gâtlejul. În depărtare ţipă sirena unei ambulanţe. Deschide ochii şi, pe fereastra camerei de hotel, zăreşte luminile zorilor. Perdeaua se mişcă uşor, în adierea brizei. Neoanele roşii ale unei firme clipesc în penumbră: Sam Wong Hotel, Chinatown, San Francisco. Marie inspiră adânc şi îşi umple plămânii cu mirosurile oraşului. Razele de un alb-gălbui care pătrund acum în cameră alungă ultimele urme ale coşmarului. În depărtare se aude o sirenă, un cargou trece pe sub podul Golden Gate. La cel de-al şaselea ţârâit, Marie ridică receptorul. Vocea părintelui Carzo.

— Dormi?

— Tu?

— Am dormit destul.

— Şi eu.

Marie întinde mâna după ţigările de pe noptieră.

— Eşti acolo?

Trage un fum.

— Da.

— Te aştept.

— Vin.

Închide, îşi stinge ţigara şi se îndreaptă spre baie. Reglează duşul la treapta fierbinte. Se dezbracă şi se cutremură sub jetul care îi arde pielea. Închide ochii încercând să îşi adune gândurile. Nenorocitele alea de somnifere…

223

Cetatea Vaticanului

Mulţimea adunată în piaţa Sfântul Petru e mai puţin numeroasă decât la precedenta ceremonie de alegere a papei. Dar şi mai puţin tăcută. Unii cântă, alţii se roagă, câţiva cântă la diverse instrumente. Încearcă, împreună, să uite prin ce au trecut.

Trauma din acele ultime săptămâni a fost prea puternică. Atât de puternică, încât, dacă cineva i-ar întreba pe pelerini ce îşi amintesc din acele zile funeste, majoritatea ar răspunde că au sentimentul că papa a fost asasinat cu ani în urmă. Alţii nu mai ţin minte decât flash-uri în alb-negru, imagini lipsite de culoare. Acestea, dar şi coloanele de fum negru care ieşeau din gurile de aerisire ale bazilicii când arhivele ardeau la subsol.

Responsabilii cu curăţenia s-au chinuit, nu glumă, să înlăture stratul gros de cenuşă de pe cupolele Vaticanului. Au fost văruite mai multe clădiri în mare viteză, piaţa a fost împodobită în alb şi roşu şi s-au organizat festivităţi şi perioade de priveghi pentru a le reda credincioşilor curajul şi a-i ajuta să uite.

În mod cu totul curios, niciun pelerin nu-şi mai amintea de evanghelia pe care un călugăr ivit de niciunde a adus-o la altar. Tot aşa, niciun pelerin nu mai ştia – cel puţin nu cu exactitate – textul citit de papa Fumului Negru. Ştiau vag că era vorba despre o mare minciună şi că Iisus nu ar fi înviat niciodată din morţi. Dar amintirea acelor cuvinte căzu repede sub vălul uitării: vorbe lipsite de sens, adevăruri atât de inacceptabile, că a fost suficient un discurs al cardinalului Mendoza pentru a le îngropa cu totul.

Încetul cu încetul, lucrurile şi-au reluat cursul firesc. Timp de două săptămâni, în sălile palatului apostolic s-au ţinut conciliabule ale cardinalilor care au pregătit conclavul ce începuse în urmă cu două zile. Se aflau deja la al şaselea tur de scrutin fără a fi căzut de acord asupra unui ales. Şase fuioare de fum negru pe coşul Vaticanului. Dar pe la mijlocul zilei, apăru un zvon care spunea că s-a ajuns, în sfârşit, la majoritate şi că în chiar acea seară vor avea un papă.

Aşa că mulţimea s-a adunat din nou în piaţa Sfântul Petru pentru a se ruga, în timp ce

nenumăratele camere erau aţintite asupra coşului de fum al Capelei Sixtine.

***

Un murmur străbate mulţimea. Se întind braţe, curg lacrimi. Camerele dau prim-planuri cu coşul, din care iese acum un fuior de fum gros, alb. Comentatorii anunţă că s-a încheiat conclavul. Clopotele vuiesc. Mulţimea se întoarce către balconul bazilicii, ale cărui uşi se vor deschide în scurt timp. Au uitat totul. Nu se mai gândesc la toate câte au fost.

224

Ieşind din Sam Wong Hotel, Marie trage adânc în piept miresmele de lămâie care plutesc pe străduţele cartierului chinezesc. În ciuda orei matinale, Chinatown e deja plin de lume. Prăvăliile şi-au deschis obloanele şi acum îşi aranjează cutiile cu mirodenii în faţă, pe trotuar. Marie traversează California Street şi se opreşte în faţa unui distribuitor de ziare. Prima pagină a *USA Today* anunţă cu litere de-o şchioapă:

SINUCIDERI ŞI ARESTĂRI ÎN LANŢ
ÎN MEDIILE FINANCIARE.
MAREA CURĂŢENIE CONTINUĂ.

Strecoară un dolar în fantă şi ridică acoperitoarea din sticlă. Îşi aprinde o ţigară şi deschide la pagina a doua.

Mai mulţi magnaţi din sfera financiară şi directori de multinaţionale au fost reţinuţi în ultima perioadă ca urmare a apariţiei pe internet, pe site-urile de descărcări gratuite, a unui dosar exploziv. Documentele prezintă organigramele unei reţele gigant de malversaţiuni financiare, cu ramificaţii care ating cea mai mare parte a companiilor cotate la burse. Înainte ca societăţile în discuţie să aibă timp să reacţioneze, milioane de

internauţi au descărcat documentul pe care comunităţi întregi îl transmit în continuare de-a lungul şi de-a latul planetei. Se pare că seismul care a lovit pieţele financiare în urma falimentelor în lanţ ale mai multor mari bănci internaţionale e departe de a se fi încheiat. Deja e greu de ţinut socoteala arestărilor şi sinuciderilor bancherilor şi conducătorilor de întreprinderi implicaţi în această afacere. O lovitură dură dată de FBI unui sistem care pare a se anunţa cea mai mare reţea de spălare a banilor a secolului şi care, din informaţiile noastre, ar fi alimentat crima organizată şi organizaţiile teroriste internaţionale.

Marie mototoleşte ziarul şi îl aruncă într-un coş de gunoi. Faimoasele organizaţii teroriste internaţionale… Aşa a reuşit Crossman să obţină de la Departamentul de Stat aprobarea de a declanşa arestările în lanţ în interiorul reţelei. Dar nimic definitiv, fireşte. Peste câteva luni sau ani, Novus Ordo se va reorganiza în profunzime şi va trece din nou la ofensivă. Marie stinge ţigara sub talpă şi întoarce faţa spre soare. Clipeşte des în lumina orbitoare; în depărtare, se văd stâlpii podului Golden Gate, pe jumătate ascunşi în ceaţă. Se va face cald astăzi.

Îşi reia drumul spre centru. La intersecţia cu Hyde, sare într-un tramvai cu cabluri, vechi de când lumea, care urcă pe Market Street, înspre zona înaltă a oraşului San Francisco. Agăţată de bara exterioară, se uită la imobilele vechi şi la casele victoriene viu colorate care îi defilează prin faţa ochilor. Bătrânul de culoare care conduce tramvaiul trage de clopot şi înjură ca un diavol. Tânăra zâmbeşte. Vântul călduţ şi sărat îi joacă prin plete. Se simte bine.

225

Peste Capela Sixtină s-a pogorât din nou liniştea. Se aprind cădelniţe, iar cardinalii electori se înclină în faţa cardinalului Giovanni, care tocmai a fost ales. Decanul îl întreabă dacă acceptă rezultatul votului. Giovanni încuviinţează. Apoi decanul îl întreabă ce nume de papă doreşte să poarte. Giovanni îi răspunde că a ales numele de Mathias I, în amintirea celui de-al treisprezecelea apostol. Un nume original care va marca, fără îndoială, ruptura de faptele cumplite care au lovit Vaticanul.

Noul papă a îmbrăcat veşmintele sacerdotale şi înaintează acum, alături de decan şi de noul şambelan, în hăţişul de culoare care duce la balconul bazilicii Sfântul Petru. Ţinând în mână sceptrul de păstor, Mathias I păşeşte în spatele unui protonotar care poartă crucea grea, pontificală. Pe măsură ce cortegiul se apropie de balcon, papa aude tot mai clar zumzetul mulţimii. Are sentimentul că păşeşte pe nisipul arzător al unei arene pline cu fiare. Alături de el, cardinalul secretar de stat Mendoza, căruia îi flutură un zâmbet pe chip. Mathias I se apleacă la urechea lui pentru a-i împărtăşi un detaliu pe care conclavul l-a menţionat în ordinea priorităţilor sale.

— Ah, era să uit, Eminenţă, nu mi-aţi spus dacă echipele de ajutor au reuşit în cele din urmă să găsească crucile Fericirilor printre ruine şi cenuşă.

Zâmbetul bătrânului cardinal păleşte. Întrebarea pare a-l fi luat prin surprindere.

— Incendiul a mistuit Camera Misterelor ceasuri de-a rândul. Din nefericire, din cadavre nu a mai rămas nimic, iar crucile au avut tot timpul să se topească nu o dată, ci de o sută de ori în flăcări.

— Sunteţi sigur?

— Cine poate fi absolut sigur, Sanctitate?

Simţind crucea Săracilor sub veşmânt, Mathias I nu reuşeşte să găsească niciun răspuns la acele cuvinte enigmatice.

Papa şi suita lui se opresc în faţa balconului. Vocea cardinalului decan răsună în microfon: îl prezintă mulţimii pe noul cap al Bisericii. Crucea pontificală e deja în balcon. Când în difuzoare sunt pronunţate numele de botez şi acela de papă, Mathias I păşeşte, la rândul lui, în lumină. Îl învăluie strigătele mulţimii exaltate. Se apleacă şi se uită la marea de oameni care a invadat piaţa şi străzile din jur şi care aşteaptă un gest, un zâmbet, un cuvânt dătător de speranţă. Şi atunci, încet, Mathias I înalţă braţul şi face în aer, cu gesturi largi, semnul crucii. Iar când face asta, aude în străfundurile fiinţei lui vorbele pe care bătrânul şambelan i le-a şoptit în bazilică: *Nu s-a terminat, Giovanni. Mă auzi*? *E doar începutul.*

Un zâmbet pluteşte pe buzele lui Mathias I, care ridică din nou braţele pentru a saluta adunarea. Campini avea dreptate. *E doar începutul.*

226

Marie ajunge la mănăstirea Notre-Dame-du-Sinai. E condusă pe culoare de o soră bătrână, tăcută. Trecând prin faţa câtorva uşi, aude voci la televizor, strigăte de oameni, dangăt de clopote. A fost ales noul papă.

— Poftiţi, aici e.

Când aude vocea călugăriţei, Marie tresare – parcă era vocea pustnicei care a condus-o la chilia ei în mănăstirea din Denver. Îi arată o uşă. Marie intră.

Camera e cufundată în penumbră. Licăririle unui televizor joacă pe obrazul părintelui Carzo, care este întins în pat. A stat trei săptămâni în comă, trei săptămâni în care Marie l-a vegheat fără încetare.

Îi face un semn cu mâna tinerei femei, care se apropie. Are telefonul la ureche, vorbeşte în italiană. Marie se întoarce spre televizor şi admiră piaţa Sfântul Petru, plină-ochi de oameni. La

balcon, noul papă înalţă braţele şi binecuvântează mulţimea. Carzo închide. Fără a se întoarce, Marie întreabă:

— Cine e?

— Mathias I, fostul cardinal Patrizio Giovanni. Va fi un mare papă.

Acum, Marie se răsuceşte spre Carzo. E foarte palid.

— Şi la telefon cine era?

— Vaticanul. Pentru a mă anunţa că am fost numit secretarul particular al Sanctităţii Sale.

— Pentru servicii aduse patriei?

— Cam aşa ceva.

Un moment de tăcere. Marie se apleacă pentru a-l săruta. În deschizătura pijamalei bărbatului, întrezăreşte o lucire fugară, un lanţ de care atârnă o bijuterie în formă de cruce. Se încordează imperceptibil când atinge cu buzele obrazul părintelui Carzo. Are pielea ca de gheaţă. Marie îi scrutează chipul. Este extrem de palid.

— Acum te las.

— Deja?

— Mă voi întoarce.

Părintele Carzo închide ochii. Marie se îndepărtează de-a-ndăratelea. În trecere, stinge şi televizorul. Ecranul împrăştie în încăpere o lumină stranie, fosforescentă. Marie se opreşte în faţa uşii.

— Chiar, Alfonso, ce-i bijuteria aia pe care o porţi la gât?

Niciun răspuns. Marie ciuleşte urechea. Părintele Carzo a adormit. Pune mâna pe clanţa uşii.

— La revedere, Alfonso.

— Te salut, Marie.

Când aude vocea gravă care tocmai rostise aceste cuvinte, Marie înlemneşte şi pune mâna pe tocul armei.

— Ce-ai spus?

Se întoarce încet înspre părintele Carzo, care s-a ridicat acum în pat. Ochii îi strălucesc slab în

penumbră. Zâmbeşte.

[1] În limba franceză: Jesus - Iisus (n. tr.).

[2] In lb. eng. în orig. (n. red.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA
PARTEA A PATRA
PARTEA A CINCEA
PARTEA A ȘASEA
PARTEA A ȘAPTEA
PARTEA A OPTA
PARTEA A NOUA
PARTEA A ZECEA
O LUNĂ MAI TÂRZIU.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
PARTEA A DOUA 36
PARTEA A TREIA 112
PARTEA A PATRA 154
PARTEA A CINCEA 196
PARTEA A ȘASEA 237
PARTEA A ŞAPTEA 305
PARTEA A OPTA 356
PARTEA A NOUA 422
PARTEA A ZECEA 472
O LUNĂ MAI TÂRZIU. 549